

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PACK CHOICE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
HANNAH HAZE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PAKET SEÇİMİ

HANNAH HAZE

Telif hakkı© 2023 by Hannah Haze

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Ön kapak EVE Graphic Design LLC tarafından tasarlandı

Buckley's Books tarafından yayına hazırlandı

✿ Vellum ile oluşturuldu

Kediler ve kitaplarla çevrili en iyi hayatlarını yaşıyan herkese. Harikasınız!

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Sonsöz

Ayrıca yazan: Hannah

Haze Yazar Hakkında

Teşekkür

Hannah's Omegaverse Hakkında

ÖNSÖZ

Molly'nin hikâyesini yazarken ne kadar eğlendim! Cesur, keskin zekalı ve sevecen - kesinlikle onun arkadaşı olmak isterdim. Ve o da sonsuza dek mutlu olacağı sürüsünü bulmayı kesinlikle hak ediyor! İyi eğlenceler!

Bu kitapta herhangi bir yazım hatası görürseniz, lütfen bana bir satır bırakın, böylece düzeltebilirim:hannahhazewrites@gmail.com (Ya da sadece bana e-posta bırakın. Sohbet etmeyi seviyorum!).

Bu kitabın sonunda omegaverse'im için bir rehber bulabilirsiniz. Eğer omegaverse'de yeniyseniz, bir göz atmak isteyebilirsiniz.

Bu kitap, bir kadın omega karakteri ve üç alfa erkeği, bol miktarda buharlı sahne ve bol miktarda mizah içeren daha tatlı bir 'neden seçim' (ters harem) omegaverse. Bu kitapta şiddet ve kaçırılma sahnelerinin (potansiyel bir çocuk kaçırma tehdidi de dahil olmak üzere) yanı sıra sevdiklerinin kaybıyla uğraşan karakterler de var. Ana kadın karakter yakın zamanda annesini ölümcül bir hastalıktan kaybetmiştir. Daha detaylı içerik uyarıları için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

Molly

Tırnaklarımı masanın üzerinde gezdiriyorum ve koltuğumda geriye doğru yığılıyorum. Burada olmak istemiyorum. *Gerçekten* burada olmak istemiyorum. Ama en iyi arkadaşım Ava her şeyi organize etti ve ne yazık ki ben de

O kız için enayi.

İyi olup olmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Gözüme çarpıyor ve hemen ayağa fırlayıp yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

Karşılığında bana şaşkın bir bakış fırlatıyor ve ben de ona iki baş parmağımla onay veriyorum. Gülümseyerek başını sallıyor ve dikkatini önünde oturan alfa sürüsüne yönlendiriyor.

Sohbet ettiği kişilerin arkasında uzun bir alfa kuyruğu oluşmuş, her biri Ava'ya kendini tanıtmak için sırasını bekliyor.

Çünkü vanilya gibi kokuyor. Markette ne kadar pahalı olduğunu gördüğünüzde gözlerinizin yaşarmasına neden olan gerçekten pahalı türden.

Ayrıca altın gibi bir kalbi var. Tanışabileceğiniz en tatlı omega. Onu bu yüzden seviyorum.

Bakışlarımı balo salonunun geri kalanında gezdiriyorum.

Cassidy Monroe'nun masasında Ava'nınkinden bile uzun bir kuyruk var. Bunun nedeni kokusunun ılık ve sıcak bir akşamda hanımeli kokusunu andırması ve kalbi taştan yapılmış olsa da tatlı omega rolünü mükemmelleştirmiş olması.

Sıra olmayan kendi boş masama dönüp iç geçiriyorum. İşte tam da bu yüzden bu hızlı randevu etkinliğine gelmek istememiştim.

Benim kokum tatlı ya da çiçeksi değil. Bir ateşi paylaştığım son paket onu nasıl tarif etti? Baharatlı. Evet, kimse daha da baharatlı bir dili olan baharatlı bir omega istemez.

İsim levhamı alıyorum. Dün gece Ava'nın bunlardan bir düzine kadarını kesip katlamasına ve yüz kadar yaka kartı yapmasına yardım ettim.

Parmağımın ucuyla Ava'nın girdaplı kaligrafisiyle yazılmış ismimin üzerinde geziniyorum.

Molly Stormgate.

Hızlı randevu masamda hiç ziyaretçim olmamasının bir diğer nedeni de bu.

Aile ismim. Kimse baharatlı bir dili ve benimki gibi iki ağabeyi olan baharatlı bir omega istemez. Bu şehirde acımasızlıkları ve aşırı korumacılıklarıyla nam salmışlardır. Kardeşlerimin bir adamın yüzüne verdiği zararı gösteren bir fotoğrafın internette dolaşmasının da bir faydası yok. Ve o adamın tek yaptığı sokakta bana kurt ıslığı çalmaya cüret etmektir.

Aslında kardeşlerimin bu gece gelmeme izin vermelerine şaşırdım. Sonra tekrar, yolda bir bebekle, sanırım beni ellerinden almak istiyorlar - çiftleştirdi, bağlandı, yerleşti ve onlara sorun çıkarmıyor.

Abartılı bir şekilde iç çekiyorum ve ismime bakıyorum, derin bir ses "Burada olmaktan mutlu değil misin?" dediğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Kafamı kaldırdığımda benim iki katım büyüklüğünde bir alfanın masamın karşı tarafındaki sandalyelerden çektiğini görüyorum.

Saçları koyu renk ve sakalları yüzünün etrafında düzgünce kesilmiş. Yüzü yontulmuş ve köşeli bir mükemmellikte, çenesi güçlü, elmacık kemikleri keskin, burnu Romalı. Bir de gözleri var, koyu yeşil ve doğrudan bana bakıyor.

Kendini koltuğuna bırakıyor. Tek başına. Tamamen yalnız.

İsim levhamı masanın üzerine koyuyorum ve kıpırdanıyorum.

Masamın etrafında erkek olmamasından yakınmak bir şey, ama şimdi gerçekten bir tane var. Bu da onun için omega olmadığımı keşfedip mazeretlerini sıralamadan önce beş dakika boyunca kibar bir sohbet anlamına geliyor.

Soyadımın bir tür caydırıcı etki yapmasını ve onun masamdan daha çabuk kaçmasını umarak levhayı düzeltiyorum.

İşe yaramıyor. Gözleri yüzümden ayrılmıyor ve kokusu burnuma kadar geliyor. Odunsu, karanlık ve fazlasıyla çekici. "Burada olmaktan çok mutluyum," diyorum, yine o sahte gülümsemeyi bularak. Bahse girerim

Kimseyi kandırmıyorum ama bu olay hakkında kötü bir şey söylemeyeceğim. Bunun Ava'ya geri dönmesini istemiyorum. Aksi yöndeki tüm itirazlarına rağmen, bu etkinliği özellikle benim için düzenlediğini düşünüyorum. Ava, baldızım Bea ile birlikte 'seninle ilgilenecek bir sürüye ihtiyacın var' kampında yer alıyor. Sevginin tüm dertlere deva olacağını düşünüyorlar.

Homurdanarak sandalyesinde biraz geriye yaslanıyor. Bu gece burada bulunan çoğu al-phas gibi o da takım elbise giymiş, ancak onunki özellikle iyi yapılmış görünüyor, altında yatan vücudun ne kadar iyi bilenmiş olduğu konusunda herkese şüphe bırakmayacak şekilde kesilmiş. "Öyle görünüyorsun," diyor.

Ceketinin cebine uzanıp bu gece hepimize verilen kâğıt parçasını çıkarıyor. Ardından pahalı bir altın kalem buluyor, ucunu çeviriyor ve kağıda bir not düşünüyor.

Ne yazdığını görmek için zorluyorum ama çok uzakta. Her ne ise, iyi olmayacak. Bana karşı bir işaret. Bil bakalım ne oldu, Pislik Surat, umurumda değil.

"O kalemi özellikle bu etkinlik için mi aldın?" En sıkılmış sesimle soruyorum.

Sanki yeni fark etmiş gibi elindeki kaleme bakıyor. "Hayır, neden?"

"Beni ve bu gece burada bulunan diğer tüm omegaları etkilemek için."

"Genelde kalemlerden etkilenir misin?" diye soruyor, ağzının kenarı seğiriyor.

Uzanıp kalemi elinden alıyorum ve yakından inceliyorum. Gerçek altından yapıldığından oldukça eminim. Ağırlığı var ve elimde ağır hissediyorum. Güzel bir kalem. Ama bu çok bariz bir oyun. Bahse girerim

Gösterişli bir saat de takıyor. Mesaj: Bana bakın, param var. Bu da muhtemelen hiç parası olmadığı anlamına geliyor.

Beni rahatsız eden bu değil. Benim hoşuma gitmeyen aldatmaca.

"Beni etkileyen kalemin kendisi değil, önemli olan sahibinin onunla ne yapabildiğidir."

Kalemini geri verirken bana bakıyor.

Sana söyledim, baharatlı. Ben kıkırdayan ve kızaran o tatlı omegalarından değilim. Ben bundan biraz daha ilerideyim. Hayatın başka bir şey olmak için çok kısa olduğunu zor yoldan öğrendim.

Bu düşünce karşısında sertçe yutkunuyorum ve bakışlarımı önümdeki adamdan kaçırıyorum, bakışları çok yoğun.

Elindeki kağıdı karıştırdığını duydum.

"Pek arkadaş canlısı , değil mi?" diyor.

"Ve sen de pek iyi bir konuşmacı değilsin," diye tersliyorum, başımı ona doğru çevirerek.

Kaşlarını çattı. "Muhtemelen hayır."

"Bir omega'ya kur yapmayı umuyorsan bunun üzerinde çalışmalısın." "Kur yapmak mı?" Dudakları kıvrılıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Bu yüzden buradasınız, değil mi?"

"Hoşlanmayı umduğum bir omega ile tanışmak için buradayım."

"Yani takılmak için mi buradasın?" Tahmin etmeliydim. Bu yüzden benim masamda oturuyor ve yuva kurmaya hazır bir alfa sürüsü için mükemmel bir eş olacak daha tatlı, daha sade omegalarla tanışmak için sıraya girmiyor.

"Bu bir teklif mi?" Kaşlarını çattı.

"Hayır."

Yeşil gözleri formumda geziniyor. "Utanç verici." Gözlerimi tekrar deviriyorum, bu sefer bir huff ekliyorum.

"Her zaman alfalara gözlerini mi deviriyorsun? Bunun mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gözlerimi *her zaman* alfalara çevirmem. Sadece böyle bir tepki gerektiren aptalca şeyler söyleyen alfa'lara gözlerimi deviririm."

Bana kaşlarını çatıyor ve başını eğerek notlarına birkaç karalama daha ekliyor.

Kendi notlarımı kendime doğru sürüklüyorum. Bütün gece onlara dokunmadım. Dokunmak için bir nedenim yoktu.

Ki bu gayet iyi. Gezegendeki diğer tüm omega'lar gibi ben de sonsuza dek sürecek sürümü bulmak isteyebilirim ama bu giderek daha olanaksız görünüyor. Ben bundan memnunum. Hem de çok mutluyum.

Yaka kartına bakıyorum. Ceketine tutturulduğu için sadece ilk adını okuyabiliyorum.

Colten.

Notlarımdaki ilk isim kutusuna Colten ismini yazıyorum. Sürü adını boş bırakıyorum.

"Çantan nerede?" Ona sordum.

Cevap vermek için bakışlarını kaldırmadan bir karalamaya devam ediyor. "Benim yok."

"Bu hızlı randevu etkinliğine çantanı getirmedin. Hiç şansın olmadığını farkındasın-"

"Hayır, çantanı getirmediğimden değil. Benim bir çantam yok." Ona bakakaldım ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi.

"Senin yok mu?"

En az 30 yaşında, muhtemelen daha yaşlı. Ve bir sürüsü yok! Sürüsü yok ama yine de burada Omega'lara kur yapmaya çalışıyor.

"Neden olmasın?" Ağzımdan kaçırdım. Tanıdığım tüm alfalar hayatlarının erken dönemlerinde sürülerine dahil oldular, birlikte bir hayat kurmak istedikleri diğer erkekleri buldular ve birlikte bir eş aradılar.

"Ben istemiyorum."

"Bir tane istemiyor musun?!" "Hayır, ben yalnız bir kurdum."

Kalemimi elime aldım ve büyük harflerle bu adamın adının yanına bir şeyler karaladım: KIRMIZI BAYRAK.

"Bu da ne demek oluyor?" diyor hışımlla, el yazıma bakarak.

"Tam olarak ne diyorsa o."

"Bu bir kırmızı bayrak değil. Bu şekilde yaşamak istemiyorum."

"Uh huh." Ya da kimse *onunla* yaşamak istemiyor. Muhtemelen pisliğin teki olduğu içindir.

"Hayatımda başka alfalar istemiyorum. Bir omega bulup tüm dikkatimi ve ilgimi ona vermek istiyorum. Ve ben de onun tüm ilgisini istiyorum.

dön. Paylaşmaya hazır değilim," diyor sert bir şekilde, kendime rağmen içimin karıncalanmasına neden olan bir tavırla.

Aptal içgüdülerim her zaman kendileri için neyin en iyi olduğunu bilmiyor. Zor yoldan öğrendiğim bir ders daha.

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Hiç kızgın bir omega ile birlikte oldun mu? Çünkü eğer birlikte olduysan, bir omega'nın tüm ihtiyaçlarını karşılamak için bir al-pha'nın yeterli olamayacağını bilirsin."

"Çok sayıda kızgın omegayla birlikte oldum," diyor ve öne doğru eğilerek gözlerini karartıyor. "Ve sizi temin ederim, tüm ihtiyaçlarını karşıladım."

"Sizi temin ederim," diye yanıtlıyorum, "."

Birbirimize bakıyoruz ve hava birkaç derece ısınmış gibi görünüyor, kokusu duyularımda yüzüyor.

"Şey," diyor, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle anı bozarak, "bir dahaki sefere kızıştığında, belki bunu test edebiliriz."

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum ona tatlı tatlı gülümseyerek.

Henüz yuva kurmaya hazır olmayabilirim ama hazır olduğumda bunun bir sürüyle birlikte olacağını biliyorum.

Benim için yalnız kurt

yok. Bir ateş için bile.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak koltuğunda geriye yaslanıyor.

Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar gitmiştir diye düşünmüştüm. Ona gitmesi için yeterince sebep verdim.

Çenesini bana doğru salladı. "Neden buradasın?"

Kalemi parmaklarımın etrafında döndürüyorum. Böyle bir pislik için gerçekten güzel gözleri ve güzel bir yüzü var. Ne yazık.

Ona kafamda alıştırma yaptığım konuşmayı yapmayı düşünüyorum - yeni insanlarla tanışmak için buradaymışım gibi yaptığım konuşmayı falan filan. Bunun yerine, gerçeği söylemeye karar verdim.

"En iyi arkadaşım Ava Jones bu şeyi organize etti. Ben de destek vermek için buradayım."

"Ava Jones?" diye soruyor, başımın üzerinden en iyi arkadaşıma bakarak.

Balo salonunun öbür ucundan bile onun tatlı vanilya kokusunu alabiliyorum. Neredeyse her sürünün onunla tanışmak istemesine şaşmamalı.

"Sen sormadan söyleyeyim, hayır, seni tanıştıramam." Tatlı en iyi arkadaşımı, akşam yemeği için yalayıp yutması ve bir iki gün sonra tükürmesi için yalnız bir kurdun yoluna atmayacağım.

"Benim tipim değil," diye mırıldanıyor.

Üçüncü kez gözlerimi deviriyorum. Tabii, güneş doğudan doğup batıdan batmıyor.

"Senin tipin değil mi? Kör müsün? Koku alma özüllü müsün?"

"Gayet iyi görebiliyorum ve koklayabiliyorum," diyor, bakışları bana dönüyor ve bir şekilde daha nüfuz edici hale geliyor. "Yani bir alfa aramıyorsun?"

"Burada bir şey arıyor olsaydım, bu bir sürü olurdu." "Bunun yerine, insanların zamanını boşa harcamak için buradasın. bir eş arama konusunda ciddiylim." Sesi sinirli geliyor.

"Gerçekten bu gece burada bir eş bulabileceğini mi ?"

Buradaki sürülere karşı hiç şansı yok. Yani, Stone sürüsü burada. O sürü neredeyse kardeşiminki kadar zengin. Bir de MacPhey Sürüsü var, çok saygın sanatçı ve aktörlerden oluşuyor. Pack Johnson'da şehrin buz hokeyi ve futbol takımlarının oyuncularının büyük bir kısmı yer alıyor. Ve tamamen eski askerlerden oluşan Pack Wicks - ellerindeki taşları ezme yetenekleri efsanevi.

"İyi insanlarla tanışacağımı umuyordum." Kalemini ve notlarını ceketinin cebine geri sokuyor. "Belli ki yanılmışım."

"Senin için sıradan bir olay gibi görünüyor."

Başını iki yana sallar. "Sana bir tavsiye, küçük omega," sandalyesini geri çekiyor, ayakları cilalı zeminde gıcırıyor ve ayağa kalkıyor, "dilini törpüle, yoksa asla bir alfa bulamazsın, yalnız ya da sürü."

Sözleri istediğimden daha derin. Çünkü bence haklı. Ava ya da Bea gibi tatlı değilim. Cassidy gibi tatlı olma eğiliminde bile değilim.

Büyük ihtimalle yalnız kalacağım. Kediler ve kitaplarla dolu bir evi olan evde kalmış bir teyze.

Gülümsemeye devam ediyorum.

Aslında kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Hayatımda ne kadar az insanı seversem, o kadar azını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırım.

Molly

Kardeşlerimin sürüsü tarafından bu gece beni eve götürmesi için görevlendirilen adama "İYİ GECELER" diyorum. Adam her beş dakikada bir değişirdi. Kardeşlerim korumaların ve eskortların niyetlerini temiz tutacaklarına güvenmekte zorlanırlar. Ama Phil'in bir karısı ve dört çocuğu var. Son altı aydır bana göz kulak oluyor ve beni kapıda uğurlamaktan mutluluk duyuyor.

Güvenlik kodunu giriyorum ve kapının açılmasını bekliyorum. Bu, kardeşlerimin taktırdığı yeni güvenlik önlemlerinden sadece biri. Evin daha az benimmiş gibi görünmesini sağlıyor. Çoğu gün kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. Bu haksızlık, biliyorum. Bu büyük evde yalnız kalmayayım diye üç ay önce buraya geri taşındılar.

Kapı tıkırdayarak açıldı ve içeri girdim, arkamdan çarparak kapattım, ayakkabılarımı çıkardım, ceketimi bir askıya fırlattım ve mutfağa doğru yürüdüm.

Dolaplardan birinden un, şeker ve çikolata parçaları çıkarırken koridordan bir ses "Sen misin Moll?" diye sesleniyor. Kapıda baldızımın karnı beliriyor, birkaç saniye sonra da geri kalanı onu takip ediyor. Yedi aylık hamile ama şimdiden patlayacak gibi görünüyor.

"Evet, benim," diyorum paytak paytak bana doğru gelirken.

"Nasıldı?" diye soruyor, turşuya benzeyen bir şeyi dondurma küvetine daldırırken.

"Çok kötü," diye inledikten sonra kolunu kavıyorum. "Ama bunu Ava'ya söylemene izin yok. Ava sorarsa, hayatımın en güzel gecesiydi."

Tezgâhın altına eğilip karıştırma kabını ve teraziyi çıkarıyorum.

"Ava aptal değil, Moll," diyor Bea, dondurmanın içinden turşusunu çıkarıp dişlerini geçirerek. Yüzümü buruşturuyorum. Aşermeleri kesinlikle iğrençti. "Eğer bu geceyi o kadar kötü bulduysan, bu yüzünden okunuyordu."

Dudaklarımı yalıyorum. "numara yapmakta çok iyiyimdir."

"Hayır, Moll, değilsin," diye gülüyor Bea, kafam büyüklüğünde bir tomar tereyağını kaseye kaşıklamamı ve ardından neredeyse bir paket şeker koymamı izliyor. "Dün yemek yaptın, Moll. Daha fazla çikolatalı kurabiye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Ona ters ters bakıyorum ve malzemeleri çırpmaya başlıyorum, kolum kasırğa gibi kaseğin etrafında dönüyor. "Hayatında asla çok fazla kurabiye olamaz, Bea."

Bea omuz silkiyor ve tezgâhın diğer tarafındaki tabureye çöküyor, beni izlerken bir yandan da turşusunu kemiriyor.

"Sence turşulu kurabiye diye bir şey olabilir mi?"

Kulağa hayatımda duyduğum en iğrenç şey gibi geliyor ama bu kadın için her şeyi yapmaya hazırım. "Bir deneyebilirim," diye teklif ediyorum, kaseğin kenarına bir yumurta kırıyorum ve kırdığım yumurtanın Cassidy Monroe'nun kafası olduğunu hayal ediyorum. "Başka herkes nerede?"

"Yuvada. Ben de seni bekliyordum."

"Ve seni tek başına mı bıraktılar?" Bea'nın sürüsü onu en iyi zamanlarda bile yalnız bırakmazdı; şimdi ilk sürünün bebeğine hamile ve sürekli yanında dolaşan bir alfa var.

"Onlara gitmelerini söyledim. Sen içeri girdiğinde kız kıza vakit geçirmemiz gerekecek."

Ona gülümsüyorum ve tezgahın üzerinden uzanıp elimi yumruğunun üzerine koyuyorum.

"Küçük yeğenim bugün nasıl?"

"Meşgul. Bir sürü tekme. Ve daha da çılgın yemek seçenekleri talep ediyor." Yarısı yenmiş turşusunu kaldırıyor.

"Yapabiliyorken elinden gelenin en iyisini yapmalı. Yakında orada fazla yer kalmayacak."

"Bir de bana sor," diye inliyor Bea. "Ben zaten bir ev büyüklüğündeyim. Evrimin bizi neden bu kadar küçük, alfaları ise bu kadar büyük yarattığını kimse tahmin edemez. Bu bebek devasa olacak."

Onun adına biraz irkildim ve elini kendi aldım. "Anne ..." Boğazımda oluşan bir yumruyu yutuyorum, "Annem senden çok daha uzun değildi ve kardeşlerim olan o iki devi doğurdu."

"Doğru." Bea bana gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Peki, bu gecenin nesi kötüydü?"

Rezil olduğumu saklamanın bir anlamı yok. Bea dedikoducu omegas çetelerinden vebadan kaçır gibi kaçsa da, eninde sonunda bunu duyacaktır. Ayrıca, bu akşam balo salonundan çıkarken benim hakkımda kıs kıs gülmekten kendilerini alamayan Cassidy ve onun kötü kızlar çetesinin aksine, Bea yargılayacak biri değil.

Kaseye bir tane daha vuruyorum, bu sefer o kadar sert ki, yapışkanın yarısı dışarıya kayıyor.

"Sorun neydi? Hmmm." Bir elimle kaseyi tutup karışımın canına okurken Bea'nin gözleri kaşığımı izliyor. "Cassidy Monroe'nun Ava da dahil olmak üzere etkinlikteki diğer tüm omega'lardan daha fazla sürü tarafından ziyaret edilmiş olması olabilir mi?"

"O kızıdan hiç hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Bea.

"Ya da belki de masamda *hiç* ziyaretçim olmadığı içindir?" "Ne?"

Bea'nin ağzı dehşet içinde açık kaldı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü Ava ve Cassidy gibi çok daha çekici omegalarla dolu bir odadaydık. Onların gibilerle rekabet edemeyeceğimi biliyorsun."

"Saçmalama, Molly. Çok güzelsin! Kardeşlerin neden korumalarını kovup duruyor sanıyorsun?"

"Bir seks hayatım olmasını engellemek için," diye mırıldandım.

"Şey... evet... kesinlikle." Bea elini karnının üzerinde daireler çizerek beni inceliyor. "Hiç ziyaretçin olmadığına inanamıyorum."

"Hayır, bekle, haklısın, yaptım," diyorum kaşığımı ona doğru sallayarak. "Kendini 'yalnız kurt' olarak tanımlayan bir mankafa."

"Yalnız kurt mu?" Bea'nın alnı kırışır. " ne demek?"

"Sürü istemediğini iddia eden bir alfa."

Bea kaşlarını daha da çatar. "Neden bir sürü istemesin ki?"

"Kesinlikle!" Başımı kuvvetle sallayarak söylüyorum. "Ama her neyse, tek ilgimi çeken ."

Kaseyi tezgaha geri bırakıyorum.

"Bahse girerim Cassidy'dir." Bea'nın gözleri kısıldı. "Bahse girerim işleri bir şekilde manipüle etti ve sonunda alfasız kaldınız."

Başımı sallıyorum. Bea inanılmaz derecede sevimli - kayınvalide konusunda şanslıyım. Aynı zamanda insanlara ve niyetlerine karşı son derece şüpheli. Başına gelenler düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı değil.

"Fark etmez, Bea. Sana ve Ava'ya gibi, şu anda erkeklerle, sürülerle ya da buna benzer şeylerle ilgilenmiyorum."

Bea endişeyle, "Ama evden çıkman gerekiyor, Moll," dedi. "Bütün gün burada surat asmak sana hiç iyi gelmiyor."

"Evden çıkmak için bir sürüye ya da genel olarak herhangi bir erkeğe ihtiyacım yok, Bea."

"Haklısın. Ama Ava sadece yardım etmeye çalışıyordu." Eli karnının etrafında dönmeye devam ediyor. "Yarın Courtney ile biraz daha bebek giysisi alışverişi yapacağız. Neden sen de gelmiyorsun?"

"Teşekkürler, ama şu anda ihtiyacım olan şeyin alışveriş yapmak olduğundan emin değilim."

Kaşığı kâseye atıp çikolata parçalarını aramaya koyuluyorum. "Ama haklısın. Bu evden çıkmam gerek." Çok fazla hatıra var. Hiç yardımcı olmuyor.

"Hepimiz bir süreliğine sahildeki dairede kalabilir miyiz?" Bea teklif eder. "Hayır, benim başka bir şeye ihtiyacım var. Sadece ne olduğunu bulmam gerek."

Bea, turşusunun son kalanını dondurmanın içinden geçirirken, "Bence gerçekten bir paket erkek işe yarar," diyor. "Kırık kalbimi onarmakta çok etkili oldu."

"Bu gece çöpçatanlık olayını denedik. Dis. Ast. Er. Hayır, başka bir şey olmalı."

"Bir yolunu buluruz," diyor Bea, ayaklarını sürüyerek kabinin kenarına geliyor ve inleyerek ayağa kalkıyor. Dolabın yanında çömeldiğim yere doğru paytak paytak yürüyor ve sırtının küçük kısmını tutarak alnımdan öpmek için eğiliyor. "Ama bu gece olmaz. Uykuya ihtiyacım var. Bu bebek beni kendi can- can yorumuyla uyandırıp duruyor."

"İyi geceler Bea," diyorum. Elimi yumruğunun üzerine koyuyorum. "İyi geceler ufaklık. Sabah ikinizle de görüşürüz."

Kız kardeşim merdivenleri çıkarken onu dinliyorum ve sonra bir paket çikolata parçasını yırtıp unla birlikte hepsini karışımın içine atıyorum, bunu yaparken loş mutfığa bakmamaya çalışıyorum.

Bea haklı. Nereye gidersem gideyim bu evdeki anılar peşimi bırakmıyor.

Şu anda gözlerimin önünde oynadıklarını görebiliyorum.

Gitmem gerek ama gitmek için bir nedene ihtiyacım var.

Kurabiye hamurunu kaşıkla tepsie döküyorum, ellerimle düzleştiriyorum ve bu sefer o alfayı hayal ederek bir fikir bulmak için beynimi zorluyorum. Fırın on beş dakika sonra çaldığında, sonunda bir fikir aklıma geliyor.

"HAYIR," diyor ağabeyim Axel, yumurta tabağının yanına yerleştirdiği dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak. Yanmış pastırmalı çırpılmış yumurta. En sevdiği türden. Onu yağlamak umuduyla benim tarafımdan pişirilmiş. "Kesinlikle olmaz."

İç çekiyorum. "Ve neden olmasın?"

"Neden olmasın?" diye soruyor bıkkınlıkla. "Neden olmasın?"

"İşe ihtiyacın yok, Moll," diyor ortanca kardeşim Angel, yaban mersinli krepleri (yine benim yaptığım) ağzına atarken.

"Kendi evimi istersem yaparım."

Angel'in çatalı tabağına çarpıyor ve Axel yumurtasını yutuyor.

"Kendi evin mi?" Axel tekrarlıyor. "Kendi evine ihtiyacın yok."

"Bir bebeğin olmak üzere," diye belirttim. "Benim etrafta dolanmama ihtiyacın yok."

"Bebek konusunda yardımına ihtiyacımız olacak," diyor Angel.

İkisine de gülümsedim. "Hayır, gülmeyeceksin. Yedi kişisiniz ve sadece bir bebeğiniz var."

"Tek başına yaşayamazsın," diyor Axel, bu tartışmayı kaybetmeye niyetli olmadığını gösteren sert bir tavırla. "Güvenli değil."

"Henüz bir yere taşınmıyorum. Önce biraz para biriktirmem gerekiyor."

"Paramız var, hem de fazlasıyla. Ayrıca, güven fonunuzdan da paranız var."

"Birincisi, hayatımın geri kalanında sizin sırtınızdan geçinmeyeceğim.

İkincisi, kalmadıkça güven fonuma atmak istemiyorum."

"Bu otlakçılık değil, Moll. Sen ailedensin. Size göz kulak olmak bizim işimiz. Ve buna güvende olduğunuzdan emin olmak da dahil."

"Bana hiçbir şey olmayacak."

İki kardeşim birbirlerine o sinir bozucu şekilde bakıyorlar, bu da bana bir şey söylemedikleri anlamına geliyor.

"Bir işe ihtiyacın yok," diyor Angel.

"Urgh," diyorum ikisine de kaşlarımı çatarak. Her zamanki gibi beni dinlemiyorlar. "İşe *ihtiyacım* olmadığını biliyorum. Ama ben bir iş *istiyorum*."

"Gelip bizim için çalışabilirsin," diyor Axel ve başını bilgisayarına bu konuşmayı bitirdiğini belirtiyor.

"Kendi kafamı kaynatmayı tercih ederim."

Angel kıkırdar. "O zaman köpek barınağında ya da yaşlılar evinde gönüllü olmaya ne dersin? Çoğu omega sürüsünü bulmadan önce bunu yapar. Güvenli ve iyi korunan bir yer-"

"Ve ben çoğu omega değilim."

Axel, "Bana mı söylüyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Sadece istiyorum... Normal hissetmek için bir şans istiyorum." Son birkaç ay hiç de öyle hissettirmedi. "Çalışmak, para biriktirmek, kendi evimi bulmak. Bu evde bir gün daha kalırsam aklımı kaybedeceğim."

"Omegalar işe yaramıyor."

"Bea
alışıyor."

"Bea-"

Kardeşime ters ters baktım. "Bak, yanlış bir izlenim verdiğem özür dilerim ama senden izin istemiyorum. Benim zaten ayarlanmış bir işim var. Bu sabah geç saatlerde başlıyorum."

İkisi de bana bakıyor, muhtemelen ilk kez her zamanki yoga pantolonum ve tişörtm yerine bir bluz ve kalem etek giydiğimi, saçlarımı topuz yaptığımı fark ediyorlar.

"Ne?" Angel şaşkınlıkla, "Ne?" der.

"Bir iş ayarladım. Bugün başlıyorum."

"Nereye?" Axel dizüstü bilgisayarını bir kenara iterek söylüyor. Bu ihtimalden inandırıcı bir şekilde mutsuz görünüyor ve iim burkuluyor. Alfalar tarafından ne yapmam gerektiğinin söylenmesini umursamadığım izlenimini vermekte etkili olabilirim. Kendi tarafımı savunmakta iyi olabilirim. Bu zor olmadığđ anlamına gelmez. İgdlerim her seferinde itaat etmemi ve kabul etmemi ister.

"Rock Tanıtım. Mack Turner'ın firması. Mack'i hatırladın mı? Babamın eski arkadaşı."

"Tabii ki biliyoruz," diye homurdanıyor Axel. Mack büyürken bizim için bir amca gibiydi, ancak son yıllarda işi onu şehir dışına çıkardı ve onu daha az görmeye başladık. "Neden sana iş versin ki?"

"nk ona ben sordum. Ona halkla ilişkilerle ilgilendiğimi söyledim ve o da bana sektörü öğrenmem için potansiyeli olan bir pozisyon önerdi. En azından bana uygun olup olmadığđnı göreeğim."

Axel, "nce bize sorması gerekirdi," diye .

"Bu şirket hakkında ya da orada çalışan yalnız bir omega için ne kadar güvenli olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz-"

"Ben Mack, Angel. Mack'in şirketi. O bir alfa. Aileden sayılır. Bana göz kulak olacak."

"Hoşuma gitmiyor," diyor Axel huysuzlanarak.

Konuşmada ilk kez belden aşağı vurmayı tercih ettim. Kullanmak zorunda kalmadan onları ikna edebileceğimi umuyordum, ancak bunu yapmazsam n kapıyı kilitleyeceklerinden ve evden ıkمامı engelleyeceklerinden şüpheleniyorum.

Bu kardeş tartışması sırasında akıllıca sessiz kalan baldızıma dönüyorum.

"Bea?" Gözlerimle ona yalvararak söylüyorum.

İki alfası - benim iki ağabeyim - hemen ona bakıyorlar.

İlişkide omega olabilir, ama tüm büyük, iri yarı alfaları küçük parmağında oynatıyor.

Axel, "Bu güvenli değil," diyor.

"İşe ihtiyacı yok," diye ekliyor Angel.

"Bence Molly için ideal. Tam da ihtiyacı olan şey." İçimden sevinç çığlıkları atıyorum. Axel inliyor ama direncini görebiliyorum, ve Angel'inki gözlerimin önünde eriyor.

Yine de iyi bir mücadele verdiler.

"Şirkette kimlerin çalışıyor olabileceğini bilmiyoruz." "Bir de işe gidip gelme meselesi var."

"Phil ona göz kulak olamaz mı?" Bea sorar.

Alfaları homurdanır.

"Yapabilir," diyorum, bu tartışmayı kazandığımı ve bir saat içinde yeni işime doğru yola bilerek.

Bu ana planla ilgili tek bir sorun var.

Phil hasta olduğunu söyledi. Dün gece eve geldiğinde oyuncak bir arabaya takılmış ve disk kayması olmuş. Şu anda hareket edemiyor ve bu yüzden refakatçim yok.

Yüzünde kocaman bir sırtışıla Axel ve sürü arkadaşı ve sürü güvenliğinin Silver, ben ceketim ve çantamla ön kapıda beklerken bana haberi veriyorlar.

"Üzgünüm, Moll, bu gibi görünmüyor."

"Silver," diye homurdanıyorum, "bana alternatif bir eskort ayarlayamaz mısın?"

Axel bu fikri kapatmak için ağzını açıyor ama önce ben giriyorum.

"Eğer değilse, gidip Bea'yi bulabilir ve ona sorabilirim-"

"Bugünkü görev çizelgesine ve görevlere bir bakayım," diyor Silver, "bakalım birini bulabilecek miyim? Boşta kimse var mı emin değilim ama-"

"Teşekkür ederim," diyorum ve parmak uçlarıma uzanıp yanağından öpüyorum. Silver'ın benim için her zaman yumuşak bir noktası olmuştur. Başıyla onaylıyor ve sürünün evde kurduğu ofise doğru ilerliyor.

"Bulduğu kişi seni o kadar iyi tanımayacak. Phil iyileşene kadar beklesen daha iyi olur ve-"

"Mack işi bana verme konusunda fikrini değiştirdi çünkü iki Stormgate kulağını çiğniyordu. İpe hayır, ağabey."

Axel iç çeker, sonunda yenilgiyi kabul eder. "Peki," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Sen kazandın, Molly." Ona sırtıyıyorum. "Sadece dikkatli ol, tamam mı ve en ufak bir sorun sezersen hemen bizi ara."

"Söz veriyorum," diyorum ve ağabeyime sarılıyorum.

Onu bıraktığımda Silver orada bekliyordu. "Birini buldum. Ford."

"Ford mu?" Dedim. Adını hatırlamıyorum.

Silver şaşkınlığını anladı. "O yeni."

"YENİ?!" Axel haykırıyor, ama ben ona bir bakış fırlatıyorum ve o da özür dilemek için elini tekrar kaldırıyor. "Sadece ne dediğimi hatırla."

"Yapacağım."

Ford, Silver'ın acemilerinin çoğundan çok daha genç çıktı. Muhtemelen benden sadece beş ya da altı yaş büyük ve dik sırtına ve sert duruşuna bakılırsa ordudan yeni ayrılmış. Bir acemi er gibi duruyor, kollarını iki yana açmış, çenesini kaldırmış, beni Rockview Şehri'nin kalbindeki yeni ofisime götürmek için arabanın yanında bekliyor. O da kesinlikle bir askerin fiziğine sahip ve pişmiş ekmek kokusu bana eğer herhangi bir şüphem varsa, o günkü refakatçimin bir alfa olduğunu söylüyor.

"Günaydın hanımefendi," diye tersliyor ben yaklaşırken.

Kıkırdıyorum. Elimde değil. Hayatımda daha önce hiç hanımefendi diye çağrıldığımı sanmıyorum. Hep hanımefendi denirdi. Belki de kedilerim ve kitaplarımla evde kalmış teyze günlerime fark ettiğimden daha hızlı yaklaşıyorum.

Kahkahalarım adamın göz ucuyla bana yan yan bakmasına neden oldu. Gözleri koyu bal renginde. Yutkunmak yerine kahkahamın dilimde öldüğü gözler.

Kesinlikle bir alfa.

Silver buna çok güveniyor olmalı ki bugün onu benimle gönderdi.

Axel bazı korumalarımın bana bakışlarından şikayet ettikten sonra - sanki seni omuzlarına alıp kaçmak istiyorlarmış gibi, Molly! - Benim için karısı ve çocuklarıyla birlikte Phil the Beta oldu.

"Hanımlara gerek yok," diyorum ona, "Molly gayet iyi."

Arabanın diğer tarafına uzanıyor ve benim için yolcu kapısını açıyor. "Gitmeye hazırım Molly," diyor, ismim ağzında kulağa hoş geliyor.

Tehlikeli bir şekilde şehvetliydi, sesi derin ve çekiciydi.

"Hazırım," diyorum, arka koltuğa tırmanıyorum ve kapıyı arkamdan kapatmasına izin veriyorum. Beni ön koltuğa postalamadığı için rahatladım. Kokusu burada zaten yeterince güçlü ve o hain içime çılgınca şeyler yapıyor.

Sürücü koltuğuna tırmanıyor ve hemen vitesini indiriyor, bizi yola çıkarırken aracın içine mutluluk verici temiz hava doluyor.

"Sen Ford'sun, değil mi?" Şehir merkezine doğru ilerleyen boş banliyö yollarında uçarken ona soruyorum.

"Evet," diyor, gözleri bir an dikiz aynasında benimkileri buluyor ve oturduğum yerde gözlerimi kamaştırıyor.

"Ve sen yenisin?"

"Oldukça. Silver ile yaklaşık altı ay önce başladım."

"Altı ay önce mi? Seni daha önce hiç görmedim."

"Ağır işleri ben yapıyorum. Bebek bakıcılığı değil."

"Bebek bakıcılığı mı?" Ses tonum keskinleşerek söylüyorum. Gözleri tekrar aynadaki benimkilere kaydı.

"Refakatçilik," diye düzeltiyor. "Dürüst olmak gerekirse, daha heyecan verici görevlere geri dönmeden önce bir süreliğine daha az zorlayıcı bir şey yapmak iyi geliyor."

Kaşlarım çatıldı ve pencereden dışarı baktım. Tamam, eminim bana şehirde refakat etmek alışkın bir alfa için o kadar da heyecan verici değildir.

Savaş alanında mermi püskürtüyor ama bu kadar açık sözlü olmak zorunda mı? En azından rol yapabiliirdi.

Yoğun şehir merkezine girdik, trafik kuyruğunun arkasına katıldık ve caddelerde sürünerek ilerledik.

Sürücü koltuğundaki alfayı görmezden geliyorum, ancak gözlerinin dikiz aynasına gereğinden fazla kaydığını hissedebiliyorum. Muhtemelen müşteriye üzmenin en iyi sonuç olmadığını fark ediyordur, özellikle de müşteri patronunuzun paket arkadaşının kız kardeşi ise.

On dakika sonra bir kuleyi işaret ediyor.

"Bu senin kulen."

Koltuğumda öne doğru eğilip ona bakıyorum, kanımda bir heyecan dolaşıyor. Kule yeni ve kaygan, parlak güneş ışığını her yöne yansıtıyor. Burası düzgün bir şirket ve benim de düzgün bir işim olacak.

"Ben park edecek bir yer bulurum," diyor Ford. "Beni kaldırımda bırakabilirsin," diyorum ona.

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Talimatlarımı aldım. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Arabadan ofis kapısına kadar yürürken başıma hiçbir şey gelmeyecek."

"Olabilir ve benim emirlerim var." Aynada gözlerimle tekrar karşılaşıyor, bu sefer sert bir . "Bana biraz ele avuca sığmaz biri olduğun söylendi."

"Ne? Kim tarafından?"

"Gümüş."

"Silver!" Ben de onun benim tarafımda olduğunu düşünüyordum. "Bu doğru mu?"

Neredeyse benimle flört ettiğini hayal edebiliyorum, ancak yüzü bir profesyonellik maskesi ve ses tonu da öyle.

Omuz silkiyorum. "Duruma göre değişir," diyorum gelişigüzel. "Neye göre?"

Yine omuz silkiyorum. Cevap vermiyorum. Çünkü cevap karmaşık bir cevap. Phil gibi biri için - sakın, tatlı, ailesine bağlı ve bana çok fazla gevşeklik göstermeye istekli - kusursuz davranmaya hazırım. Bir anlayışımız var. Ama bazı

Korumalar - bana emir vermekten hoşlanan ve kıcıımın sahibi
düşünenler - onlar için olabildiğince şımarık biriyim.

Ford'un nereye düşeceğinden henüz emin değilim.

Neredeyse ikinci kampta olmasını ummam yanlış mı?

Molly

Park eder etmez arabadan indim ve kaldırım boyunca yeni ofisimin bulunduğu bloğa doğru koşmaya başladım. Ha, Bay Askeri henüz eski çocuk kilidi numarasını çözemedi. Ha! Arkamdan bağılıyor, arabayı kilitlemek ve bana yetişmek için yarışıyor.

"Molly," diye bağılıyor. "Bekle!"

Bir alfa havlamasını görmezden gelmek oldukça imkânsızdır. Emir, sinir sistemimden geçerek ayak parmaklarıma kadar iniyor. Bacaklarım yavaşlıyor.

Lanet olsun. Tepkime karşı koyamadan yanıma geldi, eli dirseğimdeydi.

"Bir refakatçinin olmasından gerçekten , değil mi?"

"Phil'i seviyorum, her zamanki refakatçim," diye açıklıyorum, tenimde sıcak bir his uyandırmasına ve kolumda küçük elektrik kıvılcımları çakmasına rağmen elini sıkmaktan vazgeçiyorum.

"Ben sadece işimi yapıyorum."

"Peki, bunu biraz daha az açık yapabilir misin? Herkesin benimle ilgili ilk izleniminin kendini koruyamayan uysal küçük bir omega olmasını istemiyorum. Zaten iş bulmak yeterince zor."

Ki bu sadece kısmen doğru. Aylarca araştırmış değilim. Mack'e mesaj attım ve o da evet dedi. Belki de bu şımarık omega etiketi benim söylediğim kadar yanlış değildir.

Yine de iş arkadaşlarımdan sırf unvanım nedeniyle işimi daha az yapabileceğimi düşünmelerini istemiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Ford geri bildirimlerimi dikkate aldı ve beni destekledi.

"Teşekkür ederim," diyorum, kulenin dibindeki cam kapıları itip kocaman bir masanın arkasında bekleyen resepsiyon görevlisine doğru adımlarken içime çekerek. Saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, ruju çarpıcı bir kırmızı ve kıyafeti keskin.

Bluzuma ve eteğime bakıyorum ve oyunumu geliştirmem gerektiğini fark ediyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, gözleri Ford'a kaymadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve orada oyalanıyor.

"Evet," diyorum yüksek sesle, dikkatini yeniden çekerek. "Saat 11'de Mack Turner ile bir toplantım var."

Bakışları masanın üzerinde duran bilgisayar ekranına düşüyor ve faresinin tuşlarına tıklıyor. "Ve sen?"

"Molly..." Tereddüt ediyorum. "Fırtına Geçidi."

Resepsiyonistin gözleri tekrar yüzüme dikiliyor ve Ford'a bakmaya devam etmeden önce ağzından yavaşça 'Stormgate' kelimesi çıkıyor.

Stormgate ismi kadınlar üzerinde erkeklerin çoğunda olduğundan tamamen farklı bir etkiye sahiptir. Erkekler üzerinde bir kovucu görevi görürken, kadınlar üzerinde arıların nektarın etrafına üşüşmesi gibi üşüşmelerine neden oluyor. Stormgate sürüsü bu şehirde efsanedir. Zengin ve ateşli. Ve omega'larına çok aşıklar.

"Beni görmeye hazır mı?" Ben soruyorum.

Resepsiyon görevlisi irkilerek telefonu açıyor ve işaret parmağını kaldırarak beklememi işaret ediyor.

Birkaç tuşa basıyor, ahizeye bir şeyler fısıldıyor, sonra yeniden yuvasına yerleştiriyor. "Ziyaretçi defterini imzalarsanız," dedi, bana doğru çevirerek, "ve bu kordonu takarsanız," bir tanesini yüzeye doğru kaydırıyor, "sonra 15. kata çıkın, Bay Turner sizi orada bekliyor olacak."

Defteri doldurmaya başlıyorum, o sırada Ford'a hitap ettiğini duyuyorum. "Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye mırıldanıyor.

"Bayan Stormgate ile birlikteyim," der.

"Oh, ziyaretçi listesinde yoksunuz."

"Bay Turner'ın aldıracağını sanmıyorum." "Sanırım ben daha iyi-"

Sözünü bitirmesine izin vermedim, kordonumu kaptım ve hem beni hem de Ford'u güvenlik kapılarından geçirdim.

Asansörü beklerken, yeni kordonumu boynuma asıyorum.

"Sanırım seni onunla geride bırakmak zorunda kalacağımı umuyordu," diye takılıyorum, bir kez daha asker duruşunu benimsemiş olan Ford'a bakarak.

"Yine de beni yanına almayı seçtin," diyor, gözleri benimkilerle buluşmak için dönüyor.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Lanet olası Omega içgüdülerini, başka bir kadının bana göz kulak olması için görevlendirilen alfaya asılmasından hoşlanmıyorum.

Tanrım, kendimle başa çıkmam lazım.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolay, özellikle de ikimiz bir dakika içinde metal bir kutuya hapsedilmişken.

Gözlerimi kapatıp ağzımdan nefes alıyorum, burada birlikte olduğumuz her saniye onun kokusu daha da güçleniyor. Sadece pişmiş ekmek gibi kokmakla kalmıyor, tadı da öyle. Dilimde onun kokusunun tadını alabiliyorum ve o yaramaz içim deli gibi çırpınıyor. Karnıma bakıyorum. Fırsat bulur bulmaz onlarla sert bir şekilde konuşacağım, yoksa mola vereceğiz.

"Yükseklik korkun mu var?" Ford yüzümdeki kederli ifadeyi fark etmiş olacak ki, "Yüksekten korkar mısın?" diye soruyor. Sorarken elini rahatlatıcı bir şekilde sırtımın küçük kısmına koyuyor ve içim zemin kata doğru .

Bana elektrik çarpmış gibi irkiliyorum. "Hayır, sadece yeni işim yüzünden gerginim," diye yalan söylüyorum ve kapılar açılıp serbest bırakıldığımda rahatlıyorum.

Nefesimi kesen bir ofise bırakıldım. Kardeşlerimin ofisine onlarca kez gittim. Güzel döşenmiş, klasik görünümlü. Bu ofis tamamen farklı bir seviyede. Şık, modern, baktığım her yerde parlak ve cesur renklerle hayranlık uyandıracak şekilde tasarlanmış.

"Bir uzay gemisine mi bindik?" Ford mırıldanıyor.

"Bayıldım," diye fısıldıyorum ona, kaşlarını çatmasına aldırmadan.

"Bu inanılmaz."

Bir sonraki adımda nereye gideceğime dair bir ipucu bulmak için bakışlarımı sağa sola sallıyorum ve Mack'in koridor boyunca bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Saçları kırışmış, bronzlaşmış ve inci gibi beyaz dişleri olan iri yarı bir adam.

Beni fark ettiğinde gözleri yumuşuyor ve genişçe gülümseyerek beni kocaman ve içten bir kucaklamaya sürüklüyor.

"Küçük Molly Stormgate," diyor beni tekrar yere bıraktığında, Ford arkamda kabarıyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve yüzümü inceliyor. "Şu haline bak, büyümüşsün ve, bugünlerde böyle şeyler söylemem gerektiğini biliyorum ama çarpıcı derecede güzelsin. Tıpkı annen gibi. O da gezegendeki en güzel kadındı. Baban şanslı bir piçti."

"Teşekkür ederim," diyorum, yanaklarım pembe pembe kızarıyor.

Bakışları yüzümde geziniyor ve sonra beni başka bir kucaklaşma için kendine çekiyor. "Senin için üzgünüm anne. Cenazeye gelemediğim için üzgünüm."

"Sorun değil... her şey çabucak olup bitti." "Buraya dönmek için her yolu denedim." "Biliyorum," diye fısıldadım.

Beni daha sert sıkıyor. Sonra gitmeme izin verdi. "En azından şimdi size biraz yardımcı olabilirim. Sizin için her şeyi yapacağımı biliyorsunuz çocuklar."

Gözleri başımın üzerinde geziniyor ve Ford'a takılıyor. "Peki ya sen?" diye soruyor.

"Ford, efendim. Bay Stormgate tarafından kız kardeşine göz kulak olması için görevlendirildi."

Mack gülüyor. "Burada buna gerek yok. Molly'den zarar gelmez. Günün sonunda gelip onu alabilir ve eve götürebilirsiniz."

"Emirlerimi aldım, efendim."

Gözlerimi deviriyorum. "Axel ve Angel'ın nasıl olduklarını biliyorsun. Sanırım onlarla biraz dalga geçmemiz gerekecek ve sonra umarım gölgeden kurtulabilirim." Ağırlığını bir botundan diğerine veren Ford'a bakıyorum.

"Sen öyle diyorsan," diyor Mack, başını hoşgörölü bir şekilde sallayarak. "Hadi, seni yeni patronunla tanıştıralım."

"Yeni patron mu?" İzlerimde durarak söylüyorum. "Ben... Ben senin için çalıştığımı sanıyordum?"

"Ben mi?" Mack kıkırdar. "Molly, ben emekliyim. Sadece ara sıra kafamı buraya eğiyorum çünkü buranın hastasıyım ve onu bırakmak çok zor oldu. Ama bıraktım. Artık yeni neslin zamanı geldi. Ayrıca," diyerek eğildi ve dirseğiyle beni dürttü, "yıllardır golf vuruşumu mükemmelleştirmek istiyordum."

Bir kapıyı iterek açıyor ve ben açık planlı bir ofise geçerken kapıyı benim için tutuyor. En az elli kişi ultra şık alana yayılmış, bilgisayarlara dokunuyor, iPad'lerde bir şeyler karalıyor ya da beyaz tahtaların etrafında toplanmış. Mack beni içeri girmeye teşvik ederken hepsi durup bana bakıyor gibi görünüyor.

"Selam millet, nasıl gidiyor?" Mack küçük seyircimize el sallayarak şöyle diyor. "Molly yeni bir acemi. Merhaba de."

Birkaç kişi mırıldanarak selam verdikten sonra yaptıkları işe geri dönüyorlar ve Mack, Ford'la beni mekânın öbür ucundaki kapalı bir ofis kapısına götürüyor.

Mack kapıya vidalanmış pirinç levhayı işaret ediyor. *Bay Turner.*

"Yeğenim," diye açıklıyor. "Kendisi yeni CEO. Yaklaşık altı ay önce bu işi yürütmek için şehre taşındı."

Parmak eklemlerini kapıya vuruyor, sonra da yanıt beklemeden kapıyı açıyor.

İçeri girip görüşümü engelliyor, ben de onu takip ediyorum.

"Yeni asistanınız burada."

"Sana bir asistana ihtiyacım olmadığını söylemiştim," diye mırıldanıyor bir ses.

Başımı bir tarafa eğiyorum. Ses tanıdık, koku da öyle.

İçimi kemiriyor. Ama tam yerleştiremiyorum.

"Molly'nin bir işe ihtiyacı vardı ve sektör hakkında bilgi edinmeye hevesli, bu yüzden yaşlı amcana bir iyilik yap ve kibar ol." Mack dönüp bileğimden tuttu ve beni ileri doğru çekti. "Onu görmezden gel, Moll. Biraz huysuz olabilir ama aslında bir asistanı olduğu için çok memnun, değil mi?"

"Sen!" Öne doğru bir adım atarken ciyaklıyorum ve bakışlarım çok büyük bir masanın arkasında kaşlarını çatan adama takılıyor.

Bay Kızıl Bayrak.
Geçen haftaki hızlı randevu etkinliğinden.
"Sen mi?" diyor, ayağa kalkarken kaşlarını çatıyor, lekesiz gömleğinin önünü fırçalıyor.
Mack'in bakışları benden yeğenine kayıyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Birbirinizi tanıyorsunuz," diyor ellerini sevinçle çırparak.
"Evet," diyorum.
"Hayır," diyor Bay Kızıl Bayrak.
"Bir sorun mu var?" Ford öne doğru bir adım atarak sorar, duruşu daha da sertleşmiştir.
"Bu kim?" Bay Kızıl Bayrak gözlerini sorar. "Molly'nin şaperonu. O bir omega-"
"Biliyorum."
Ford masaya doğru bir adım atıyor.
"-bu yüzden kardeşleri güvenliği için onu bir refakatçiyle gönderdi," diye devam ediyor Mack. "Eminim burada endişelenecek bir şey olmadığını anladıklarında ona gerek kalmayacaktır."
Bay Kızıl Bayrak, ellerini masasının yüzeyinde yumruk yaparak, "O artık gerekli değil," diyor.
"Sanırım öyleyim," diye yanıtlıyor Ford, göğsündeki kaslar seğiriyor.
"Ama belki de ?" Mack'e hitap ederek söylüyorum. "Kulağa hiç de ..." gibi gelmiyor. Elimi Bay Kızıl Bayrak'a doğru sallıyorum, adını bulmaya çalışıyorum, "... Bay Turner-"
"Colten," diye hırlıyor, öyle bir hırlıyor ki kendimi daha da ürkmüş hissediyorum ve içim bir kez daha yaramazlık yapmakla tehdit ediyor.
"Yeğeniniz bir asistan istiyor gibi görünmüyor."
"Bir asistan istiyorum," diye bağırarak Ford'un göğüs kaslarının tekrar o şeyi yapmasını sağladı.
"Ama az önce yapmadığını söyledin." "İstiyorum."
Mack omzuma vurdu. "Birine ihtiyacı var. Sonuncusu bir hafta önce işi bıraktı ve o zamandan beri e-postalar içinde boğuluyor."
"Neden istifa etti?" Şüpheyle sordum.
Mack birden tırnaklarını büyüleyici buluyor ve Bay Kızıl Bayrak duymadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Ayak parmaklarımın üzerinde dönmeyi ve doğruca bu ofisten çıkmayı düşünüyorum.

Bay Kızıl Bayrak denmesinin bir sebebi var. Gerçekten onun için çalışmak istiyor muyum?

Bunun benim kaçışım olması gerekiyordu. Bir kez olsun normal hissetme fırsatım. Son birkaç aydan sonra, Bea'nın turşu aşermesi gibi normal aşeriyorum. Dramaya ihtiyacım yok. Kesinlikle kırmızı bayrağa ve yalnız kurda ihtiyacım yok.

Ama sonra Ford eğilip kulağıma fısıldadı. "Bu ses hoşuma gitmedi. Seni eve götürmemi ister misin?"

Ve bu da beni belirliyor. Ne de olsa ben bir Fırtına Geçidiyim. Bana bir şeyi yapamayacağımı, bir şeye *sahip olamayacağımı* söyleyin ve tek istediğim bu olsun.

"Harika, nereden başlamamı istersin?"

Mack ellerini birbirine vurur. "Mükemmel. Molly küçük bir yıldız, Colten. Tam da ihtiyacın olan şey." Omzumu sıktı. "Molly onun saçmalıklarına aldırma. Bir sorun olursa beni ara. Ve keyfini çıkar!"

Omzunun üzerinden bize el sallayarak ofisten çıktı ve kapı arkasından çarparak kapandı.

Geriye ben, Bay Asker ve Bay Kızıl Bayrak kalıyor.

Havadaki gerilim hissedilebilir ve tamamen tuhaf. Ama yine de orada. Çatırdıyor. Yerimde kıpırdanmama neden oluyor ve her ikisinin de kokusu dikkatimi çekmek için yarışırken içime garip şeyler yapıyor.

"Bana daha önce adını söylememiştin," diyor Bay Kızıl Bayrak - Colten - gözleri hâlâ kısık.

"Sorduğunu hatırlamıyorum."

Ford önce bana, sonra yeni patronuma baktı.

"Yani birbirinizi tanıyor musunuz?" Bu konuda mutlu görünmüyor.

"Hayır," diye onaylıyorum.

"Evet," diye karşı Colten.

Gözlerimi deviriyorum. "Bir hafta önce bir etkinlikte kısa bir süre tanıştık. Birbirimizi *tanımıyoruz*."

Colten, "Karakterini iyi anladığımı düşünüyorum," diyor.

Ve hala asistanı olmamı mı istiyor?

Pekala, şikayet etmiyorum. Bea için iş bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum ve özgeçmişimde ondan bile daha az şey var. Ayrıca, bu gerçek bir iş, çoğu zengin omeganın bir süreliğine yaptığı gönüllü bir iş değil. Öğle yemeğinde ortaya çıkıp bir saat boyunca birbirleriyle sohbet ettikleri, sonra da zamanlarının çoğunu ayırdıkları için ne kadar cömert olduklarına dair kendi kendilerine övgüler dizerek hemen ayrıldıkları türden bir iş. Hayır, bu şehrin en büyük tanıtım şirketi olan Rock Promotions için çalışmak. Yaratıcı ve ileri görüşlü - ve evet, süper şık ve modaya uygun.

Bay Kızıl Bayrak - Colten - yüzümü inceliyor, sonra sandalyesine çöküyor, parmaklarını sakalında gezdirirken bir yandan da sandalyesini iki yana sallıyor.

"Çoğu omega çalışmak istemez. Zengin omegaların çoğunun çalışmaya ihtiyacı yoktur."

"Ben farklıyım," diyorum ve gözleri parlıyor.

"Yazabiliyor musun?"

"Evet," diye yalan söyledim. Ne kadar zor olabilir ki?

"Dosyalayabilir misin?"

"Evet." Kitaplığımdaki kitaplarımı haftada en az bir kez yeniden düzenliyorum, güzel fotoğraflar çekip sosyal medyaya yüklüyorum.

"Programımı düzenleyebilecek misiniz?"

"Kolayca." Hayatımın son birkaç ayını tıbbi randevular, doktorlar ve hemşirelerle hokkabazlık yaparak geçirdim.

Bakışları yanımda pusuya yatmış devasa alfaya yöneliyor. "Sadece birinizin parasını ödüyoruz. Onun maaşını ben ödemiyorum-"

Ford'un göğüs kasları yeniden dans etmeye başlamadan önce, "Bunun için endişelenmene gerek yok," diyorum.

"Doğru." Parmak uçları sakalının kılları arasında geziniyor ve bu hareket zihnimi biraz kirletiyor. Gözlerimi onun yerine masasına dikiyorum. Çok daha güvenli.

Camdan yapılmış ama yine de görünürde lekeli bir parmak izi yok. Hayır, sadece kağıt yığınları, defterler, iki dizüstü bilgisayar, bir bilgisayar ve karmaşık bir telefon. Başparmağını cihaza dayıyor ve cihaz yanıp sönmeye başlıyor.

"Hey Colt," diye cevap veriyor parlak bir kadın sesi makinenin içinden bir yerlerden.

"Merhaba Simone. Bir dakikalığına ofisime gelebilir misin?"

"Elbette," diye yanıtlıyor, biraz fazla hevesli bir şekilde.

Bir dakika sonra, parlak pembe saçlı ve dar elbiseli bir kadın kapıdan içeri giriyor ve Bay Kızıl Bayrak'ın yalnız olmadığını görünce duraksıyor.

"Simone," diyor Colten, "bu benim yeni asistanım Molly ve onun ..." elini Ford'a doğru sallıyor ve bu kez Ford'un çenesi göğüs kaslarıyla birlikte titriyor. "Onu sisteme kurup ofis ve şirket hakkında bilmesi gereken her şeyi öğrenmesini sağlayabilir misin?"

Simone bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Brief üzerinde çalışıyorum-" "Bir gün bekleyebilir." Bana bakıyor. "Kalkmanı ve koşmanı istiyorum yarına kadar."

Topuklarımı birbirine vurup selam vermeyi düşünüyorum ama bu dürtüye direnip başımı sallıyorum.

"Yarın sabah tekrar konuşuruz. Sabah 8'de ofisimde programımı gözden geçireceğim."

Bir yutkunmayı bastırıyorum. Sabah 8'de mi? Yaratıcı sektörde çalışmanın her sabah geç kalkmak anlamına geleceğini sanıyordum. Zamanında yetişmek için sabahın köründe kalkmam gerekecek.

Omuzlarımı
dikleştiriyorum. Bunu
yapabilirim.

Bu odadaki diğer üç kişi ne düşünürse düşünsün, ben el pençe divan durmaya alışmış şımarık bir omega değilim. Beni ağaçlara kaldırıp orada bırakmaktan, yatma saatimden hemen önce bana korku hikayeleri okumaktan ve yumuşak oyuncaklarımı hedef tahtası olarak kullanmaktan zevk alan iki ağabeyle büyüdüm.

Son birkaç yılımı anneme bakıcılık yaparak geçirdim.

Göründüğümünden daha güçlüyüm.

Sabah 8'de mi? Hadi bakalım.

C olten

KAPI KAPANIYOR ve sandalyemde geriye doğru yığılıyorum, tavana bakarken başım geriye doğru düşüyor.

Ne oluyor ?

Son yedi gündür kafamın içinde dönüp duran kız az önce ofisime geldi ve kendini kucağıma bıraktı.

Asistan istemiyorum.

Asistana *ihtiyacım* yok.

Kişisel acil durumları, gözyaşları, burun çekmeleri derken, hak ettiklerinden daha fazla endişeleniyorlar. Evet, bu ve daha endişe verici şeyler.

Biri olmadan hayat daha
güzel. Ama bu? Bu farklı
bir şey.

Bir nefes çekiyorum ve kendi kendime sırtıyorum.

Onu bulmayı düşünüyordum. Sürü hayallerini unutması için onu nasıl ikna edebileceğimi düşünüyordum. O kızın tek ihtiyacı olan benim.

Evet, alaycı bir dili olan bir olabilir ama belki de bu yüzden kanımı .

Ve onun
kokusu!

İsa.

Yumuşak değil. Tatlı ve sakın değil. Uysal ve kibar değil.

Hayır.

Çok baharatlı! Dilimin ucunda karıncalanıyor. Duyularımla alay ediyor.

Bu koku dikkatimi dağıtabilir.

Acaba tadı da midir? Acaba dilimi yakar mı? Sıcak. Kavurucu. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey gibi.

Acaba içine batmak nasıl bir his olurdu? Bu kadar sıcak mı?

Kahretsin!

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, sonra başımı ve omuzlarımı sallıyorum.

Bir arada tutmam gerek.

Hiçbir omega, bir Neandertal gibi yere salyalarını akıtan bir alfa tarafından kazanılmamıştır.

Sakin davranmalıyım. Ona kırmızı bayrak olmadığını göstermeliyim. Kaşlarımı çatıyorum, adımın yanına bunu nasıl karaladığımı hatırlıyorum.

Hayır, ben şehrin en büyük şirketlerinden birinin CEO'suyum. Sorumluluklarım var, benim için dünyalara bedel insanlar var. Onlarla . Ona da bakabilirim. Ona istediği her şeyi verebilirim. Onu güvende tutar ve korurum. Arkasında goril olmasına gerek yok. Ona göz kulak olmak için buradayken olmaz.

Evet, onunla ilgilenmek için birkaç yol .

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, az önce karıştırdığım tutamları düzeltiyorum, sonra kravatımı düzeltiyorum ve tekrar ekranıma odaklanıyorum.

Yine de oldukça umutsuz. Gözlerim sürekli kapıya kayıyor. Bu ofisin camlarını zaptedilemez duvarlarla değiştirme aptal kararına lanet ediyorum, çünkü şimdi onu göremiyorum. Sadece ara sıra sesini duyuyor ve kokusunu alabiliyorum.

Belki de kapımı aralık bırakmaya başlamam gerekecek. Belki de asistanımın masasını ofisime taşımam gerekecek. Onu ve o 'refakatçi' ile ne yaptığını yakından izleyebileceğim bir yere.

Şaperon mu?!

Bilgisayar ekranıma yüksek sesle
homurdanıyorum. O adamı kaybetmenin
bir yolunu bulmalıyım.

Diğer alfalarla arkadaşlık etmekten hiç hoşlanmadım. Arkadaşım diyebileceğim sadece bir kişi oldu. Başka bir alfanın enseme soluması, omega'ya çok yakın durması midemi bulandırmaya .

Bazı yazışmalarımı açıyorum. Evet, Scottie gittiğinden beri biraz geride kalmış olabilirim. Ama yetişebilirim.

Gözlerimi listede gezdiriyorum, acil görünen bir şeye tıklıyorum ve okuyorum. Metin gözlerimin önünde bulanıklaşıyor, yerini omega'nın giydiği eteğin görüntüsü alıyor. Kalçalarını sımsıkı sarıyor ve belinin eğimini vurguluyordu.

Eteğini bacaklarına kadar çekiştirdiğimi, kışına kadar soktuğumu ve onu masama doğru eğdiğimi hayal ediyorum.

Onun o acı dilini kolayca tatlıya çevirebilirim. Tek yapmam gereken-

Masamın üzerindeki dahili telefon çalıyor ve ben de X-dereceli hayallerimden sıyrılıyorum.

"Bay Turner?"

Bu o. Kendimi dahili telefona doğru eğilirken buluyorum. çapkın seslerden birine sahip, sizi her an biraz yaramaz bir şey söyleyeceğine ya da yapacağına ikna ediyor.

Boğazımı
temizliyorum.

"Evet."

"Sadece iki dakika önce başlayan bir toplantınız olduğunu hatırlatmak istedim."

Lanet olsun. Bu doğru mu? Takvimime göz attım.

"Evet, biliyorum, yoldayım," diyorum, onun haklı olduğunu fark ederek.

Ceketimi kapımın arkasından alarak açık planlı ofise doğru ilerliyorum, gözlerimin masasında tünemiş oturan yeni asistanıma takılmasına izin vermiyorum.

Ben zaten bir işkoliğim. Şimdi kendimi ofisimden alıp eve götürmek daha da zor olacak.

Kaslı adamı arıyorum. Arkasındaki sandalyeye çökmüş, bir ticaret dergisi okuyor. Ben toplantı odasına doğru yürürken sandalyeyi indiriyor ve sayfaların üstünden beni izliyor.

Toplantı odasında beni bekleyen Bayan Monroe, amcamın eski bir müşterisi ve bana miras kaldı.

Ellili yaşlarının sonlarında, özel dikim bir pantolon ve bluz giymiş, göğüs dekoltesini göstermek için boynunu aşağı doğru iliklemiş. Önündeki masada büyük bir güneş gözlüğünün yanı sıra iki cep telefonu ve bugün hangi spor arabayı kullanacaksa onun anahtarları duruyor.

Bayan Monroe, bir zamanlar bu şehri yöneten eski zengin gruplardan birine mensup. Şimdi omega'ları, kendisi ve üç kızı paralarını harcarken tüm al-fa'larını huzurevlerinde güvence altına aldı. Tabii ki işlerin böyle yürüdüğünü kimsenin bilmesini istemiyor. Bu yüzden bizi tuttu. Biz onun imajını yönetiyoruz. Biz... gerçeği manipüle ediyoruz.

Dış dünyaya göre Bayan Monroe, de-mentia yardım kuruluşları için yorulmak bilmeyen bir bağış toplayıcısı ve beş hasta arkadaşına kendini adanmış bir bakıcıdır. Çünkü işimde çok iyiyim.

"Colten," diye bağıyor odaya girdiğimde, parfümle güçlendirilmiş güçlü çiçek kokusu sinüslerimin tam ortasına çarpıyor.

"Deborah," diyorum ve ellerimi tutup beni kendine doğru çekmesine izin veriyorum. Yanağıma ıslak bir öpücük konduruyor ve çaktırmadan kokumdan bir yudum alıyor.

Nefesimi tutuyorum ve kibarca geri çekilip masanın diğer tarafına oturuyorum.

Müşteri direktörü ve dosyasını yöneten ekibin geri kalanı zaten yerlerinde oturuyor ama Bayan Monroe her zaman beni görmekte ısrar ediyor. İlginçtir ki Mack görevdeyken CEO'yu görmeye hiç ihtiyacı olmamıştı.

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun." Başına geçirdiği pahalı peruğu okşayarak gülümsüyor. "Geç kaldığım için çok üzgünüm. Brad," diye sayım müdürüne dönüyorum, "bana yetiş."

Brad önündeki notlarla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyor. Bu onun favori hesabı değil. Çalışanlarımın hiçbiri bu tür işleri sevmez. Sıkıcı, halkın da en az kendileri kadar sıkıcı hayatlarıyla ilgilendiğini düşünen zengin insanlara hizmet ediyor. Çalışanlarım gelecek vaat eden yetenekli insanlarla yaratıcı işler üzerinde çalışmayı tercih ediyor.

Bayan Monroe gibi müşterilerin işlerini canlı tuttuğunu ve maaşlarını ödediğini asla takdir etmiyorlar.

"Son tüketici verileri Monroe ailesinin halk arasında %67'lik bir beğeni oranına sahip olduğunu gösteriyor. Geçen aya göre iki puan artış var. Ayrıca *Truth*'tan bir gazetecinin yazmakla tehdit ettiği ifşayı da bastırmayı başardık."

Bayan Monroe başını sallıyor, bakışları bana sabitlenmiş. "Ve yeğenim Melody."

Bir sürüye bağlı olan ve kendilerini yolsuzluk ve adam kaçırma suçlarından hapse attıran kişi.

"Kızlarınızla hiçbir zaman yakın olmadığınızı açıkça belirtmeye devam ediyoruz."

"Güzel." Bayan Monroe gülümsüyor, takma diş olduğundan emin olduğum mükemmel dişlerini gösteriyor. "Yine de daha fazlasını yapabileceğimizi düşünüyorum. Cassidy bu yılın nihayet sürüsünü seçtiği yıl olması için çok hevesli. Onun profilini yükseltmeliyiz. Dünyaya onun ne kadar çekici olduğunu göstermeliyiz. Belki onu *Pamilla*'ya ya da *Chat Sohbet Şovu*'na davet ettirebilirsin."

"Harika bir fikir," diyorum gülümseyerek, o programların hiçbirinin şımarık zengin bir omega'yı konuk olarak istemeyeceğini çok iyi biliyorum. "Brad bununla ilgilenecek."

Brad'in yanağı seğiriyor ama itaatkâr bir şekilde başını sallıyor.

"Belki moda dergilerinden birinde iki sayfalık bir yazı? ilgili bir şey." Daha sert gülümsüyorum. "Herkes hep birlikte olduğumuzda ne kadar harika göründüğümüzü söylüyor."

Deborah ve kızlarının göz kamaştırıcı oldukları doğru. Klasik olarak güzeller ama aşırı pişmiş, aşırı budanmış bir şekilde sahnelenmişler.

Hiçbiri gerçek değil. Takma tırnaklarından, kirpik uzantılarından ve düzeltilmiş burunlarından Deborah'ın beş arkadaşına gösterdikleri empatiye kadar.

"Moda haftası yaklaşıyor, bu yüzden biraz zor olabilir," diyor Brad, Deborah gözlerini kısarak, "ama en kısa zamanda bakacağız."

"Belki podyum etkinliklerinden birine sponsor olursanız," diye önerdim, bir başka müşterimizi düşünerek, tanınmak için mücadele eden bir moda tasarımcısını. "O zaman ön sıralarda oturmayı garantilemiş olursunuz."

Deborah'nın gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. "Belki kızlarımdan biri de modellik yapabilir."

Başımı sallıyorum ama buna söz vermiyorum. Podyum mankenliği yorucudur. Onun kızları gibi omegaların bunu kaldırabileceğinden şüpheliyim.

"Bağlantıları düzenleyebiliriz," diyorum. "Şimdi sosyal medya hesabınıza bir göz atalım mı?"

Brad bir düğmeye basar ve arka duvardaki ekranda bir slayt açılır.

Parlak renkli grafiklerin üzerinden geçmek için ağzını açtığı anda kapıya ikinci kez vurulması günümü böldü.

Kaşlarımı çattım.

"Evet?" Dedim.

Molly kafasını kapıdan uzatıyor, uzun sarı saçlarının tutamları yüzüne düşüyor, refakatçisinin gölgesi arkasında bir yerlerde duruyor.

"Telefonda Bay Sampson diye biri var. Sizinle acilen konuşması gerekiyormuş."

Öfkeyle gözlerimi kapatıyorum.

"Teşekkürler Molly, onu bir saat içinde arayacağımı söyle." Tereddüt etti. "Ne?" Kızgınlığımı gizlemeye çalışarak söylüyorum. Bu şirkette bir numaralı kural: müşteri toplantısını bölme. Bina yanıyor olsa bile fark etmez. Bunu yapmayacaksın. Müşterilerimiz, sahip olduğumuz tek müşterinin kendileri olduğuna inanmalı. Tüm dikkatimiz ve ilgimiz onların üzerinde olmalı. Simone'un ona söyleyeceği ilk şey bu olurdu.

"Seninle hemen konuşması gerektiğini söyledi."

"Molly," diyorum gergin bir şekilde, "onu geri arayacağım. Tamam mı?"

Kaşlarını çatarak başını sallar ve kapıyı kapatmaya başlar ama Deborah koltuğunda dönüp onu görmeden önce değil.

"Molly mi? Molly Stormgate mi?" diyor inanamayarak. "Burada ne işin var senin?" Yaşlı omega tamamen şaşkın görünüyor, ki kaşlarının botoks tarafından dondurulduğu düşünülürse bu etkileyici.

"Ben Bay Turner'ın yeni asistanıyım."

Deborah ona bakakaldı. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Daha bugün başladı," diyor Molly, sahte olduğunu anlayabildiğim bir parlaklıkla.

"Şey..." Deborah arkasını döndü ve kaşlarını kaldırmaya çalıştı. "Şey..."

Molly arkasından, odamdaki genç çalışanların kıkırdamalarını bastıran bir surat ifadesi takınıyor ve sonra gözden kayboluyor.

"Söylemeliyim ki," diye devam ediyor Bayan Monroe, bluzunun yakasını düzelterek, "pek şaşırmadım. Bu her zaman sorun çıkaran biri olmuştur ve kendine bir sürü bulamaması şaşırtıcı değil. Yine de Stormgate'lerin paraya bu kadar sıkıştıklarını ve küçük kız kardeşlerini çalışmaya gönderdiklerini bilmiyordum." Gülüyor. "Ne kadar saçma."

"Anladığım kadarıyla," demekten kendimi alamıyorum, her ne kadar müşterimin ve ekibimin önünde çenemi kapalı tutmam gerekse de, "Molly bir sürü istemiyor. Bağımsız olmak, çalışmak istiyor."

Deborah titriyor. "Pek olası değil Colten," diye başını sallıyor, "belki de dikkat etsen iyi olur, gözünü sana dikmiş olabilir."

Bu durum çalışanlarımın birbirlerine bakışlarına neden oluyor ve biz bu odadan çıkar çıkmaz fotokopi makinesinde dillerin dolaşacağını söyleyebilirim.

Kaşlarımı çatıyorum ve Brad'i slaytlarına geri yönlendiriyorum.

DEBORAH bir şekilde toplantımızı otuz dakika daha uzatmayı başarıyor ve ben gitmem gerektiğini açıkça belirtiyorum.

"Yine de beni kapıya kadar geçir Colten, olur mu?"

Sertçe başımı sallıyorum. Dünyada en az yapmak istediğim şey bu. Özellikle de koluma bir cankurtaran salı gibi yapışmışken ve abartılı parfümü burnumun direğini sızlatırken.

Onu kapıya doğru götürürken pazularımı sıkıyor, iki beden muhafızı üç adım arkamızda. Neredeyse asistanımı koruyan dev kadar büyükler.

"Bu akşam yemeğe ne dersin Colten? Hesabımla ilgili konuşmak istediğim birkaç şey daha var."

"Çok isterdim Deborah, ama beni bilirsin, görev çağırıyor, geç saate kadar çalışacağım."

Yeni bir şehre taşınmak beni arkadaşsız ya da bağlantısız bırakmış olabilir. İstemediğim kadar çok gece yatağım boş kaldı. I

Hatta itiraf etmek istediğimden daha yalnız bile olabilirim - en başta o aptal hızlı buluşma etkinliğine katılma sebebim. Ama o kadar da yalnız değilim, Deborah'nın davetine icabet etmek için o kadar da hevesli değilim. Özellikle de ofisimin önüne tünemiş tatlı, küçük kış parçasının tüm sorunlarıma cevap olabileceğini düşünürken.

"Zavallı şey," diyor Deborah, uygun bir şekilde sempatik bir ifade takınarak, "gerçekten çok çalışıyorsun. Belki başka bir zaman?" Kolumu yokluyor ve akşam yemeğinin tam olarak neyi içermesini istediğini bana bildiriyor. Gerçi bunun için bana yeterince para vermiyor.

Müvekkil-müşteri ilişkisi yok kuralına hiç bağlı kalmadım. Ne de çalışan-çalışan ilişkilerine. Ancak küçük omega ne düşünürse düşünsün, yalnız bir kurt olsam bile seçim konusunda eksik olmadım. Bunu tercih eden pek çok kadın var.

Ben sadece titizim. Belli sebeplerden dolayı. Takılmalar ve kaçamaklar neyse de, hayatıma soktuğum kadının doğru kadın olması gerekir.

Deborah'a el sallayıp kravatımı düzeltiyorum ve nefesimi serbest bırakıyorum.

Bir omega dikkatimi bu kadar çekmeyeli uzun zaman olmuştu. Kalbimin biraz daha hızlı atmasından bu yana daha da uzun zaman geçti. Ve hiç böyle kafamın içinde dolaşan biri olmamıştı.

Yuva kurabileceğim bir Omega istiyorum.

Baharatlı ve şımarık mı? Pek uygun görünmüyor. Hiç de duyarlı değil. Ve yine de ...

Molly

Sabah 6 değildir. Sabah 6 gecenin yarısıdır. Neden aklı başında biri bu kadar erken kalkmayı tercih etsin ki? Dışarısı hala karanlık. Kuşlar ötmüyor bile. Ve ben gözlerimi açamıyorum.

Elimi alarmıma çarpıyorum, yuvarlanıyorum ve tekrar uykuya dalıyorum.

Kırk beş dakika sonra kapı hafifçe vuruluyor ve beni tekrar uyandırıyor. Hala gecenin bir yarısı.

"Git başımdan!" İnliyorum, yastığımı başımın üzerine koyup yuvarlanıyorum.

"Bayan Stormgate?"

Yastığı kaptığım gibi yatağımdan fırladım. Bu sesi tanıyorum. Derin ve çekici. Doğrudan kulağıma dökülen bal gibi. Bütün gece kafamın içinde gürleyen, içime kötü şeyler yapan ve rüyalarımı baharatlı hale getiren bir ses.

Tanrım. Şimdi de rüya mı görüyorum?

"Bayan Stormgate, her şey yolunda mı? Beş-on dakika içinde yola çıkmamız gerekiyor ve evde hiç ışık olmadığını fark ettim."

Hemen lambamı yakıyorum.

"Evet, her şey yolunda," diyorum, telaşlı çıkarmamaya çalışarak. Yatak örtülerini bir tarafa, ayaklarımı da diğer tarafa atıyorum.

Yerde. On beş dakika! Kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Hemen geliyorum. Bana bir dakika verin."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Eğer dün geceki rüyalarım bir şey ifade ediyorsa, çok şey. Bu fikirleri kafamdan atıyorum. Kendimi şaperonumla karıştırmayacağım. Kardeşlerim Bay Askeri'nin bağırsaklarını deşmeden önce derimi yüzerlerdi. Normallğe odaklanıyorum. Bay Military normal değil. Yasadışı olması gereken bir sesi olan bir süper kahramana benziyor.

"Hayır, ben iyiyim. Cezveden kendinize bir kahve almaktan çekinmeyin." "Teşekkür ," diyor ve ağır ayak seslerinin geri çekildiğini duyuyorum.

Koridorda.

On dakika. Şimdi dokuz. Geç kalamam. İşteki ilk gerçek günümde olmaz. Ama günü dağınık saçlar ve aceleye getirilmiş bir makyajla Bay Kızıl Bayrak'la geçirmeye de hazır değilim. O ofiste göz alıcı Simone ve meslektaşları varken olmaz. Müşterilerden bahsetmiyorum bile. Süper modeller, aktrisler, influencerlar. Her biri bir öncekinden daha çarpıcı.

Bay Kızıl Bayrak'ın kaç kişiyle yattığını merak ediyorum.

Dikkatim dağılıyor. Dün seçtiğim kıyafete koşuyorum ve dün gece duş aldığım için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Fazla seçeneğim yoktu; rüyalarım yeterince çılgıncaydı. O iki alfanın kokusu tenimdeyken nasıl olacaklarını hayal edemiyorum. Kokular-

Kahretsin! Yine yapıyorum. Odaklan, Molly, odaklan!

Uyku şortumu ve yeleğimi çıkarıp iç çamaşırimi değiştiriyorum - çekmecedan her zamanki pamuklu külotum yerine dantelli bir külot ve sütyen çıkardığımda niyetimin sorgulanmasından kaçınıyorum. Sonra dün giydiğim kalem eteği ve yeni bir bluzu tekrar giyiyorum. Bir kolye takıyorum, kolyenin gözleri göğüs dekolteme çektiğinin farkında bile değilim. Dün ofisteki kıyafetler gibi göz alıcı değil - son birkaç yıldır göz alıcı kıyafetlere pek ihtiyaç duymuyorum - ama sarıyor. Saçımı ve makyajımı yapmadan önce aynanın önünde bir o yana bir bu yana dönüyorum.

Otuz dakika sonra merdivenlerden aceleyle iniyorum ve aşağıda beni bekleyen büyük alfanın önünde çılgılık atarak duruyorum.

Bir elinde matara, diğerinde kızarmış simit var.

"Hazır mısın?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, çıldırmanın eşiğindeydim. "Çok geç kalacağım!"

"Hayır, yapmayacaksın."

Saatime baktım ve ciyakladım. "Oraya varmak için otuz dakikadan az vaktimiz var."

"İyi olacak," diyor, bana matarayı ve simidi uzatıyor, kahvenin ve erimiş tereyağının zengin aromaları midemi bulandırıyor. Sonra avucunu sırtımın küçük kısmına dayayarak beni evden çıkarıp arabaya doğru götürüyor ve oraya zamanında varmamızın mümkün olmadığını bilsem de kokusu, sıcak eli, müthiş varlığı damarlarımda hızla akan kanı bir şekilde sakinleştiriyor.

Neredeyse arabaya süzülüp arka koltuklara yerleşiyorum ve garip bir mutluluk bulutu içinde kahvemi yudumluyorum. Bunu nasıl yaptı?

Ancak, garaj yolundan çıkıp hızla yola koyulduğunda kahve yudumlamak ve simit atıştırmak neredeyse imkansız hale geliyor, koltuğuma geri dönmek zorunda kalıyorum.

Kahvemi dökmemek için elimden geleni yaparak, "O kadar hızlı sürmene gerek yok," diye bağıyorum.

"Eğer seni oraya zamanında götürmek istiyorsam yaparım."

Koltuğumda daha da alçalıyorum; buna gerçekten itiraz edemem. Bay Kızıl Bayrak'la ilk günümde geç kalmayı hiç sevmiyorum. Bunun pek iyi gitmeyeceğini tahmin ediyorum. Dakikliği, itaati ve disiplini seven gergin bir alfaya benziyor. Dün gece gördüğüm rüya aklıma gelince yutkunuyorum.

Kokum artmış olmalı çünkü Ford'un gözleri dikiz aynasına kayıyor.

Sabahın bu saatinde yollarda ne kadar çok trafik olduğu gibi seksi olmayan şeyleri düşünmeye odaklanıyorum, gözlerinin kararmasına değil.

Ama trafiğe konsantre olmak bile işe yaramıyor. Adam gerçekten iyi bir sürücü. Hızlı, iddialı ve adrenalini yükselse de beni güvende tutacağından hiç şüphem yok. Adam bir arabayı idare edebiliyor. Bu benim çekici bulacağım bir şey değil, ama muhtemelen kısa kollu bir ceket giymesi de buna yardımcı oluyor.

Bugün tişörtünü giymiş ve direksiyonu kavrarken kollarında sert kaslar ve kabarık damarlar var.

Bir tür tuhaf ön sevişme gibi geliyor.

Kahvenden bir yudum daha alıyorum ve dikkatimi yeniden toplamaya çalışıyorum.

Bugünün nasıl geçeceği konusunda biraz gerginim. Böyle bir iş gerçekten halledebilir miyim? Belki de yapamam. Belki de herkesin şüphelendiği şımarık prensesimdir. Belki de başarısız olurum. Belki de gün bitmeden emirleri alırım.

"Molly?" Araba dün olduğu gibi aynı yerde durdu. "Geldik."

"Oh." Kahvenin son damlalarını da içip arabadan dışarı çıktım.

Gökyüzü hala bulanık bir gri ve güneş doğmuş olmasına rağmen bunu sabah olarak tanımlayamazsınız. Bir insan neden bu kadar erken kalkmayı tercih eder ki?

"Hazır mısın?"

"Evet," der gibi yapıp gülümsemeyi başarıyorum. "Hadi gidelim."

Bu sabah masanın arkasında bekleyen bir resepsiyon görevlisi yok - onun için bile çok erken - ve yanından geçip yürüyen merdivene biniyoruz.

Ford her zamanki alaycı duruşuna geri dönüyor ve ben başparmağımı çiğnememek için çantamı kavırıyorum. Adam dikkat dağıtıyor. Chap-eron'ların arka planda erimesi gerekir. Bir gölge gibi, onların varlığını unutmanız gerekir. Ford'un parlak pembe bir kaplan kadar arka planda erimesi muhtemel. Vücudu. Kokusu. İkisi de dikkatimi çekiyor. Kalbinin atışı bile duyabileceğim kadar yüksek. Ford gibi bir refakatçiyle başa çıkmak için çantamı tutmaktan daha iyi bir taktiğe ihtiyacım olacak.

Ofis, resepsiyon alanı kadar ıssız ve açık alanın çoğu karanlıkta, sadece Bay Kızıl Bayrak'ın ofisinden bir ışık parlıyor. Kapısı aralık, iterek açıyorum ve başımı uzatıyorum.

"Bay Turner?"

Yine o takım elbiselerden giymiş, saçları belli ki yeni yıkanmış ve kokusu o kadar güçlü ki neredeyse ayaklarımı yerden kesecek. Başını bilgisayar ekranından kaldırıp duvardaki saate bakıyor. Sabah 8.04.

"Geç kaldın," diyor ve Ford dişlerini gıcırdatıyor. "Benim hatam," diyor Ford, "yanlış yola sapmışım."

Yeni patronum ona kaşlarını çattı. "Sakıncası yoksa biraz mahremiyet lütfen."

Ford sinirleniyor ama elimi koluna koyarak sorun olmadığını belirtiyorum ve Bay Kızıl Bayraka sert bir bakış atarak, "Hemen geliyorum," diyor ve uzaklaşıyor.

"Eğer geç kalmanızdan o sorumlu olacaksa, size önerim-"

"O sorumlu değildi. Beni koruyordu. Tamamen benim hatamdı," diyorum masaya doğru yürüyüp çantamdan bir kalem ve not defteri çıkararak. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Masasının karşı tarafındaki koltuğa oturuyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve not defterimi kalçamda dengeliyorum. Bakışları bir an için bacaklarıma kayıyor, topuklarıma kadar iniyor ve sonra tekrar bilgisayar ekranına yöneliyor.

"Dakikliği severim."

Kendi kendime gülümsüyorum. Bu alfa çok tahmin edilebilir. Belki de endişelenecek bir şeyim yoktur, ne de olsa hayatım boyunca iki yaşlı kardeşimi manipüle ettim.

"Not edildi," diyorum, kelimeyi not defterime karalıyorum. Göz ucuyla bakıyor.

"Yazmanıza gerek yok. Sadece hatırlaman gerekiyor." "Ben de not aldım," diyorum ve bu kez not 'hatırla' yazıyorum.

Şımarıklık yapıyorum. Kesinlikle kovulacağım. Nedense elimde değil.

"Kaleminizi bırakın, Bayan Stormgate."

Dediğini yapıyorum ve kucağımdaki kalemi almak için uzanıp inceliyor. Evdeki masamın çekmecesinde bulduğum yarısı çiğnenmiş biro. Kapağında diş izlerim var. Kalemi ayaklarının dibindeki çöp kutusuna bırakıyor, 'hey' deyişimi duymazdan geliyor ve ceketinden yine o altın kalemi çıkarıyor.

"Bunu kullan."

"Bu çok gösterişli."

"Bu yetişkin bir kalem. Asistanım benim bir uzantımdır. Davranışlarınız beni yansıtır ve yarattığınız izlenim de öyle."

"Beni karın gibi gösteriyorsun."

Gözleri parlıyor. Sonra kalemi bana uzattı. Avucumun içine alıyorum ama bırakmıyor. "Pek farklı değil Omega," diye fısıldıyor. "Sen benim için çalışırken kışının sahibi benim. Zıpla dersem ne kadar yükseğe dersin, bana kahve getir dersem kaç şeker dersin. Ben dersem ..." Kalemi bırakıp sandalyesinde yaslanıyor, bunu yaparken yakasını düzeltiyor ve dikkatimi boynundaki güçlü tendonlara çekiyor.

"Kahve iyi olur," diyorum ona. "Ama bu topuklularla zıplamayacağım," diye ayağımı kaldırıyorum, "boynumu kırmamı istemiyorsan tabii." Başımı yana eğiyorum. "Belki de istiyorsundur."

"Yaptığım işte çok iyiyim Bayan Stormgate. Asistanlarımı kaybedecek kadar dikkatsiz değilim. Bu çok maliyetli."

"Ve yine de sonuncusu bıraktı."

Kaşlarını çatıyor ve bilgisayarının ekranını bana doğru çeviriyor.

"Bayan Stormgate, o günkü programım hakkında bana bilgi vermek sizin göreviniz."

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum. Renkli kutular takviminin üzerinde, karmaşık bir yapboz gibi bir araya gelmiş. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Klavyesine dokunmaya başladığında biraz daha yaklaşıyorum, dikkati başka bir ekrana çekiliyor.

"Görünüşe göre saat dokuzda ... ile bir toplantınız var." Oflayıp pufluyor ve fareyi bana uzatarak randevunun üzerine tıklamamı ve kelimeleri büyütmemi sağlıyor. "Brian, Carly ve Hans ile."

"Üst Yönetim toplantısı. Not almak için orada olmana ihtiyacım var." Başımı salladım. "Başka ne var?"

"Saat 11'de Sally ile İK toplantısı var."

"Hafta sonuna kaydırın." Bir not karalıyorum. "Sırada ne var?"

"Öğle yemeği ..." Randevunun üzerine basıyorum ama hiçbir de-Kuyruklar. "."

"Ne olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Başka ne var?"

Gününün geri kalanını tamamladıktan sonra Çarşamba ve Perşembe günlerine geçiyorum.

"Görünüşe göre Perşembe öğleden sonranız bazı teklifler üzerinde çalışmak için bloke edilmiş ve akşam da

hayır etkinliği."

İnliyor. "Tamam, onlara gelemeyeceğimi söyle."

"Çocuk evi için."

"Biliyorum."

"Yani gitmemelik edemezsin."

"Birlikte gideceğim kimse yok ve son altı aydır bu tür etkinlikleri arka arkaya yapıyorum. Bir molaya ihtiyacım var."

"Eğer bir *sürün* olsaydı, yalnız gitmek zorunda kalmazdın," diye belirtiyorum.

"Eğer bir *Omega*'m olsaydı, yalnız gitmek zorunda kalmazdım. Ama dur bir düşüneyim, o hızlı randevu etkinliğinde biri bir tane bulma şansımı sabote etti."

"Ben mi?" diyorum göğsümü işaret ederek. "Seni nasıl sabote ettim?" "Zamanımı boşa harcadım. Biriyle geçirebileceğim zamanı "Omega aslında bir randevu arıyor."

"On dakika falan konuştuk."

"Yirmi," diyor.

Ona bakıyorum. Gözleri karmakarışık ve gerçekten sinirli mi yoksa başka bir şey mi söylüyor anlayamıyorum.

"Etkinlik iki saat ."

"Ve o iki saatin çoğunda dikkatimi çektin." Benim mi?

Bu itiraftan ne anlam çıkaracağımı bilemeden bacaklarımı açıp tekrar kapatıyorum. "Çünkü mü?"

Konuyu değiştiriyor. "Elbette, Perşembe günü benimle gelersen, misafirim olur."

Ona dik dik bakıyorum. "Son asistanın ona asıldığıın için mi işi bıraktı?"

"Hayır," diye mırıldandı, "daha çok tam tersi gibiydi." "Hmmm."

"Evime girdi ve onu yatağımda buldum.

Çıplak."

"Onu oraya davet etmediğinize emin misiniz? İnisiyatif alması için onu cesaretlendirmedeğine?"

"Hayır, erkekler bana göre değil."

"Ama kişisel asistanlar öyledir." Bakışları vücudumdan aşağı kayıyor. "Sana cinsel tacizden dava açabileceğimi biliyorsun."

"İşi kabul etmeyi sen seçtin. Benim tipim olduğunu zaten biliyorsun. Sana hızlı randevu etkinliğinde söylemiştim."

Kaşlarımı çattım. Bunu bana söylememiştii. "Belki daha profesyonel olacağını düşünmüştüm."

"Öyle olmak niyetindeyim Bayan Stormgate. Ama şunu da bilmenizi isterim ki, bir şey istediğimde onu her zaman elde ederim."

"Sürüsü olmayan yalnız bir kurtla ilgilenmediğimi *size* hatırlatmamın da adil olacağını düşünüyorum Bay Turner." Saçma sapan takım elbisesinin içinde ne kadar seksi görünürse görünsün. "Ve Perşembe günü seninle çıkmayacağım." Ayağa kalktım, eteğimi düzelttim. "Programını düzenlemeye edeceğim."

"Yazık," diyor, ekranını geri çevirip yazmaya devam ederek. "Eminim çocuklar bir bağıştan faydalanabilir."

"Bu duygusal şantajdır." "Bu bir gerçek."

"Bir omega'ya genellikle böyle mi kur yaparsınız?"

Ekranından başını kaldırıp bakıyor. "Emin değilim. Daha önce hiç birine kur denemedim."

F ord

Ona bakışını BEĞENMİYORUM. Karanlık ve düşünceli, sanki eteğini yırtıp kafasını kalçalarının arasına sokmak istiyor.

Silver'a adamlarımızın geçmişini araştırması için bir mesaj gönderdim bile. Ondan hoşlanmadım. Bahse girerim iskeletlerle dolu bir gardırobu ve arka bahçede saklı bir cesedi vardır. Maalesef şu ana kadar ne iskelet ne de ceset bulundu.

Ben de onun ofisten çıkış şeklini sevmiyorum, pembe yanaklı, telaşlı ve günah gibi kokuyor.

Gözlerim ofis kapısına kayıyor. Orada neler oldu? Onları yalnız bırakmamalıydım. Onu korumasız bırakmamalıydım. Onun gibi bir alfaya güvenilebileceğinden şüpheliyim. CEO'ların %99'u psikopat değil mi?

Bir daha olmaz. Emirlerimi aldım ve onları son harfine kadar yerine getirmeye niyetliyim.

Belki de tahmin ettiğimden daha hevesli ve özverili. Ama o sakin omega'ya elini sürmesine izin vermeyeceğim. Ve eğer o sakin kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, sikini pantolonunun içine iyice sokacaktır.

"Her şey yolunda mı?" Molly koltuğuna yerleşip bilgisayarını açarken ona soruyorum.

"Ne?" diyor, düşüncelerinde kaybolmuş bir halde.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve gözlerim lanet olası ofis kapısında bir delik açıyor. Orada kesinlikle bir şey oldu. Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyorum. Onları bir daha yalnız bırakmayacağım. O sık kafalının bu konuda ne diyeceği umurumda değil. İsterse beni güreşerek çıkarmaya çalışabilir.

"Dedim ki, her şey yolunda mı?"

"Kim, ben mi?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Evet, iyiyim. Sadece bazı programlama yapmam gerekiyor." Ekranına dönüyor, sonra tereddüt ediyor ve başını geri çeviriyor: "Yapman gereken bir şey var mı? Yani, bütün gün oturup beni çalışırken izlemek zorunda kalmak senin için akıl almaz derecede sıkıcı olacak."

"İstersen sana yardım edebilirim," diye teklif ediyorum, dosyalama hakkında örgü örmek kadar çok şey bilmeme rağmen.

Başını ofise doğru salladı. "Bunun patronun hoşuna gideceğini sanmıyorum. Neden biraz şehirde eğlenceli bir şeyler yapmıyorsun? Öğle yemeği için benimle burada buluş."

"Hayır," diyorum

sertçe. "Neden?"

"Görevimi bırakmayacağım."

Kaşlarını çattı. "En azından bana bir kitap getirdiğini söyle. Ya da gazete."

Başımı sallıyorum, o da öfkeyle oflayıp pufluyor ve ekranına geri dönüyor.

Kitaba ya da gazeteye ihtiyacım yok. Telefonumun bütün gün cebimde kalacağından şüpheleniyorum. Oturup Omega'yı izlemekten tamamen memnunum.

Çünkü, Yüce Tanrım, o çok güzel.

Ve sadece son yedi yıldır orduda olduğum ve son yarısında Silver için sadece erkeklerin katıldığı görevlerde bulunduğum için güzel değilim. Hayır, kız büyüleyici. Çok güzel. Yaşlı adamların silah ticareti yapmasını, teröristlerin yeraltı kamplarında eğitim almasını, gangsterlerin uyuşturucu kaçakçılığı yapmasını izliyordum. Çirkin, acımasız, mide bulandırıcı şeyler.

Bu, ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğim temiz hava soluması. Ruhumu temizlemek için bir şans. Bir süreliğine güneş ışığında ıslanmak için - genellikle gölgeler içinde sürünen bir adam.

Değişiklik olsun diye gözlerimi güzel bir şeyle şenlendirmek için bu fırsatı kucaklıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıp bakıyorum.

Beni bebek bakıcılığı görevine verdiğinde yirmi dakika boyunca Silver'la tartışmış ve inlemiştim. Hiçbir zaman hareketsiz oturan biri olmadım. Her zaman bir şeyler yapmam gerekir. Şimdi, bunun gelmiş geçmiş en iyi iş olduğunu düşünüyorum. Çünkü bakmam için para alıyorum. Kimse bana bunu . Kimse bana sürünge diyemez. Bu benim işim. Bu da demek oluyor ki burada oturup onun her parçasını içime çekebileceğim. Yumruğumun etrafında döndürmek istediğim uzun altın rengi saçlar, uzun kirpiklerle çerçevelenmiş doe benzeri gözler, arı gibi keskin dudaklar ve kıvrımlar ve kıvrımlar ve kıvrımlar ... çok fazla kıvrım.

O bir sanat eseri gibi. Bakılması ve hayran olunması gereken bir şey.

Bir de o kıvrımların hareket etme şekli var. Kıpırdatarak. Gerçek bir kıpırdanmayla. Kızın bu kıpırdanmanın ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu bildiğini sanmıyorum. Ne zaman böyle hareket etse, yumruğumu sertçe ısırp inlemek istiyorum.

Kadın ofisten ayrıldıktan on beş dakika sonra patron dışarı çıkıyor ve toplantı odasına doğru ilerliyor. Açık planlı alan boyunca ona ters ters bakıyorum ve o da bana ters ters bakıyor. İkimizin de söylemesine gerek yok. Ben onun niyetini okuyabiliyorum, o da benimkini. İkimizin de kokusundan belli.

Omega'yı istiyoruz.

İkimiz de ona sahip olamayacağız.

O, çünkü ona izin vermeyeceğim.

Ben, çünkü bu kız ne kadar dayanılmaz olsa da, ben bir profesyonelim. İşimin ilk gününde bunu açıkça belirtmiştim. Mal varlığından elini çek. Kovulacağın için değil, Silver ve Stormgate'in diğer üyeleri kışına tekme basacağı için.

Eminim ki küçük kız kardeşlerine bir parmak bile dokunursam kışımı tekmelemekten daha fazlasını yapacaklardır. Muhtemelen kışımı koparıp boğazıma tıklarlar.

Daha azını hak etmezdim.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Sadece benim şansım. Uzun zamandır ilgimi çeken ilk omega, sahip olamadığım omega.

Zaten beni isteyeceğini beklemiyordum. Molly Stormgate gibi bir kız değil.

Ben hasarlı malım. Uzak akıllıca olacağı biri. Şans bana pek iyi davranmadı.

Saat dokuz gibi ofise gelen diğer çalışanlara aldırmandan sabah boyunca aralıksız çalışıyor. Ellerin arkasından fısıldaşarak ve yüzlerini buruşturarak ona nasıl baktıklarından da habersiz. Birkaçının gözlerini yakalıyorum ve onlara gönderdiğim bakışlar bu davranışlarını durdurmaya yetiyor. Yine de hoşuma gitmiyor.

Onlar da benim gibi mi? CEO'ları ve yeni asistanları arasında bir şeyler olduğundan mı şüpheleniyorlar?

Yoksa sadece omegaların betalar arasında uyandırmaya meyilli olduğu olağan düşmanlık mı? Kıskançlık. Çoğu omega kraliçe gibi yaşar. Zengin, güçlü sürülerle bağlanmış ve lüks hayatlar yaşıyorlar. Beta'ların unuttuğu şey, hepsinin öyle olmadığıdır. Onlar şanslı olanlar. Daha önce suç çeteleri tarafından genelevlerde çalıştırılmak veya daha az arzu edilen sürülere satılmak üzere çalınan omegaları kurtarmak için görevlerde bulundum.

Bu yüzden burada Fırtına Geçidi'nin küçük kız kardeşini koruyorum. Kimin bir omega kapıp servetine servet katma fırsatını değerlendireceğini asla bilemezsiniz.

Saat on ikide ayağa kalkıyorum, geriniyorum ve Molly'nin masasına yaklaşıyorum. "Öğle yemeği vakti," diyorum ona.

"Öyle mi?" diyor saatine bakarak. "Hâlâ yapacak çok işim var. Bana kolum kadar uzun bir liste gönderdi ve ben sadece ilk ikisini işaretledim." Ekranı işaret ediyor, yüzü midemi bulandıracak şekilde düşüyor. Psikopat kısmı konusunda haklı olduğumdan şüpheleniyorum. Muhtemelen onu kırmaya çalışıyor. Hiç şansı yok.

"Bekleyebilir. Yemek yemen lazım. Kahvaltıdan beri bir şey yemedin." "Sanırım öğle yemeğini atlamak zorunda kalacağım."

"Omega," diye hırlıyorum ve gözleri benimkilere kayıyor, "Bana seninle ilgilenmem söylendi." Yemek yediğinden emin olmam söylenmedi ama doğaçlama yapıyorum. Eminim Silver da bunu isterdi.

"Bu, bir kaçığın ... yapmaya çalışması ihtimaline karşı nöbet tutmak anlamına geliyor." Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Axel'in ve

Angel aslında olabileceğini düşünüyor."

"Eşleri kaçırılmamış mıydı?" Ciddi bir şekilde sordum. "Evet, ama o Bea değil."

"Sen bir omega'sın. Her zaman risk vardır."

İç çekiyor. "Gerçekten risk altında olduğuma inanıyor musun?"

Sesimi alçaltıyorum ki konuşmamıza burnunu soktuğu belli olan ofis çalışanları bizi duymasın.

"Sanırım ailenizin düşmanları var." Bu kadının bir korumaya ihtiyaç duymasının diğer nedeni. Kardeşleri her zaman adil davranmıyor ve bu da bazı insanları rahatsız ediyor. İntikamcı insanları.

"Kardeşlerimin düşmanları var, benim değil."

"Fark etmez. Varlıklı bir aileden geliyorsun, bu da seni olası bir kaçırılma için hedef haline getiriyor. Ve sen de çiftleşmemiş bir omegasın. Dışarıda seni kaçıracak alfalar, sürüler var-"

"Evet, biliyorum ve bu yüzden buradasın." Sandalyesinde kıpırdanıyor. "Karnımın doyduğundan emin olmak için değil."

"Silver'ın benim gözetimim altındayken bayıldığını beni yazılı olarak uyaracağını biliyorsun."

İnliyor. "Evet," diye kabul ediyor, "ve bu sadece başlangıç için olacak."

"Aynen öyle, gel. Öğle yemeği."

Gözlerini kapatıp başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, boğazı bir anlığına uzuyor ve nabzının attığı nokta görmem için ortaya çıkıyor, bir çift diş için yalvarıyor. Sonra ellerini başının üzerine uzatıyor, göğüs kafesini öne doğru itiyor ve dikkatimi doğrudan göğüs dekoltesine çekiyor. Sonra ayağa kalkıyor. Ayağa kalkarken kıpırdanıyor.

Ona önden gitmesini işaret ediyorum ve zemin kattaki sandviç dükkanına kadar daha fazla kıpırdanışını izliyorum. Uzun bir insan kuyruğuna katılıyoruz ve o yine boynunu kıvrıyor, kokusu burun deliklerime doluyor. Baharatlı ama tatlı. Seveceğimi hiç bilmediğim ama tatmak için kendimi çaresiz bulduğum bir kombinasyon.

"İlk sabahınız nasıl geçiyor?" O iri mavi gözleri menü seçenekleri arasında gezinirken ona soruyorum.

"Oh, bilirsin, çok çok."

Kaşlarımı çattım. Oturduğum yerden iyi geçiniyor gibi görünüyordu. "Liste yüzünden mi?"

"Şey... hayır."

"Patronun mu?" Karanlık bir sesle, on beş kat yukarı fırlayıp o piçi bulmaya ve kafasını duvara vurmaya hazır olduğumu söylüyorum.

"Hayır, yani, o bir pislik." Yüzümü nötr ve endişeli tutuyorum. İçimden sevinçten zıplıyorum. Onun bir pislik olduğunu düşünüyor. "Diğer herkes öyle."

"Diğerlerinin nesi var?" "Benden hoşlandıklarını sanmıyorum."

Yüzümü boş tutmak için elimden geleni yapıyorum ama lanet yanağımın seğirdiğinden eminim. "Neden böyle düşündün ki?"

"Sabahtan beri sinsi bakışlarla karşılaşıyorum. Ve ne zaman birine bir soru sorsam tek kelimelik bir cevap alıyorum. Oh ve dün Simone denen kızdan bana banyoyu göstermesini istediğimde beni bir süpürge dolabına gönderdi."

Kaşlarımı çatıyorum ve Simone denen kızla daha sonra konuşmak üzere aklıma bir not alıyorum. "Sen sadece yenisin. Herkes yeni işe alınanlara karşı her zaman temkinlidir." "Gerçekten mi?" diyor, ikna olmuş görünmüyor.

"Elbette," diye yalan söyledim, "orduya katıldığımda beni çok zorladılar."

"O ordudaydı. Bu bir ofis işi."

"Senden hoşlanmamaları için bir sebep yok." Güzel olması ve patronlarının dikkatini çekmesi dışında. Ayrıca o bir Stormgate ve bir omega. Zengin ve ayrıcalıklı olduğunu biliyorlar. Bu nedenlerden herhangi biri yeterli bir neden olabilir.

"İşyerinin farklı olacağını düşünmüştüm," diye düşünüyor.

"Neye göre farklı?"

"Hayatım boyunca omega etkinliğinden diğerine sürüklendim. Önce omega ilkokulu, sonra omega hazırlığı, sonra da bitmek bilmeyen omega sosyal etkinlikleri. Size söz veriyorum, omega kediliği orduyu parkta bir yürüyüş gibi gösterirdi. Bir keresinde bir omega yüzümü tırmalamaya çalışmıştı çünkü bir etkinliğe onunla aynı çantayla gelmeye tenezzül etmiştim. Onu atlatmayı başardım ama çantamı kapıp ikiye bölmeden önce değil."

"Omegalar tatlı ve-"

"Nazik, ana ve besleyici mi?" Molly gözlerini devirir. "Sizi buna inandırmak istiyorlar. Yani, beni yanlış anlama, bazıları  yle - Bea ve Ava çok sevimliler. Peki ya geri ? Hayır."

"Tatlı değil misin?" Seğirme yanağımdan ağzımın köşesine düşerken soruyorum.

"Beni..." saatini kontrol ediyor, "yirmi dört saatten biraz fazla bir süredir tanıyorsun, ne düşünüyorsun?"

G z kırpıyorum. Ne düşünüyorum? Bence şeker kadar tatlı. Tamam, belki ağzınızda kolayca eriyen ve midenizde memnun bir vızıltı bırakan türden değil. Hayır, o tekmeli bir şeker, dişlerinize yapışan türden, dikkatli olmazsanız dolgunuzu sökecek türden. Günün geri kalanı boyunca kafanızı şişirecek türden. Var olan en iyi şeker.

"Sanırım bu soruya cevap vermemem daha akıllıca olur."

"ok akıllıca," diyor bana bakarak.

Sıraya dönüp öne doğru eğilerek cam tezgâhın arkasına dizilmiş sandviçleri inceliyor.

"İşini sevmiyorsan, istifa etmelisin." Ve patronu bir daha asla g rmemelisin.

"İşi sevmediğimi söylemedim. Sadece akıllı olmam gerekecek."

"Akıllı mı?"

"Evet, akıllıca. Diğerlerini kazanmanın yolunu bul." "Neden zahmet ettiğini anlamıyorum."

" nk  kötü kızların nasıl çalıştığını bilirim. Eğer , hayatımı zindan etmek için ellerinden geleni yaparlar. Bir dahaki sefere muhtemelen kendimi süpürge dolabında kilitli bulurum."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Muhtemelen seni benim yanıma kilitlerler."

Kulağa ne kadar hoş geldiğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Denediklerini görmek isterim." ". Eminim sert adamlara alışıksındır. Onlar daha çok

kaba kızlardan daha açık sözlüdür. Hiç şansın olmaz." "Ben iyi eğitimli bir askerim ve bir alfayım. Sanırım sadece iyi."

"D n otoparkta onu atlatmama izin veren iyi eğitimli bir asker."

"Yaklaşık üç dakikalığına. Seni neredeyse hemen yakaladım." "Yine de," diyor, "biz omegalar küçük ve tatlı görünebiliriz ama siz alfaların etrafında halka oluşturabiliriz."

Başımı sallıyorum. Yapabileceğini düşünüyor olabilir ama . Parmağını bana doğru sallıyor. "Sen bekle. Senin başına gelene kadar bekle. Sürün eşini bulduğunda göreceksin."

"Benim bir paketim yok," diyorum ona.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalır. Bu ilk kez olmuyor.

Dediğim gibi, bozuk mallar.

Molly

BAY ASKER bundan sonra hemen susuyor ve tüm çabalarımın rağmen bana başka bir şey anlatmasını sağlayamıyorum. Bu adamın flört etmeye en çok yaklaştığını andan itibaren tamamen içine kapanıyor, içine kapanıyor ve bir kez daha o sert asker pozunu takınıyor, sandviçimi bana bedava vermek isteyen sandviççiye ters bakıyor ve güvenlik nedeniyle herkesten uzak bir masada oturmamız için ısrar ediyor.

Ona neden paketi olmadığını açıklamak için aklıma gelen tüm yolları tükettikten sonra konuyu değiştirmeyi tercih ediyorum. İkimiz de sandviçlerimizi yerken sessizce oturup dudaklarının ne kadar dolgun görüldüğünü ya da kaslarının ne kadar şiştiğini fark etmemeye çalışmaktan daha iyi.

"Peki bu sıkıcı görevden önceki heyecan verici görevin ?" Bana sert bir bakış atıyor ve sandviçinden büyük bir ısırık alıyor. "Sakın söyleme, söyleme özgürlüğün yok."

Çiğniyor ve yutkunuyor. "Güney Amerika'daydım."

Kulaklarım dikildi. "Güney Amerika mı?" Hep seyahat etmek istemişimdir. Ama babamın hep çok fazla işi vardı, sonra annem

Axel ve Angel'ın bırakın uçağa binmeyi, şehirden ayrılmama bile izin vereceklerini sanmıyorum. "Nereye?"

"Columbia."

"Columbia," diyorum hüznle. "Çok güzel olduğunu duymuştum." "Gezip görmek için fazla zamanımız yoktu."

"Çünkü sen..." Elimi havada gezdiriyorum. "Hadi ama, eminim bana bir şeyler anlatabilirsin. Aksi takdirde sadece yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım ettiğine ve diğer etkileyici olmayan şeylere inanmayı seçeceğim."

Homurdanıyor. "Bazı suçluların izini sürmeye çalışıyorduk."

"Başarılı oldunuz mu?"

Ben daha fazlasını sormadan başını sallıyor ve sandviçinden bir ısırık daha alıyor.

"Kulağa heyecan verici geliyor," diyorum aynı hüznle.

"Sanki heyecan arıyormuşsun gibi söylüyorsun. Ama heyecan öyle sanıldığı gibi değildir."

Sandviçimi indiriyorum ve parmağımı ona doğru sallıyorum. "Bana bu saçmalıkları anlatma. Sen orduya katıldın. Sonra da Silver için çalışmayı seçtin. Biraz heyecandan hoşlanmasaydın bunların ikisini de yapmazdın."

Gözleri hafifçe kırışıyor ve ağzının köşesi bu alfanın gülümsemesine en yakın şey olduğunu düşündüğüm bir şekilde seğiriyor. Onu düşünerek sandviçimden bir ısırık daha alıyorum. Gülümsediğinde neye benzediğini merak ediyorum. Acaba hiç gülümsüyor mu? Gülümsemesini sağlamayı kendime görev edinmeye karar veriyorum.

"Ordudan neden ayrıldın?"

O gülümseme izi hemen kayboluyor ve yüzü sertleşiyor. "Zamanı gelmişti."

Bu da kendime verdiğim bir başka görev. Onu gülümseteceğim. Ordudan neden ayrıldığını öğreneceğim. Ve neden bir sürüsü olmadığını öğreneceğim.

Ofise kadar olan ESCALATOR yolculuğu geçen seferki gibi dayanılmazdı. Adamın kokusu çok güzel. Alışılmadık ama güzel. Az önce bir sandviçle karnımı doyurdum. Yine de kokusu bana erimiş tereyağlı sıcak ekmek özlemi çektiriyor. Pişirme bağımlılığı olan bir omega için özel olarak tasarlanmış gibi görünen bir koku. Ekmeğin aromasını zaten dünyadaki en iyi aromalardan biri olarak görüyorum. Evin ve sıcaklığın, dolu bir karnın ve bununla birlikte gelen her şeyin sinyalini veriyor.

Ama bu kokunun gerçek bir insana ait olması? Bir alfa insana. Kaslarının üzerinde kasları olan 1.80'lik bir alfa insana. Bu çok zalimce.

Gözlerimi ileriye dikiyorum ve nefes almamaya çalışıyorum. Adamın kokusu tamamen benim için tasarlanmış gibi görünebilir ama kendisi öyle değildi. Başka bir yalnız kurt. Hayatım boyunca bu şekilde yaşayan belki bir alfayla tanışmıştım ve şimdi, bam, birkaç hafta içinde iki tane.

Sadece benim şansım. Sadece benim boktan şansım.

Ama bunun üzerinde durmayacağım. Belki de etrafımdaki diğer omega'lar gibi ön sürümü bulamayacağım. Bunun bir önemi yok. Buradayım, bu asansörde duruyorum çünkü kendi yolumu çizeceğim, farklı bir yol. Her omega'nın bir sürüye ihtiyacı yoktur. Kariyerimle, teyze olarak rolümle ve gelecekteki kedi koleksiyonumla da mutlu olabilirim.

Aslında, bu gece başlayabilirim. Kedi alışverişi. Kendi kendime gülümsüyorum ve alfanın gözleri bana kayıyor.

Bana istediği kadar bakabilir. Ne de olsa onun işi bu. Yine de bana bakma şekli kesinlikle içimi karıncalandırıyor. Bir çeşit poz- sessizce. Aç sayılır. Biraz-

Asansörün kapıları açıldı ve ben kararlı adımlarla dışarı çıktım. Korumamla aramın açılmasına izin vermeyeceğim. Yeni patronumla aramın açılmasına izin vermeyeceğim. Kendimi kesinlikle yalnız kurtlara bulaştırmayacağım.

Diğer çalışanların yan bakışlarını görmezden geliyorum ve koltuğuma yerleşiyorum.

Bay Kızıl Bayrak hemen masamın üzerinde yükseliyor. "Nerelerdeydin?"

"Öğle yemeği," diye cevap veriyorum, ses tonuna biraz şaşırarak.

"Gideceğini söylememiştin. Nerede olduğunu bilmiyordum." "Kendi yemeğiniz için çoktan ayrılmıştınız," diye belirttim.

"Fark etmez. Seninle iletişim kurabilmem için her zaman nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

Ford arkasından kıllanıyor ve ben de ona bu işe karışmaması için yalvaran bir bakış fırlatıyorum.

"Özür dilerim Bay Turner. Bir daha olmayacak."

"Ve benim adım Colten. Bana öyle demeyi kes."

"Özür dilerim Colten," diyorum aşırı tatlı bir gülümsemeyle.

Sert omuzları bir parça gevşiyor. "Listeyle nasıl?"

". "

Başını sallıyor. "Buna bir şey eklemem gerekiyor."

"Tamam mı?" Bu sabah bana verdiği altın kalemi buluyorum ve hazır bir şekilde defterimin üzerinde .

"Bu öğleden sonraki müşteri toplantımız için toplantı odasını hazırlamanı istiyorum. Normalde bunu Nina yapardı ama hasta olduğu için izinli. Rehberliğe ihtiyacın olursa Simone'a sor."

Simone'dan daha fazla yardım istemektense kendi gözlerimi oymayı tercih ederim, en azından onu yanıma çekene kadar. Ama yine de ona başımı sallıyorum.

Bana bakıyor.

"Başka bir şey var mı?" Soruyorum.

"Toplantı on dakika içinde."

"Oh." Ayağa fırladım. "Şimdi halledeceğim."

Bay Kızıl Bayrak uzaklaşıyor ve ben de Bay Askeri koltuğunda kalmaya ve ofiste beni takip etmemeye ikna etmeyi başarıyorum.

"Toplantı odası camdan yapılmış, beni oradan görebilirsiniz" diye belirttim.

Böylece, gün boyunca ilk kez kendime ait bir an buldum. Bir alfanın nefesi arkamda kalmadan; bir alfanın kokusu boğazımda uğuldamadan. Tahta masanın üzerindeki kağıtları düzenlerken ve sunum slaytlarını hazırlarken gerçekten nefes alabiliyorum.

Bu huzur, kesilmeden önce tam olarak beş dakika sürüyor.

"Peki burada neyimiz var?"

Ses hırçın ve alçak ve burnuma yabancı bir koku çarpıyor.
Geniş açık alanlarla karışık benzinlerden biri.

Neredeyse döktüğüm suyu döküyordum. Şişeyi göğsüme bastırarak etrafımda dönüyorum.

Sesin sahibi kapının çerçevesine yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Altın sarısı saçları yüzüne dökülüyor ve parlak mavi gözleri eğlenceyle dans ediyor. Tasarım ürünü bir kot pantolon ve bronz teninde ürkütücü duran beyaz bir tişört giymiş.

"Peki ya sen?" diye soruyor, o mavi gözleri tenimdeki her bir hücreyi ısıtacak şekilde vücudumda tembelce geziniyor.

"Ben Molly," diyorum, "Bay Turner'ın yeni asistanı."

"Colt bana yeni bir omega asistanı olduğunu söylemedi." Gözleri bedenimden yüzüme doğru kayıyor, tenim daha da ısınıyor. Kollarını kavuşturuyor ve elini bana uzatıyor. "Ben River Caspian."

"Kim olduğunu biliyorum," diyorum şişeyi arkamdaki masaya bırakırken.

Tabii ki kim olduğunu biliyorum. Şehirdeki herkes onun kim olduğunu biliyor. River Caspian. Efsanevi yarış pilotu. On yıl önce sahneye çıktığından beri neredeyse tüm Dünya Şampiyonalarını kazandı. Magazin dünyasının gözdesi. Bilinen kötü çocuk.

Kesinlikle kötü bir çocuk. Gözlerinin eğlenceyle parıldamasından anlayabiliyorum.

", değil mi? Peki nasıl oldu da seninle daha önce hiç tanışmadım, ufaklık?"

Muhtemelen ailem -bu şehirdeki diğer varlıklı aileler gibi- omega kızlarını River Caspian gibi bir alfadan uzak tutması gerektiğini bildiği içindir. Şampiyonluklar kazanıyor olabilir ama aynı zamanda kuralları çiğnemeye ve sağdan soldan cezalar almaya da meyilli. Kazanma konusunda kadar iyi olmasaydı, bahse girerim onu uzun zaman önce spordan .

"Aynı çevrelerde hareket ettiğimizden şüpheliyim," diyorum. Son birkaç yılımı evde, yemek yaparak ve anneme bakarak geçirdim. Dünyayı gezerek, sıkı partiler vererek değil.

Kapının çerçevesini itip yaklaşıyor ve kollarındaki mürekkeplere bir göz atmama izin veriyor. Kazandığı unvanların bir listesi. Arabasının bir resmi. Yalnız bir kurt.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Bir tane daha! Ciddi misin? Otobüs gibiler.

Yalnız kurt statüsü, River Caspian'ın dedikodu sütunlarında daha sık görünmesinin ana nedenidir. Kendine ne zaman bir sürü bulacak? Gazeteciler - ve omega annelerinin çoğu - o ünlü olduğundan beri kendilerine bunu soruyorlar. River her zaman bu şekilde çalışmadığında ısrar etmiştir.

Daha da yaklaşıyor, kokumu içine çekerken burun delikleri açılıyor.

Onunki duyularımda daha canlı hale geliyor. Yine o benzin kokusu. Kokusu yüzünden mi şoför olmayı seçti yoksa kokusu kariyerine uygun olarak mı değişti?

"Colten her zaman görüldüğünden daha kötü bir çocuktur," diyor yüzüme bakarak, aramızdaki mesafe bir adımdan az. "Zeki giyinir, saygıdeğer davranır ama tüm bunların altında," diye kıkırdıyor, "gidip kendine küçük, güzel, çiftleşmemiş bir omega bulur."

"Beni 'anlamadı'," diyorum.

Dili dişlerinin arasından çıkıp alt dudağı boyunca kayıyor. Hareketi hipnotize edici gibi. Gözlerimin şaşı olmamasına şaşıyorum.

"Ama sana *sahip oldu* mu?"

Onu tokatlamayı düşünüyorum. Kısmen bu yorum cinsiyetçi ve oldukça kaba olduğu için ve ayrıca hoşuna gideceğini hissettiğim için.

Ama karar verme şansım olmadı çünkü bir sonraki anda iki alfa daha kapıya yığıldı. Bay Kızıl Bayrak ve Bay Asker.

İkisi de eşit derecede endişeli ve görünüyordu.

"Molly, iyi misin?" Colten "River, omega'dan uzaklaş" derken Ford göğüs kaslarını gererek soruyor.

River omuz silkiyor ve bana gülümserken yanakları çukurlaşıyor.

Bu gülümsemeyi dergilerin ön yüzünde, internette ve televizyonda milyonlarca kez gördüm ama gerçek hayatta - tam yüzümün önünde, tamamen bana dönük olarak - görmek tamamen farklı bir şey. Yemin ederim bacaklarım titriyor ve içim 360 derece dönüyor.

"Biz de yeni tanışıyorduk, değil mi Molly?" "Molly *Stormgate*," diye vurguluyor Colten.

River'ın gülümsemesinin azalmasını bekliyorum, onun yerine daha da genişliyor. "Siktir, sen küçük bir Stormgate misin? Ne halt ediyorsun sen?"

Burada mı?"

"Benim için çalışıyorsun," diyor Colten sert bir şekilde, elini River'in omzuna koyarak.

"Kardeşleri de ona göz kulak olmam için beni görevlendirdi," diye ekliyor Ford, ikisinin de etrafından dolaşıp yanıma geliyor.

Ford kolumdan tutup beni kapıya doğru çekerken River, "Ne kadar şanslısınız," diyor. Kapıdan içeri çekilirken River'a dönüp bakıyorum.

"Eminim seni daha çok göreceğim, küçük Stormgate," diyor göz kırparak ve neden bu kadar çok kadının onun yatağına girdiğini tam olarak anlamamı sağlıyor.

R iver

"OLMAYACAKSIN," diyor Colten, geri çekilen omega ve onun tuğla gibi korumasının arkasından kapıyı kapatırken.

"Olmayacak mıyım?" Masumca, masanın kenarına oturmak için zıplayarak ve bacaklarımı sallayarak söylüyorum.

"Her normal insan gibi sandalye kullanamaz mısın?" Colt, sinirlendiğinde yaptığı gibi ellerini saçlarında gezdiriyor.

Havayı kokluyorum. Omega'nın kokusu, bir horoz alaycısı gibi kalıyor. Cehennem gibi baharatlı. Eşsiz. Daha önce hiç böyle bir omega kokusu almamıştım. Daha önce hiç biri bana tokat atmaya bu kadar yaklaşmamıştı.

Bu görünümü çok gördüm - kimse bunu deneyecek kadar cesur olmadı. Yine de bir omega üzerinde hiç görmedim.

Bu seferki farklı.

"Neden onu görmeyeceğim?" Ben soruyorum.

"Beni duydunuz mu? O bir Stormgate. Gerçekten onların küçük kız kardeşiyle uğraşmak mı istiyorsun? Kim olduğunuzun bir önemi yok. Eğer onların küçük kız kardeşiyle oynasaydınız, muhtemelen ana karakterlerinizde sizi tanımlayan hiçbir özellik kalmazdı."

Yönetim kurulu masasına oturup yakasını düzeltirken, "Yine de bunu düşünüyorsun," diyorum. Söylediklerinden biri daha. Kesinlikle sarsılmış.

Colten'ı sinirlendirmek için çok şey gerekir. Ben bilirim. Hayatım boyunca denedim.

Hey, bu eğlenceli.

"Bu toplantıyı yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Masanın üzerinde duran kâğıtları alır ve karıştırmaya başlar.

Omuz silkiyorum. "Konuşabiliriz. Ya da senin için çalışan tatlı kış hakkında konuşabiliriz. Hani şu görmemi istemediğin. Kucağına nasıl düştüğünü anlatmak ister misin?"

Colt kâğıtları indirir. "Hayır. Son altı aydır içinde yuvarlanıp durduğun ve geri dönüp seni ısırabilecek tüm pislikleri bana anlatmanı istiyorum. Bana ortadan kaldırmam gereken her şeyi anlatmanı istiyorum. Öldürmem gereken tüm hikayeleri."

Elimi göğsüme yasladım. "Colt, yaralıyım."

Colt homurdanıyor. Bu işi yeterince uzun süredir birlikte yapıyoruz - önce New York'taki eski şirketinde, şimdi de burada Rockview'de - onu her zaman meşgul edecek kadar saçmalık ürettiğimi biliyor.

Fulmine'in sahibi Sal, kendi şirketini kullanmamı istedi. Ama Colt her zaman güvendiğim kişi oldu. Ya o ya da hiç kimse. Yarışa katıldığım ilk birkaç ayda işlediğim kabahatler hakkında çıkan haberlerin sayısı düşünüldüğünde, her zaman birine ihtiyacım olacaktı.

"Aslında," diyorum, omega'nın az önce elinde tuttuğu şişeyi kaldırarak, "iyi bir çocuk oldum." Colt yine homurdanıyor ve ben kıkırdıyorum. "Öyleydin. Rapor edecek pek bir şey yok."

"Yaşlanıyorsun."

İkimiz de öyleyiz. İkimiz de bu yıl 30'umuza basacağız.

"Evet, öyleyim. Belki de yuva kurmanın vakti gelmiştir. Belki asistanınız gibi bir omega ile."

Colt'un kaşları çatılır. Ondan hoşlanıyor. "Onu becerdin mi?" diye sordum.

"Daha saygılı ol, dostum," diye mırıldandı.

"Toprağın nasıl uzandığını anlamaya çalışıyorum."

"Hayır," diyor, bakışları benimkilerle buluşuyor ve sertleşiyor.

"Ama onu benim yapmaya niyetliyim."

İlginç. Colt seçicidir. Kendince sebepleri var. Daha önce böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım.

"Peki ya koruma?" "Ne

olmuş ona?"

"*Onunla* yatıyor mu?"

Gözleri parlıyor. Bunun evet mi hayır mı olduğundan

emin değilim. "Peki ya kardeşler?"

"Senin aksine River, benim bok gibi kokan bir itibarım yok.

Kardeşler sorun olmayacaktır."

Başımı kaldırıyorum ve bu gösterişli ofisin cam duvarlarından dışarı bakıyorum. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Çocukken günümüzün her dakikasını dışarıda geçirirdik. Sokaklarda koşar, başımızı her türlü belaya sokardık. Kafesteki bir maymun gibi böyle kapalı kalamazdım.

Omega'nın bunu nasıl yapabildiğini ben de

bilmiyorum. Bu fikri sevmedim.

Bir omega'nın kafese kapatılması gereken tek yer alfasının yatak odasıdır.

Belki de onu serbest bırakmalıyım.

Camın arkasından ofis çalışanlarının çoğunun bana bakmamaya çalıştığını görebiliyorum. Bir ya da iki tanesi, ben yukarı bakarken telefonlarını saklamak için acele ediyor. Masasında çalışan omega'yı da görebiliyorum, Colten'in ona yaptırdığından emin olduğum saçmalıklara dalmış durumda.

Gerçekten çok tatlı. Sarışın, kıvrıkcık ve iri safir gözlü.

Colten'in ilgilendiğini bildiğim için şimdi

daha da şirin. "Ona çıkma teklif

edeceğim," dedim.

Colten homurdanıyor, parmakları tuttuğu kağıt parçalarını eziyor, elleri sıkı yumruklar oluşturuyor.

"Rahat bırak, River. Seni uyarıyorum."

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. Gözleri

beni delip geçiyor. "Yoksa ne olur?" Bacaklarımı

tekmeleyerek soruyorum.

"Beni zorlama dostum," diye uyarıyor.

Ama benim işim itmek. Bu yüzden spor tarihimdeki herkesten daha fazla şampiyonluk kazandım. Arabayı biraz daha zorlamak, dönüşleri ve hızı zorlamak, sollamaları ve pitstopları zorlamak, zorlamak

takımı, rakiplerimi itin. İt, it, it. Bildiğim tek şey bu.

Ayrıca, ihtiyacım olan şey biraz sağlıklı rekabet olabilir. Her şey çok kolay oldu. Kızlar. Kazanmak. Para.

Son birkaç yıldır hiçbir şey zorlayıcı olmadı.

Hepsi eski ve bayat.

Bu, bacaklarımı tekmeliyorum, bu eğlenceli olabilir.

Molly

O akşam işten sonra FORD beni Ava'nın evine götürdü.

Benim gibi o da hâlâ evde yaşıyor. Benden farklı olarak, ensesinde soluyan ağabeyleri yok. Sadece yarım düzine küçük omega kardeşi var. Hepsi de Ava kadar güzel ve aynı derecede tatlı. Hepsi de ablalarına bayılıyor ve her beş saniyede bir fiyonk bağlamak, sayfa okumak ya da saçlarını taramak için araya girmelerini engellemek için kendimizi Ava'nın yatak odasına kilitlemek zorunda kalıyoruz.

Çantamdan son yaptığım kurabiyeleri çıkarıp aramızdaki şiltenin üzerine bırakıyorum.

Ava hemen kapağı kapatıyor ve bir tanesini kaldırıyor.

"Beyaz çikolata ve bitter çikolata parçaları mı?" diye soruyor. "Elbette," diyorum.

"Molly, sen en iyisisin."

Dişlerini bir kurabiyeye batırıyor, tadının ne kadar güzel olduğunu mırıldanıyor ve ben de minderlerine yaslanıp lokmasını bitirmesini bekliyorum.

"Notlarını gözden geçirmek ister misin?" diye sordum.

"Evet," diyor, karalanmış beş sayfalık notları aramıza yayarak.

"Sanırım görmek istediğim paketleri üç taneye indirdim

Yine. Ama ne düşündüğünü görmek istiyorum."

Kağıt parçalarına bakıyorum. En az yirmi beş paketin üzerinde notlar var. Ava'nın seçim şansı yok. Oysa ben ...

Sanırım kıskanmalıyım. Ama en çok sevdiğin arkadaşın olunca kıskanmak zor oluyor.

İlk kağıt parçasını alıyorum.

"Pembe halkalı olanlar," diyor. "Peki ya mavi olanlar?"

"Bunlar hoşuna gidebileceğini düşündüklerim. Dört tane var." Kağıdı indirdim ve ona baktım.

"Ava..."

"Molly, sana bir sürü bulmalıyız ve bunlar tam sana göre görünüyor."

"Benim sokağıma o kadar yakınlar ki etkinlikte beni tanımak için saatler harcadılar. Oh ... hayır ... bekle, gelip kendilerini tanıtmadılar bile."

"Çünkü bütün gece herkese kaşlarını çatıyordun. Hepsini korkutup kaçırdın."

"Onlar alfa. Korkmazlar. Ayrıca, kaşlarımı çatmaya Bay Kızıl Bayrak'tan sonra başladım. Ondan önce çok tatlı ve neşeliydim."

"Eminim sizi tanırlarsa ..."

"İkimiz de alfalarla işlerin böyle yürümediğini biliyoruz. Eğer içten gelen bir çekim yoksa, bu iş yürümez."

"Kim demiş?" Ava parmaklarını yalayarak soruyor. "Biyoloji."

"Aşk biyolojiden ibaret değildir."

"Yine de büyük bir kısmı , değil mi?"

Ava kâğıdı işaret ediyor. "Sadece oku."

Ava'nın her bir paket hakkında aldığı notlara göz gezdiriyorum. Hepsi kulağa harika geliyor. Nasıl seçim yapacağını bilmiyorum.

İlk sayfayı bitirip ikinci sayfayı almaya gittiğimde Ava rahat bir tavırla "Bay Kızıl Bayrak nasıl?" diye sordu.

"İlk tahminimden bile daha fazla kırmızı bayrak var." Ava'nın duruşu sertleşiyor. "Neden? Ne oldu?"

"Bugün ofiste bana resmen evlenme teklif etti," diyorum, gözlerim notlara sabitlenmiş bir şekilde.

Ava nefes nefese kalıyor ve ben ona gizlice bakıyorum. Kesinlikle şok olmuş görünüyor. "Bunu yapamaz!"

"Evet, yaptı."

"Ne ? Ne ?"

"Ona hayır, teşekkür ederim ve hiçbir şey yapmayacağımı söyledim. İşi istiyorum." Kağıdı indiriyorum. "Yine de çok yazık."

"Biliyorum, erkekler tam bir pislik. Özellikle de patronunuz olduklarında."

"Hayır, o değil. Bay Kızıl Bayrak'a yazık oldu."

"Ne şekilde?" Ava hüzünlü bakışlarımı inceleyerek soruyor.

"Çok ateşli. Eğer bir paketi olsaydı, o zaman-"

"Patronunla yatamazsın!"

"Patronumla yatmayacağım. Sana söylemiştim. Onun sürüsü yok. Ve ben de yalnız kurt tipli birinin yanına gitmem, boydan boya bir süpürgeyle bile."

Ava başını sallıyor, yüzünü bir rahatlama kaplıyor.

"Yalnız kurtların nesi var ki?" diye devam ediyorum. "Son birkaç gün içinde iki kişiyle daha tanıştığımı biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, yeni korumam Ford."

Ava başını kapalı yatak odasının kapısına doğru "O mu?" diye sordu.

"Evet," diye karşılık veriyorum.

"Çok seksi," diye

fısıldıyor. "Ve ayrıca

paketsiz."

"Çok yazık," diye düşünüyor.

"Kesinlikle."

"Öteki kimdi?" "Öteki

mi?"

"Üçüncü yalnız kurt."

"Ah," diyorum, gözlerim o hüzünlü şeyi yapıyor ve yanaklarım anıyla ısınıyor.

"Moll!" Ava kolumdan tutup beni sarsıyor. "Kim?"

"River Caspian."

Ava yarı heyecan, yarı dehşet içinde çılgılık atıyor.

"Caspian Nehri mi?"

"Tam olarak."

"Aman Tanrım..." yatakta bana yaklaşıyor, "gerçek hayatta nasıl biri? Gerçekten o kadar yakışıklı mı?"

"Daha !"

"Tanrım." Bir an sessiz kaldı. "Yine de neden bir sürünün içinde olmadığını anlayabiliyorum."

"Yapabilir misin?" Düşünürken yüzünü izleyerek söylüyorum.

"Evet, tam bir baş belası, değil mi? Bunun bir sürüde işe yaramayacağını görebiliyorum."

Kendi kardeşlerimin sürüsündeki iki kişiyi düşünerek, "Bence sürülerde pek çok baş belası var, Ava," diyorum.

"Evet, ama bencil olamazsın. Nehir Kaspiyan'ın emirleri görmezden geldiğine, ekibinin isteklerine karşı geldiğine ve teknisyenlerinin görüşlerini dikkate almadığına dair her zaman raporlar var. Bir sürüde böyle davranamazsın."

"Evet, sanırım haklısın." Kalbim sıkışıyor. Bu tamamen saçma. Ve tamamen mantıksız.

Sayfaları tekrar elime alıyorum ve Ava'nın mavi kalemle bir paketin üzerine aldığı notları okuyorum: Pack Winston. Kulağa çok hoş geliyorlar. Son derece saygın. Kardeşlerimin oy vereceğinden emin olduğum bir sürü. Sorun şu ki, kalbimi çarptırmıyorlar.

River gibi değil.

Patronum Bay Kızıl Bayrak gibi değil.

Ve kapının dışında beni koruyan adam gibi değil. Belli ki düşündüğümde daha berbat durumdayım.

Ava'nın paket seçimlerini ONAYLIYORUM, ona karar vermek için benim onayına veya fikrime ihtiyacı olmadığını hatırlatıyorum ve benim için seçtiği paketleri eve götürüp değerlendirmeyi kabul ediyorum.

Arabayla eve dönerken onları tekrar okumaya çalışıyorum ama dikkatimi daha çok sürücü koltuğundaki asık suratlı alfa meşgul ediyor.

Bal rengi gözleri yola sabitlenmişti ve kokusu ayak parmaklarımı iyi bir şekilde kıvırıyordu.

Eve girdiğimde Ava'nın notlarını önüme çıkan ilk çöp sepetine atıyorum. Kimi kandırıyorum ki? İçimde bir ilgi kıvılcımı ateşleseler bile, o saygıdeğer, hoş paketler benim gibi bir omega istemeyeceklerdir.

Yatak odama gidip internette satılık kedileri araştırmayı düşünüyorum. Koleksiyonuma şimdi de başlayabilirim. Belki bir kedi yavrusu bulabilirim. Sarılabileceğim yumuşak ve sevimli bir şey.

Ama sonra mutfaktan gelen tabak çanak seslerini duyuyorum ve sinirlerimi yatıştırmanın tek yolunun daha fazla yemek pişirmek olduğuna karar veriyorum. Bu ev halkının kulaklarından kurabiye fişkırıyor olabilir ama beni daha iyi hissettirecek tek şey bu.

Beklediğim gibi Nate'i mutfakta buldum. Önlüğümü askıdan alıp belime bağlıyorum.

"Ne pişiriyorsun?" Blender'ın parçalarını bir araya getirmeye çalışırken ona soruyorum.

"Bebek maması." Bana bakıyor ve tezgahın üzerinde duran notu cebine atıyor.

"Bebeğin iki ay daha gelmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Ayrıca bebeklerin beş aylık olana kadar yemek yemediğini de biliyorsun."

"Hazırlıklı olmakta fayda var," diyor ve yumruğunu iki parçanın üzerine sertçe indirip onları birleştirmeye zorluyor.

"Hazır mısın?" Başımı sallıyorum. Nate'in hazırlıklı olmak konusunda endişelendiğini hiç görmemiştim. Genelde her şeyi olurluna bırakan bir adamdır.

Çiftleşme, bağ kurma ve bebekler insanları gerçekten değiştiriyor. "Peki ya sen, Moll?"

"Kurabiye."

Kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Neden biliyor. Ben de onun neden yemek yaptığını biliyorum. Bu konuda konuşmuyoruz.

"Sarılmak ister misin?" diye sorar.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum ama yine de bir an sonra kendimi onun kollarında buluyorum.

"Ben de onu özlüyorum, Moll."

Sertçe yutkunuyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Kahretsin, bazen birdenbire aklıma geliyor ve onu o kadar çok özleyorum ki nefes almakta zorlanıyorum. O yanımdayken her şeyin daha kolay, daha iyi olacağını düşünmekten kendimi alamıyorum. Bunun yerine, burada her şeyi kendi başıma çözmeye çalışıyorum. Ve berbat bir iş yapıyorum.

Ava haklı mı? Karanlık ve kasvetli bir denizde amaçsızca sürüklenip gitme hissinden kurtulmak için ihtiyacım olan şey bir paket mi? Yoksa haklı mıyım ve normallik hissini bulmak beni sudan karaya geri mi döndürecek?

Başımı Nate'in göğsüne yaslıyorum ve kucaklamasının sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Ben bir omega'yım. Bu şefkate ihtiyacım var. Cidden eksikliğini çekiyorum. Bir sürü bana bunu verebilir. Bana sarılacak, benimle ilgilenecek, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek alfalar.

Ama öyle olmayacak çünkü asla bir sürü bulamayacağım. Ava aksini düşünebilir ama Ava'nın bir omega'nın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla seçeneği var. Benim tek seçeneğim ise hangi yalnız kurttan kaçacağım.

"Ben Connor değilim," diyor Nate bana, "ama bu konuda konuşmak ister misin? Ya da istersen ben gidip onu getirebilirim."

"Asla bir sürü bulamayacağım," diye mırıldanıyorum tişörtünün içine.

"Sürü mü istiyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "İş istediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum," diyorum yüzümü onun tişörtüne gömerek.

"Moll, sen bir Fırtına Geçidisin. Senin ailede insanüstü bir şey var. Ne istersen yapabilir ve olabilirsin. Eğer bir sürü bulmak istiyorsan, bulacaksın," diyor o kadar emin bir şekilde ki neredeyse ona inanabilirim.

"Hayır, yapmayacağım, Nate. Kapının önünde uzun bir adam kuyruğu görüyor musun?"

"Çünkü üzgünsün." Beni bıraktı ve blender ile güreşmeye geri döndü. "Kahretsin, bunu söylediğimi o ahmaklara söyleme Moll, ama sonsuza dek sürecektir paketin için endişelenmeyi bırakmalı ve seni gülümsetebilecek birini bulmalısın. Gerisini sonra düşünürsün."

Yanaklarımı
siliyorum. "Öyle
mi
düşünüyorsun?"

Bana bakıyor.
"Kesinlikle."

Molly

"TAMAM, TAMAM, KALKTIM!" Ertesi sabah alarmım yüzüme doğru çalmaya başladığında ona bağıyorum. Elimi üzerine kapatıp kendimi oturmaya zorluyorum.

Sırtım gıcırıyor, kaslarım ağrıyor ve ateşim var. Kendimi bu kadar kötü hissetmeme neden olan şey muhtemelen saatin ilerlemiş olması. Ama ne olur ne olmaz diye yatağıma doğru ilerleyip telefonumu açıyorum ve yine de ısı takip uygulamamı açıyorum. Bir sonraki ateşlenmeme daha iki hafta olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Ben de öyle düşünmüştüm ama bir an için ...

Başucumdaki çekmeceyi açıp ateşimi düşürmek için kullandığım ilacı çıkarıyorum ve bu sabah fazladan bir tablet alıyorum. Acımayacağından eminim. Bu tabletler ateşimi daha yönetilebilir sürelerle yaymama yardımcı oluyor, böylece ayda bir yerine üç ayda bir ateşim çıkıyor. Bununla birlikte, tam olarak kusursuz değiller ve dün üç güçlü alfa kokusu sistemimi bozmuş olabilir.

Tekrar yatağa uzanıp yorganı başımın üzerine çekmek çok cazip geliyor ama kendimi duşa zorluyorum ve suyu dayanabildiğim kadar soğuk tutmayı tercih ediyorum.

Beni için.

Ayrıca bir başka buharlı rüyanın tetiklediği bacaklarımın arasındaki zonklamayı durdurmak için. Bu sefer Bay Yarış Arabası ön planda.

Dün gece rüyamda o adamın bana yaptığı şeylerin anılarına değil, cildimi parlatmaya odaklanıyorum. Öyle şeyler ki ... şey ...

En azından yakın zamanda tekrar görmeyeceğim bir alfa. Simone'un ofisteki diğer kızlardan birine, şirkette çalıştığı altı ay boyunca ofise sadece bir kez uğradığını fısıldadığını duydum.

Onun yokluğu tüm sorunlarımı ortadan kaldırmıyor. Hala Bay Kızıl Bayrak ve Bay Asker var. İkisi de dün geceki rüyamda yer aldı.

Birlikte.

Tanrım, beynimi arındırmam gerek. Bu bana hiç iyi gelmiyor, özellikle de bacaklarımın arasındaki nabız daha acil atmaya başladığında. Neredeyse dayanılmaz bir şekilde. O arabanın arkasında ya da ofiste oturup, alfa kokularıyla yıkanarak oradan sağ çıkmamın imkânı yok.

rahatlamaya ihtiyacım var.

Soğuk suyun vücudumdan aşağı akmasına izin vererek bacaklarımı açıyorum ve parmaklarımın aralarında dolaşmasına izin veriyorum. Her yerim şişmiş, hakkım olandan çok daha fazla tahrik olmuş durumdayım. Şu lanet olası aptal rüyalar. Kafama kesinlikle orada olmaması gereken fikirler sokuyorlar. River Caspian'ın beni yarış arabasının kaputuna kaldırıp genişçe açtığı, beni sertçe alıp sıkıca düğümlediği, beni diğerlerine devretmeden önce Ford'un bana sikini yedirdiği ve Colten'in beni arkadan aldığı gibi fikirler. Görüntüler kapalı göz kapaklarımda hareket ediyor ve parmağım klitorisime doğru hareket ediyor.

Bir alfanın dokunuşuyla aynı şey değil. Güç ya da öngörülemezlik . Ama zihnimdeki porno şovuyla birleştiğinde, inlemem ve bacaklarımın titremesi, merkezimde basınç oluşması ve beni daha da yaklaştırması için yeterli-

"Bayan Stormgate?" Banyo kapısında bir yumruk sesi duyulur.

Elimi bacaklarımın arasından çekerek ciyaklıyorum ve neredeyse kayarak ıslak fayansların üzerinde yuvarlanıyorum.

"Sadece on beş dakika içinde ayrılacağımız konusunda sizi uyarmak istedim." Ben Ford.

"Teşekkür ederim," diye ciyaklıyorum, sesim kızarıyor, kalbim hızla çarpıyor.

Duvara ve ayak sesleri uzaklaşırken nefesimi tutuyorum.

Nabız durmadan atmaya devam ediyor. Bu şekilde yakalanmanın vücudumda mayalanan tüm azgınlığı öldüreceğini düşünürsünüz. Yine de, duymuş olabileceği fikri... Burada ne yaptığımı biliyor olabileceği fikri, nabzımın şiddetlenmesine neden oluyor.

Keşke kapıyı kırıp duşta bana katılsaydı diye içimden geçirdim.

Yarı yarıya.

O sınırların dışında. Benim korumam. Yalnız bir kurt. İki kat daha uygun değil.

Tanrım! Belli ki fazladan bir bastırıcı tablet yeterli olmamış. Duşu kapattım, vücuduma bir havlu sardım ve gidip bir tane daha aldım.

FORD beni merdivenin dibinde bir şişe daha kahve, kızarmış bir simit ve yüzünde duşta ne yaptığımı bildiğine dair hiçbir ipucu olmadan bekliyor. Bu konuda rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım? Bilmiyorum. Çoğunlukla, sadece kafam karıştı. Yalnız kurtlar beladır. Bencildirler. Sosyal olarak tehlikelidirler. İhtiyacım olan şey onlar değil. Bir sürüye ihtiyacım var.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor,

"Neredeyse," diyorum ona. Sadece mutfaktan almam gereken bir şey var.

Bir dakika sonra kollarım Tupperware ile dolu olarak döndüm. Kaşlarını çatı.

"Bu senin öğle yemeğin mi?"

"Hayır!" Kıkırdıyorum. "Cupcakes."

"Cupcake mi?"

"Evet, Kekler, sahne bir içinde ve iş arkadaşlarımı kazanma misyonu."

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Alay ettim. "Belli ki insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. İnsanları kazanmanın en iyi yolu yemektir."

Bakışları hâlâ kahve ve simidimi tuttuğu ellerine kayıyor. Belki de insanlar hakkında benim daha çok şey biliyordur. Ve omegaları. Simit çilekli jöleye bulanmış ve kokusu midemi guruldatıyor.

Arabada, bugün camları açmak için bir hamle yapmadığını fark ettim. Oturup kahvaltımı yapmaktan ve onun kokusuyla yıkanmaktan mutluluk duyardım. Ancak bunun bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifleteceğini sanmıyorum, bu yüzden düğmeye basıp camı aşağı indiriyorum ve temiz havanın yüzüme çarpmasına izin veriyorum.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Öyle mi?" diyorum, dün gece gördüğüm rüyaların devamı gelince koltuğumda kıpırdanıyorum. zihnimde dolaşıyor. "Peki ya sen?"

"Aynı," diyor, dikiz aynasında gözlerimle buluşuyor ve beni daha da sert kıvrandırıyor.

Rüyasında beni mi görüyordu? Sormanın cazibesine karşı koyamayacak kadar tedirginim.

"Uyuyamadın mı?"

"Hayır," diyor. Yani rüya yok. Kalbim biraz sıkışıyor ve böyle aptalca davrandığım için onu azarlıyorum. "Aklımda çok fazla şey vardı," diye ekliyor, bakışları kararıyor, ifadesi yutkunmama neden oluyor.

Simitten bir ısırık aldım. "Aklında ne vardı?" Tüm masumiyetimle soruyorum.

Eğer beni söylerse, o zaman nasıl tepki vereceğimden tam olarak emin değilim. Bugünkü duygularımla - bir duygu ve hormon karmaşası - büyük olasılıkla koltukların üzerinden tırmanıp onun kucağına atlayacağım.

Kendime hayali bir tokat atıyorum. Kendini topla kızım ve aklını çukurdan çıkar. İşler böyle gitmeyecek.

Eve gider gitmez Ava'nın notlarını çöpten çıkaracağım ve ondan bana şu kadınlardan biriyle bir randevu ayarlamasını isteyeceğim.

Sensibles'ı paketleyin (eğer kabul ederlerse). Aslında Bea'yı arayıp notları kalıcı olarak atılmadan önce çıkarmasını söylemeliyim.

Ancak, belli ki bu arabadaki tüm gerilimi ben hayal ediyorum, çünkü alfa bana söylemiyor. Tek söylediği "bir sürü şey".

Muhtemelen faturalar ve egzersiz rejimi (kapsamlı olmalı), belki de bir eski sevgili. Eminim bir sürü eski sevgilisi vardır.

Pack Sensible muhtemelen faturalar konusunda hiç endişelenmiyordur. Bahse girerim emeklilik maaşları düzenlenmiş ve tüm evrakları düzgünce dosyalanmıştır. İşe hiç geç kalmadıklarını garanti ederim.

"Geldik," diyor Ford, park etmiş olduğumuzu ve arabanın motorunun çoktan kesilmiş olduğunu görmek beni hayallerimden uzaklaştırıyor.

"Harika, teşekkür ederim," diyorum ve kapının kolunu çekiyorum ama kilitli olduğunu görüyorum. Bana sırtıyor. "Çocuk kilitleri," diye mırıldanıyorum kaşlarımı çatarak.

Ön koltuktan inmesi, bagajdan Tupperware kutumu almak için etrafta dolaşması ve sonunda kapımı açması zaman alıyor. Çıkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Ben çocuk değilim," diye homurdanıyorum ona.

"Tedbir amaçlı," dedi bana. "Sadece işimi yapıyorum."

"Pislik," diyorum, Tupperware kutusunu almak için kollarımı uzatarak. Başını sallıyor. "Kendim taşıyabilirim."

"Hepsi hizmetin bir parçası."

Gözlerimi devirip yola koyuluyorum, o da hiç zorlanmadan bana ayak uyduruyor. Aslına bakarsanız, önümde ilerlememek için son derece küçük adımlar atması gerekiyor gibi görünüyor.

Şehrin erken saatleri, ofis bloklarının çoğu karanlıkta yatıyor, caddelerde çok az trafik var ve kaldırımlar neredeyse boş.

Bu, bu sabah dışarıda yürüyen diğer tek kişinin, yağmurluğa sarınmış bir kadının, doğrudan bana çarpmasını, omzuma çarpmasını ve geriye doğru devrilmeme neden olmasını engellemiyor. Ford elimdeki Tupperware'i hemen bırakıyor ve ben betona doğru devrilirken beni kollarıyla yakalıyor. Kendimi sabitlemek için kollarına tutunuyorum, parmak uçlarımda güçlü kaslar hissediyorum ve yüzüne göz kırpiyorum.

"Tüh, pardon," diye kıkırdıyorum.

Ford belli ki bu durumu eğlenceli bulmuyor. Yüzü tamamen işle ilgili. "İyi misin Omega? Hiç zarar gördün mü?"

"Ben iyiyim," diyorum, "yere bile düşmedim." Beni ayağa kaldırıyor ve gözleri vücudumda geziniyor, elleri de onu takip ediyor. "Sanırım yaralarımı kontrol ediyorsun," diyorum, elleri vücudumda çok hoş bir his uyandırıyor - fazlasıyla hoş, "yoksa bu fırsattan yararlanıp beni taciz mi ediyorsun?"

Yorumlarımı görmezden geliyor. "Sana zarar vermedi mi?" "Hayır. Ford, hayır, ben iyiyim."

Elini koluma sımsıkı sarmış, bakışları sokakta geziniyor. "O gitti."

"Kim? O kadın mı? O bir kazaydı, Ford. Ve ben iyiyim." "Hmmm," diye düşünüyor, gitmeme izin vermiyor. "Hadi seni içeri alalım."

"Keklerim," diye çılgık atıyorum beni kurbağa yürüyüşüyle

Giriş.

Nefesinin homurdanıyor, adımlarını geri çekerken beni yakınında tutuyor, kutuyu bir kolunun altına asıyor ve beni ofise sürüklüyor.

On beşinci kata kadar gergin, tutuşu hiç gevşemiyor. "Gerçekten endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Tüm kaldırım onun elindeydi. Kasıtlı olarak temas kurdu."

"Muhtemelen sadece bir meyve halkasıydı. Şehirde onlardan çok var."

Asansörün kapıları geri sallanıyor ve beni dışarı ofis alanına sokuyor. Bu sabah Colten masamın yanında, kollarını kavuşturmuş, ayaklarını kalça genişliğinde açmış bekliyordu.

Yaklaşırken ona "Geç kalmadım," diye sesleniyorum. Ama o benim dakikliğimle ilgilenmiyor. İkimizi içeri alıyor ve kaşları çatılıyor.

"Sorun ne?" diye bana değil Ford'a soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum bıkkınlıkla, "hiçbir şey için bu kadar yaygara koparılmaz." "Sokakta bir kadın kasıtlı olarak omega'ya doğru yürüdü,

neredeyse ayakları yerden kesiliyordu."

Colten'in kaşındaki kırılganlık derinleşiyor. "Bu endişelenecek bir şey mi?"

Ford tereddüt ediyor, gözleri bana kayıyor. "Emin değilim. Yanlış hissettim. Ve orduda içgüdülerinize güvenmeyi öğrenirsiniz."

"Ben iyiyim." Ford'un kolumdan kavrayışını silkeleyebilirim ama tenimde elektriklenme hissediyorum ve bu iki alfanın arasına sıkışmış olmak rüyamdaki tüm o sahneleri yeniden canlandırıyor. Tamamo rüyalarda ikisi de o kadar sert ya da o kadar gergin görünmüyordu ama aslında bunun daha iyi olabileceğini düşünüyorum. Kokuları birbirine karışıyor ve burun deliklerimde karşı konulmaz bir şey yaratıyor.

Ve , ateşimin yükseldiğini hissedebiliyorum ve her an fişkırmaya başlayabilirim.

Büyük bir irade göstererek kolumu Ford'dan çekiyorum ve aralarından sıyrılıyorum. İkisi gidişimi izliyor, gözleri gergin ve sıcak.

"Sadece tuvalete gideceğim." "Sana zarar vermediğinden emin misin?"

Ellerimi başımın üzerine kaldırıp etrafımda dönüyorum. "Üzerimde bir çizik bile yok, gördün mü?"

Bu davet, bakışlarının vücudumda gezinmesine ve gözlerinin volkanik bir hal almasına neden oluyor. Gıcırđıyorum ve koşarak uzaklaşıyorum.

Banyo karanlık ve ışığı açıp doğruca lavaboya gidiyorum. Yanaklarım kızarmış ve göz bebeklerim büyümüş. Değersiz, azgın bir karmaşa gibi görünüyorum.

Profesyonel olabileceğimi düşündüm. Bir işin üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Bunun beni normal bir insan gibi hissettireceğini düşündüm. Ama belki de herkes haklıydı ve omegalar bunun için yaratılmamıştı. Hormonlarımız her geçen dakika bizi bir çılgınlığa sürüklerken değil. Belli ki bu sabah iki ekstra takviye hap yetmemiş!

Belki de bu işi bırakıp bir beta için, kokusu içime işlemeyen biri için çalışsam daha iyi olur. Belki de bu işi tamamen bırakıp tüm çabalarımı sürümü bulmaya yoğunlaştırsam daha iyi olur. Masama döner dönmez Bea'ya bu notlar hakkında mesaj atmayı aklıma not ediyorum.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, yanaklarıma ve alnıma soğuk su çarpıyorum. Sonra sakinleştirici bir nefesle tekrar dışarı çıkıyorum. İki alfayı birbirleriyle sessizce konuşurken buluyorum, ben yaklaşırken kesilen bir konuşma Onlara dikkatle bakıyorum, konuşmanın dostane mi yoksa gergin mi olduğunu anlayamıyorum.

" oluyor?" Ben soruyorum.

"Ford güvenliğinize yönelik olası tehditler konusunda beni bilgilendiriyor." Gözlerimi deviriyorum. "Tehdit falan yok."

"Sen bir Fırtına Geçidisin."

"Evet, biliyorum," diyorum, masaüstümden defterimi ve altın kalemi alarak. "Ve aslında, dışarıdaki birçok omegayla karşılaştırıldığında, bu bana çok fazla koruma sağlıyor."

Colten sanki plandaki en aptal insan benmişim gibi başını sallıyor. "Güvenliğini ciddiye almalısın."

Ford'u göstererek, "Ben biliyorum," diyorum.

"Hmmm," diyor Colten ve ben Ford'un ona ne söylediğini merak ediyorum.

COLTEN, dün tamamlayamadığım on milyara ek olarak bugün tamamlamam gereken görevler listesini gözden geçirdikten ve programına tekrar baktıktan sonra, saat neredeyse 9 ve ofis iş arkadaşlarımla dolmaya başlıyor.

Neyse ki cep telefonunun vızıltısı beni kurtardı. Telefonu cebinden çıkardı ve ekrana baktı.

"Bunu almam gerekiyor," diyerek beni kapıya doğru yönlendiriyor ve cevap vermeden önce kapıyı kapatmamı bekliyor.

Tupperware kutumu Ford'un masanın üzerinde bıraktığı yerden kurtarma fırsatını değerlendirip mutfağa taşıyorum, Ford onu kalması için ikna etme çabalarımın rağmen arkamdan sürünerek geliyor.

"Ben sadece keklerimi bir tabağa dizeceğim," diyorum - ki bu kulağa çok ayıp geliyor. Beynime neler oluyor böyle? "Nöbet tutmana gerek yok."

"Bugün gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim, Omega. Silver'ın emirleri."

"Tanrım, lütfen ona kaldırımdaki olaydan bahsettiğini söyleme."

"Tabii ki söyledim. Olağandışı her şeyi rapor etmek benim işim ve o da daha fazla hoşlanmadı."

"Harika," diye mırıldanıyorum, kardeşlerimin sürüsünün şu anda ne kadar paranoyak olduğunu bildiğinden, muhtemelen koluma bir takip cihazı takacaklar.

Tupperware'in kapağını kapatıp içine bakıyorum ve Ford'un onları yere fırlatmasına rağmen sadece üç ya da dört kekin mahvolduğunu görerek rahatlıyorum.

Mutfakta bir tabak arıyorum, sadece başımın üstündeki yüksek dolap kalana kadar tüm dolapları araştırıyorum. Parmak uçlarımda yukarı uzanıyorum, parmak uçlarım kapının altını sıyrıyor ve kocaman bir kol başımın üzerinden uzanıp benim için kapıyı açıyor, vücudu bir kez daha gülünç bir şekilde benimkine yakın.

"Neyin peşindesin?" diye soruyor.

Bir çalışma ortamı için uygun olmayan birkaç şey düşünebilirim. "Bir tabak."

Bana bir tane uzatıyor ve ben de dakikalarımı kadife kapkeklerimi düzenleyerek ve ezilmiş kremasını tereyağı bıçağıyla kurtararak geçiriyorum.

"Nasıl görünüyorlar?" İşim bitince Ford'a sordum. "Çok iyi."

"Bir tane denemek ister misiniz - ama ezilmiş bir tane almanızın sakıncası var mı?"

"Hayır," diyor, "ben tatlı yemem."

"Tatlı değil, sabah atıştırmalığı." "Saat daha 9.20."

Burnunun dibinde bir kek salladım. "Ne olmuş yani?" "Ben kek yemem."

"Kurabiye mi?" Kafasını sallıyor. "Dondurma?"

"Hayır."

"Candy?"

"Hayır."

"Lezzetli bir şey var mı?"

"Kızarmış tavuk."

"Kızarmış tavuk," diye kokluyorum, "ve dur tahmin edeyim, bir kamyon dolusu patatesle yiyorsun."

"Ve yeşil salata."

"Kızarmış tavuğu yeşil salatayla mı yiyorsun? Bu çok üzücü. Küçük bir pastadan zarar gelmez. Eminim tüm

"Kaslar," diye yutkunuyorum, çünkü gerçekten de çok fazla kası var, "bu süreçte zarar görmeyecekler."

"Hayır," diyor sertçe.

Bir sandalyeye çöküyorum, hırpalanmış kekin kutusunu açıyorum ve büyük, abartılı bir ısırık alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bunu yaparken yüksek sesle inliyorum. "Bu çok iyi," diye inliyorum, en iyi yatak odası sesimi kullanarak.

Gözlerimi açtığımda iki yeni iş arkadaşımın bana görüyorum, birinin kahve fincanı yana devrilmiş ve yere kahve damlatıyor.

"Oh," diye bağırarak ayağa fırlıyorum, Ford'un dudaklarının neredeyse gülümseyerek seğirmesinden kaçınıyorum, "kek ister misin?"

"Eğer tadı bu kadar güzelse, evet," diyor uzun boylu, örgülü bir kadın. Tabağı ona uzattım.

"Mutluluk, değil mi?" diye sordum. Başını sallıyor ve yanındaki adam da bir tane alıyor. "Ya Brad?"

"Doğru," diyor ve pastadan bir ısırık alıyor.

Bliss gözleri yuvalarında dönerek, "Aman Tanrım, bu harika," diyor ve ben Ford'a kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyorum. "Bunları sen mi yaptın?"

"Evet, fırıncılık biraz hobimdir."

"Bir fırında çalışmalısın, ofiste değil."

"Bunu bir iş için yapabileceğimi sanmıyorum. Bu bir gevşeme yolu." Yine de, Bay Kızıl Bayrak'ın listesinde ilerleme hızım bir şey ifade ediyorsa, muhtemelen pişirme konusunda dosyalama ve daktilodan daha iyi olduğumu kabul ediyorum.

"Oh," diyor Bliss, Brad'e bakarak, "burada çalıştığın bir günün ardından şimdiden gevşemeye mi ihtiyacın var?"

"Şey... Hayır... Ben sadece.."

"değil," diyor Bliss gülerek, "hepimiz onun biri olduğunu biliyoruz. Taskmaster."

Brad başıyla onaylıyor. "Ve inatçı." "Ve huysuz."

"Aptalca yüksek standartlarla."

"Eee, o kadar kötüyse," diye soruyorum, "neden burada çalışıyorsun?"

"Çünkü bu ajansın en iyi müşterileri var. Dün burada kimin olduğunu gördün, değil mi? River Caspian." Onu nasıl özleyebilirim ki?
O

O kadar yakındı ki gözlerinin koyu mavi kenarını ve boynunda atan nabzı görebiliyordum. "Böyle insanlarla çalışmak için buna değer. Ayrıca, onunla nasıl başa çıkacağını öğrendikten sonra Colten o kadar da kötü değil."

"Onunla nasıl başa çıkacağımıza dair bir ipucu var mı?" Ford'un göğüs kaslarının seğirmesine neden olarak soruyorum.

Bliss yanımdaki dağ gibi adama bakıyor. "Başını eğ ve onun yolundan çekil derdim ama senin pozisyonunda bu mümkün değil."

"Onunla nasıl başa çıkılacağı konusunda bizden daha fazla fikre sahip olduğunuzu düşünüyorum," diyor Brad, kekinin kalanını yerken. "Sen bir omega'sın, değil mi?"

Bliss gözle görülür bir şekilde irkilir ve Ford sertleşir.

"Brad," der. Brad pastasından başını kaldırır. "Ah... özür dilerim," der.

Bliss bana doğru eğildi ve Brad'in duyabileceği şekilde fısıldadı. "Ayağını ağzına sokmaya çok meyilli. Neyse ki müşteriler bunu eğlenceli buluyor."

"Sorun değil," diyorum. "Ama yanıyorsun. Bir omega ama en az senin kadar fikir sahibiyim."

Bliss fincanını cezveden doldururken, "Eğer bu işi çözersen bize de anlatmayı unutma," dedi, "ve eğer onun gizemli öğle yemekleri hakkında bir şey keşfedersen bize de anlat."

Brad, "Son altı aydır bunu çözmeye çalışıyorduk," diye ekliyor.

"Öğle yemeği mi?"

"Evet, her gün öğle yemeği için rahatsız edilmeme talimatıyla ortadan kayboluyor. Ve kimse nereye gittiğini ya da kiminle buluştuğunu bilmiyor," diyor Bliss, bana bilmiş bir bakış atarak.

Brad, "Muhtemelen insan kanını doldurmaya gitmiştir," diye mırıldanırken Ford homurdanıyor.

"Şimdiye kadar beni hiçbir sırrına ortak etmedi," diyorum. "Ben de karanlıktayım."

Bliss mutfaktan çıkarken "İyi şanslar," diyor. "Ve kekler için teşekkürler," diyor Brad.

"Diğerlerine burada olduklarını söyler misin?" "Elbette," diye kabul eder Bliss.

Ford'a "Gördün mü?" dedim. "Her zaman işe yarıyor. Biraz istemediğine emin misin?"

Ford'un gözleri parlıyor. Bugün ağzımdan çıkan her şey nasıl bu kadar kirli geliyor?

Molly

Brad'in Colten'in masum kurbanlarının kanıyla beslenen karanlık bir yaratık olduğu konusunda haklı olabileceğini düşünüyorum çünkü öğleden sonra masasına bir paket götürdüğümde bilgisayarından başını kaldırıp şöyle diyor:

"Yetimhaneyi aradın mı?" "Ne araması?"

Masumca söyledim.

"Şehir yetimhanesi, bu akşamki etkinliğe katılbildirmek için."

"Hayır, bence tüm bu çocukları hayal kırıklığına uğratacaksanız bu kararı kendiniz vermelisiniz."

"Hayır, Bayan Stormgate. Bu sizin işiniz. Size bunun için para ödüyorum."

Nefesimin altında homurdanıyorum. "Ya sana eşlik edecek birini bulsaydım?"

"Dur tahmin edeyim, Büyük Teyzen Ethel." Ona sııttım. "Hayır, kimi almak istediğimi biliyorum."

Ellerimi kalçalarıma koyarak dönüp ona bakıyorum. "İş arkadaşlarıma kendimi sevdirmeye çalışıyorum-"

"Neden?"

"Neden? Çünkü kendimi bir süpürge dolabında kilitli bulmak istemiyorum." Kaşlarını çatıyor. "Biri seni süpürge dolabına kilitlemekle mi tehdit etti-
çünkü eğer onlar-"

"Hayır, hayır, şakaydı. Ama asistan patronla çıkmaya başladığında herkes nefret eder."

"Çıkmayacağız. Bu sadece *bir* randevu." Gözlerimi kısıyorum.

"Sadece bir randevu mu?" "Çocuklar için."

İç çekiyorum. Ava ve Bea gibi tatlı olmayabilirim ama taştan bir kalbim de yok ve eğer bu seferlik boyun eğmem Bay Kızıl Bayrak'ın bu yardım etkinliğinde cüzdanını açmasını sağlayacaksa, sanırım bunu yapabilirim. Sadece yapmadan önce üç ya da dört tane daha bastırıcı almam gerekecek.

Piyango kazanmış gibi sırtıttığında karnımda patlayan kelebekleri görmezden gelerek "Peki," diyorum. Buna ihtiyacı olduğundan değil. Takım elbisesine, saatine ve kalemine bakılırsa Bay Kızıl Bayrak'ın durumu gayet iyi. "Ama..." İşaret parmağımı kaldırarak söylüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

"Ama bu tek seferlik. Bu saçmalığı bir daha denersen Mack'i ararım."

"Yapmaz mıydın?" diyor gözlerini kısarak.

"Eğer sen kirli oynamaya hazırsan, ben de hazırım."

"Her zaman kirli oynamaya hazırım," diyor, parmaklarını masasının üzerinde birbirine geçirirken, kelebekler her yerde baygınlık geçiriyor.

"Ve-"

"Dahası mı var?"

"Bu randevuda bir şey olacağını sanmayın, çünkü Ford'u da yanımda getireceğim."

Kaşları bir gök gürültüsü bulutu gibi çatıldı. "Bu anlaşmanın bir parçası değil."

"Daha birkaç saat önce bana güvenliğimi ciddiye almam gerektiğini söylüyordunuz."

"Biliyorsun. Ama ben seni güvende tutacağım. Benim yanımdayken sana hiçbir zarar gelmeyecek." Kelebekler bir çılgınlığa dönüşüyor. Bu sözlerin doğru olduğundan hiç şüphem yok. Colt dışarıdaki adam-dag kadar iri olmayabilir ama en az onun kadar güçlü görünüyor. Güçlü ve sert ve... Kendime sert bir tokat daha atıyorum.

"Ford'la birlikte olmazsam kardeşlerimi gitmeme izin vermeleri için ikna etmem mümkün değil."

"Korumana çok yakın görünüyorsun," diye .

"Onu seni tanıdığım kadar uzun zamandır tanıyorum," diye alay ediyorum.

"Kardeşlerinle konuşabilirim. Onlara eskorta ihtiyacın olmadığını söyle."

Başımı geriye atıyorum ve gülüyorum. "Devam et, ama bu konuşmadan içeri girdiğinden daha az vücut parçasıyla dönmeye hazır ol."

Bana bakıyor. İşte o an geri adım atacak ve bana endişelenmememi söyleyecek. Çoğu erkek ağabey testini geçemez.

"İyi," diyor, "ama seni arabamla alacağım ve o trol için yer olmayacak. Oraya kendi başına gitmesi gerekecek."

"Elbette," diyorum, biraz şaşırılmış bir halde.

"Saat yedide seni almak için orada olacağım."

Phil'den akşam etkinliklerinde bana eşlik etmesini istediğim için HER ZAMAN kendimi suçlu hissedirdim. Her ne kadar bunu göstermeyecek kadar profesyonel olsa da, gözlerinde bu konudaki mutsuzluğu görebiliyordum. Çocuklarını yatırmayı kaçırmaktan hoşlanmazdı. Nadiren dışarı çıkmamın nedenlerinden biri de buydu. Bu ve anneme bakıyor olmam.

Ford'un bu haberi nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Ben arabanın arkasındayken ve o öndeyken ona sormanın en güvenli yol olduğuna karar veriyorum.

"O adamla randevuya mı çıkıyorsun?" "Bu bir randevu değil... bu bir iş meselesi." "Bu bir randevu," diyor.

"Hayır için, yetim çocuklar için." Ford homurdanıyor. "Mesele şu ki, yarın gece çalışmaktan memnun musun, değilsen Silver'dan başka bir alternatif bulmasını isteyeceğim-"

"Ben hallederim."

"Yapacak mısın?" Aslında memnun olduğumun farkında olarak söylüyorum, dudaklarımda bastırmaya çalıştığım bir gülümseme beliriyor.

Bana bakıyor. "Ondan daha iyisini yapabilirsin, Molly."

Bakışlarımı ondan kaçırıyorum, o hafiflik kayboluyor ve omuzlarım düşüyor. Pencereden dışarı bakıyor, yağmur damlalarının camdan aşağı süzülüşünü izliyorum.

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor. "Dışarıda benim için mükemmel bir sürü var." Aklıma Pack Sensible ve Ava'nın notları geliyor. "Ama kapımı kırıp geçen bir sürü göremiyorum."

"Ve bu bir sürü olmak zorunda mı?" diyor, sesi alışılmadık derecede gergin.

İç çektim. Bu gece Ava'yı arayıp Pack Sensible ile bir randevu ayarlamasını isteyeceğime dair kendime söz ama şimdi o kadar emin değilim. Ayarlamak istemiyorum, gerçekten. İdare etmek istemiyorum. Kardeşlerimin sahip olduğu şeye sahip olmak istiyorum. Beni tüm kalbiyle seven insanlara. Tutkulu ve her şeyi kapsayan bir aşkla. Eğer buna sahip olamazsam, hiçbir şeye sahip olmamayı tercih ederim. Kedilere, kitaplara ve kendi kariyerime bağlı kalmayı tercih ederim.

"Ya hep ya hiç," diye mırıldandım.

"Sen her şeyi hak ediyorsun," diyor sessizce, kalbim küt küt atıyor ve bakışlarım ona doğru yöneliyor. Ama gözleri önümdeki ıslak yola sabitlenmiş durumda ve ben onu doğru duyup duymadığımı merak ediyorum.

"Seni ne zaman almamı istersin?" diye soruyor bir anlık sessizlikten sonra.

"Oh, Colten beni akşam 7'de alacak." "Seni almak..."

"Evet, beni oraya götürecekt."

"Seni götürebilirim."

"Evet, ama bu anlaşmanın bir parçasıydı," diyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ederek.

"Anlaştık mı?"

İnledim. "Önemli değil."

"Bu Silver'a bildirmem gereken bir şey mi?"

"Hayır," diyorum hemen.

"O zaman ne demek istediğini açıkla."

İkinci kez inliyorum ama gözleri artık beni delip geçiyor ve lanet olsun, adam bana böyle baktığında dediğini yapmamak neredeyse imkânsız. Bu çok tehlikeli. Özellikle de benden yapmamı istemesini istediğim şeylerin uzun bir listesini oluşturmaya başladığımda.

"Onunla gitmeyi kabul etmediğim sürece bu hayır etkinliğine gitmeyecekti. Ve bu hayır işi için-"

"Sana şantaj yaptı." Ford arabayı geri çevirip Bay Kızıl Bayrak'ı avlamayı düşünüyor gibi görünüyor.

"Sen sadece tehdit altında için Dökülme
benim sırlar için benim kardeşlerin sürü
arkadaşı."

"Bu farklı." "Öyle
mi?"

"Ben dev bir pislik değilim."

"Colten'in da öyle olduğundan emin değilim."

"Bence o tam bir pislik - asistanına şantaj yaparak onunla çıkmasını sağlıyor."

" bir şey değil."

Tamam, belki de öyledir. Ve, tamam, belki de o bir pislik, belki de gerçekten düzenin dışında, ama bana hissettirdiklerini seviyorum. Yaramaz, baştan çıkarılmış, yozlaştırılabilir. Onunla tartışmayı ve benimle flört etmesini seviyorum.

Bak, baş belası.

Eve dönüş yolculuğumuzun geri kalanı taş gibi bir sessizlik içinde geçiyor ve bana kapıyı açtığında Ford'a hoşça kal dediğimde bana sadece homurdanarak karşılık veriyor.

Ön kapıdan içeri adımımı atıyorum ve doğruca çöp sepetine yürüyorum. Karmakarışık notlar hâlâ orada duruyor ve onları göğsüme bastırarak koşar adım odama gidip Ava'yı arıyorum.

Ne yapmasını istediğimi açıkladıktan bir saat sonra beni geri aradı.

". Seninle tanışmak istiyorlar."

"İstiyorlar mı?" Şüpheyile sordum.

"Evet, istiyorum, Molly. Onlara resmini gönderdim ve yeterince hızlı evet diyemediler."

"Onlara ailemden, tuhaf kokumdan ve koca ağzımdan da bahsettin mi?"

"Kardeşleriniz çok sevimli, kokunuz kötü değil ve konuşmayı seviyorsunuz, ne olmuş yani?"

"Hmmm."

"Cuma günü seninle buluşmak istiyorlar. Seni Papa Sam's'e götürecekler."

Yüzümü buruşturuyorum. Papa Sam's, tatsız yemeklerden, ele- vator müzikten ve kibar dekordan hoşlanıyorsanız gayet iyi.

Bu düşünceyi kafamdan silkeledim. Papa Sam's muhtemelen bir randevu için çok iyi bir yer.

"Cuma," dedim. " sende."

Bana müstakbel paketleriyle ayarladığı randevuları anlattıktan sonra yastıklara yaslanıyorum.

Bu çok iyi. Tam ihtiyacım olan şey.

Kanımı pompalayan yalnız kurtla bir akşam. Ardından mantıklı sürüyle hoş sohbetler içeren bir randevu.

İhtiyacım olan şey bu. Beni düzeltmeye yardımcı olacak. Mantıklı düşünmemi sağlayacak. Normal, işte geliyorum.

Ford'un somurtmasına, Colten'a ölüm bakışları atmasına rağmen ertesi günü nasılsa atlatıyorum. Ve Colten'ın yüzünde Ford'un kanını daha da kaynatan bir kendini beğenmişlik ifadesiyle etrafta dolaşmasına rağmen. En azından kekler sihrini gösterdi. İş arkadaşlarımın çoğu bana yaklaşıyor. Özellikle de bu sabah yanımda bir tepsi hamur işi getirdiğimde. Hâlâ düşmanca davranmaya kararlı bir iki kişi var - Simone tüm bu ikramların belini mahvedeceğinden yakınıyor - ama diğer herkes sorularımı yanıtlamaktan ve kaybolduğumda bana doğru yönü göstermekten mutluluk duyuyor.

Ford günün sonunda eve dönerken hâlâ surat asıyor. Özellikle de onuncu kez beni bu akşamki karakter etkinliğine götürmesine izin vermeyi reddettiğimde.

Eve vardığımızda arabanın kapısını benim için açarken, "Silver'ın etkinliğe kadar arabayı takip etmemi isteyeceğini biliyorsun," diyor. "Bütün yol boyunca arkada olacağımı biliyorsun. Bu yakıt israfı olur."

"Biliyorum," diyorum.

"Çevre için kötü," diye ekliyor huysuzca.

"Çevreyi önemsiyor musun?" Eğlenerek soruyorum. Çoğu zaman surat asmak beni çok sinirlendirir. Ama Ford'da bu biraz sevimli, huysuz bir adamı oyuncak bir ayıya dönüştürüyor. Ona takılmadan edemiyorum.

"Geri dönüşüm yapıyorum."

Kıkırdıyorum, başımı sallıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Arabanın yanında oyalanıyor.

"Sen gelmiyor musun?" Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum. "Gitmemize bir saat var."

"Dışarıda beklemeliyim."

"Saçmalama." Geri dönüyorum, koluna girip onu peşimden sürüklüyorum. "Bir şeyler atıştırabilir, biraz televizyon izleyebilirsin. Sana ne yapmamı istersin? Gerçi sana tavuk kızartacak vaktim yok."

"Kendime bir şeyler yapabilirim."

"Bütün gün koşuyorsun. Bana iki kez kahvaltı getirdin. En azından bunu yapabilirim."

Onu mutfığa götürüyorum, baldızımı orada hazır buluyorum, bir tabureye tünemiş, kafası başka bir ebeveynlik kitabına gömülmüş, önündeki tezgahta bir kavanoz ekstra büyük turşu var. İçeri girdiğimizde başını kaldırıp bakıyor, Ford'un çok büyük pazusunu kavrayan elimi görünce kaşları hafifçe seğiriyor. Bırakıyorum. Hemen.

"Merhaba Bea," diyorum gözlerini kaçırarak buzdolabına doğru yürürken. Ford kapının yanında her zamanki askeri duruşunu takınıyor. "Bu Ford. Ford, bu Bea."

Ona başını sallıyor.

"Molly'nin yeni koruma görevlisi sen misin?"

"Öyleyim."

Gözlerimin ucuyla dudaklarında gezinen gülümsemeyi görebiliyorum.

"Ford beni beklerken ona atıştırmalık bir şeyler getiriyorum. Sen de ister misin?"

Bea başını sallar ve turşularını işaret eder. "Ahh randevu," diyor.

"Bu bir randevu değil," diyorum ona.

"Bu randevuda Molly'ye eşlik mi ediyorsun?" Bea beni görmezden gelerek Ford'a soruyor.

"Evet. Merak etmeyin hanımefendi, ona göz kulak olacağım." Bea kitabına dönerek, "Eminim bakarsınız," diye mırıldandı.

ve açıkça ortadan kayboluyormuş gibi yapıyor.

Buzdolabını karıştırıyorum. "Ne istersin Ford? Sana bir sandviç yapabilirim. Jambon, peynir, ton balığı." Cevap vermiyor ve bu sefer omzumun üzerinden baktığımda onu kıcımlı süzerken yakalıyorum. Bakışlarını kaçırıyor. Bea nefesinin altında mırıldanıyor. "Let's Get It On "a benzediğini düşündüğüm bir melodi.

"Ton balığı, lütfen."

Buzdolabından tereyağı, mayonez, marul ve domates alıyorum. Sonra dolaptan bir ton balığı konserve çıkarıp pimiyle boğuşuyorum. Elimde kırılıyor ve lanet okuyarak konserve açacağını arıyorum, bir yandan da Bea ve Ford'un beni izlediğinin farkındayım. Konserve açacağı da çekiş kadar işe yaramaz ve birkaç dakika tekerleği çevirmeyi başaramadıktan sonra Ford yanıma geliyor.

"Bunu senin için yapabilirim," diyor bana.

"Sorun değil, yapabilirim," diyorum, dilim dişlerimin arasında sıkışıyor. Elleri üzerine kapanıyor, nefesim elektrikle kesiliyor. dokunuşunu hissettim ve nazikçe kutuyu ellerimden aldı, iki kolay dönüşle açtı. Bana geri uzattı.

"Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

Yutkunuyorum, bacaklarımın arasındaki ağrıyı düşünmemeye çalışıyorum. "Hayır," diyorum sertçe, sesim biraz yüksek, "Bunu sen."

Kitabının tepesinden bizi izleyen Bea'ya bakıyorum.

Ton balığı ve mayonezi karıştırıyorum, iki dilim ekmeği yağlıyorum, ardından ton balığı karışımını sürüyorum, ardından marul yaprakları ve üç dilim domates ekliyorum. Bir tabağa yayıyorum, sonra tereddüt ediyorum.

"Nasıl istersin?" Bea bir homurtuyu öksürükle bastırıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Dikdörtgen mi, üçgen mi?"

"Üçgenler mi?" diyor kaşlarını çatarak. "Neden biri üçgenleri seçsin ki?"

"Çünkü sandviçin tadını daha güzel yapıyorlar," diyorum, ekmeği köşesinden köşesine kesip Ford'a uzatmadan önce. Bana deli olduğumu düşündüğünü söyleyen bir bakışla sandviçi inceliyor, sonra tabağı almak için elini uzatıyor ve aynı anda bakışlarını kaldırıyor. Bir an, ikimiz de tabağı tutarak öylece duruyoruz, onun heyecanı artık somurtkan değil, daha sıcak bir şey ve ben sanki kavrulmuşum gibi elimi bırakıyorum. Belki de . Sigara içip içmediklerini kontrol etmek için yüzgeçlerime . Sonra şu lanet kelebekler yaramazlık yapmaya başlamadan önce hazırlanmam gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyorum.

tekrar sahip olmak.

Üst katta, çok ihtiyacım olan bir soğuk duş daha alıyorum, ancak bu sefer ellerimi bacaklarımın arasındaki nabızdan uzak tutuyorum, ne kadar muhtaç hissedersen hissedeyim bu sabahın tekrarını istemiyorum. İşim bittiğinde, saçlarımı kurutmak ve makyajımı yapmak için yatak odama gidiyorum ve Bea'yı yatağında beni beklerken buluyorum, turşular şimdi kucağında.

"İyi birine benziyor," diyor ben iç çamaşırı çekmecemde uygun bir şeyler ararken.

"Kim, Ford mu?" Masumca soruyorum. "Evet, Ford," diyor.

"Evet, öyle görünüyor."

"Ve sana o mu bakıyor?"

Fırfırlı, siyah ve sıcak pembe kurdeleli bir sutyen ve külot takımı buluyorum. Kimse iç çamaşırımı görmeyecek. Gerçekten, hiç kimse! Bu geceki etkinlikte hayallerimdeki sürüye rastlamazsam tabii. Ya da acil ameliyat için hastaneye gitmezsem. Ama yine de bu takımı giymek için çok güçlü bir istek duyuyorum.

Bea'nın gözleri sete kayıyor ve ben onları arkama itiyorum.

"Aramızda hiçbir şey olmuyor Bea," diyorum ona.

"Ama o istiyor."

"Hayır, sanmıyorum... Yani bir hamle yapmadı... yapmadı-"

"Mutfakta her şey yüzünden okunuyordu."

Sıcak bir şey vücudumu ve karnımı ürpertiyor.

"Adam kapalı bir kutu. Bunu nasıl söyleyebileceğinizi bilmiyorum."

"Oh, söyleyebilirim."

"Ben ... o uygun değil."

"Silver onu işe aldıysa iyi biri olmalı. Sürüsü hakkında ne biliyorsun?"

Bea'nin yanındaki yatağa yığıldım. " olmadığını mı?"

"Oh." Bea kaşlarını çatı. "Patronun gibi."

"Patronum gibi." Parmaklarımı Bea'nın kavanozuna daldırıp bir turşu sıkıştırıyorum. Kimse iç çamaşırımı görmeyecek ve kimse ağzımı öpmeyecek. Nefesimin sirke gibi kokması kimin umurunda? "Ama benim için endişelenmene gerek yok. Ava bana Cuma günü Pack Sensible ile bir randevu ayarladı."

"Pack Sensible... Onları hiç duymadım."

"Oh, çünkü bu benim onlara verdiğim aptalca isim. Onlar Winston sürüsü."

"Onları hala duymadım ama mantıklı, ihtiyacınız olan şey bu mu? İstedğin bu mu?"

İç çekip yatağa uzanıyorum. Otuz dakika içinde ayrılmamız gerekiyordu. Kendimi hazırlamam gerekiyor. Ama hareket edemediğimi fark ediyorum. "Bilmiyorum. Mantıklı olandan daha fazlasını bekliyordum ama bir gelmedi. Sanırım ihtiyacım olan şeyin gerçekten mantıklı olup olmadığını görmeye değer. Eğer değilse, kendime bir kedi alacağım."

"Bir kedi kulağa Pack Sensible'dan daha ilginç geliyor."

"Bahse girerim Pack Sensible kucaklaşma, el ele tutuşma ve parkta gezinti gibi güzel randevular ayarlama konusunda çok iyidir."

"Tüm bunlar harika," diyor Bea, "peki ya diğer şeyler?" Bana bilmiş bir bakış attı. Ne de olsa ona 'diğer şeyler' hakkında epeyce şey öğreten bendim.

"Bunu bilmiyorum."

Bea yanağımı okşuyor. "Makyajını yapmamı ister misin? Dumanlı göz makyajında ustayımdır. Bu iç çamaşırı takımıyla harika duracak."

"O iç çamaşırı takımını benden başka kimse görmeyecek." "Tamam," diyor, "sana inanıyorum."

Otuz dakikadan biraz fazla bir süre sonra, saçlarım omuzlarımın etrafında dalgalar halinde şekillendirilmiş, gözlerim inanılmaz derecede boğucu görünüyor ve kıvrımlarımı saran ve önden uyluğun ortasına ulaşan bir yırtmacı olan yere uzanan kırmızı bir elbise giyiyorum.

Topukluları ayağıma geçirip Bea için bir pirouette yapıyorum. "İnanılmaz görünüyorsun, Moll."

Yatak odamın kapısını açıyorum ve yüksek alfa sesleri merdivenden yukarı doğru yükseliyor. Bea'ya bakıyorum, inliyor ve kendini yataktan kaldırıp koridora atıyor.

"Şu kardeşlerin sorun mu çıkarıyor?" diye soruyor.

"Büyük ihtimalle."

Merdivenlerden birlikte inerken sesler kesiliyor ve en altta bekleyen dört alfayı buluyoruz, gözlerinin çoğu bana sabitlenmiş.

Axel ve Angel, kardeşlerim, ayrıca Ford ve Colten var. Diğer üçünün sert bakışlarını görmezden gelerek Colten'a "Merhaba," diyorum.

Alfalar. "Gitmeye hazır mısın?"

"Eğer ," diye sırtarak yanıtlıyor.

"Molly, konuşabilir miyiz lütfen?" Axel dirseğimden tutup beni yemek odasına götürüyor ve ben ona sohbet edecek zamanım olmadığını söyleyemiyorum. Bea ve Angel da onu takip ediyor ve Angel kapıyı kapatıyor.

"Ne var yok?" Aşırı parlak bir tonda soruyorum.

"Bu kıyafetle dışarı çıkamazsın," diyor Axel, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup "ben iş adamıyım" pozu verirken, kapalı yumruğunda buruşmuş bir not görünüyor.

"Neden?" Masumca sordum. "Elbisemde bir leke mi var?"

"Hayır," diyor Bea, "muhteşem görünüyorsun."

"O görünüyor..." Axel başlıyor ama omega'sının ona attığı bakışla geri çekiliyor.

"o elbiseyi üzerinden söküp atmak istiyormuş gibi görünüyor," diyor Angel.

"Öyle." Bea kıkırdıyor ama iki alfası cinayet işlemeye hazır görünüyor.

"Bu ona izin vereceğim anlamına gelmiyor. Bu benim en sevdiğim elbise ve" diye ekliyorum çabucak, "onunla ilgilenmiyorum."

"Ama seninle ilgileniyorsa, dikkatli olmalısın Molly. Tehlikeli olabilir."

"Öyle olmayacak," diye tartışmaya başladılar ve ben hemen ekledim, "öyle olsa bile Ford beni korumak için orada olacak."

Bea'ya bakıyorum, Ford'un da elbisemi yırtmak istediğine dair şüphelerini eklememesi için gözlerimle yalvarıyorum.

"Bundan hoşlanmadım," diye homurdanıyor Axel.

"Biliyorum," diyorum ve kapıdan çıkmadan önce önce onun, sonra da Angel'ın yanağını öpüyorum. Arkamdan gelen homurdanmaları Bea'nın yatıştırıcı sesleri takip ediyor ve yengem için Tanrı'ya şükrediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Colten gözlerinde bir parça eğlenceyle soruyor.

"Gayet iyi," diyorum ona.

Bana kolunu uzatıyor ama Ford'un alnında bir kan damarı patlayacakmış gibi görünmesi nedeniyle kapıdan çıkıp ön tarafa park ettiği arabasına kadar yürümeyi tercih ediyorum.

Bu bir SUV ya da gösterişli bir spor araba değil. Toz mavisi bir Cadillac, batan güneş tertemiz boyasını parlatıyor.

"Aman Tanrım," diyorum Ford'un bile onaylayarak homurdandığını duyduğumda, "çok güzel."

"Öyle değil mi?" Ford gözlerini bana dikmiş bakıyor. Ben de kendiminkileri yuvarlayıp yolcu kapısına doğru yürüyorum. Hem Ford hem de Colten bir anda oradalar, ikisi de kapıyı benim için açmaya uzanıyorlar. Oflayıp kendim açıyorum.

Ford kapıyı kapatıp Colten'a ters ters bakmadan önce, "Hemen arkandayım," diyor.

Colten ona, "Molly benimle iyi olacak," diye güvence veriyor ama Ford o asık suratlı ifadeyi takınıyor ve aracına doğru yürüyor. Colten daha koltuğuna oturmadan motoru çalıştırıp yola çıkmaya hazırlanıyor.

"Yol boyunca kıcımlı yırtacak, değil mi?"

"Evet," diyorum neşeyle, arabanın içine, kadife kadar yumuşak krem rengi deriyle kaplı koltuklara, neredeyse alfanın kokusu kadar baştan çıkarıcı kokuya hayranlıkla bakarak.

Parmak uçlarımla önce deriyi, sonra da cilalı ahşaptan yapılmış gösterge panelini okşuyorum. "Sanırım cennetteyim," diye fısıldıyorum.

Colten'ın gözleri elbisemdeki açık yırtmaçta geziniyor. "Benim de."

C olten

"BU BİR AÇIK ARTIRMA MI?" diyor omega, biz otelin kapısından balo salonuna doğru yürürken, gölgesi peşimizde sinsice dolanıyor.

"Evet, bu bir açık artırma."

Hayır kurumunun başkanı Felicity Walters ile konuşmak için girişte beklerken, "Açık artırma olduğundan bahsetmemiştiniz," diye fısıldıyor.

"Sormadın."

"Sadece bir akşam yemeği ya da onun gibi bir şey olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı. Felicity ellerini bana doğru uzatıyor ve iki yanağımı da öpüyor. "Colten, hayatım, her zamanki gibi burada olman çok güzel." Gülümsüyor

Bana şefkatle bakıyor, sonra dikkatini yanımdaki omega'ya çeviriyor.

"Peki bu?"

"Molly Stormgate," diyorum.

Felicity'nin yüzünde en ufak bir merak belirtisi görülmez, sadece omega'nın ellerini kendi ellerinin arasına alır ve ardından onu öper.

"Ahh, evet, Molly. Çok güzel görünüyorsun! Kesinlikle büyüleyici!"

"Teşekkür ," diye yanıtlıyor omega.

"Ve siz ikiniz nefes kesici bir çift oluşturmuyor musunuz?" Gölge arkamızdan homurdanıyor. "Bu akşam onu sizden çalacağım için özür dilerim. Onun yakışıklı yüzünü umuyorum,

hatırı sayılır bir meblağ toplayacağız." Molly'ye göz kırptırır balo salonuna giren bir sonraki insan grubuna doğru ilerliyor.

"Bununla ne demek istedi?" Onu masaların arasından geçirip sahnenin ön tarafındaki koltuklarımıza doğru götürürken Molly şüpheyile soruyor.

"Bu akşamki tekliflerden biri de benim," diyorum basitçe. "Ya da en azından benimle bir randevu."

"Ne?" Molly olduğu yerde durdu. "Sen de arsalardan biri misin?"

"Sanırım ana arsalardan biri." Gölge ikinci kez alay ediyor. Onu görmezden geliyorum. Onun da omega ile ilgilendiğini biliyorum ama zor iş. Bu benim.

"Sen de gelmeyecek miydin?" diye kaşlarını çatıyor, sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi. Açıkçası çok sevimli. Pek çok omega böyle bir şeyi denemeye cesaret edemez. Molly Stormgate canlı bir fişek. Parmak uçlarınızı yakacağı kesin. "Onları yüzüstü bırakacaktın."

"Hayır, her zaman ortaya çıkacaktım."

Bir sandalye çekip oturmasını işaret ediyorum. Çenesi gevşek olmasına rağmen otomatik olarak oturuyor.

"Bana

söylemiştin-"

"Ben yaptım."

"Ama yalan

söylüyordun." "Yalan

söylüyordum."

"Neden?"

"Bence bu çok açık, Omega."

Ben sağına, koruması da soluna otururken, " de aydınlat beni," diyor.

"Benimle gelmeni istedim."

Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. "Sana verdiğim krediden çok daha sinsisin."

"Muhtemelen, ama beni suçlayamazsın," diyorum, gözlerimi onun çenesi düşmüş vücudunda gezdirerek. "Ama benim de başka nedenlerim vardı."

"Oh Tanrım. Bunların ne olduğunu bilmek istiyor muyum?" "Benim için teklif vermeni istiyorum."

Korumaya doğru bir bakış atıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini devirerek onu dizlerimin üzerine çökertmek istememe neden oluyor. "Seninle bir randevuya daha çıkmamı sağlamanın sinsi bir yolu mu bu?"

"Randevuyu kullanıp kullanmamak size kalmış... Tabii ki hayır kurumu, randevuların devam etmesinin tanıtımından çok şey kazanıyor. Genellikle bir fotoğrafçı gönderiyorlar."

"Bunu daha önce yaptın mı?"

"New York'ta yaşadığım zamanlar." Masanın üzerindeki maden suyu şişesini açıp ona bir bardak dolduruyorum.

"Ve seninle çıkmak için kendi paramı harcamamı mı istiyorsun?"

"Hayır, kredi kartımı kullanabilirsin."

"Yani kendinle bir randevu için para ödüyorsun." O sırtlıyor ve koruma kıkırdıyor. Ona ters ters bakıyorum. Dikkat gerekiyordu, konuşmamıza karışmaması gerekiyordu. Bu adamı hemen kaybetmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Aslında, bu gece burada bulunan bazı kişilerin benimle bir randevu almasını engelleyeceğim."

"Kendinden çok eminsin," diyor ve şarabından bir yudum alarak dikkatleri kırmızıya boyanmış dudaklarına çekiyor. Elbisesiyle aynı renkte. Tıpkı bir fişek gibi. Tehlike için kırmızı. Uyarı için kırmızı. Buna rağmen bu kadını neden bu kadar çekici buluyorum?

"Önlem alıyorum."

Omega koltuğunda dik oturuyor ve bakışlarını balo salonunda gezdiriyor. "Peki tam olarak kimin için endişeleniyorsun?" diyor sesinde bir parça gerginlikle. "Burada eski sevgilin var mı?"

"Hayır." Daha sert bir şey olmasını dileyerek kendime biraz su dolduruyorum ve bir yudum alıyorum. "Deborah."

Molly'nin gözleri balo salonunun etrafını tarar ve uzak taraftaki birine takılır.

"Deborah Monroe?"

"Evet." Molly kaşlarını çattı. Sadece hayranı olmadığını varsayabilirim. "Anladığım kadarıyla arkadaş değilsiniz."

"Hayır, kızı Cassidy," omega bana doğru eğildi, duyularımı onun baharatlı kokusuyla doldurdu, "bu dünyadaki en büyük orospu

gezegen."

"Ben de onun sen olduğunu düşünüyordum," diyorum.

Gülüyor, saçlarını savuruyor. Koruma homurdanıyor. "Ben onun liginde bile değilim." Gözlerimle buluşmak için dönüyor. "Örneğin, isteğinizi yerine getireceğim. Senin için teklif vereceğim." Dramatik bir şekilde içimi çekiyorum. "Seni Deb- orah ile çıkarken görmek eğlenceli olsa da. Her ne kadar beni buraya sahte bahanelerle sürükledikten sonra bu adil olsa da."

"Sahte değillerdi. Bu gece benimle çıkmanı istediğimi biliyordun."

Gözlerini kısar. "Ben gelmediğim sürece gelmeyeceğini söylemiştin. Doğruyu söyleseydin ve senin için teklif verecek birine ihtiyacın olduğunu söyleseydin gelirdim."

"Hayır, olmazdı," diyorum birkaç kişi salona geldiğinde. İçlerinden biri müşterimiz, karısı ve büyük oğluyla birlikte bir haber sunucusu. Yanında filan- thropist olarak tanıdığım biri var - yaşlı bir kadın ve son kocası.

Ayağa kalkıp el sıkışıyorum, Molly ve korumayı tanıştırıyorum. Herkes oturduğunda masada bir boş koltuk kalır.

Kimin koltuğu olabileceğini merak ederek şüpheyile bakıyorum.

Dikkatimi tekrar 'ya çevirdiğimde beni inceliyordu. "Bu senin sahnene benzemiyor."

"Neyin yok?"

"Kendini hayır işlerine adamak." Düşünüyormuş gibi parmaklarını ayırık dudaklarına vuruyor. "Belki de tüm bunlar bir oyun ve zengin bir eş kapmayı umuyorsun."

"Bu bir oyun değil," diyorum ona.

Bu hayır kurumu için her şeyi yaparım. Benden isteseler köpekbalıklarıyla bile yüzerim ve köpekbalıklarından gerçekten ama gerçekten nefret ederim. Aslında, şehrin bazı zengin kadınlarıyla bir randevu, köpekbalıklarının istila ettiği sulara dalmaktan çok da farklı değil. Yine de yapardım. Zaten yapıyorum da. Bu hayır işi benim için çok önemli.

FELICITY bu tür etkinliklerde deneyimli bir isimdir. Müzayedeyi başlatmak için akşam yemeğinin bitmesini beklemesi gerektiğini bilir; tüm konuklar pahalı şarapları şişe şişe içtikten sonra diller çözülür, rezervasyonlar daha da gevşer. Müşteriler ne kadar sarhoş olursa, cüzdanlarını açma olasılıkları da o kadar artar.

Açık artırmaya çıkan ilk birkaç ürün büyük biletli olanlar. Birinin Karayipler'deki özel villasında konaklama var. Şehrin en gözde ressamı tarafından bağışlanan seçkin bir sanat eseri var. Chris Sampson'ın son süper kahraman filmini izlemek için bir ziyaret. Ve sahne ışıkları altında müstehcen bir şekilde parlayan büyük bir dia-mond kolye.

Tablo için teklif verdim. İstedğim için değil, omega'yı etkilemek istediğim için ve beyaz iki adam tabloyu sahneye taşıırken onaylayarak mırıldandığından tabloyu ne kadar beğendiğini anlayabiliyorum. Ancak, tabloyu almak için ilk doğan oğlunu satacağını bildiğim ciddi bir sanat koleksiyoncusu olan Rock Jameson'ın teklifini geride bıraktım.

Kolyeye gelince, omega'ya doğru eğildim. "Bunu senin için almamı ister misin, tatlım?"

"Hayır," diyor burnunu kırıştırarak. "Cehennem gibi yapış yapış."

Kıkırdıyorum, Deborah'ın bu teklifi kazanmasına şaşırıyorum. Umarım bu, benim için teklif verecek kadar parası olmayacağı anlamına gelir. Ama onun ailesi petrol zenginiydi. O kadar şanslı olamayacağımı biliyorum.

Kısa bir aradan sonra Felicity'nin asistanlarından biri masamıza yaklaşp kulağıma bir şeyler fısıldıyor.

"Lütfen beni takip eder misiniz, Bay Turner? Sırada sizin için hazırlar."

Sandalyemi geri çekip peçetemi masaya fırlatıyorum. "İyi şanslar," diye sesleniyor omega gözlerinde muziplikle.

"Omega," diyorum ona, elimi sıkıca koluna koyarak, korumanın kılınmasına neden olan bir man- nerle, "Sana güveniyorum."

"Ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Asistanı kulise kadar takip ettiğimde, ateş gibi bir asistanımın beni hayal kırıklığına uğratmaya niyetli olduğundan oldukça eminim. Ayrıca omegaların yeri geldiğinde çok bölgeci olabildiklerini de biliyorum. Umarım başka bir omegayla birlikte olma fikri hoşuna gitmez.

kadın ya da erkek, beni ondan uzaklaştırıyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Bu bir risk. Ama kumar oynamayı severim.

Sahnenin hemen dışında, gölgeler arasında, kendilerini randevu sahibi olarak tanıtmış iki kişi daha var. Deborah'ın kızlarından biri. Molly'nin nefret ettiğini düşündüğüm kişi. Ve şehrin her yerinde iç çamaşırı reklamlarında gördüğüm bir model. Asistan burada beklememi söylerken ikisi de kirpiklerini kırıştırarak bana gülümsüyor.

"Merhaba Colt," diye mırıldanıyor Deborah'nın kızı, diğer kadın benimle tanıştığı için ne kadar heyecanlı olduğunu söylerken.

Belki de iki kadınla sohbet etme, beni ellemelerini sağlama fikri birkaç hafta önce cazip gelebilirdi. Bu Molly Stormgate ile tanışmadan önceydi. Şimdi aklımda sadece bir kadın var. Bu yüzden konuşmalarına tek kelimelik kibar cevaplarla veriyorum, ellerini vücudumdan çekiyorum, en kötü çamurluk olan Cassidy sahneye çıktığında rahatlıyorum.

Yüzüne utangaç ve çekingen bir ifade yerleştiriyor ve perdenin arkasından çıkıp, salondaki tüm erkeklerin dikkat kesilmesine neden olacak şekilde sahnede salınarak ilerliyor. İç çamaşırı modelini görmezden gelerek öne çıkıyorum ve omega için kalabalığı tarıyorum. Cassidy'nin küçük gösterisine sertçe gözlerini deviriyor ve ben de kıkırdamadan edemiyorum.

Ancak masamıza yaklaşan bir figür gördüğümde kahkahalarım dudaklarımda sönüyor. Oturduğu yerde durdu, deri ceketini omzuna attı ve omega'nın koluna dokundu. Kız başını kaldırıp bakıyor, yüzünde bir gülümseme oluşuyor ve adam yanağını öpmek için eğiliyor, eli kızın beline yaklaşırken aptal koruma onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Sonra *benim yerime* oturuyor.

Lanet olası River Caspian *benim yerime* oturuyor.

Perdeyi arkaya atmayı, sahneye doğru yürümeyi, mikrofonu ele geçirmeyi ve ona defolup gitmesini söylemeyi düşünüyorum. Sahneden

atlamayı, sandalyeme doğru yürümeyi ve onu sandalyemden atmayı düşünüyorum. herhangi birini yapmaya fırsat bulamadan sunucu

Cassidy ile randevu teklifini tamamlıyor ve beni çağırıyor. Sahnede sinsice ilerliyorum, gözlerim yol boyunca tehditkâr bir şekilde River'a kilitlenmiş. Bana bakmıyor bile, kızın kulağına bir şeyler fısıldamakla meşgul, kolu kızın sandalyesinin arkasına rahatça sarkmış. At

En azından korumanın gözleri dikkatle arkadaşına kilitlenmiş, boynundaki her kas ve tendon gerginlikle gerilmiş.

River'ın ortaya çıkıp omega için bir oyun oynamasının an meselesi olduğunu biliyordum. Bu onun tarzı. İkimiz birbirimize çok benziyoruz. İstedğimiz bir şeyi, sahip olamayacağımız söylenen bir şeyi gördüğümüzde, onu iki elimizle yakalamak için daha da kararlı oluruz. River'ın hamlesini bu kadar erken yapmasını beklemiyordum. Biraz nefes alabileceğimi düşünmüştüm. Bir plan yapma zamanı. Önünü kesmek için en iyi yöntemimi bulmak için. Her zamanki gibi beni gafil avladı.

Ev sahibi bana doğru bakıyor, elini bana bir soru sorduğunu ima edecek şekilde uzatmış. Hiç dikkat etmediğim bir soru. Seyirciler sessiz, cevabımı bekliyorlar.

Kaşlarımı çatarak en çekici gülümsememi takınıyorum ve basitçe şunu söylüyorum:

"Ama tabii ki."

Sorunun ne olduğunu kimse bilmiyor ama seyirciler arasındaki birkaç kadının kıkırdamasına neden oluyor.

Ev sahibi gülümseyerek başını sallıyor. "Şehrin en gözde bekârlarından birinden daha azını bekleyemezdik. Bu gece burada erkeğinizi kapmak için büyük bir fırsat var hanımlar." Bana doğru ilerliyor, sanki bana özel bir soru soracakmış gibi yaklaşıyor ve herkesin duyabilmesi için mikrofonu ağzına doğru tutuyor.

"Söyle bize Colten, senin tipin nasıl bir kadın? Ne arıyorsun?"

Öyle bir şey söylemeliyim ki, dışarıdaki tüm zengin hanımlar çek hesaplarını karıştırsın. Dışarıdaki her kadın için geçerli olabilecek muğlak bir şey söylemeliyim. Sıcak bir kalp ve kazanan bir gülümseme gibi bir şey. Onları bayıltacak bir şey.

Ben bakmıyorum. River'ın alaycı sırıtışını görmezden gelerek doğrudan omega'ya bakıyorum ve şöyle diyorum,

"Ben bir fişek arıyorum. Dilinin kıvılcımlar ve kalbinde ateş olan birini. Uğruna ölünecek bir vücuda ve duyularımı karıncalandıran bir kokuya sahip birini. Benimle boy ölçüşecek birini."

Ev sahibi belli ki böyle bir yanıt beklemiyordu. Biraz şaşırmış görünüyor.

Doğrulur ve seyirciye doğru dönerek elini havada gezdirir.

"İşte karşınızda bayanlar - Colten Turner. Şehrimizin en başarılı şirketlerinden birinin CEO'su. Ve eğer fark , 1.80 boyunda, tamamen kaslardan oluşuyor ve tüm dişleri ve saçları kendisine ait."

Ev sahibinin şakasına mecburen kıkırdıyorum, gözlerim hala omega üzerinde; hazır olduğunu onaylamak istercesine teklif küreğini bana doğru sallıyor.

"Peki," diyor ev sahibi kaşlarını sallayarak, "açık artırmaya 500 dolardan başlayalım mı Colten? Ne dersin?"

"Bence hepsi çok iyi bir amaca hizmet edecek Mike."

"Gerçekten de öyle, bakım altındaki çocuklar, bayanlar ve baylar, kendi aileleri ." Geniş gülümsemesine geri dönmeden önce bir an için daha ciddi bir ifade takınıyor. "Peki, 500 dolar, elimizde \$500?"

Omega'nınki de dahil olmak üzere birkaç kürek havaya fırlar. River kulağına fısıldamak için eğiliyor, dudakları neredeyse yumuşak kabuğu fırçalıyor. Siktiğimin sürünge.

"Görünüşe göre birkaç teklifimiz var Colten. Harika bir başlangıç." Bana göz kırptı. "1000 dolara ne dersiniz, Bay Colten Turner ile bir randevu için 1000 dolarımız var mı?"

Birkaç kürek daha . Eminim çoğu erkek, kimin kendileriyle çıkmak için bu kadar para harcayacağını görmek için sabırsızlanırdı. Balo salonunun etrafına bakıyorlardır. Benim gözüm sadece Omega'da.

Küreği havada süzülüyor ama River'a bakıyor, çenesini geriye atmış gülüyor. Adamın gözleri de ona kilitlenmiş, belli ki büyülenmiş.

Onun tipi bile değil. Büyük memeli ve küçük beyinli sessiz kızıkları sever. Molly Stormgate'in çok fazla akıllı ve çok fazla kötü bir dili var.

"Dışarıda bir sürü hevesli teklifçimiz var, bu yüzden bunu biraz hızlandıralım mı? Bana 5000 dolar veren var mı?"

Küreklerden bir ya da ikisi havadan iner ama çoğunluğu yerinde kalır.

Buna şaşırmamalıyım. Biz alfalar yatak odasında zorlu olmamızla ünlüyüzdür. İnternette birçok kadının ölmeden önce yapılacaklar listesinde biriyle yatmak olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm. Bir düğümün kendilerine ne tür zararlar verebileceğini bilmeyen aptal betalar. Sadece bir omega - Molly gibi bir omega - benimki gibi bir düğümü kaldıracak şekilde tasarlanmıştır.

Bu düşünce nefesimin altında usulca hırıldamama neden oldu. Sikime düğümленince harika görünürdü. Eminim kendini de harika hissedecektir. Onu harika hissettirebileceğimi kesinlikle biliyorum.

"Hadi deneyelim hatta daha yüksek sonra bayanlar ve baylar. 10.000 \$? \$15,000? \$20,000?"

Üç kürek havada duruyor, birini göz ucuyla görebiliyorum, Deborah'nın manikürlü eli tarafından sıkıca kavranmış. Molly'nin raketiye masaya doğru gittikçe alçalıyor. River'a söylediği şeye o kadar dalmış ki teklifin nasıl ilerlediğini bile fark etmiyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Koruma da kaşlarını çatıyor, sert bakışları River'la benim aramda gidip geliyor.

"Kutsal makarna, sanırım bu yıllık müzayedemiz için yeni bir rekor, bayanlar ve baylar. Bay Turner, belli ki çok iyi bir avsınız."

Cassidy'nin köşede somurttuğunu görebiliyorum. Balo salonunun arka tarafında oturan bir grup onunla çıkmak için 5000 dolar ödedi.

Ev sahibi ödülü 500'er dolar artırmaya devam ediyor, ta ki 28.500 dolara ulaşana kadar ve sadece iki teklif veren var. Deborah ve sayısız yüz gerdirmeye sebep olduğunu bildiğim şaşkın bir ifade takıyan başka bir yaşlı kadın.

"Evet hanımlar, sadece ikiniz varsınız," diyor sunucu. "Şehrin en gözde bekarını kim ?"

Bir kokuyu bastırıyorum. O kadar uygun ki, istediğim omega bana hiç ilgi göstermiyor, onun yerine en iyi arkadaşım tarafından büyülenmiş durumda.

"Hanımlar, neden bunu daha eğlenceli hale getirmiyoruz, neden ikiniz de sahneye çıkmıyorsunuz?"

Bu kez bir iniltiyi bastırıyorum ve iki kadının hevesle ayağa fırlayıp yoluma çıkmalarını izliyorum.

Teklif verenler sahnenin basamaklarını tırmanırken sunucu, "Yakından nasıl görünüyor hanımlar?" diye soruyor. Deborah'a mikrofonu uzatıyor,

Deborah, dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir ifadeyle, "Kesinlikle çok yakışıklı," diyor.

Ben de hevesiz bir şekilde gülümseyerek bunun o çocuklar için değer olduğunu kendime hatırlatıyorum. Deborah bu lotu kazanırsa, parasını genellikle harcadığı tasarım kıyafetler ve paha biçilmez mücevherler yerine bu iyi amaç için harcaması daha iyi.

Ancak tam bu kadere boyun Deborah'ın sesi omega'nın dikkatini çekiyor. Lanet olası River'dan uzaklaşıp bana doğru bakıyor ve sahnede bize katılan iki bayanı görünce kaşları çatılıyor. Çenesi gerildi ve elindeki küreği sıkıca kavradı.

Görünüşe göre omega, kıskanç omega çizgisinden etkilenmiş.

Tanrıya şükür.

Ev sahibi yaşlı kadınları iki yanımda durmaları için cesaretlendiriyor ve ikisi de otomatik olarak pazularımı kavlıyor, sayısız ve çok keskin halkaları etime batıyor.

Omega'nın gözleri parlıyor.

Eminim istediği zaman kararlı bir omega oluyordur. River'a bakıyorum ve sırtıyorum.

Ama lanet tavuklarımı çok erken sayıyorum. Molly Storgate, elindeki raketle Deborah'a ters ters bakıyor olsa da raketini masanın üzerinde tutuyor.

Kardeşlerinin onu şahin gibi izlemesine şaşmamalı.

Ev sahibi açık artırmayı yeniden başlatır ve iki yaşlı kadın şakacı bir şekilde kıkırdarlar, ancak her ikisinin de elleri sıkılır.

Rakamlar seyircilerin nefesi kesilmeye başlıyor ve yaklaşık 50.000 dolarlık bir randevuya bakıyoruz.

Ondan sonra sağımdaki kadın tereddüt etmeye başlıyor. Sesinde duyuyorum, elleri gevşiyor. Kabul edecek.

"\$49,375. Bayan MacMillan, 49.400 dolarım var mı?"

Kadın duraksıyor, donuk yüz hatları hiçbir şey ele vermiyor, ama sonra başını sallıyor, kolumu bırakıyor ve adım atıyor

Deborah'ın elini sıkmak için etrafımda dolanıyorum. Deborah kuş yuvası bulmuş bir yılan gibi sırtıyordu.

"Evet, Bayan Cassidy, tebrikler, görünüşe göre bu çok yakışıklı ve kesinlikle çok çekici beyefendi Bay Colt ile bir randevunun galibi sizsiniz-"

"\$100,000!" Molly bağırarak ayağa fırlar ve elindeki küreği havaya kaldırır.

Rakam yüzüme tokat gibi çarptı. \$100,000? Aman Tanrım.

Felicity'nin hayır kurumuna her yıl yaptığım bağıştan çok da uzak değil. Ama yine de Omega bunu bilmiyor. Peki ya 100.000 dolar? Çoğu insanın yarım on yılda kazandığından fazla.

"Bu da neydi?" diyor sunucu, gözlerini kısarak izleyicilere bakarak. "Burada son dakika teklifi vermek isteyen genç bir bayan var mı?"

"Evet," diyor Molly, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle başını sallayarak. Zeki olduğunu düşünüyor.

"100.000 dolara mı? Aman Tanrım! Siz bir avsınız Bay Turner. Bize kendiniz hakkında söylemediğiniz bir şey var mı?"

Evet ama paylaşmıyorum der gibi başımı iki yana eğiyorum.

"Yani 100.000 dolar. Bayan Cassidy, karşı teklif vermek ister misiniz?"

Deborah gözlerinde öfke olmasına rağmen boş boş gülüyor. Kaybetmeyi sevmez ama o bile benimle bir randevu için bu kadar para ödemenin saçma olduğunu biliyor.

İki yaşlı kadın fısıldaşarak ve Molly'ye nazar göndererek sahneden birlikte ayrıldılar. Sunucu asistanımı coşkulu bir alkışla sahneye çağırıyor ve yanağından öptükten sonra yanıma oturtuyor. Bir kolumu omzuna dolayarak hem River'a hem de korumaya bakıyorum. Gün gibi ortada. Bu benim. Onunla bir sonraki randevumu garantiye almak için 100.000 dolar harcadım. Sert oynuyorum.

"Çok güzel bir çift oldunuz," diyor ev sahibi, "sizce de öyle değil mi, bayanlar ve baylar? Belki de bu özel bir şeyin başlangıcı olur?"

Molly'nin belini sıkıyorum. Öyle olmasını istiyorum.

"Bunu doğru şekilde iyi olur, değil mi? Bay Turner'ın gizlenen başka gizli hayranları varsa diye." Kıkırdıyor. "Bayanlar ve baylar, bir randevusu ile Bay Colten Turner için 100,000 dolar, bir kere gitmek, iki kere gitmek-"

River sandalyesinden tembelce, "Yarım milyon dolar," diyor.

Seyirciler şaşkın bir sessizliğe gömülür. Sunucu bile ne diyeceğini şaşırır.

Yutkunuyor, cebinden bir mendil çıkarıp alnını sıvazlıyor.

"Jeepers creepers, yarım ... yarım milyon dolar teklif edildi"
Seyircilerin arasına bakar, kim olduğunu gördüğünde kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kalkar. "Bay River Caspian'dan."

Ve tıpkı River'ın tüm planlarımı altüst etmesi gibi.

Ford

Birkaç hafta boyunca bir omega'ya bakıcılık yapmanın çocuk oynacağı olacağını düşünmüştüm. Orduya giriş sınavının fiziksel gerekliliklerini başardığımdan beri yaptığım en kolay şey.

Görünüşe göre . Hem de çok
yanılmışım.

Teröristleri indirmek. Ayrılıkçıları yakalamak. Mültecilerin güvenli geçişini sağlamak.

Sakin ol.

Bu küçük Omega'ya göz kulak olmak.

İmkansız.

Çok daha karmaşık.

Çünkü burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum.

Bunun patronla bir randevu olması gerekiyordu. Pisliğin onu manipüle ettiği bir randevu.

Ama sonra River Caspian bir anda ortaya çıkar, tüm havası ve tavrıyla. Ve iki adam da paralarını saçıp savurmaya başladı.

River Caspian'ın büyük bir alkışla sahneye tırmanışını, hayır kurumunun başkanının onu sarmak için aceleyle oraya gidişini izliyorum.

sarıldı, gözleri yaşardı.

Tam bir karmaşa, sunucu patronla sessiz bir konuşmaya dalmış, insanlar tezahürat yapıyor, River mikro telefonu kapıyor. Bu karmaşada omega sahneden kayıyor. Masaya tekrar katılmasını bekliyorum ama katılmıyor, onun yerine balo salonunda adım atıyor. Bir anda ayağa kalktım ve peşinden gittim. Ama koridora ulaştığımda gitmişti.

Vay anasını, bu kadın hızlı hareket edebiliyor.

Kadınlar tuvaletine doğru arı gibi koşuyorum, yüksek sesle kapıyı çalıyorum ve kapıyı çarpmadan önce içeri girdiğimi duyuruyorum.

Elleri kalçalarında beni bekliyor, etkilenmemiş görünüyor.

"Bir kadın huzur içinde işeyemez mi?"

"Söz konusu kadın Stormgates gibi bir aileden gelen bir omega olduğunda değil."

Gözlerini bana dikti ve doğruca bir odaya girdi. "Ne olmuş yani? Beni işerken dinlemeyi planlıyorsun, değil mi? Bu düzgün görünümün altında bir sapığın gizlendiğini fark etmemiştim."

Hiçbir *fikri* yok. Hiçbir fikri yok.

Öfkeli bir homurtuyla kapıyı sürgüledi.

"Hayır, çişini dinlemeyi planlamıyorum," diyerek lavaboya doğru ilerledim ve musluklardan üçünü açtım.

Birkaç dakika sonra, hala kaşları çatık bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor ve lavaboda bana katılıyor, suyun altında ellerini yıkıyor ve fazla suyu silkeliyor.

"Bence eve gitmeliyiz," diyorum ona.

Katlanmış el havlularından birini alıyor, ellerini kuruluyor ve çöp sepetine atıyor, sonra kalçasını tezgâha yaslıyor.

"Neden?"

"pislikler. Ne oynadıklarını bilmiyorum." "Beni istiyorlar," diyor basitçe. "İkisi de."

Annemin kulaklarımı çınlatacağı bir dizi küfür mırıldanıyorum; çenem, boynum ve omuzlarım geriliyor.

"Bunun o olduğunu mu düşünüyorsun?" Sıkıca söyledim.

"Meselenin bu olduğunu biliyorum," diyor, gözleri göğüs kaslarımdaki seğiren kasta. "Çünkü ikisi de niyetlerini açıkça belirttiler."

"O senin patronun."

"Farkındayım."

"Çok daha iyisini yapabilirsin."

"Bir çift milyarderden daha mı?" Gülüyor.

"Bir çift pislikten."

"Haklısın," diye iç geçiriyor, "bir paket bekliyorum."

Göğsümdeki bir şey çekiliyor ve damarlarımdaki kan daha soğuk akıyor.

Bir sürü. İhtiyacı olan şey bu. Hak ettiği şey bu. Boynumdaki künyeler göğüs kafesime ağır geliyor.

"O zaman gidelim."

Dudakları seğiriyor. "Orada işlerin nasıl yürüdüğünü merak ediyorum. Bence eğlenceli olacak."

"Senin ve benim eğlence tanımlarımız farklı, Omega."

"Öyle mi?" diyor. "Bay Asker eğlenmek için ne yapar?" "Bay Asker mi?" Başımı eğerek, eğlenmeyen bir tavırla söylüyorum.

"Hı hı... Bir düşüneyim. Arka bahçenizde teneke kutuları mı vurursunuz?" "Hayır. Çocukluğumdan beri yapmadım."

"Oturma odasındaki devreler."

Bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Ara sıra."

Gülüyor.

"Ama hiç dışarı çıkıyor musun, parti yapıyor musun, kız tavlıyor musun," başını eğiyor, "ya da erkek?"

"Eskiden ordudaydım, Omega. O zamanlar çok parti yapardım."

"Ama şimdi değil?"

"Hayır, parti günlerim sona erdi."

Kaşlarını çattı. "Bu çok üzücü."

"Ben mutsuz değilim."

Sanki bunun doğru olup olmadığına kendisi karar verecekmiş gibi yüzüme tekrar bakıyor. Doğru mu? Eskisi kadar üzgün değilim. O her şeyi tüketen keder beni eskisi gibi kısıp almıyor. Şimdi sadece sürekli bir , her zaman orada. Buna o kadar alıştım ki, normalleşti.

Ancak şimdi düşünüyorum da, onun yanında geçirdiğim günlerde bu sızı daha az yoğun, daha az acı verici oldu. Bu da tehlikeli bir şey.

"Mutsuz değilsin," diyor, "ama mutlu musun?" "Mutlu musun?"

Boynundaki kolyeye dokunuyor, parmaklarıyla zinciriyle oynuyor. "Bunu sana sorduran nedir?"

"Sadece... bazen böyle bir izlenim ediniyorum."

Gözlerini deviriyor. "Çünkü tabii ki omegalar her zaman kve gülümsemeli, o da olmazsa zevkten inlemeli."

Dişlerimin arasından yavaşça hava üflüyorum. Bunu zevkle inletmek için neler vermezdim.

"Söylediğim bu değil," diyorum ona. "Ama seni gördüm Molly. Bazen kimsenin baktığını bilmediğinde gözlerindeki bakışı gördüm."

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Bakışlarını indiriyor ve yere bakıyor.

"Annem öldü... birkaç ay önce."

"Özür dilerim," diyorum, bir adım öne çıkıp onu kollarımla sarmak istiyorum. Bir şeyler olduğunu biliyordum, onu izledikçe artan bir his. Düzeltebilmek, onarabilmek, onun için daha iyi hale getirebilmek için bilmek istedim. Ama bunu yapamam.

Yardım edebilmemin tek yolu konuşmasına izin vermek.

"Beklenmedik bir şey değildi. Uzun süredir hastaydı ve eğer bir şey olduysa, bu olabilecek en iyi şekilde oldu - evinde, kendi yatağında, ailesinin yanında. Ona bakmaya yardım ediyordum... uzun zamandır... ama..."

"Hayatında bir boşluk varmış gibi mi hissediyorsun?"

Bana baktı. "Evet, tam burada, kalbimde bir delik var." Elini göğsünün üzerine koydu. "Ama bu sadece onu özlediğim anlamına gelmiyor... Ben... O artık yok. Ona bakmak gibi bir amacım vardı. Şimdi o da gitti. O hastalanmadan önceki kız değilim. Ben ona bakan aynı kız değilim. Ben annesini kaybetmiş bir kıyım.

... Molly Stormgate'in kim olduğunu bulmalıyım." "Bence Molly Stormgate oldukça harika biri."

İltifatıma gülümsüyor. Yanaklarından birinde bir gamze oluşmasına neden olan gerçek bir şey.

"Evet, ama o ne?"

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğinden emin değilim. O tanıdığım en güzel, en çılgın küçük omega. Ancak, aradığı cevabın bu olduğunu sanmıyorum.

"Bu yüzden bu işi istedim. Kendimi bulup bulamayacağımı görmek için. Normal hissedip hissedemeyeceğimi görmek için." Beni işaret ediyor. "Yani senin bir şeyin var."

"Benim şeyim ne o zaman?"

"Süper kahraman adam, tek sıçrayışta gökdelenlere tırmanabilen adam.

Düşmanlarını avucunun içinde ezebilir."

"Ordu benim olayımdı," dedim ona. Benim tutkumdu. Ait olduğum yerdi. "Ülkeme hizmet etmek her zaman yapmak istediğim şeydi. Küçüklüğümünden beri."

"O zaman neden gittin?"

"İşler değişti."

Bana bakıyor, daha fazlasını söylememi bekliyor. Keşke söyleyebilseydim. Keşke o adamlardan biri olsaydım - patronu gibi, o yarış pilotu gibi - kelimelerin onlar için çalışmasını sağlayabilen. Belki de askerlik bu yüzden bu kadar çekiciydi. Bir asker olduğunuzda eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur.

",," diyor ve bir sonraki seferde elimi tutarak beni şaşırtıyor. "Biraz eğlenmenin zamanı geldi."

"Eğlenceli mi?" Bunu duymak hoşuma gitmiyor ama elimi bırakmıyor ve beni bir grubun çaldığı ve dans pistinin çoktan dolduğu balo salonuna geri çekiyor.

Tweedle Dumb ve Tweedle Dumber balo salonunun girişinde gezinmektedir. Belli ki omega'yı arıyorlardı ve onu gördüklerinde yüzlerine bir rahatlama yayıldı. Geçici bir rahatlama olsa da, onlara aldırmayıp beni balo salonuna doğru sürüklediğinde kızgınlığa dönüşüyor.

Beni nereye götürdüğünü fark ettiğimde, artık çok geçti.

Dans pistinin kenarına geldiğimizde ona "Ben dans etmem," diyorum. "Herkes dans eder."

"Ben değil."

Bana sırtıyor, gözleri parlıyor, gamzesi çukurlaşıyor. "Peki," kabul ediyor ben kıpırdamayınca, "orada öylece durup bakabilirsin..." Elini bana doğru sallıyor, gözleri kanımı ısıtacak şekilde vücudumda geziniyor. "Ve ikimiz için dans edeceğim."

"Gülünç görüneceğiz," diye mırıldanıyorum o önümde sallanmaya başladığında.

"Yani?"

Ellerini dramatik bir şekilde sallıyor, vücudunu bir o yana bir bu yana sallıyor, sonra etrafımda daireler çiziyor.

Ağzımın kenarı seğiriyor. Gerçekten de gülünç görünüyor. Birden fazla kişi aklını kaçırmış gibi ona doğru bakıyor. Ama sanırım bu yüzden onu seviyor olabilirim. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü, ne söyleyeceğini umursamaması.

"Tamam," diyorum tekrar önüme düştüğünde, "seninle dans edeceğim." Ellerini ellerime alıyorum.

Lise balomdan beri bir kadınla dans etmedim ve bu dans etmekten ziyade yakınlaşma ve kişiselleşme fırsattı. Nasıl yapılacağını hiç öğrenemedim ve şimdi de emin değilim. Yine de önemli değil gibi görünüyor. Kolumun altında dönüyor ve sonra . Kokusu burnuma doluyor ve dilimin ucunu karıncalandırıyor ve ellerimin altında ne kadar yumuşak olduğunu hissediyorum. Ne kadar canlı. Teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Nabzının atışını. Gözlerindeki gece mavisi benekleri görebiliyorum.

"Hâlâ dans etmiyorsun," diye takılıyor ve kollarını boynuma dolayarak balo salonundaki diğer herkesin eriyip gitmesine neden oluyor.

"Öyle değil miyim?" .

"Hayır, ayaklarını oynatmalısın!"

"Benim iki sol ayağım var. Ayak parmaklarından birini ezmekten korkuyorum." "Ford," diyor ve ben onun ağzında ismimi seviyorum. İsterdim ki inlediğini duydum. "Ne kadar hızlı hareket edebildiğini gördüm. İki sol ayağın yok."

Ağzımın kenarı yine seğiriyor. O da beni benim onu izlediğim kadar yakından mı izliyordu?

Başımı sallıyorum, böylece ne kadar şımarık olduğunu anlıyor ve sonra hem onu hem de beni şaşırtan bir şey yapıyorum. Onu kaldırdım ve döndürdüm.

etrafında dönüyor. Ben onu tekrar ayaklarının üzerine yatırana kadar zevkle ciyaklıyor, çılgınca kıkırdıyor.

"Şimdi başım zaten daha da fazla dönüyor," diye nefes alıyor.

Onu öpmek istiyorum.

Etrafımızdaki tüm insanlara rağmen onu öpmek istiyorum. Profesyonel olmamasına rağmen. Benden çok daha iyisini hak ettiğini bilmeme rağmen.

Dudakları pembenin bir tonu. Hafifçe ayrılmış, ıslak. Dilini dişlerinin arkasında görebiliyorum.

Ona doğru eğildim... ve bir el sırtıma vurdu. "Araya girebilir miyim?"

Yarış pilotu. Bu gece buradaki diğer herkesin aksine smokin giymemiş. Onun yerine lacivert bir chino pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, boynu açık, kolları kıvrılmış.

Bu görüntü beni hep şaşırtmıştır. Hiçbir şeyi umursamayan, sürekli tatilde olan bir adam gibi görünüyor. Yine kendi sporundaki herkesten daha fazla dünya şampiyonluğu kazandı. Bunun bir dış görünüş olduğundan şüpheleniyorum. Altında çok önemseyen bir adam var. Azimli ve acımasız bir adam.

Ona cevap vermeye gidiyorum. Azimli olabilir. Acımasız olabilir. Ama benim işim Omega'yı korumak. Ve o tam da onu korumak için para aldığım türden bir adam - bu konuda söyleyecek bir iki şeyi olsa bile.

Ancak cevabım ağzımdan çıkmadan önce omega araya girdi.

"Hayır," diyor, "Ford'la dans ediyorum."

Midemde bir kendini beğenmişlik dolaşıyor.

"Seninle dans etmesine izin var mı?" River eğlenerek soruyor.

"Seni kurallara bağlı biri olarak düşünmemiştim, River Caspian,"

Mol-

ly diyor ki.

Kıkırdıyor. "Suçlu olduğun kadar suçlusun ufaklık. En azından bir sonraki dansı ben alabilir miyim?"

Şaşkın bir tavırla omuz silkiyor. "Bekleyip görmeniz gerekecek."

River eğilip kulağına fısıldıyor, bedenim otomatik olarak geriliyor.

"Ellerime sahip olmak için çok uzun bir süre beklemeye hazırım."

senin üzerinde, ."

Kollarımda titriyor.

Kelimelerle ifade edemediklerime lanet ediyorum, çünkü onu böyle titretmek istiyorum. Bütün gece böyle titremesini istiyorum. İstemsizce onu kendime doğru çekiyorum ve yarış arabası sürücüsü bana bakıyor. Yüzünde bir aydınlanma beliriyor. O biliyordu. Sanki kokumdan belli değilmiş gibi. Bu omega'yı isteyen tek kişi o değil.

Molly

BEN KÖTÜ BİR OMEGA'YIM. Çok kötü bir omega.

Omega'lar alfaları bir araya getirmek, paylaşımlarını sağlamak ve uyumu teşvik etmek içindir.

Burada üç farklı alfanın benim için kavga etmesini seviyorum. Kesinlikle paylaşmaya niyetleri yok ve görünürde bir uyum hissi yok.

Ama bu bir . Çok büyük bir tahrik. Helen'in neden kocasıyla birlikte eve dönmek yerine tüm o Yunanlılarla Truvalıların savaşmasından mutlu olduğunu anlayabiliyorum.

Genellikle en son seçilen, yığının en altında yer alan bir omega için, bir değişiklik olsun diye istenmek güzel bir duygu. İstemem gereken şey bu olmasa bile.

Bu üç erkeğin de yaramazlıklarıyla rüyalarımı istila etmesi ve bileklerimden daha fazlasının nabzını hızlandırması yardımcı olmuyor.

Ford'la üç şarkı dans ettikten sonra - vücudunun kavrayışım altında gevşemesinin ve benimkiyle şekillenmesinin tadını çıkararak, (eğer zaten bilmiyorsam) yatay olarak da birbirimize çok iyi uyacağımızı doğruladım.

hem de dikey olarak - teslim oluyorum ve Hazar Nehri ile dans etmeyi kabul ediyorum.

Kardeşlerimin ikisi de beni bu alfayla dans ederken görselerdi aynı anda felç geçirirlerdi. Çapkınlığıyla ün salmış biri, ama kadınlar arasında bu kadar popüler olmasının bir nedeni var. Adam cehennem çukurlarından bile daha ateşli. Ellerini tuttuğumda parmaklarımın cızırdamamasına şaşıyorum. Ve gözleri. Dizlerimin üzerine çöküp iyi bir omega gibi boyun eğmek istememe neden olan bir yoğunluğa sahipler ve hiç de kötü değiller.

Ben bu sporun hayranı değilim ama Hardy (kardeşimin sürü arkadaşlarından biri) hayran ve onu sık sık televizyonda bir yarış izlerken yakalıyorum. River'in yarış görüntülerini gördüm. Arabasını virajlarda sürüklerken, yol boyunca hızlanırken, rakiplerinin yanından hızla geçerken kaskının altında, gözlerinde aynı yoğunluğu gördüm. Adamın büyüleyici bir gücü var.

River Caspian istediği kadını elde edebilirdi. Ama o beni istiyor görünüyor. En azından şimdilik. Ben o kadar saf değilim.

Umurumda da değil. Kollarını belime dolayıp beni vücuduna doğru çekerken, onun kollarında bayılmanın, elektriğin tenimde dans etmesinin tadını çıkaracağım.

"Colten'la bir randevuya 500 bin dolar harcadığına inanamıyorum." "O benim en iyi arkadaşım. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum."

"O senin en iyi arkadaşın mı?" Şaşırmış bir şekilde söyledim. Adamlar birbirlerinin zıttı gibi görünüyor. Colten acımasız bir işadamı. River ise rahat bir spor yıldızı. Ama şimdi düşünüyorum da. Yarışırken o kadar da rahat değil.

"Evet, birlikte bir sürünün içinde büyüdük. O benim en eski arkadaşım."

"Siz kardeş misiniz?" Daha da şaşıarak söylüyorum. Birbirlerine hiç benzemiyorlar.

"Hayır, zaten kan bağı yok - yine de kardeşe en yakın olduğum şey o." Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı ki ekliyor: "Büyük bir sürüydü. Birden fazla omega vardı."

Kaşlarımı çattım. "Birden fazla omega ..." Bunu hayal bile edemiyorum. Alfalar paylaşabilir, ama omegalar? Özellikle de kızgınlık anında. Çok sahipleniciyizdir.

"Paylaşma fikrinden hoşlanmıyor musun ?"

"Hayır," diyorum dürüstçe.

"Sen de o şımarık omegalardan mısın?"

"Hayır, pek sayılmaz ama söz konusu sürüm olduğunda olmak isterim," diye itiraf ediyorum.

Eğilip kulağıma , sıcak nefesi kabuğuma değiyor. "Seni istediğin şekilde şımartmaktan mutluluk duyarım. Özel bir isteğin var mı küçüğüm?"

Gözlerim kapanmaya başlıyor. Adamın sesi her şeyden çok bir hırıltıya benziyor. Bahse girerim kulağıma edepsiz şeyler fısıldayarak beni boşaltabilir.

Sızlanıyorum ama sonra dans pistinin kenarından bana kaşlarını çatarak bakan Ford'u görüyorum. Colten ondan bir adım ötede duruyor ve aynı derecede hoşnutsuz görünüyor.

Karnımda hafif bir ağrı var. Gerçekten, gerçekten korkunç biriyim. Gerçekten çok kötü bir omega.

River bakışlarımı takip ediyor ve diğer iki alfanın baktığını görünce bizi dansçı kalabalığının içine doğru götürüyor ve bir şey fark ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, beni daha önce vurmalıydı.

Dediğim gibi, River istediği kadını alabilir. Beni seçmesi için bir sebep yok.

"En iyi arkadaşını gaza getirmeye mi çalışıyorsun, Nehir Kaspiyan?"

"Affedersin, Molly Stormgate," diye cevap veriyor.

"Colten onunla çıkmamı istiyor-"

"Seninle çıkmak istemiyor, ufaklık. Onun olmanı istiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "O beni tanımıyor."

"Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Ne gördüğümü biliyorum."

"Ve," diye devam ediyorum, belimi sıkma şeklini görmezden gelmeye çalışarak, "bunu bu yüzden mi yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum ben?" diyor, gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Benimle dans ediyorsun. Colten'la randevunun parasını ödüyorsun."

Ağzının bir köşesi, internetteki memlerde binlerce kez gördüğüm çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Çok iğrenç.

"Beni yakaladın." Midem bulanıyor. "Seninle çıkma fikrinden hoşlanmadım ufaklık, bu yüzden işleri onun için berbat etmenin bir yolu olarak kasıtlı olarak senden daha fazla teklif vermiş olabilirim."

"Yani bu onun için işleri berbat etmekle mi ilgili?" Kaşlarımı çatıyorum. Başını bir tarafa eğiyor.

"Neden öyle bakıyorsun, Omega?" Ben cevap vermeyince başını diğer tarafa eğiyor. "Ahhh," diyor. "Onunla uğraşmak için burada olduğumu düşünüyorsun. Seninle ilgilenmediğimi."

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Benim iki ağabeyim var."

"Yanılıyorsun," diyor. "İlgileniyorum. Hem de çok ilgileniyorum." Beni daha yakına çekiyor, böylece sikinin sert hatlarının karnıma baskı yaptığını hissedebiliyorum.

İstemsiz bir nefes alıyorum. Bu taslak olağanüstü büyük bir taslak. Son zamanlarda rüyalarımı istila edenden bile daha büyük.

"Yani aranızda kardeşlik kuralı da mı yok? Hani şu en iyi arkadaşının kız arkadaşından uzak durmanı söyleyen?"

"Sen onun misin?"

"Hayır."

"Kardeşlerin arasında böyle bir kural var mı?"

"Kardeşlerim bir sürü istiyordu. Bir omega sürüsü."

"Seni paylaşmak istemiyorum küçüğüm. Seni tamamen kendime istiyorum." Bana karşı gıcırıyor ve içime elektrik kıvılcımları gönderiyor.

"Bunun beni gururlandıracağını düşündüğünü biliyorum," diyorum ona. "Ama öyle değil. Neden biliyor musun?"

O yoğun gözleriyle bana bakıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor.

"İçimde bana anlatacağına dair bir his var ufaklık. Konuşmayı senin kadar seven bir omega ile hiç tanışmamıştım."

"Bana öyle söylendi," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum. Parmağını çenemin altından geçiriyor ve yüzümü tekrar kendisine çeviriyor.

"Hey, bunu sevdim." Kulağıma tekrar fısıldamak için eğildi. "Sesli bir omegayı severim. Tuvalet kabinlerinden birinde vokal olmak ister misin?"

Baştan çıktım. Özellikle de ıslak dilini kulağımın etrafında dolaştırdığında ve böyle bir dille ne kadar yetenekli olduğunu söyleyebilirim.

Ama Ford'un, ben şehrin en çılgın seks bağımlısıyla bir banyo odasında kaybolurken öylece durduğunu göremiyorum.

Colten'ı da beklerken göremiyorum.

İç çekiyorum. Kıskançlık olayı tahrik edici olabilir. Aynı zamanda bir engel. "Sanmıyorum," diyorum.

"Bir oda tutabiliriz," dedi bana. "Dünyanın herhangi bir yerinde. Seyşeller'e uçmak ister misin ufaklık?"

Gülüyorum. "Bu cümle genelde işe yarar mı?"

"Genelde kullanmam gerekmez," diyor bana. "Şimdiye kadar genellikle banyo kabininde olurdum."

"Hmmm." Bu hoşuma gitti. Normalden biraz daha fazla çalışması gerekebileceği fikri hoşuma gitti. (Sadece biraz daha fazla. Vücudum teklifini kabul etmem için bana adeta yalvarıyor). O kadar da kötü bir fikir olmayabilir. Belki de Ford'la konuştuğum kalbimdeki o deliği ortadan kaldırmak için ihtiyacım olan tek şey ölümüne muhteşem bir seks tanrısıyla akılsızca seks yapmaktır. Yeniden canlı ve Molly gibi hissetmek için.

River'ın ağzı kulağımın üzerinden geçip boynuma iniyor. Yumuşak dudaklarını boğazımda gezdiriyor, bana neredeyse hiç dokunmuyor, hafifçe bastırarak benimle alay ediyor ama vücudumdan elektrik nehirleri akıyor, gözlerim yine o sürüklenme olayını yapıyor.

"River!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Colt'un eli arkadaşının omzunu kavırıyor ve yüzü gök gürültüsüyle doluyor.

"Omega'yı herkesin içinde hırpalamayı bırak. Fotoğraf çeken insanlar olduğunu bilmiyor musun?"

Yutkunuyorum. Fotoğraflar mı? Kardeşlerimin fotoğraf görmesine ihtiyacım yok. "O zaman onları durdur," diyor River, "sen benim reklamcısın."

Colt, şu anda elinde bir adamın telefonunu ezmekte olan Ford'u işaret ederek, "Ağır olan zaten ," diye yanıtlıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum.

Colt'un parmakları River'ın omzunda sıkılaşıyor, parmak eklemleri ağarıyor. "Bırak onu gitsin."

"Başka seçeneğim yoktu," diyor River, sesi en sevdiği oyuncağından zorla ayrılan somurtkan bir çocuk gibi çıkıyor. "Onu özel olarak hırpalamama izin vermedi."

Colt, "Çünkü kulaklarının arasında ikiden fazla beyin hücresi var," deyince gülümsedim çünkü bu neredeyse bir iltifat gibi geldi.

"Çok doğru," diyor River, ellerini benden çekip kararlı bir adım geri çekilirken iç çekerek. Bir iniltiyi bastırıyorum. Elleri enfes hissettiriyordu ve aniden onun dokunuşu olmadan kendimi çorak hissettim. "O tam bir paket."

"Kız kardeşlerini herkesin içinde ellerken yakalarlarsa aletini kesip bir sonraki barbekülerinde servis edecek erkek kardeşlerle."

River dişlerini sıkarak, "Onu sahnede taciz ediyordun," diyor.

"Kolay olmadığını söylemiyorum."

İkisi de bana bakıyor, gözleri o kadar aç ki artık bir pastanenin vitrinindeki pasta olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama bir pasta yenmek ister mi? Çünkü onlar bana öyle baktığında, ben istiyorum. Gerçekten istiyorum.

River'a "Bir oda tutalım," dedim.

O orantısız gülümseme yüzüne yayılıyor ve yaramaz içime komik şeyler yapıyor.

"Ne oluyor lan?" Colt diyor

ki. "Hepimiz," diye ekliyorum.

İkisini de istiyorum. Rekabet olayı çok hoştu. Ama kimi kandırıyorum ki? Ben de bir sonraki omega kadar şımarık ve muhtacım. Bir alfa yeterli değil. Buna engel olamam. Bu sadece biyoloji.

Bana bakakalıyorlar, çeneleri gevşiyor ve ben ikisini de ellerinden tutup dışarı çıkarmayı düşünüyorum.

Ama balo salonu tanrıları bu gece bana karşı gibi görünüyor, her fırsatta beni rahatsız etmeye kararlılar.

Bu sefer Deborah ve Cassidy Monroe. Küçük uçlümüze daldıklarında neredeyse hayal kırıklığı içinde inliyorum, neredeyse beni yoldan çekiyorlar.

Cassidy hemen River'ın kolunu kavrayıp kulağına miyavlarken, aynı anda Deborah da Colt'a aynısını yapıyor. İkisinin de çakırkeyif olduğu açıktır.

Orada öylece durup, eminim iki alfanın da birkaç saniye önce olduğu gibi şaşkın şaşkın bakıyorum, sonra topuklarımın üzerinde dönüp gidiyorum.

Bunu görmeme gerek yok. Colt, Debo- rah'la ilgilenmediğini söyleyebilir ama sahnede tam olarak onu sallamıyordu. Ve ben kesinlikle

River'ın Cassidy'ye nasıl baktığını görmezden gelmiyor - gezegendeki diğer tüm heteroseksüel erkeklerin yaptığı gibi.

Kapı aralığını yarılamiştım ki, sert bir ses durmamı emretti. Ayaklarım emir üzerine durdu. Ford yanıma geldi.

"Şunu yapmayı keser misin lütfen?" diyor. "Ne yapmayı?" Tersliyorum.

"Kaçmak." Ellerini omuzlarıma koyuyor ve yüzümü ona dönmem için beni yönlendiriyor. "İyi misin, Moll?"

Biraz çöktüm. "Evet, yani muhtemelen kendimi büyük bir aptal durumuna düşürdüm. Ama onun dışında gayet iyiyim."

"Sorun değil, tüm o fotoğrafları sildirdim."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Tanrım, bunu düşünmemiştim bile!"

"Sen değil miydin?" Ford dans pistine doğru bakıyor ve ben de daha fazla zarar görmeden oradan uzaklaşmam gerektiğine karar veriyorum.

", " diye başımı kapıya doğru salladım. "Eve gidebilir miyiz? Yoruldum."

"Tabii ki."

Dışarıda, otelin önündeki tentenin altında, kapıcının cipi getirmesini bekliyoruz. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, kapıcı birkaç dakikada bir şişkin tenteyi iterek sudan arındırıyor, yağmur damlaları diz boyu betona sıcıyor. Araba geldiğinde Ford beni tentenin altında bekletiyor, o ise arabanın etrafında dönüyor, altına eğiliyor, kaputu ve bagajı açıyor.

Tam kapıyı kapatıyordu ki Colt koşarak otelden çıktı ve kayarak yanımda durdu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve," diyorum surat asmamaya çalışarak. "O kadının seni pençelemesini izlemek için etrafta dolanmak istemedim."

"Omega," diyor göz göze gelmek için eğilerek. "Sen benim randevumsun ve ben bütün akşam diğer erkeklerin seni ellemelerini izlemek zorunda kaldım."

O haklı. Ve ben o kız değilim. İnsanların duygularıyla oyun oynayan.

Tamamen affedilemez bir şekilde kötü davrandım.

"Özür dilerim."

"Öyle
misin?"

Başımı
salladım.

"O zaman telafi et ve seni eve bırakmama izin ver," diyor her zamanki ukala sırtışıyla.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Biliyor musun Omega, bir gün gözlerini öyle bir devireceksin ki kafandan dışarı fırlayacaklar."

"Bana bunu yapmam için sebepler vermeyi bırakırsan ben de bırakırım." "Touché," diyor kıkırdayarak.

"River nerede?" Ford'un arabanın yanında beni beklediğinin farkında olarak soruyorum. Colt yaklaşıyor ve duyulmaması için sesini alçaltıyor.

"Üzgünüm tatlım, teklifin için minnettarız ama bu olmayacak." Dudağımı sıkıyorum, utanıyorum, hayal kırıklığına uğruyorum, sinirleniyorum. "Bir yok," diye fısıldıyor Colt, elini belimde daireler çizerek gezdirirken.

Gülümsememi tekrar buldum. "Evet, tabii." Elimle aşağıya doğru işaret ediyorum. "Araban böyle bir havada hayatta kalabilir mi?"

"Tabii ki yapabilir." Başparmağını sırtıma vuruyor. "Bu seni eve bırakmama izin vereceğin anlamına mı geliyor?"

"Senin için değil, araban için olduğunu bildiğin sürece ." "O benden çok daha seksi," diyor ve jetonunu Kapıcı.

"Ve çok seksi bir mırıltısı var."

"Hayır, tatlım, benimkini duyduğundan emin değilim. Seni temin ederim ki milyon kat daha seksidir." Eminim öyledir. İçim dönüyor.

Plan değişikliğini söylediğimde Ford itiraz etmiyor, sadece sertçe başını sallıyor ve Colten başımızın üzerinde sallanan bir şemsiyeyle arabasına binmeme yardım ederken bekliyor. Yanıma tırmandığında şemsiyeyi de yanında sürükleyip arka ayak boşluğuna atıyor. Sonra başını sallıyor, yağmur damlaları arabanın üzerinde uçuşuyor.

"Hey," diye itiraz ediyorum, "beni ıslatıyorsun."

Yavaşça bana dönüyor, kıkırdıyor. "Ağzından şeyler, Omega."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Yani seni ıslatmıyor muyum?" diyor, anahtarı çevirip motoru çalıştırırken ve motor gürlerken.

"Bana su salladığında, evet."

"Ama daha.. tatmin edici bir şekilde değil mi?"

"Bir omega'yı tatmin etmek hakkında bir şey biliyor musun?"

Vites kolunu geri çekti ve bizi park alanından çıkardı.

"Bir omega nasıl ıslatılır biliyorum." Yalan söylemiyor, bu konuşma tam da bu etkiyi yaratıyor.

"Bir omega ıslatmak başka bir şeydir. Bir ihtiyacı tatmin etmek, tamamen farklı bir şey."

"Bir ihtiyacı karşılamayı seviyorum, tatlım, ama dürüst olmak gerekirse, bu ihtiyacı olabildiğince uzun süre, yalvarıp yakarana, serbest kalmak için nefes nefese kalana kadar uzatmayı da seviyorum. Onu en uç noktaya kadar götürmeyi, nefes alamaz hale gelene kadar, vücudu kopacak kadar gerilene kadar, tek istediği benim dilim, parmaklarım, sikişim olana kadar onu daha yükseğe, daha yükseğe kaldırmayı seviyorum-"

Bir araba yandan bize çarptı.

Koltuğumda öne doğru savruldu. Başım gösterge paneline çarptı. Kaburgalarım emniyet kemerime takıldı.

Metaller çatırdıyor ve araba havada takla atıyor.

Molly

"MOLLY? MOLLY? BENİ DUYABILIYOR MUSUN?"

Gözlerimi açtım.

Önümdeki sahnenin hiçbir anlamı yok. Baş aşağı, arkadan öne. Hiçbir şey yerli yerinde değil.

"Onu dışarı çıkarmalıyız.

Hemen." "Yaralandı mı?

Yapmamalı mıyız-" "Şimdi!"

Bir klik sesi duyuyorum ve sonra beni dik tutan bağ çözülüyor ve yere yığılıyorum, bedenim acıdan çığlık atıyor.

Gözlerim fiskeyle açıldı. Colt'un arabasındayım. Krem rengi deri. Gösterge panelinin ahşabı. Vites kolu. Ama hepsi ezilmiş ve şekilden şekle girmiş. Ön cam milyonlarca parçaya ayrılmış.

İki çift kol dar alanın içine uzanıyor, etrafımı sarıyor ve beni dışarı çıkarıyor. Acı içinde çığlık atıyorum ve sonra yağmurda ve karanlık gecede dışarıdayım.

"Kanaması var," diyor Colt, ıslak saçlarımı yüzümden çekerken endişeyle bana bakıyor.

"Ne oldu?" Sersemlemiş bir halde, başım küt küt atarak soruyorum. Yağmurun altında Colt'un arabasının buruşmuş enkazına göz kırpyorum ve nefesim kesiliyor.

"Onu buradan çıkarmalıyız," diye bağıyor Ford.

Sonra beni kollarına alıyor ve benimle birlikte koşuyor. Göğsüne yaslanıp zıplıyorum ve Colt'un bize yetişmek için koşarken ayakkabılarının ıslak yolda çıkardığı sesleri duyabiliyorum. Ford'un aracına ulaştığımızda beni arabanın arkasına bindiriyor, peşimden geliyor ve Colt'a arabayı sürmesi için bağıyor.

Colt açık sürücü kapısından atlıyor ve daha kapıyı arkasından kapatmadan arabayı kükreyerek götürüyor.

"Bir anda ortaya çıktılar!" diyor, sesi gerilim dolu, gözleri dikiz aynasına kayıyor.

"Biliyorum," diyor Ford, tüm vücudu gerginlikle tetikte. "İşte bu yüzden buradan defolup gitmemiz gerekiyor."

Colt başını sallıyor, ayağını gaza basıyor ve SUV daha büyük bir hızla ilerliyor.

Ford beni kucağına alıp bir an bile bırakmadan cebinden telefonunu çıkarıyor ve ahizeye doğru havlamaya başlıyor.

"Ben Falcon. Kelebek saldırıya uğradı. Araba aracına çarpıp yoldan çıkarmış. Onu aracımızda güvende tutuyorum. Şimdi eve gidiyoruz. Yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta." Bana bir bakış attı. "Ayrıca yaralı. Bir doktora ihtiyacımız olacak."

Bakışlarını takip ediyorum ve başım dönüyor, görüşümde siyah noktalar dans ediyor. Kolumda bir yırtık var, deri gevşemiş, kan kolumdan aşağı akıyor.

"Sorun yok," diyor Ford, telefonunu yanımızdaki koltuğa fırlatarak. "Sadece nefes al."

Deniyorum ama mide bulantısı boğazımı yakıyor ve kolumdaki ağrı şiddetle zonkluyor. "Hadi Molly, benim için nefes al." Hafif, titrek bir nefes çekiyorum. "İşte böyle, aferin kızıma. Gir... Çık... Gir... Çık... İyi olacaksın."

Colt kararlı bir şekilde, "Kanamayı durdurmalısın," diyor.

Ford başını sallıyor ve beni yavaşça kucağında öne doğru kaydırıyor ve gömleğinin boynuna uzanıyor, onu başının üzerinden çekiyor ve bu sırada kumaşını yırtıyor. Pamuğu dişlerinin arasında kavırıyor ve elinde bir şerit kalana kadar biraz daha yırtıyor.

"Omega," diyor bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakalayarak, "bu acıtacak." İnliyorum, zaten çok acıyor. "Sorun yok küçük kelebek, yanındayım. Sadece bana bakmaya devam et ve nefes al." Kendisi de derin bir nefes alıyor, geniş göğsü genişliyor. Sonra bir eliyle kolumu kavırıyor, diğer eliyle de dilimlenmiş derimi sıkıyor.

Çıglık atıyorum. Acı vücuduma doğru yükseliyor.

"En kötüsü de buydu," diyor bana.

"Gerçekten iyi gidiyorsun Molly. Aferin kızıma," diye ekliyor

Colt. "Hazır mısın?" Ford soruyor.

"Evet."

Malzemeyi kolumun etrafına, yaranın üzerine sıkıca sarıyor. Acıyor ama bu sefer o kadar acı vermiyor ve onun yüzünü izlemek büyük bir dikkat dağıtıcı.

Gözleri. Endişeyle bir o yana bir bu yana dalgalanışları. Fildişi beyazına karşı bal rengi çok canlı. Canlı ve translüsent, sanki bir derinlik varmış gibi, o yapışkan tonun katman katman.

Alnı konsantrasyonla çatılıyor ve saç tellerindeki farklı renkleri de görebiliyorum. Tek bir homojen renk değil, sadece jet değil, birçok renk - kahverengiler, siyahlar ve hatta bakırlar.

Sonra gözlerim daha aşağıya, boğazına, yutkunurken Adem elmasının sallandığı yere, boynunda bir zincirin asılı olduğu yere, kaslı göğüs kaslarının arasında duran bir dizi künyeye kayıyor. Kalbinin üzerinde bir arma dövmesi var, alayının arması. Altında isimler karalanmış. Sahip olduğu tek mürekkep bu.

Bakışlarım daha da aşağılarda, göğüs kafesinin bittiği ve karın kaslarının başladığı yerde, üç sıra sıkı kasta geziniyor.

Ona dokunmak, bedenimi çıplak tenine yaslamak istiyorum. Kalbim hızla atıyor, kaybettiğim kan yüzünden başım hafif. Güvende hissetmek istiyorum.

Kumaşın iki ucunu birbirine bağlıyor, sonra da yaptığı işi inceliyor. Ben de bakıyorum, kanımın çoktan beyaz pamuğa sızdığını görüyorum.

"Orada seni bekleyen bir doktor olacak. Bunu senin için düzgün bir şekilde dikecekler."

Kan lekeli parmaklarını yüzüme doğru kaldırıyor, başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

"mı?"

"Ish," diyorum ona titrek bir gülümsemeyle. "Başka bir yerin acıyor mu?"

"Boynum," diyorum başımı çevirerek, "ve kaburgalarım."

"Morarmış," diyor.

"Colt?" Başımı alfa sürücüye doğru çevirerek söylüyorum. "İyi misin?"

"Kesinlikle. Benim için endişelenme, tatlım."

Tekrar başımı sallıyorum ve sonra tam olarak yapmamam gereken şeyi yapıyorum, yapmak için davet edilmediğim ama vücudumun otomatik olarak yaptığı bir şey. Ford'a daha da sokuluyorum, yanağımı göğsüne yaslıyorum ve kulağımdaki güven verici gümbürtüyü dinliyorum. Bu sefer vücudunda gerginlik yok. Beni daha da yakınına çekiyor, çenesinin altına sıkıştırıyor, kollarının arasına alıyor ve sessizce mırıldanıyor.

Sakinleştirici gibi. Sihir gibi. O ses. Göğüs kafesinin bana karşı titreşimi. Acıyı, şoku, endişeyi yok ediyor.

Taşınmak istediğimden emin değilim. Yara lanet olsun.

"Kelebek?" Ona fısıldıyorum. "Bunu açıklamak ister misin?" "Bu senin kod adın."

"Peki neden daha önce hiç duymadım? Neden ne olduğu konusunda bir seçim şansım olmadı?"

"Seçimine ben dahil olmadım," diye .

"Beğenmedin mi?" Colt ön koltuktan sorar.

"Hmmm, kelekler güzel şeylerdir. Ama kırılındırlar, çok kolay kırılırlar, çok kolay ezilirler. Uzun süre yaşamazlar."

"Doğru, güzeller ve kırılğanlar. Ama bizim için değerli olan şeyler her zaman öyledir. Onları bu hale getiren şey, bizim için taşıdıkları değerdir. Onlar korumak için her şeyimizi verebileceğimiz şeylerdir," diyor Ford. "Bu isim senin için tamamen uygun, Omega."

Colt ön koltuktan mırıldanarak onaylıyor ve yanaklarım ısınıyor.

Kardeşlerim ve ailem için değerli olduğumu mu söylüyorlar? Yoksa ben mi onlar için değerliyim?

Ailemin evine vardığımızda tam bir kaos vardı. Garaj yolu araçlarla dolu ve Silver'ın tam teçhizat giymiş birkaç adamı evin önünde devriye geziyor ve nöbet tutuyor.

Colt kaosu arasında gıcırdayarak durdu ve arabanın kapıları kardeşlerim ve sürü arkadaşları tarafından hemen açıldı. Biri Ford'a beni teslim etmesini söylüyor ama o beni bırakmıyor, kucağında benle arabadan iniyor ve beni ön kapıya kadar taşıyor.

Bea, yanında aile doktorumuz, elinde tıbbi çantası hazır bir şekilde kapı aralığında bekliyor.

"Onu nereye götüreyim?" Ford söylüyor ve baldızım Ford'u salona doğru yönlendiriyor. Burada beni bir kanepeye yatırmasını bekliyorum. Ama yine yapmadı. Beni kollarında tutarak, oturmak için kendini aşağı indiriyor.

Kimse bunu sorgulamıyor gibi görünüyor.

Ne doktor, ne baldızım, ne odanın içinde dolaşan arkadaşları, ne de kapının yanında gezinen Colt.

"Kan kaybetmiş," diyor Ford doktora, o da yavaşça başını sallayarak gıcırdayan dizlerinin üzerine çöküyor. Kendimi bildim bileli aile doktorumuz olan bu adam en az 80 yaşında olmalı.

"Molly için bir bardak su lütfen, Bea."

Bea solgun başını sallıyor ve hamile bir insanın yapabileceği kadar hızlı bir şekilde acele ediyor, onu iki alfası Nate ve Connor takip ediyor.

Dr. Clive ilk olarak nabzımı, göz bebeklerimi ve tansiyonumu kontrol ediyor.

"İyi haber şu ki beyin sarsıntısı geçirmiyorsun."

Ford doktora, "Kaburgalarının ağrıdığını söyledi," der.

Doktor ellerini yavaşça göğüs kafesime koyuyor. Ben irkiliyorum ve Ford belimin etrafında daireler çiziyor.

"Zedelenmiş, sanırım, kırık değil. Şimdi şu kesiğe bir bakalım."

Bandajı çözüyor ve bunun acıtacağını bilerek dişlerimi sıkıyorum.

"Sakin ol küçük kelebek," diye fısıldıyor Ford tam kulağımın dibinde ve kardeşlerimin ciddi bir şok geçiriyor olması gerektiği sonucuna varıyorum çünkü ne alfaya hırılıyorlar ne de beni kucağından kapıyorlar.

Kurumuş kan bandajı derime yapıştırmış ve çıkarmak için biraz güç gerekiyor, acı başımı döndürüyor. Ama sonra doktor bana ağrı için bir iğne yapıyor ve ondan sonra hiçbir şey hissetmiyorum, yine de gözlerimi iğneden ve dikişten kaçırmak zorunda kalıyorum. Bunu izleyecek midem kesinlikle yok.

Doktor işe koyulduğunda odadaki gerilim biraz azalır ve Silver "Ne oldu Ford?" diye sorar.

"Omega rahatladığında kapsamlı bir rapor sunabilirim, Efendim," diye yanıtlıyor Ford, bakışları doktorun çalışmasını inceliyor, sanki çalışma yeterince örnek teşkil etmiyorsa yeniden yapılmasını isteyecekmiş gibi.

Silver, Ford'a kaşlarını çatarak, "Evet, öyle olacaksın," diyor. Ford'un fark etmediği bir kaş çatma. "Ama şimdi ne olduğunu duymak istiyorum."

"Şehrin ana kavşağında bir kamyon bize çarptı. Birdenbire, hızla geldi ve arabanın omega tarafına çarptı," diyor Colt kapı aralığından, kardeşlerimin dikkatini çekerek.

"Sik kafalı gibi mi sürüyordun?" Axel hırlayarak soruyor.

"Hayır, kasıtlı gibi görünüyordu. Bize kasten çarptılar." "Araç nasıldı?"

Colt alnını ovuşturur. "Işıkları kapalıydı. Tam üzerimize gelene kadar onları görmedim ama sanırım siyah bir Ford kamyoneti." "

"Çarpışmadan sonra temas kurmaya çalıştılar mı?"

Colt başını sallar. "Sanırım yanlış değerlendirdiler. Çarpışmanın etkisiyle yoldan çıktılar. Ve biz de daha fazlasını öğrenmek için etrafta takılmadık." Colt, Ford'a doğru eliyle işaret eder. "Adamın Molly'yi mümkün olduğunca çabuk oradan çıkarmak istedi."

Silver, "Doğru karar buydu," diyor.

"Neden?" Doktor dikişlerimi tamamlayıp kolumu temizlerken "Neden?" diyorum. "Neden biri bunu yapsın ki?"

"Sen bizim kardeşimizsin, Moll," diyor Angel, "seni incitmek bizi incitmenin bir yoludur."

"Bu bir mesaj mıydı?" Ben söyledim. "Kimden?"

Bea, Connor'ın arkasında bir tepsi taşıyarak odaya yeniden girdiğinde alfaların hepsinin ağzı açık kalır ve rahatsız bir şekilde yer değiştirirler.

Bana bir bardak su uzatıyor ve odadaki gerginlik aşikâr olduğu için bana tuhaf bir bakış atıyor. Sonra Ford, doktor ve Colt'a kahve dağıttı.

"Sen de mi kazadaydın?" diye sorar Colt'a.

"Öyleydim," der Colt.

"O zaman Dr. Clive'a söyle seni de kontrol etsin."

En büyük ağabeyim tartışacak gibi görünüyor ama ona fırsat vermiyorum.

"Sakıncası var mı, Dr. Clive?"

"Tabii ki hayır, canım." Büyük bir çabayla tekrar ayağa kalkıyor. "Bence iyi olacaksın Molly, yarın biraz ağrın olabilir ama alfani yanında tutarsan kendini daha rahat hissedeceğinden eminim."

"Oh, o benim ..."

"Ben o değilim..."

Doktor ikimize de gülümsüyor. "Benim hatam. Korkarım ki bu kesiğin iz bırakacağını düşünüyorum. Mümkün olduğunca düzgün yapmaya çalıştım ama muhtemelen bir tane olacak. Beta ve omegalar alfalar gibi yapılı değiller."

"değil," diyorum, "bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim."

Dr. Clive salondan geçip Colten'a doğru ilerlerken dikişlere bir göz atıyorum. Yara bir kalem kadar uzun ve bana düzgün bir sıra dikiş atmış olsa da, yara izinin pürüzlü olacağını söyleyebilirim.

Başka bir kusur. Bir sürünün beni seçmemesi için başka bir neden.

Yine de bunun üzerinde duracak ya da doktorun Colt'u taburcu etmesini izleyecek vaktim yok çünkü bir sonraki anda Stormgate paketini bastıran ilk şok azalıyor ve Bea beni merdivenlerden yukarı çıkarırken Silver Ford'a ofisine girmesini emrediyor.

"Peki ya Colten?" Ben diyorum.

"Çocuklardan biri onu eve bırakacak. Onun için endişelenme," diyor odama ulaştığımızda. "Bu gece seninle kalmamı ister misin, tatlım?" Yüzünün rengi hâlâ yerine gelmemişti.

"Ah... hayır... hayır," diyorum, bu gece istediğim son şey yalnız kalmak olsa da. Ama artık küçük bir ülke büyüklüğünde olduğu için uyumasının ne kadar zor olduğunu biliyorum. Onun alfalarına ve yuvasına ihtiyacı var, kan lekeli, yağmurdan sıırılsıklam olmuş ve kendini bu tür belalara bulaştırmaya eğilimli görünen baldızına değil.

"Söz o kadar kötü horlamıyorum," diyor.

"Açıkçası ben iyiyim," diyorum ona. "Sadece gerçekten bir duşa ihtiyacım var." Elini sıktım. "Sana ve bebeğe şok yaşattıysam özür dilerim."

"Tanrım, Moll, bu senin hatan değildi. İyi olacağına emin misin?"

"Evet, çok yorgunum, muhtemelen duşun altında uyuyakalacağım."

Bea gülüyor ve bana yandan sarılıyor, karnının büyüklüğü nedeniyle artık beni önden kucaklayamıyor.

Ancak, yanıliyorum. Duştan sonra yatağında kıvrılmış yatıyorum, her zamanki yastık ve peluş koleksiyonum etrafıma dizilmiş, ama uyuyamıyorum.

Kalbim hala hızlı atıyor ve bunun araba kazasından olduğunu sanmıyorum. Hayır, bu gece olan diğer şeylerden dolayı. O üç adamın yakınlığından dolayı.

Bırakın üç farklı erkeği, daha önce herhangi biri için bile böyle hissettiğimden emin değilim. Bırakın aynı sürüde olmayan üç farklı erkeği.

Kıpırdanıyorum, yastıkları yeniden düzenliyorum, yarısını yere fırlatıyorum, sonra hepsini tekrar toplamak için dalıyorum. Dönüp duruyorum, birkaç dakika sonra yeniden giyinmeden önce pijamalarımı ve atletimi çıkarıyorum.

Ev sessizliğe gömülürken dinliyorum ve hâlâ uyanık olan tek kişinin ben olduğumu biliyorum.

Ford'un bana arabada gösterdiği gibi nefesime konsantre oluyorum. Koyunları sayıyorum. Zaman çizelgelerimi ve hatırlayabildiğim tüm Taylor Swift şarkılarının sözlerini ezberliyorum.

Sonunda pes ediyorum. Uykuya dalmak için kafamda çok fazla şey dönüyor ve vücudumda çok fazla adrenalin pompalanıyor.

Sabahın erken saatleri, hala karanlık ve sesinden anlaşıldığı kadarıyla yağmur yağıyor, yağmur damlaları pencereme vuruyor. Işığı açıp odadan çıkıyorum. Gece yarısı bir şeyler atıştırmak olabilir. Koridordan ve merdivenlerden aşağıya doğru devam ediyorum.

Silver'ın adamlarının hala devriye gezip gezmediğini. Ön kapının dışında iki kişi olup olmadığını.

Merdiveni buluyorum ve ışıkları kapalı tutarak sessizce aşağı iniyorum. Adamlarının davetsiz misafir olduğumu düşünüp silahlarıyla içeri dalmalarını istemiyorum. Döşeme tahtaları ayaklarımın tabanını serinletiyor ve kazadan dolayı kaburgalarım ağrıyor. O alphas kokuları beni takip ediyor, burun deliklerimde kalıyor. Merdivenin dibinde duruyorum, burnumu ovuşturuyorum ve dinliyorum. Hiç ses yok. Birinci kattan mutfağa doğru yürüyorum.

Su pencereye vuruyor ama bahçeden gelen bir güvenlik ışığı içeri süzülerek odayı gri bir boğuyor. Buradaki ışıkla da aram iyi değil. Doğruca buzdolabına doğru yürüyorum ve o kokuların daha da belirginleştiğini fark ediyorum.

Elim buzdolabının kapısına değiyor.

"Omega."

Ford

Omega'yı görmeden önce kokusunu alıyorum. Kokusu koridordan içeri süzülüyor, her zamanki gibi baştan çıkarıcı. Gözlerim kapı aralığına kayıyor, kulaklarım tetikte ve karanlıkta, burada olduğumdan tamamen habersiz kapı aralığından geçişini izliyorum. Buzdolabına doğru yürüyor, üzerinde minicik bir şort ve dar bir atlet var.

Burada oturmuş, şortunun esnek kumaşının kıcının yanaklarına yapışmasına bakarken kendimi röntgenci gibi hissediyorum.

Etrafında dönüp beni burada gördüğünde yakında keşfedilecek bir röntgenci. Bu onu korkutacak.

"Omega," diyorum usulca.

Sarsılıyor, eli buzdolabının kolunda duruyor ve dönüp donuk ışıktan bana doğru bakıyor.

"Ford?" diyor. "Burada ne işin var? Evde olman gerekmiyor mu? Yatakta... uyuyor. Eminim Silver seni eve göndermiştir."

"O yaptı. Ben gitmedim."

"Açıkçası," diyor bana doğru yürürken. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," diyorum basitçe.

"Bilmiyor musun?" Yakından bakınca alnındaki şaşkınlık kırıışıklığını görebiliyorum.

"Ben... Güvende olduğundan emin olmak istedim."

"yleyim," diyor kıkırdarak. "Senin sayende. Ve kolum acımıyor bile. Hâlâ uyuşuk." Kolunu kaldırıyor ve ben o dikişleri görünce irkiliyorum.

"Eğer biri sana zarar vermeye çalışıyorsa, seni gözümün önünden ayırmak istemem," diyorum dürüstçe ve kendimi şaşırtıyorum. Kaza dilimi mi çözdü?

"Kendini işine çok adamışsın," diye şaka yapıyor.

"yle değil," diyorum elini elime alarak. "Bence yle olmadığını biliyorsun."

Gözlerindeki eğlence azalıyor ve ciddiyetle benimkilere bakıyor. "Bana ne olduğunu söyle."

Ama yapamam, kelimelerimle olmaz. Onun hakkında hissettiklerime anlam veremezken olmaz. Bu şekilde hissetmenin yanlış olduğunu bildiğim halde olmaz.

Yalan söylemiyordum. O bir kelebek. Güzel, kırılğan, parlak, çok değerli.

Bunu bilmesini istiyorum. Bunu hissetmesini istiyorum.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Onu kendime yaklaştırdım ve öptüm.

Şaşkınlıkla nefesini tutuyor, tadı tam da hayal ettiğim gibi baharatlı ve tatlı. Sonra o da beni öpüyor, kollarını boynuma doladığında vücudu benimkine doğru sarılıyor. Kollarımı beline doluyorum, bacaklarımı açıyorum ve onu bacaklarımın arasına alıp olabildiğince yakın tutuyorum.

Ve burası cennet. Bu huzur. Ağzı sıcak, öpücüğü ten- der, kokusu elektrikli.

Elimi gömleğinin eteğinin altından geçirip sıcak tenine bastırıyorum, tylerimin diken diken olduğunu hissediyorum, parmak ularımın altında nasıl canlandığını hissediyorum.

Ağzımın içinde mırıldanıyor, tırnakları kafa derime sürtünüyor ve dilimi ağzına sokuyorum, tadının daha fazlasını kovalıyorum, onu aklında hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde öpmek istiyorum. Hissettiklerim hakkında şüphe yok. Onu istiyorum. İstemem gerektiği halde onu istiyorum.

Bir an sonra daha sıcak, daha umutsuz, daha tutkulu bir hal alıyor, tırnakları hırçınlaşıyor, vücudu benimkine karşı kıvranıyor ve

Ağızlar birlikte çalışıyor. Nefes almaya başladığında, kolundaki kesiğe dikkat ederek onu nazikçe itiyorum, aksi takdirde ne yapacağımı ancak Tanrı bilir.

Küçük ellerini göğsümde ve gövdemde gezdirirken somurtarak "Bir gömlek bulmuşsun," diyor.

"Onu bana Silver verdi."

"Şunu çıkarabilir misin? Onun kokusu seninkiyle karışıyor." Burnu seğiriyor.

Şeyi başımın üzerinden geçiriyorum ve sıcak küçük elleri bir anda vücudumda, göğüs kaslarımın üzerinde, karın kaslarımdan aşağıya ve pantolonumun bel bandına doğru hızla ilerliyor. Sonra parmak uçları kaslarımın arasındaki oluklarda, ana hatlarını takip ederek yukarıya doğru ilerliyor.

"Egzersiz yapmayı sevdiğini söylerken şaka yapmıyormuşsun." "Ellerinin üzerimde olmasını daha çok seviyorum, Omega."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve parmakları sol göğüs kafesimdeki dövmenin üzerinde .

"Alayınız mı?"

"Evet, benim alayım."

Gözlerini kısıyor, parmak uçları aşağıda yazılı isimlerin üzerinde geziniyor. "Okuyamıyorum."

"Onlar isim." "İsim mi?"

Elini tekrar yakalayıp ağzıma götürüyorum, avucunu ve nabız noktasını öpüyorum, sonra da yaralanmamış koluna, köprücük kemiğine ve boynunun kıvrımına kadar öpücükler konduruyorum. İnanılmaz kokuyor. Baharat ve tatlının karışımı ağzımı sulandırıyor, dilim onun her şeyini tatmak için yanıp tutuşuyor.

İnliyor ve ben de onu öpüyorum, boğazını ısıriyorum.

"Tanrım," diyor, kokusu derinleşiyor, daha ıslak hale geliyor.

Yanıt olarak inliyorum, ağzım kulağını buluyor.

"Sana dokunmayı çok istiyorum, küçük kelebek. Seni güvende tutmak istiyorum. Seni iyi hissettirmek istiyorum."

"Onu ben de istiyorum. ."

Onu tekrar öpüyorum, ellerim sırtından aşağı iniyor, kışının üzerinde geziniyor, iki elimle kürecikleri sıkıyorum,

Ağzımın içinde ciyaklıyordu.

Giydiği şort çok küçük. Aptalca, küçük, zavallı şeyleri parçalara ayırmak istiyorum, ama bu dürtümü bastırıyorum, ellerimi kalçalarının sütunlarında gezdiriyorum, sıcak eti sıkıyorum, iç uyluğunun yumuşak tenini buluyorum ve parmaklarımı yukarı doğru okşuyorum, ta ki şortunun eteklerini bulana kadar.

Burada duruyorum, beni durdurup durdurmayacağını görmek için bekliyorum, geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için duruyorum.

Tam tersini yapıyor, kulağıma inliyor ve bacaklarını ayırıyor, böylece içeri uzanıp külotunun damlayan ıslak köşebentini bulabiliyorum.

Dikişi boyunca okşarken parmaklarım kayganlaşıyor, herhangi bir şeyin nasıl bu kadar yumuşak hissedebileceğini merak ediyor, orasının ne kadar güzel olacağını hayal ediyorum.

Klitorisini çınlatıyorum, bir parmağımı deliğine sokmadan önce onu kollarımda titretiyorum. Sadece bir parmak. Gerginliği test ediyorum, sınırlarını test ediyorum. Sıkı ve sıcak ve duvarları parmağımın etrafını kurtarmak istediğim vaatlerle sıkıyor.

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun, Omega?"

"Değilim," diye nefes nefese kalıyor. "Ben kötü bir omega'yım. Gerçekten kötü bir omega."

"Hayır, değilsin. Kendine bir bak. Parmağımın etrafında nasıl kenetlendiğine bak. Benim için nasıl kayganlaştığına bak. Tamamen ıslak. Muhtaç. Cennet gibi kokuyorsun. Sen çok iyi bir omega'sın. Benim için olman gereken her şeyi yapıyorsun."

Sertçe inliyor, omega içgüdüleri devreye giriyor, ben amının içindeki o noktaya masaj yaparken vücudu yarattığım hislere boyun eğiyor, tamamen şişmiş, ilgim için yalvarıyor.

Açıyı ayarlıyorum, bir parmağımı daha içine kaydırıyorum, onu biraz daha geriyorum ve elimin topuğunu klitorisine sürtüyorum. Kalçaları bu sürtünmeyi kovalıyor ve dudakları gevşiyor, başı geriye doğru eğiliyor, gözleri kapanıyor. Uzamış boğazını öpüyorum, nabızı dudaklarıma çarpıyor, teni titriyor. Bacakları titriyor. Amı parmaklarımı emiyor. Dudaklarından inlemeler ve sızlanmalar dökülüyor. Çok yaklaştı.

"Bunu mu istiyorsun?" Boğazına doğru soruyorum. "Lütfen," diye yalvarıyor.

"Lütfen."

Ve sonra kırılır, ayrılmış ağzından uzun ve mutlu bir iç çekiş çıkar ve vücudu gevşer, başı tamamen geriye düşer.

Geri çekiliyorum, onu ıslatıyorum, zevk dalgaları onu ele geçirmeden, amcığı parmaklarımın etrafında çıldırmadan, vücudu sarsılmadan ve ağzından yüksek sesle inlemeler çıkmadan önce bu ekstazi parçasının tadını çıkarmasını izliyorum.

Başını kucaklayıp kendime doğru eğiyorum ve tüm o güzel sesleri ağzımda yakalıyorum, sanki tadına bakabiliyormuşum gibi, o büyüğü tadabiliyormuşum gibi, onun hissettiklerini tadabiliyormuşum gibi.

Ama elimi çekmiyorum. Henüz çekmedim. Onu tekrar tekrar boşaltmak istiyorum.

OMEGA beklediğim parlak küçük kıvılcım. Parmaklarıma sadece bir kez gelmedi. Tekrar ve tekrar ve tekrar boşalıyor. Kollarımda terli ve gevşek bir halde titreyen bir sesle merhamet dileyene kadar her orgazm bir öncekini takip ediyor.

"Seni bütün gece boşaltabilirim, Omega," diye homurdanıyorum, atletinin boynundan çekiştirip göğüslerinin yumuşak tenini buluyorum.

"Yapamam," diye soluyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Yapamam." "Çok mu fazla?"

"Evet," diye mırıldanıyor, yüzüme sokularak. "Çok fazla."

İsteksizce parmaklarımı ondan çekiyorum. Yapış yapış olmuşlardı ve karnımda fokurdayan beklentiyle parmaklarımı ağzıma götürüp kayganlığını emdim.

Tadı aklımı başımdan alıyor. Gök gürültüsü gibi. Bir silahın hızlı ateşi gibi. Tüm örümcek ağlarını, tüm şüphe, utanç ve üzüntüyü yok ediyor. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım. Bağımlısı olabileceğim bir tat.

Zaten sert olan sikim inanılmaz derecede sertleşiyor, omega'nın tadına bakmak için yalvarıyor. Karnında hissediyor.

"Yatak odama gelmek ister misin?" diye kulağıma mırıldanıyor, küçük elleri pantolonumun kasıklarına kadar iniyor.

Ve işte zaman olur. Zirveden sonra kaçınılmaz çöküş.

Bu doğru değil. O benim himayemde. Onu hırpalamamalıyım, kötü eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi her yerini pençelememeliyim. Molly Stormgate benden daha iyi bir alfayı hak ediyor. Benden daha iyi bir alfa sürüsünü hak ediyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Bence bu *çok* iyi bir fikir olurdu, Alfa."

Başımı ondan çeviriyorum. Bana böyle seslendiğinde...

Onun kokusunu bilincimden uzak tutmaya çalışarak sakın bir nefes alıyorum.

"Bir şok geçirdin. Bir kaza geçirdiniz. Tanrı aşkına, yaralısın." Gözlerimi kapattım. "Senden bu şekilde faydalanmamalıyım."

"Benden faydalanmak mı?" Parmakları çenemi okşayarak yüzümü tekrar onunkine çevirmem için beni cesaretlendiriyor. "Sana söz veriyorum Alfa, ben istemesem benden faydalanabilecek tek bir erkek bile yok. Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum. Ve düğümünü istiyorum."

İnliyorum, gözlerim açılıyor ve onunkileri ateşle dolu buluyorum. Bu dünyada bu tatlı küçük omega'yı düğümlemekten daha çok istediğim bir şey yok. Ben bir canavarım. Çünkü onu hak etmiyorum ve buna hizmet etmiyorum ama yine de istediğini yapmasına izin veriyorum. Beni elimden tutup ayağa kaldırmasına, karanlık koridordan geçirmesine, merdivenlerden yukarı çıkarmasına ve yatak odasına götürmesine izin verdim.

kadar yoğun kokuyor ki. Kokusu ve kayganlığı. Burası kızgınlığı sırasında yuva yaptığı yer; yatakta kıvranıp düğüm için yalvardığı düşüncesi sikimi salya akıtıyor.

"Kardeşlerin mi?" Kapıyı kapatırken söyledim.

"Yukarıda yuvalarında omega ve sürüleriyle birlikteler. Lütfen onlar hakkında konuşmayabilir miyiz?"

"Beni buraya bunun için getirdiğini düşünmemiştim." "Hayır, değil," diyor ve sonra üstünü çıkarıyor ve kayıyor- Külotuyla birlikte şortunu da bacaklarından aşağı indirdi.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ve bir sonraki kalp atışında onun üzerindeyim, ellerim her yerinde, ağzım ve dilim de, onun her santimini tatmak için çaresizce.

"Gerçekten bir düğüme mi ihtiyacın var, Alfa?" diye pantolonunu indiriyor, teni dokunulamayacak kadar sıcak.

Ona vermek için o kadar çaresizim ki, içine dalmadan önce pantolonumu bile çıkarmıyorum, yatağının üzerine eğiyorum ve arkadan alıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum amcığ! beni yutarken, "kahretsin."

Bir kedi gibi miyavlıyor, sırtını kamburlaştırıyor, kıçını kıvırıyor, beni daha derine teşvik ediyor.

İçine daha fazla itiyorum. O sıkı ve ben iriyim. Birkaç kez duraksıyorum, nefesini tutması ve duvarlarının etrafında ayarlanması ve daha fazla içeri girmeme izin vermesi için ona zaman veriyorum.

Nihayet içeride tamamen oturduğumda, bakışlarım birleştiğimiz yere düşüyor ve duraklıyorum, manzarayı içime çekiyorum, hafızama işliyorum, içten içe biliyorum ki, bunun tekrar tekrar olmasını ne kadar istesem de, bu sadece bir kez olacak.

Benim içimi göreceksin. Gerçekte kim olduğumu.

Sırtını kaplayan ter tabakası, pencereden giren ay ışığında parıldıyor. Avuç içimi nemli teninde gezdiriyorum, omurgası daha da kamburlaşıyor ve üzerine eğilip altın sarısı saçlarını bir yandan okşuyor, bir yandan da boynunu okşuyorum.

Nefes nefese, elleri yatak çarşafında yumruk olmuş.

"Alfa!" diye yalvarıyor ve ben bunun ihtiyacı olan sürtünme olduğunu biliyorum.

Bunu ona vereceğim. Ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğim. Ama önce - bir an için - bunun tadını çıkaracağım. Hissettiklerinin, görünüşünün, kokusunun tadını çıkaracağım.

"Alfa," diye boğuluyor ve ellerimi tekrar beline indirip kalçalarını tutuyorum. Ve sonra ona vuruyorum.

Parmak uçlarına uzanıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor, çarşaf lar çığlıklarını . Tüm kabadayılığ!na rağmen, kardeşlerinin duymasını istemediğini biliyorum, bize saldırmalarını istemiyor, bu yüzden kendi seslerimi boğuyorum. Homurdanmalarımı ve inlemelerimi yutuyorum, yüksek sesle çınlamasını istediğim sesler, böylece bunun ne kadar harika hissettirdiğini, ne kadar harika olduğunu bilsin.

En iyi çabalar!ma rağmen, sık sık bulmakta zorlandığım kelimelerin bir kısmı .

"Omega, kahretsin, Omega. Sen... sen çok... iyisin."

"Değilim," diye mırıldanıyor, "İyi değ ilim."

"Öylesin. Sen . Ve amin... Kahretsin, o kadar mükemmel ki." Gözlerim yuvalarında dönüyor, parmaklarım etine gömülüyor. Vücudum karıncalanıyor. Taşaklarım vızıldıyor.

İçine girdiğimde tekrar çığlık atıyor ve sonra vücudu geriliyor, amı parmaklarımın etrafında kenetlendiği gibi etrafımda kenetleniyor. Ve sonra boşalıyor, o yumuşak, büyülü iç çekiş dudaklarından kaçıyor ve vücudu o kadar gevşiyor ki, ellerimde bir macun gibi, bir bez bebek gibi; uyuşuk ve uysal.

Durmuyorum. Onu orgazmı boyunca beceriyorum, artçı şokları yaşarken amının beni emmesine bayılıyorum, vücudu her biriyle sarsılıyor ve zıplıyor.

"Çok iyi," diye pantolonunu indirdi, "Alfa, çok iyi."

Ve onun sözleri beni kendi salınımına sürüklüyor, vücudumdan ecstasy fışkırırken ve tohumum onun içine pompalanırken toplarım sıkışıyor.

"Düğümle beni!" diye soluk soluğa bağırıyor ve daha fazla istediğim bir şey yok.

Aletimin tabanının etrafındaki düğüm genişliyor, onu iyice geriyor, amına kilitleniyor ve tohumlarımdan daha fazlası içine pompalanıyor.

Önce geriliyor, acıyla tıslıyor, ama sonra acı azalıyor ve vücudu o orgazmlardan birine daha eriyor, mutluluk dalgalar halinde vücudunu sarıyor.

"Çok iyi," diye fısıldıyor.

Ve haklı.

Çok, çok iyi.

Molly

APTAL ALARM ertesi sabah beni uyandırıyor ve suratıma doğru çalıyor.

İnliyorum, alarmı odanın öbür ucuna fırlatmak için döndüğümde kolum zonkluyor ve yatağında bir alfanın sıcak, çok büyük bedenini buluyorum. Aklımdan çok kirli ve çok hoş birkaç görüntü geçiyor ve bu sefer dn geceki rüyadan değil, dn geceki gerçek olaylardan.

"Günaydın," diyor Ford, karanlığın içinden bana bakarak.

Aptalca yakışıklı görünüyor. Onun için yatak başı sağı yok, yanağında kurumuş salya yok.

"yle mi?" Ellerimi başımın üzerine uzatarak mırıldanıyorum. "Gecenin bir yarısı olduğı kesin."

"Sabah insanı , değil mi?" "Bu sabah değil."

Başını iki yana sallar. "Ben kalkıyorum. Sanırım kardeşlerinin beni yatağında bulmamaları en iyisi."

"Ben de kalkıyorum. Kalkıyorum," diyorum, kendimi yatağın kenarına doğru zorlayarak ve alfanın sıcak, çekici bedeninden uzaklaşarak, be-

Çünkü bütün gün onunla yatakta kalmak ve bana tüm o lezzetli şeyleri tekrar yapmasını sağlamak çok cazip olurdu.

Oldukça muhtaç bir iç çekişi bastırıyorum.

"Benim adıma ayağa kalkmana gerek yok," diyor asker edasıyla, "kendi yolumu kendim bulabilirim."

Ayaklarımı yere doğru sallıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "İşim var, unutma. Bugün Cuma."

"İçeri girmiyorsun. Dün gece bir kaza geçirdin. Yaralısın," diyerek kolumu işaret etti, "Turner seni içeri almayacaktır ve eğer alırsa-"

"Uh uh, içeri giriyorum. Nasıl olduysa ofistekilerin çoğu dün gece Colten'la o etkinlikte olduğumu biliyordu ve bu sabah gelmezsem hepsi onunla yattığımı ve bana izin verdiğini düşünecek ve sonra hepsi benden nefret etmeye geri dönecek."

"Ne düşündüklerinden sana ne?"

"Ne düşündükleri umurumda değil. Bana nasıl davrandıklarını önemsiyorum."

Ayaklarımın üzerinde duruyorum, bakışlarının çıplak formumdan aşağı nasıl yılan gibi süzüldüğünün, kurumuş kayganlıkta nasıl oyalandığının ve kalçalarımın nasıl boşaldığının çok farkındayım.

"Kahretsin, duşa ihtiyacım var," diyorum ve biraz hırlamasına neden oluyorum, bir sonraki anda sahte bir esnemeyle örttüğü bir ses.

"Evde kalıp dinlenmelisin. Yaranın iyileşmesi için bir şans ver. Silver ve adamlarımız dün geceki kazayla ilgili daha fazla araştırma yapsınlar."

"Bana göz kulak olacaksın ve ben iyi olacağım."

Biraz daha tartışacağını hissediyorum, bu yüzden banyo odasına girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Molly!" diyor, kapı aralığında ve ben şikâyet edemeden eliyle kapıyı tutuyor. "Bir gömleğe ihtiyacım var."

Çıplak göğsüne bakıyorum, dün gece Silver'in tişörtünü çıkardığımı hatırlıyorum.

"Oh," diyorum, banyo kapısının arkasında asılı duran geceliğime uzanıp onu vücuduma sarıyorum. "Sen git yıkan o zaman, ben de sana bir şeyler bulayım."

Bir adım daha yaklaşıyor ve nabzım boğazımda atmaya başlıyor, beni kendisine doğru çekmesini ve dün gece kaldığımız yerden devam etmesini bekliyorum. Eğer bu geç kalacağım anlamına gelmeseydi, çok mutlu olurum.

devam etmek için. Ama devam etmiyor. Boyu yine eski sert haline döndü ve içimde dün gece olanlardan pişmanlık duyduğuna dair bir his var.

Bu ilk kez olmazdı.

"Duş biraz huysuz olabiliyor," diyorum, karnımda kaydığını hissettiğim duyguları yutkunarak. Sorun değil. Ben buna alışkınım. Reddedilmeye. Gelen küçük konuşmaya. Bununla başa çıkabilirim. Rahatsız olmadım. Bu ciddi bir şey değil. Yalnız bir kurt şu anda ihtiyacım olan şey değil. "Doğru sıcaklığı bulmak için kolu biraz sallamalısın," diye ekliyorum, kolunun altına girip odadan çıkıyorum.

Ev sessiz - ne de olsa saat epey geç oldu. Bir şekilde dinliyorum, aşırı koruyucu kardeşler ve sürü arkadaşlarının seslerini kontrol ediyorum. Silver'ın adamları hâlâ dışarıda devriye geziyor mu? Dün gece bir şey gören oldu mu? Silver'a rapor edecekleri herhangi bir şey.

Yapmışlarsa bile, bununla ilgileneceğim. Şu anda daha çok Ford'la aramızdaki gerginlik beni endişelendiriyor. İşlerin garipleşmesini istemiyorum. Yatakta birlikte olduğumuz zamanlar dışında hiçbir zaman. Hayır, o mükemmel miydi? Daha önce hiç kimsenin içimde bu kadar iyi hissettiğini sanmıyorum. Vücutları benimkine hiç bu kadar kolay uyum sağlamamıştı. Sanki birbirimiz için yaratılmıştık.

Bu tehlikeli fikri aklımdan uzaklaştırıp Axel'in eski yatak odasına giriyorum ve gardırobu açıyorum. İçeride hala asılı duran birkaç gömlek var ve ben en büyük görünenini seçip koridorda geri sürünüyorum, ayağımın altında bir döşeme tahtası gürültüyle gıcırdadığında kalbim neredeyse göğsümde duracak.

Odama döndüğümde Ford'u pantolonunu giymiş, saçları ıslak, göğsü parlarken buluyorum. Adam yıldırım hızıyla duş alıyor olmalı.

"İşte," diyorum uzatarak, "kolları biraz kısa olabilir ama..."

"Kolları sıvayabilirim."

"Harika," diyorum belimdeki bağlarla oynayarak. "Dün gece hakkında..."

Ford'dan hoşlanıyorum. Kesinlikle olması gerekenden daha fazla ve aramızda herhangi bir gerginlik olmasını istemiyorum. Bu sadece seksti - çok iyi, çok ateşli, çok harika bir seksti - ama yine de seksti. Eğer şu anda bu konuda herhangi bir çekince hissediyorsa, o zaman... o zaman hissetmesini istemiyorum.

Ben o tatlı, ağlamaklı, bir alfa onu her düğümlediğinde kalbi kırılan omega tiplerinden değilim. Ben bir Fırtına Geçidiyim. Çelikten yapılmışım.

"Özür dilerim," diyor, gömleği elinde tutarken yüzünde hiçbir duygu ifadesi yok. "Sınırı aştım. Bir daha olmayacak."

"Olmayacak mı?" Elimde olmayan küçük bir alaycılıkla soruyorum. Çünkü seks güzel, ateşli ve inanılmazdı ve tekrar olmasını umursamazdım. İkinci bu kadar mükemmel olur muydu?

"Molly," diyor, neredeyse üzüntüyle karışık bir ifadeyle, "sana ihtiyacın olan şeyi veremem."

Ona gülümsedim. "Bence yapabilirsin."

"Bir paket mi?" Gülümseme dudaklarımdan düşüyor. "Ayrıca Silver için çalışmayı seviyorum. Bu iş benim için çok şey ifade ediyor ve onu bir kenara atmaya hazır değilim."

Göğsümde acı çiçekleri açıyor ve yüzünde bir endişe ifadesi belirliyor. Çabucak yüz hatlarımı yeniden düzenliyorum. "Merak etme Ford," diyorum ona. "Kimse öğrenmeyecek. İşin güvende."

Konuşmak için ağzını açıyor ama ben çoktan banyo odasının kapısını ikinci kez kapatmış oluyorum.

Bu gerginliği dağıtmak için çok uğraştım. Arabanın içinde, ofise kadar patlamaya hazır bir fırtına bulutu gibi asılı duruyor, havayı ağırlaştırıp bunaltıyor ve nefes almayı imkansız hale getiriyor.

Telefonumda bir radyo istasyonu bulup sesini açıyorum, camdan dışarı bakıyorum ve dikiz aynasında Ford'la göz göze gelmeyi reddediyorum.

Onun için sadece bir gecelik bir şeydi. Ve bu iyi.

Gayet iyi.

Züppe. Peachy. Tamam.

Zaten yalnız bir kurtla ilgilenmiyorum.

Kesinlikle kardeşlerimin beni korumak için kullandığı biri değil. O haklı. Bu bir hataydı.

Ve bu gece Pack Sensible ile randevum var. Odaklanmam gereken şey bu.

Ama bu zor, çünkü her ne kadar radyo istasyonunu ve trafiği büyüleyici bulmaya çalışsam da Ford'un yüzü çok daha büyüleyici. Bakışlarım sürekli ona kayıyor, ne zaman bana doğru baksa uzaklaşıyorum.

Neredeyse... üzgün görünüyor. Tıpkı sesi gibi. Ama nedenini anlamıyorum.

Muhtemelen işi için endişeleniyordur.

Biraz oflayıp kollarımı kavuşturuyorum, şehrin merkezine varıp her zamanki park yerimizi aldığımızda tamamen rahatlıyorum.

Kapımı bekliyorum ve her zamanki kaçma numaramı deniyorum. Ancak bu sabah Ford benim için hazırды, omzuma inen sert bir el, dün geceye dair her türlü anının zihnimde yeniden dolaşmasına neden oldu.

Güzel elleri var. Güzel, yetenekli eller.

Büyük ve sıcak ve güçlü ve ...

"Molly?" Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. Her şeyi geri mi alacak, aslında beni arabaya bindirip eve, yatağına götürmek istediğini mi söyleyecek? "Bugün kaçmak yok, tamam mı? Dün geceki kazaya kimin sebep olduğunu ya da niyetlerinin ne olduğunu hâlâ anlamış değiliz. Bütün gün yanımda kilitli kalmanı istiyorum. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Doğru... bunu... tahmin etmeliydim.

"Elbette," diyorum parlak bir sesle, güneş henüz doğmamış olmasına rağmen güneş gözlüklerimi yüzüme kaydırıyor ve çantamı kavırıyorum.

Bugün masamda beni bekleyen Colt yok ama içeri girdiğimizi duyunca kendi ofisinden çıkıp bir anda tepeme dikildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

Saatime baktım. "Saat tam olarak 8. Sabah toplantımız için buradayım."

"Evde iyileşiyor olmalıydın."

"Ben de ona öyle dedim," diye homurdanıyor Ford.

"İyiym ve ilk haftamda bir gün bile iş kaçırmayacağım."

"Ama kolun nasıl? Nasıl hissediyorsun?" Colt gözlerini endişeyle üzerimde gezdirerek soruyor. Sonra burun delikleri şişiyor ve gözleri durup yüzüme dikiliyor. Bir de baktım ki beni bileğimden tutmuş ofisine sürüklüyor, kapıyı Ford'un suratına çarpıp sürgüyle kapatıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ford kapıya vurarak talepte bulunur.

"Asistanımla bir toplantı yapıyorum - ÖZEL olarak!" Colt bağırarak karşılık verir.

"Kapıyı aç!" Ford kapı tokmağını o kadar sert sallıyor ki tüm duvarın yıkılabileceğini düşünüyorum.

"Ford," diyorum bıkkınlıkla, "sorun yok. Colt - kapının kilidini aç." Colt bana ters ters bakıyor. "Açmazsan o şeyi parçalayacak."

Colt biraz daha bakar, sonra nefesinin altında sürgüyü geri kaydırır.

Kapı hemen açılıyor ve kendimi kararlı bir şekilde Ford'un yoluna bırakıyorum.

"Dışarıda bekle Ford," diyorum ona en sert ses tonumla (ki alfa bana kaşlarını çatarken bu çok zor). Hareket etmiyor. Ben yine de yerimde duruyorum. "Ford! Kapıyı kilitlemeyecek, değil mi Colt?" Omzumun üzerinden Colt'a bakıyorum. "Colt!"

"Kapıyı kilitlemeyeceğim," diyor asık suratla, "ama dışarıda kalacağına söz vermesi gerekiyor."

"Sadece o isterse - eğer yapmam için bağırırsa -"

"Bağırmayacağım." Ford'u biraz dürtüyorum ve o da teslim oluyor, birkaç adım geriye gidiyor ve kapıyı tekrar kapatmama izin veriyor.

Kapı kapanır kapanmaz Colt, "Onunla yattın," dedi. Bana bir adım daha yaklaşıyor, nefesini içine çekerken burun delikleri ikinci kez alevleniyor. "Kokusunu alabiliyorum." Ellerini yumruk yaptı. "Lanet olsun, Omega."

Ben de ona ters ters baktım. "Bu seni ." "Ne olmuş yani? Sen artık bir şeysin."

Yüzümü buruşturuyorum. Bir şey mi? Şey de neyin nesi? "Bana burada ne soruyorsun, Colt?"

"Onunla yatıyorsun. Sen onun musun?"

"Ben kimsenin değilim," diyorum niyetimden biraz daha fazla iğnelenerek. Çünkü her ne kadar bunu kimseye itiraf etmek istemesem de, birinin olmak istiyorum. Bir sürüye ait olmak istiyorum. Bütün bir alfa sürüsüne ait olmak istiyorum. Bea'nin sahip olduğu şeyi istiyorum. Ava'nın sahip olacağı şeyi istiyorum. Sevgi ve arkadaşlık. Tüm bu lanet üzüntüyü silip süpürecek alfalar. Ama tüm bunlara rağmen, her zamanki fa- cade'i takınıyorum. "Ve asla olmayacağım. Ben kendimim."

Belki de yüz ifadesi yumuşadığı için incindiğini anladı. "Öyle demek istemedim... ben sadece... siktir et..." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bunun ne kadar eziyet verici olduğunu bilmiyor musun? Kokuyorsun..."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu sabah duş aldım. Bok kokusu alamazsın."

Bir adım daha yaklaşıyor, burun delikleri titriyor şimdi. "Onun kokusunu içinde hissedebiliyorum, tatlım."

Kafa derimden ayak parmaklarıma kadar titriyorum.

"Dediğim gibi, seni ." Gözlerinin içine bakıyorum. "Hatırladığım kadarıyla dün gece de sana bir fırsat vermiştim ve *sen* bunu görmezden gelmiştin."

Bunun acısı hala Ford'unkinin yanında sızlıyor. "Sana söyledim, paylaşmam."

Omuz silkip etrafından dolanıyorum, masasının önündeki yerime oturuyorum ve bu konuşmanın bittiğini açıkça belli ediyorum.

Günün geri kalanında huysuzlanıyor, her fırsatta bana surat asıyor ve tüm emirlerini havlayarak söylüyor. Ford'un üzgün köpek yavrusu gözleriyle birleşince, günün bitmesini ve hafta sonunun gelmesini gerçekten bekleyemiyorum. Ciddi bir pişirme işi yapacağım - tabii önce Pack Sensible ile randevum var - ve ondan önce Bay Red Flag'in ofisinde not almamı istediği bir telefon görüşmesi var.

Colt, ofisindeki telekonferans yazılımını açıp küçük konferans masasında yanındaki koltuğu işaret ederken, "Bu müşteri konuşmanın içine gelişigüzel önemli bilgiler serpiştirmeyi seviyor," diyor. "Açık olman ve söylenen her şeyi not etmen gerekiyor."

"Sorun değil," diyorum ona, sandalyeye çökerek.

Ekran boş, 'arayanın katılması bekleniyor' mesajı yanıp sönüyor.

Colt bana yan gözle bakıyor, bakışları vücudumda geziniyor. Sonra burnunu ovalayarak ofluyor.

"keser misin?" diye tıslıyorum. "Gerçekten o kadar kötü kokmuyorum."

"Sorun da bu zaten," diye mırıldanıyor. "Harika kokuyorsun."

Ekran renkten giriyor ve ekranda birkaç yüz beliriyor, beni sıcak yanaklarla baş başa bırakıyor ve ne anlama gelebileceğini merak ediyorum.

Benim kokumu mu seviyor? Benim kokumla Ford'unkinin karışımı mı hoşuna gidiyor? Yoksa ... Ford'un boşalmasının kokusunu alabildiği için mi?

İkincisi olduğu fikri, bu kadar mahrem bir şeyi koklayabildiği fikri, bunu çekici bulduğu fikri, şey, tüm lanet olası yaramaz içim aynı anda dönüyor. Onlar gerçekten sapık küçük sapkınlar.

Dudağımı ısıırıyorum, şu anda gerçekleşmekte olan, takip etmem ve not almam gereken konuşmayı takip etmek için zorlanıyorum.

Ama dinlemeye çalıştıkça kulaklarım Colt'un nefesinin sesiyle doluyor - düzensiz. Kokusu burnuma daha fazla nüfuz ediyor - erkeksi. Vücudunun sıcaklığını yanımda daha fazla hissedebiliyorum. Bu beni biraz sersemletiyor. Biraz başım dönüyor ve kalçalarımı birbirine sürtüyorum.

Colt bana bakıyor ve nefesinin altından fısıldıyor: "Senin not alman gerekiyordu."

Başımı sallıyorum ve gözleri ekrana dönüyor.

Ekranın ortasındaki yaşlı, huysuz görünümlü adama, "Tüm bunları ele almak için bazı hatlar ayarlayabiliriz, Dean," diyor, sesi beni koltuğumda biraz zıplatıyor. "Hukuk departmanından ne tavsiye aldınız?"

Masanın altında, kalçası benimkine sürtünüyor ve ben oturduğum yerde kıpırdanıyorum, tenim temasla ısınıyor ve nabzım bacaklarımın arasında atmaya başlıyor.

Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Kafamı tüm bu kirli düşüncelerden arındırmalıyım. Konsantre olmalıyım.

Kalemimin ucunu not defterimin yüzeyine bastırıyorum ama hareket ettiremiyorum. Konuşulan kelimelerin hepsi önemsiz. sıcak ve kaygan, iç çamaşırımın içinde yüzüyor.

durumdayım.

"Dean, anlıyorum," diyor Colten yanımda. "Şirketin WET olarak görünmesini istemezsin." Ona bakıyorum ama o gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Molly, bunu bir kenara not etmeliyiz." Kıpırdayamayınca kalemle birlikte defteri alıyor ve kelimeyi iki kez daire içine alarak büyük harflerle yazıyor.

Ekrandaki büyük patron uzun bir tirada başlıyor ve Colt da başını sallayarak bana defteri geri veriyor. eli masanın altında, uyluğumun üzerinde duruyor. Nefesim kesiliyor.

Elini sopayla uzaklaştırmalıyım. Ayağa kalkıp dışarı çıkmalıyım.

İkisini de yapmak istemiyorum. Elinin tam orada olmasını, parmaklarının eteğimin altındaki çıplak teni bulmasını ve parmak uçlarıyla daireler çizerek beni nazıkçe okşamasını istiyorum.

"Evet, katılıyorum, araştırmalıyız. Islak gibi görünüp görünmediğini test etmeliyiz. Bunu hemen halledeceğiz, değil mi Molly?"

Eli eteğimin kumaşının altından kayıyor ve otomatik olarak bacaklarımı onun için ayırıyorum, elini yavaşça uyluğumun iç kısmına doğru kaydırmasına izin veriyorum, cildin daha yumuşak, daha hassas hale geldiği, hareketinin her yere elektrik akımı gönderdiği, nabzın bacaklarımın arasında bir aciliyetle attığı yer.

Dudağımı ısıriyorum, kalemimi kavriyorum. Parmakları daha yukarılara uzanıyor, içim sızlıyor ve bir ürperti onu selamlamak için omurgamdan aşağıya iniyor. Bacaklarımı daha geniş açarak onu ileriye doğru itiyorum ve parmakları iç çamaşıma sadece milimetrik mesafedeyken duruyor.

"Dean, sadece kontrol ediyorum, devam etmek için izniniz var mı?" Dean duymadığım bir şeyler ve Colt çimdikliyor.

"Molly?" diye fısıldıyor ağzının kenarından.

Başımı hafifçe sallıyorum. Çünkü. Evet, Tanrım, evet, devam etmesini istiyorum.

Masa üstündeki eli, herkesin görebileceği, eteğimin yarısına kadar gelmemiş olan eli, esneyip gevşiyor ve sonra külotumun köşebentini bir o yana, bir bu yana, tümseğimin üzerinden okşuyor, kumaşın içinden dudaklarımın birleştiği yeri izliyor.

Dudağımı daha da sert ısıyorum, gözlerimi açık tutmayı imkansız buluyorum, sandalyemde alçalmamayı imkansız buluyorum.

Boştaki elimle kolçağa tutunuyorum, parmak eklemlerim neredeyse bembeyaz.

"Kesinlikle, uzun zamandır bunun üzerinde çalışmaya hevesliyiz Dean. Hemen dalmaya hevesliyiz," diyor Colt ve parmaklarını külotumun ipeğinin altına daldırıp bana dokunurken sesindeki hafif gerginliği duyabiliyorum.

Elektrikten daha fazlası. Colt'un gürültülü bir öksürük kriziyle örttüğü muhtaç bir iç çekişten başka bir şey yapamıyorum, bardağından bir yudum su almak için uzanıyor.

Dean fark etmemiş gibi görünüyor, ne de bu görüşmedeki astlarından herhangi biri. Colt parmağını kıvrımlarımda gezdirirken, en hafif dokunuşlarla klitorisimi çınlatırken, beni yerimde sarsarken ve sonra girişimi bulup onu çınlatırken yüzleri bulanıklaşarak odağa girip çıkıyor. Yuvarlak ve yuvarlak ve yuvarlak, bacaklarımı masanın altında titretiyor.

Kalemi daha da sıkı kavrayıp büyük harflerle bir şeyler karalıyorum: LÜTFEN.

Nota bakıyor ve sonra parmağı . Gittikçe daha derine kayıyor, yerime sürtünüyor ve görüşümde yıldızlar parlıyor.

Ağzımdan muhtaç bir inilti çıkıyor ve bir de bakıyorum ki Colt elini masaya vuruyor, onun su bardağı ve benimki uçuyor, her yere su dökülüyor.

"Ahhh, kahretsin, bak ne yaptım. Burada sırılsıklam olduk Dean. Üzgünüm, görüşmeyi kısa kesmek zorundayız."

Yumruğunu telekonferans cihazına indiriyor ve ekran ile ses kıvılcımlar saçarak kesiliyor.

"Çok ıslak!" diye homurdanıyor, sandalyesinden inip dizlerinin üzerine çöküyor ve sandalyemi sürükleyerek açık kalçalarımın arasına diz çöküyor. "Çok ıslak."

Külotumu sıyrıp içime doğru ilerlerken ve o noktaya masaj yaparken "Hı hı," diye kabul ediyorum.

"İyi bir omega gibi. Lanet olası iyi bir omega." Sesi tüm kırılmış, saygın iş tonunu kaybetti. Artık tamamen ham ve alfa.

Çaresiz. Bu beni daha da ıslatıyor, tıpkı bir omega'nın yapması gerektiği gibi onun için fişkırıyorum.

"Benim için gelecek misin, tatlım?"

"Evet," dedim emir üzerine.

"Güzel."

Serbest eliyle sağ ayak bileğimi kavlıyor ve bacağımı göğsüme doğru eğilmeye zorluyor, yüksek topuğum yere çarpıyor ve amım onun görmesi için daha da açıkta kalıyor.

"Şuna bak," diyor, parmaklarını içimde pompaladığı yere bakarken gözleri karanlık ve kirli. "Bak ne kadar güzelsin. Böyle olacağını biliyordum, Molly. Öyle olacağını biliyordum."

Altın kalem parmaklarımdan düşüyor ve iki elimle sandalyenin kollarına tutunuyorum, vücudum alçalıyor, kalçalarım parmaklarının itişini karşılamak için yükseliyor.

"C-C-Colt," diye yalvarıyorum.

"Seni yakaladım," diyor, "Seni yakaladım." Öne doğru eğiliyor ve ağzı amıma değene kadar ne yaptığını anlamam biraz zaman alıyor. Gıcırdıyorum. Ofisindeyiz ve kapı kilitli değil. Herkes içeri girebilirdi. Herkes içeri girebilir ve onun beni yediğini görebilirdi.

Ama dili içime doğru ilerlerken, her yerimin tadına bakarken ve en abartılı ziyafeti çeken aç bir adam gibi inlerken, tüm ofisteki herkesin şu anda içeri girip yaptığı her şeyi izlemesi umurumda değil.

Umursamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Ve hassas çıkıntıma tekrar tekrar dokunduğunda bacaklarım titriyor, göbeğim geriliyor ve eşikte olduğumu biliyorum.

"Tadın tatlım," diye mırıldanıyor bana karşı, dudaklarının titreşimleri beni daha da yakınlaştırıyor.

"Ben gidiyorum..." Nefes nefese kaldım, "Gidiyorum..."

"Evet, öylesin," diye homurdanıyor ve ben yuvarlanıyorum. Doğruca uçurumdan aşağı yuvarlanıyorum ve coşkunun uçurumuna düşüyorum.

Molly

"AMAN TANRIM," diye inliyorum, ellerimi yüzüme kapatıp kapıya doğru bakıyorum çünkü Colt'un adını, dilinin ucuna ve parmaklarının etrafına boşaldığımda bu ofis bloğunun ve her iki taraftakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle haykırdığımdan oldukça eminim.

Bacaklarımın arasından bana bakıyor, yüzü benim kayganlığımla parlıyor ve ıslanıyor.

"Bunu tekrar yapmak ister misin?" diye soruyor, ilk seferin ne kadar iyi olduğunu bildiğini söyleyen kurt gibi bir sırıtışla.

"Hayır!" "Muhtemelen herkes her şeyi duymuştur." diye fısıldadım. Ford'un buraya gelip iyi olup olmadığını sormamasına şaşırdım.

"Saat akşam 6. Bugün Cuma. Herkes evine gitti."

"Ford!" Tısladım.

Colt kaşlarını çatıyor. "Koruman artık ne yapacağın ve kiminle yapacağın konusunda söz sahibi mi?"

"Hayır," diyorum bacağımı omzundan çekerek, "ama..."

Baldırımını avucunun içine alıyor ve kalçamdan yukarı doğru bir şerit yalayarak bir damla kayganlığı süpürüyor.

"O halde," diyor hassas tenini ısırarak, "seni yemeğe çıkarmamı ister misin, sonra buna o otelde devam edebiliriz."

Dün gece konuştuğunuz oda?"

Koltuğumda ayağımı sürüyerek kalkıyorum, eteğimi tekrar bacaklarımdan aşağı çekiyorum ve az önce her ne olduysa külotumu kaybettiğimi fark ediyorum.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır, cebinden bir mendil çıkarır ve yüzünü siler.

"Ya da yemeği atlayıp doğruca otel odasına gidebiliriz. Eğer istersen bütün akşam seni seve seve yerim Omega." Gözleri kararıyor. "Eğer izin verirsen."

Bluzumu düzeltiyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Kaşlarımdan etrafı biraz nemli. Kapıdan içeri girdiğimde Ford bu ofiste neler yaptığımızı tam olarak öğrenecek.

Ama ne önemi var ki? Dün gecenin tek seferlik bir şey olduğunu açıkça belirtti. Ayrıca, beni bir otele kadar takip edip dışarıda beklemesini de istemem. Bu... utanç verici olurdu.

"Peki senin evinin nesi var?" "Benim evim mi?"

Colten ayağa kalkarak söylüyor.

"Evet, neden oraya geri dönemiyoruz. İğrenç mi? Pasaklı mısın?"

Kıkırdıyor ama sesi samimi gelmiyor. "Evet, onun gibi bir şey. Bir otel daha iyi olur. Tabii... beni yuvana geri götürmek istemiyorsan, tatlım."

"Peki kardeşlerim tarafından hadım edildiniz mi? Hayır." Elini uzatıp beni ayağa kaldırırken başımı iki yana eğip onu düşünüyorum.

"O bir otel. Hiç The Rockery'ye gittin mi? Oradaki süit aklınızı başınızdan alacak. Manzara-"

"Bütün kızlarınızı oraya mı götürüyorsunuz, Bay Kızıl Bayrak?" diye sordum.

"Hayır." Duraksıyor. "Şehre ilk taşındığımızda orada kalmıştım.

Bize yaşayacak bir yer bulmadan önce." Biz mi? Biz mi?

Bu da ne...?

"Aslında, hadi senin yerin olsun," diyorum, beni yakın tutarken yakasıyla oynuyorum.

"tercih ederim."

Ondan uzaklaşıyorum. "evlisin, değil mi?!" Yanaklarım birden ısındı. Bilmem gerekirdi.

"Evli misin? Ben mi? Hayır."

"Tamam, evli değilsin ama bir kız arkadaşın var, değil mi?" Başımı sallıyorum. Bacaklarım titriyor. Mide bulantısı boğazımda fokurduyor. Önce Ford. Sonra Colt. Bizi yalnız kurtlar konusunda uyarmalarının bir sebebi var. Ve ben yine de kandım. "Aman Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim! Tabii ki biliyorsun. Senin tipin hep öyle yapar."

Ayakkabımı almak için eğildim, bir an için kafasına vurmayı düşündüm ama bu ofiste onunla daha fazla kalmaya dayanamıyorum. Bunun yerine, ofis kapısına doğru fırladım.

Colt hemen topuğumun dibinde, ben açmaya çalışırken eliyle kapıyı itiyor.

"Molly," diyor sertçe, "benim bir karım, kız arkadaşım," ona ters ters bakıyorum, "erkek arkadaşım, partnerim ya da buna benzer bir şeyim yok. Tamamen bekârim."

"O zaman bu kadar büyütecek ne var Colten? Beni istediğini söylüyorsun. Günlerdir peşimdesin. Ve şimdi... şimdi beni evinde istemiyor musun?"

Yutkunuyor, boğazındaki adem elması bir yükselip bir alçalıyor. "Bu... bu karmaşık."

"Eminim öyledir," diye tersliyorum, kapıyı onun elinden çekip alarak açıyorum. "Neyse, artık bir önemi yok. Bu gece bir randevum var. Bir sürüyle. Boş değilim!"

"Ne?!" diye kükrüyor ama ben çoktan ofis katını yarılamaıştım, Ford bana yetişmek için koşturuyordu.

"Sorun ne?" diye soruyor, "Ne oldu?"

"Yok bir şey," diye mırıldanıyorum, asansörün düğmesini dürtüyorum. Yaralanmamış kolumu kavriyor ve beni döndürmeye çalışıyor. "Bir şey mi yaptı? Boynunu kırmam mı gerekiyor?"

Burnu seğiriyor ve gözleri açılıyor. Kolumu bırakıyor, yüzünü acı kaplıyor ve ben bunu daha fazla yapamıyorum.

Bütün bu oyunları oynayamam.

Yapabilirmişim gibi davranıyorum. Her şeyde alfalar kadar iyiymişim gibi davranıyorum. Ama değilim. Beni istiyorlarmış gibi yapıyorlar, sonra beni elde ettiklerinde çürük bir elma gibi bırakıyorlar. Tıpkı olduğum baharatlı küçük omega gibi.

Tekrar tekrar almaya devam edemem. Önemi yokmuş, acıtmıyormuş gibi davranmak. Kalbim zaten çok kötü acırken-

her gün. Devam etmek bu kadar zorken değil. Her şey yolundaymış gibi davranmak. Sanki onu çok ama çok özlemiyormuşum gibi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve onları silip süpürüyorum, kapılar açılırken asansöre doğru yürüyorum ve Ford'un gözleriyle buluşmak için dönüyorum. Sulu görüşümle bulanıklaşıyor. Göğsüme çarpan acı ve incinmenin gözlerine yansıdığını görüyorum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama sonra kapılar kapanıyor ve ben iniyorum. Tek başıma iniyorum.

Lobiye ulaştığımda bomboştı. Colten haklı, Bayan Snooty Resepsiyonist de dahil olmak üzere herkes hafta sonu için hazır.

Ford'u beklemeliyim. Beni yakalayıp eve götürmesini beklemeliyim. Ne de olsa daha dün yolda çarpışmıştık.

Ama bunu yapamam. Kalbimdeki acı kaburgalarımı kırarken, başımdaki basınç kafatasımı zorlarken ve ciğerlerim oksijen için yanarken burada durup bekleyemem.

Topuğumu ayağıma geçirip çıkışa doğru yürüyorum, doğruca kapılardan geçip öğleden sonra güneşinin altına giriyorum. Gözlerimi kapatıyorum, ışınları yüzümde hissediyorum ve içime çekiyorum. Şehrin havası burnuma çarpıyor, tuzlu, kirli ve benzin gibi kokuyor.

Benzin mi?

Gözlerim fal taşı gibi
açıldı. "Selam ."

"River!" Binanın kenarına yaslanmış, altın sarısı saçları dağılmış, elleri kot pantolonunun ceplerinde, bir ayağı diğerinin üzerinde bileklerinden çapraz duruyor.

Küçük bir kalabalık kaldırımında durmuş ona bakıyor, telefonlarıyla fotoğraf çekiyor ve birbirlerine kıs kıs gülüyor. Çoğunluğu kadın, koyu renk takım elbiseli iki adam dışında hepsi onları geride tutuyor. River hepsini görmezden geliyor gibi görünüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Seni bekliyorum," diyor rahatça.

"Ben mi?" diyorum burnumu çekerek ve elbisemin koluyla yüzümü kurulamaya çalışarak.

"Hey," diyor, rahat duruşunu kaybedip doğruldu ve bana doğru bir adım attı. "Her şey yolunda mı ufaklık?"

Bizi izleyen kalabalığa bakıyorum. "Gayet iyi," diyorum ve ayaklarımı kaldırıp kaldırım boyunca yürümeye başlıyorum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Eve gitmem gerekiyor. Pack Sensible ile randevuma hazırlanmalıyım. River Caspian peşimdeyken ve bir sürü hayranı onu kovalarken şehirde başıboş dolaşmaya ihtiyacım yok.

"Colt muydu?" River yanımdan nazikçe soruyor. Ona güvenmiyorum. "Pisliğin teki olabileceğini biliyorum ama her ne yaptıysa-"

"Siz ikiniz arkadaş mısınız? Kardeş gibi mi?" "Evet."

Durup ona bakıyorum ve o da duruyor, bizden birkaç adım ötedeki izleyici kalabalığı da duruyor.

"O zaman bana doğruyu söyle, Colten Turner'ın bir kız arkadaşı... ya da erkek arkadaşı... ya da herhangi bir partneri var mı?"

"Neden vardır sen sormak Ben Bu mu?" o sorar
ile a İPUCU eğlence.

"Bu bir evet mi?"

"Bu bir evet değil. Bu bir hayır. Ama neden öyle düşündüğünü merak ediyorum?"

Arkadaşımın sana olan ilgisini açıkça ortaya koyduğunu sanıyordum."

"Beni evine değil bir otele götürmek istedi. Aslında, evine geri dönmeme konusunda oldukça kararlıydı ve bu bana doğru gelmiyor. Tüm omega karıncalanma hislerimi harekete geçiriyor."

"Argh," diyor River, elini altın rengi buklelerinin arasından geçirerek hayranlarının bayılmasına neden olacak şekilde karıştırırken. "Ahhhh."

"River?"

"Bu onu ilgilendirir, benim söylemem gerekmez." Kaşlarımı çattım. "Ama bu başka bir kadın, omega ya da başka bir erkek değil. İtiraf etmek beni ne kadar üzse de, adamın gözü sadece sende gibi görünüyor."

"Şimdilik."

"Evet, ama onu daha önce bir kıza bu kadar düşkün görmemiştim."

Dudağımı çiğniyorum ve uzaklara, akan trafiğe doğru bakıyorum.

"Yani," diyor, yaklaşıyor ve parmaklarını

Benim. "Eğer geceyi Colten'la geçirmeyeceksen, benimle geçirmek ister misin? Seni gitmek istediğin her yere götürebilirim. New York'a. LOS ANGELES. Barbados."

Kalabalıktaki fısıltıların yoğunlaştığını duyabiliyorum.

Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor ve bu hem rahatlatıcı hem de heyecan verici.

"Benim zaten bir randevum var." "Colt ile ama-"

"Potansiyel bir sürüyle."

Ağzının kenarı o eğlenen yarım gülümsemeyle kalkıyor ve sanırım kalabalıktaki kızlardan biri gerçekten güverteye vuruyor.

"Potansiyel bir sürü mü? Hangisi?" Çenesini sallayıp parmaklarımı sıkıyor.

"Muhtemelen onları hiç duymamışsındır."

"Beni dene."

"Winston'ı topla."

Başını geriye atıp gülüyor. "Ne?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

"Tabii ki onları tanıyorum. Onlar benim muhasebecilerim."

"Yani?"

"O adamlarla gerçekten tanıştın mı ?"

Elimi onunkinden çekiyorum. "Şey... hayır... tam olarak değil, ama en iyi arkadaşım bana uyacaklarını düşünüyor ve benimle tanışmak istiyorlar ve-"

"Uygun değiller," diyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onları ve seni tanıyorum."

"Beni tanımıyorsun. Sadece iki kez karşılaştık."

"Bu kadar yeter. Bazı insanlarla milyonlarca kez karşılaşırsınız ve onları asla gerçekten tanımazsınız. Bazı insanlarla ise bir kez karşılaşırsınız ve bilmeniz gereken her şeyi bilirsiniz."

"Peki bu ne?" Sormamam gerektiği halde soruyorum. Bu konuşmayı bitirip Ford'u bulmam ve eve dönmem gerektiği halde.

"Sen tam bir havai fişeksin, Molly Stormgate."

Omuzlarımın çöktüğünü hissediyorum. Bir fişek. Aynen öyle. Bir alfayı yatağa atacak kadar heyecan verici ama kalmak istemesini sağlayacak kadar değil.

"O lanet muhasebecileri diri diri yakacaksın, ufaklık." Kıkırdıyor.

"Yapmayacağım."

"Yapacaksın. Çünkü onlar senin için çok sıkıcı. Zorlanmaya ihtiyacın var. Heyecanlı olmanız gerekiyor. Olmaya ihtiyacın var..." Bana uzanıyor.

"Neye ihtiyacım olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok," diyerek ellerini savuşturdum ve seyircilerimizden birkaçının hoşnutsuz bakışlarını üzerime çektim. "Benim mantıklı, istikrarlı ve güvenilir birine ihtiyacım var. Yalancılara, sır tutuculara ve ... ve ... oyunculara ihtiyacım yok!"

"Beni mi kastediyorsun ufaklık?" diyor göğsünü işaret ve bir kaşını kaldırarak.

Başımın kalabalığı işaret ederek, "Bir şöhretiniz var," diyorum, "ve pek çok fırsatınız."

"Benim bir ünüm var. Ama bu doğru anlamına gelmez." Şimdi kaş kaldırma sırası bende. "Tamam, belki biraz doğrudur. Ama belki de değişiyorum, belki de değişmek istiyorum... doğru kadın için."

Kalabalıktan bir ahhh korusu yükseliyor ve bir kadın bağılıyor: "Delirdin mi sen? Ona bir şans verin."

Bana köpek yavrusu gibi bakıyor. Ben de. "Sana bu gece bir randevum olduğunu söylemiştim."

"Peki ya yarın?"

"En iyi arkadaşımın takılıyorum."

"Tamam," diyor, elini uzatarak. "Telefonunu bana ver."

"Neden?" Şüpheyle soruyorum.

"Sana numaramı veriyorum. Takvimine bak ve ne zaman müsait olduğunu söyle. Seni uyarıyorum, Salı günü Mona- co'ya gidiyorum. Sonraki Cumartesi bir yarışım var."

Kalabalıktan bir başkası "Kazanacak" diye sesleniyor.

"Elbette," diyor telefonumu alıp içine bir şeyler yazarken. "Her zaman uçup bana katılabilirsin."

"Monako'ya mı? Ciddi misin sen?"

"Evet, seni alması için jetimi göndereceğim. Beni hiç yarışırken gördün mü ufaklık?" Telefonumu geri veriyor, parmak uçları benimkilere değiyor ve fısıltıyla ekliyor: "Bunu yapmana degecek bir şey yaparım."

Onu yarışırken gördüm. Televizyonda. Büyüleyiciydi. Gözlerimi ekrandan ayıramadım. Baştan çıktım, fena halde baştan çıktım,

kulağa son derece çılgınca gelse de - özellikle de randevum ve işim varken.

"Bunu düşüneceğim," diyorum, Ford'un seyircilerin arasından sıyrılıp bana doğru geldiğini görünce rahatlıyorum.

"Güzel." O orantısız gülümsemesiyle bana göz kırptıyor. "Beni düşünmen fikri hoşuma gidiyor ufaklık."

R iver

"Sence onu dışarı çıkarmama izin verecek mi?" Son bir saattir beni takip eden hayran kalabalığına dönerek soruyorum.

"Eğer yapmazsa, beni dışarı çıkarabilirsin, River," diye bağırıyor yaşlı bir kadın ve etrafındaki diğer kadınlardan birkaçı başını sallıyor.

"Ahhh, çok isterdim hanımlar ama sadece bir kızda gözüm var. Şuradaki," diyorum, yanında korumasıyla geri çekilen omega'yı işaret ederek. "Şimdi buradan çıkmam gerekiyor, gitmeden önce kim selfie ister?"

Birkaç heyecan sesi duyuldu ve ardından iki güvenlik görevlisinin tüm çabalarına rağmen etrafım sarıldı.

On beş dakika sonra beni kalabalıktan çıkarmayı başardılar, iki deri bilezik ve kemerim eksilmişti.

El sallıyorum ve yeni arkadaşlarımı kaybetmemek için dolambaçlı bir yoldan Colten'in ofisine doğru hızlı yürüyorum.

En eski arkadaşımı ofisinde gizlenirken buldum.

"Eve mi gidiyorsun?" Dikkatini çekmek için parmaklarımı açık kapısına vururken ona soruyorum.

Bilgisayar ekranından başını kaldırıyor, yorgun ve biraz yıpranmış görünüyor. Ofis buram buram omega kokuyor. Cehennem gibi baharatlı.

"Evet, sadece . Burada ne işin var?" "Omega'yı yemeğe davet etmeye geldim."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Ve seni geri mi çevirdi? Her şeyin bir ilki vardır dostum."

"Görünüşe göre seni de reddetmiş," diyorum kapı çerçevesine yaslanarak.

Kaşlarını çattı. İkisinin arasında ne dönmüştü? Ofisin kokusuna bakılırsa, belki de arkadaşımıdır diye düşünüyorum.

"Tadı nasıl?" Homurdanıyorum.

"Hayal edebileceğinden çok daha iyi," diyor gözümü şiddetle tutarak.

"Kahretsin. Ve yine de ..."

"Evet." Elini sakalında gezdiriyor ve bilgisayarını kapatıyor, ekran kararıyor.

"İkimiz de boş olduğumuza göre, beni akşam yemeğine davet etmek ister misin?"

"Araban yanında mı?"

Kıkırdıyorum. "Papa lanet bir katolik mi? Omega her zaman okyanustan daha mı ıslak kokuyor? Evet, arabam var, neden?"

"Çünkü ikimizi de götürebilirsin."

"Neden? Araban nerede?"

Dizüstü bilgisayarının kapağını kapatır ve kolunun altına asarak kapının arkasından ceketini alır.

"Eve dönerken açıklarım."

Arkadaşımın arka bahçesindeki şezlonglardan birine , bira şişesini sağ kalçama dayamış, güneşin ufukta batışını ve uzaktaki okyanus şeridini Ferrari kırmızısına çevirişini izliyorum.

"İşte," diyor arkadaşım, açık Fransız kapılarından geçip bana bir şişe daha uzatarak.

Yorgun bir iç çekişle yanımdaki şezlonga çöküyor. "Her şey yolunda mı?" Eve doğru bakarak soruyorum-

"Evet, her şey ."

"Güzel," diyorum, bakışlarım tekrar arkadaşşıma kayıyor. Yorgun ve bitkin görünüyor. "İstersen daha fazla yardım edebileceğimi biliyorsun."

Colt şişesinin kapağını kapatır ve uzun bir yudum alır. "Yardımlım var. Ayrıca sen lanet olası River Caspian'sın. Bir T-Rex'ten yardım alsam daha iyi olur."

"Bu işlerde iyi olduğumu biliyorsun."

Colt başını sallar. "Evet, öylesin. Muhtemelen bu işi benden daha iyi yaparsın."

"Saçmalama dostum," diyorum dizimi onunkine vurarak. "Harika bir iş çıkarıyorsun."

Gülümsemeyi başarıyor.

"Bazı günler buraya taşınmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum."

"Sen yaptın," diyorum ona. "Burayı sevdim. Bir havuzunuz var," diyorum önümüzde durgun duran suyu işaret ederek, yüzeyinde dev bir şişme ananas yüzüyor.

"Diyor ki ... şu anda kaç tane lanet olası evin var?"

"Kim bilir," diyorum ve elimdeki boş şişeyi yere bırakıp diğerini açıyorum. "Ee," diyorum, soğuk bir yudum almak için duraklayarak, "bugün omega ile ne olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Zaten bildiğine dair bir his var içimde."

"Beni tüm lezzetli külçelerle doldurabilirsin. Hani şu geldiğinde nasıl görüldüğünü, sesinin nasıl anlattığın kısım." Başımı arkaya eğerek inliyorum.

Bu kadın kafamın içine sağlam bir şekilde yerleşti ve ondan kurtulamıyorum. Bugün o hayranlara saçmalamıyordum. Tek düşündüğüm o. Bugün neredeyse arabamla kaza yapıyordum, aklım onun lanet olası görüntülerine takılmıştı ve ben asla kaza yapmam.

"Bu boku seninle paylaşmayacağımı biliyorsun," diyor.

"Yazık," diyorum, hızla kararan gökyüzüne bakarak. "Eskiden öyleydin."

"İşler değişir, dostum."

"Evet." Başımı arkaya eğip biramdan uzun bir yudum daha alarak soğuk sıvının boğazımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum. Paylaşmayı uzun zaman önce bıraktım, dinleyen herkese bunun bana göre olmadığını söyledim. Bu lanet bir yalandı. Bir omega paylaşmak beni ediyor. Onu tamamen soymak için birbirimizle çalışmak. Onu birlikte becermek. Ama ünlü olduğunuzda, paylaşmak bir seçenek değil; River Caspian'dan daha iyi olduklarını göstermek isteyen, daha büyük bir penise sahip olduklarını kanıtlamak isteyen çok fazla pislik var. Bu saçmalığa katlanamıyorum. Tek başıma daha iyiyim.

Bu şehir çok sıcak. Şişemi yere bırakıyorum ve tişörtümü silkiyorum. "Yüzmeye gitmek ister misin?"

"Saat 8."

"Ve?"

"Hayır, yüzmek istemiyorum." Kot pantolonumu çıkardım ve bacaklarımdan aşağı sıyırdım. "Sadece gürültüyü azalt, tamam mı?" Yukarıya, eve doğru bakıyor. "Ve boxer'ını giy. Aletlerinin havuzumda yüzmesini istemiyorum."

"Aletlerimle bir sorunun mu var?"

"Kendine sakladığın sürece." "Ve omega'dan uzakta, demek istiyorsun."

"Omega'mdan bir adamın aleti ne kadar uzakta olabilirse o kadar uzakta."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Bunun için söz veremem Colt."

Ellerimi başımın üzerine kaldırıp dizlerimi büküyorum, yanlardan fırlayıp suya giriyorum. Lanet olası biramdan daha soğuk ve berrak suda süzülüp diğer uçtaki fayanslara çarparken Colt'a bir ısıtma sistemine yatırım yapmasını söylemeyi not ediyorum. Yüzeyi yararak yukarı çıkıyorum ve gözlerimdeki suyu silkeliyorum.

"Bu gece bir randevusu olduğunu biliyor musun?"

"Omega mı?" Colt'un kaşları çatılır. "Evet, bana söyledi."

"Bir sürüyle birlikte. Kim olduklarını biliyor musun?"

Başımı sallıyor, gözleri söyleyeceğim bir şeyle ilgilendiğinde olduğu gibi bana kilitlenmiş. "Winston'ı topla. Benim ucube muhasebecilerim." Başımı sallayarak gülüyorum.

"Zenginler mi?"

"Onlar muhasebeci. Ne düşünüyorsun? Yani," suya uzandım, ayak parmaklarım yüzeye doğru sallanıyor, "benim gibi zengin değiller," sırtıyorum, "ama paraları var. Molly'nin böyle şeylerle ilgilendiğinden değil."

"Onun neyi bilmiyorsun."

"Bir avuç inek için ciddi endişelenmiyorsun, değil mi Colt?"

Koltuğunda kıpırdanıyor. "Ben daha çok koruma için endişeleniyorum."

Ayaklarımı havuzun dibine doğru sallıyorum ve suyun içinden ona doğru ilerliyorum.

"Koruma mı?"

"Üzerinde kokusunu alamadın mı?" diyor, şişeyi dudaklarına götürüp duraksayarak, "içinde kokusunu alamadın mı?"

"Kahretsin," diyorum gözlerimdeki suyu silerek. "Yani adam tam bir tank ve dün gece onu araba enkazından kurtardı-"

"Ben de öyle."

"Yine de o filmi gördün. Whitney Houston ve Kevin Costner'ın oynadığı. Hep korumaya aşık olurlar."

"Bir paket istediğini söylüyor."

"O küçük şeyin ne istediğini bildiğini sanmıyorum. Benim yanımdayken yanakları pembeleşiyor, nefesi telaşlanıyor ve kokuyor... çok ıslak kokuyor." Gözlerimi kapatıyorum, suyun içine batıyorum. Düşündükçe bile sertleşiyorum. "Sence dün geceki teklifini kabul etmeli miydik? Onu eve götürmeliydik... birlikte."

"Ben bunu yapmam, River. Ben paylaşmam."

"Eskiden öyleydin," diyorum bu akşam ikinci kez.

"Evet," diyor, "ama işler değişiyor."

İlk defa keşke yapmasalardı demiyorum.

Molly

"NASIL GÖRÜNÜYÖRÜM?" Papa Joes'un kapısına vardığımızda Silver'a soruyorum. Ford'un bu gece izin alıp beni kendisinin getirmesi konusunda ısrar etti - umarım bu Ford'un uzun saatler boyunca çalışmasından kaynaklanıyordur ve ikimiz hakkındaki şüpheleriyle bir ilgisi yoktur.

"Yüzüncü kez söylüyorum Molly, çok güzel görünüyorsun."

"Dişlerimde ruj yok mu?" Dudaklarımı geri çekiyorum ve yüzümü ona doğru çeviriyorum. Başını sallıyor. "Uçuşan saçlar yok mu?" Başımdaki telleri düzeltiyorum.

"Hayır, görünüyorsun."

"Hatta ..." kolumdaki bandajı işaret ediyorum.

"Öyle bile olsa."

Rahat bir nefes aldım. Kıyafetimi seçmem yarım saatimi ve Ava'yı acil aramamı almıştıCazibeli ama çekici bir kıyafet seçmiştik; kolları kapaklı, diz boyu etekli, hafif bir yazlık elbise. En seksi kıyafetim değildi ama bir şekilde Pack Sensible için uygun görünüyordu.

"Dışarıda mı bekleyeceksin?" Umutla soruyorum. Kardeşlerimin sürü üyeleri gibi korkutup kaçırarak hiçbir şey yok.

muhtemel talipleri.

"Geleceğim ama önce içeri girip etrafa bir göz atacağım." İnledim. "Eğer güvenliğini ciddiye almam onları rahatsız ediyorsa, o zaman onlar senin için uygun sürüler değiller, Moll."

Sanki bunu daha önce milyonlarca kez duymamışım gibi. "Elbette, ama bunu yüzlerine vurmak zorunda değiliz, tamam mı?"

"olabilirim."

Bakışlarımın onun devasa formundan aşağıya düşmesine izin verdim. "Tavuk çiftliğindeki bir fil gibi."

Silver beni görmezden geliyor, kapıyı iterek açıyor ve içeri giriyorum. Hemen arkada bir beni bekleyen Pack Sensible'ı görüyorum. Onlar da beni görüyor ve ayağa kalkıyorlar. En iyi dostça gülümsememi takınıyorum, onların yolunu kesiyorum ve Silver'ı Silver'lık işini yapması için yalnız bırakıyorum.

Yaklaştıkça kokularının ilk kokusunu alıyorum. Hoş, iyi gelen, göze batmayan. Göze çarpan bir şey yok. Rahatsız edecek bir şey yok. Sanırım bu iyi bir şey. Onların lehine bir ilk artı.

Ayrıca hepsinin oldukça yakışıklı olduğunu ve ortalama bir banka çalışanının tercih edebileceği düzgün kesilmiş saçlara sahip olduklarını fark ediyorum. İkisi birbirisiyle uyumlu tel gözlükler takıyor, bir diğeri ekose gömlek giyiyor ve sonuncusu da sevimli bir çil koleksiyonuna sahip.

Hepsi iyi durumda.

Yani, bu iyi, daha fazla artı.

"Merhaba" dedim, "Ben Molly."

"Molly, merhaba," diyor tişörtlü olan, yanağıma bir öpücük kondurmak için masanın etrafında dolanırken. "Seninle tanışmak çok güzel."

"Sizinle tanışmak da çok güzel."

"Sizi herkesle tanıştırayım. Ben Hans. Bu Chris. Guy ve Jude." Chris (çilli olan) yanağıma öpmek için masanın etrafında dolanırken Guy ve Jude da bana el sallıyor.

Chris bir sandalye çekip işaret . "Lütfen oturun. Size içecek ne ikram edebiliriz?"

"Ah," diyorum kendimi aşağıya bırakırken, göz ucuyla masaların etrafında dolanan Silver'ı görmezden gelmeye çalışarak. "Hepiniz ne içiyorsunuz?"

Guy bardağını kaldırarak, "Köpüklü maden suyu," diyor.

Yutkunuyorum, keşke çıkarken bir iki kadeh tekila içseydim diye içimden geçiriyorum. Bu randevuyu atlatmak için Hollanda cesaretine ihtiyacım olabilir ama görünüşe göre içmek söz konusu bile değil.

"Belki bir diyet kola?" Ben sorarım.

Chris garsona el sallıyor ama masaya doğru gelen Silver oluyor.

Yerin beni yutmasını dileyerek bir iniltiyi bastırıyorum.

"Merhaba," diyor Silver alfalar sürüsüne. "Ben Silver-"

"Kim olduğunu biliyoruz." Chris, Silver'ın kendini tanıtması çok komik bir şeymiş gibi kıkırdıyor.

"Doğru," diyor Silver, sertleşerek. "Ben Molly'nin kardeşlerinin sürü arkadaşıyım. Güvenlikten sorumluyum. Molly," diyor bana hitaben, "burada her şey yolunda görünüyor. Bana ihtiyacın olursa köşede oturuyor olacağım." En hafif tabirle rahatsız görünen adamlara tekrar bakıyor. "Yemeğinizin tadını çıkarın."

"Yapacağız," diyorum. Gerçi kolama biraz votka ekleyebilseydim muhtemelen daha çok keyif alırdım. Silver uzaklaştığında alfalara daha da yaklaşıyorum. "Papa Joes şehrin en iyi spagettisini yapıyor ne de olsa." Bu bir yalan. Annem yapardı ama şu anda bunu düşünmeyeceğim.

"Ben spagetti yiyemem," diyor Guy. "Gluten alerjim var."

"Çölyak hastasısın," diyorum, "Üzgünüm, bu berbat bir şey olmalı."

"Hayır, çölyak değil, sadece bana uymuyor."

Hans, "Bir asker gibi osuruyor," der ve diğer üçü güler, Chris o kadar sert güler ki burnundan solur.

Kibarca gülümserim. Osurmak. Evet, kesinlikle bir kızın ilk buluşmada duymak isteyeceği şey. Kesinlikle onlara karşı bir işaret.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Açık fikirli olmalıyım. Tamam, kalbimi hızlandırmıyorlar ya da o yaramaz içim pır pır etmiyor ama o da zamanla gelebilir, değil mi? Çünkü yakışıklı ve kibarlar. Eminim sevgi dolu ve sıcak da olabilirler. Ve son 24 saat içinde aptal içgüdülerim başıma bir yığın bela açtı.

"Peki spagetti menüden çıktıysa, ne tercih edersiniz?" "Hmmm,"

diyor Chris, menüyü eline alarak. "Muhtemelen sarımsaklı karidesler."

Burnumu karıştırmamak için çok uğraşıyorum. Sarımsak ve karides. Sanırım adam ilk buluşmada sevişmeyi beklemiyor. Mantıklı. Hmmm.

"Ne istersin, Molly?" Hans bana doğru eğilerek soruyor.

"Benim için kesinlikle spagetti. Spagetti ile yanlış yapamazsın." Guy bana "Biz kırmızı et yemeyiz," dedi.

"Sağlığınız için endişelendiğiniz için mi?"

"Çünkü inekler çevreyi mahvediyor." "insanlar olduğuna eminim, değil mi?" Ben de öyle dedim.

Hans kıkırdıyor. "Çok doğru."

"Koluna ne oldu?" Guy sordu. "Erm, araba kazası."

"Sen iyi misin?" Hans bariz bir telaşla sorar.

"Evet, sadece bir çizik. Bir de kafa derimdekini görmelisin. Ağaçtan düştüğüm için beş dikiş atıldı." Başımın arkasını gösteriyorum ve alfalar birbirlerine bakıyorlar.

Garson kız geliyor, kızların bir grup alfayla karşılaştıklarında her zaman yaptıkları o flörtöz şeyi yapıyor ve görünüşe göre bu adamların benimle randevuda olduğu gerçeğinden habersiz. Ben çatalımı düz tutarken Hans hepimiz için sipariş veriyor, sonra çatalımın daha eğri durduğuna karar verip geri çekiyor.

Garson gittikten sonra uzun bir sessizlik oluyor ve kafamı kaldırıp sürüye baktığımda hepsi bakıyor. Muhtemelen gitmeyeceğime çoktan karar vermişlerdi. Muhtemelen devam etmenin pek bir anlamı yok. Bu randevuyu kısa kesmeli miyim?

"Ava yeni bir iş başladığını söyledi," diyor Hans. Belli ki arkadaş canlısı olan, en iyi sosyal becerilere sahip olan o.

"Evet, Rock Publicity'de."

"Ne yapıyorsun orada?" Chris soruyor.

"CEO'nun kişisel asistanıyım," diyorum biraz da gururla. Düzgün bir unvanla düzgün bir işe sahip olmak iyi hissettiriyor.

"Colten Turner'a mı?" Chris soruyor.

"Evet, doğru" diyorum, bu da o bakışların daha da artmasına neden oluyor. "Siz ne iş yaparsınız?"

Gözlüklülerden biri olan Guy göğsünü kabartarak gururla, "Kendi muhasebe şirketimizi işletiyoruz," diyor. "Firmamızda çalışan

İki yüzden fazla çalışanımız var ve geçen yılki ciromuz 300 milyon doların üzerindeydi."

"Öyle mi?" Gerçekleri mi söylüyor yoksa beni sıkıştırmaya mı çalışıyor emin olamadan söylüyorum.

"Bu şekilde tanıştık," diye araya giriyor Hans, "üniversitede. Hepimiz muhasebe okuduk."

"Üniversiteye hiç gitmedim," diyorum çatalımla tekrar oynayarak, "gitmek istedim ama sonra-"

"Üniversiteye gitmek mi?" Chris alay ediyor. "Neden üniversiteyle uğraşasın ki?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Neden olmasın?"

Daha önce yaptığı gibi kıkırdıyor, ancak bu sefer aptal olanın ben olduğumu düşündüğü açık. "Sen bir omega'sın. Üniversiteye gerek yok. Sürünü bulursun ve ..."

Ve? Sonsuza kadar mutlu yaşamak mı? Evet, böyle olması gerektiğini biliyorum.

"Omega'mızın asla çalışmak zorunda kalmayacağı konusunda çok netiz. Ona iyi bakılacak. Ailemizi büyütmede özgür olacak," diyor Guy ve gözlüklü olan Jude da başıyla onaylıyor.

"Çok çocuk istiyoruz," diyor Hans, tekrar yaklaşarak. "İstiyor musunuz?" Ben soruyorum. "Tam olarak kaç tane?"

"En az altı," diyor Guy kendinden emin bir şekilde. "Ben sekiz isterim."

Chris genişçe gülümser. "Sekiz mi?"

Kendimi biraz hasta hissederek söylüyorum.

Garson kız sodamla geliyor, masanın üzerine koyuyor ve alfalara bir kez daha gülümsüyor. Hepsi de kibarca gülümsüyor, aptalca olduğunu bilsem de bu beni sinirlendiriyor. Ford bunu yapmazdı. Colt ya da River da yapmazdı. Bu alfalardan biriyle randevum olsaydı, tüm dikkatleri benim üzerimde olurdu. River'ın bu öğleden sonra sokakta hayranlarıyla dolu bir kalabalığı vardı ve onlara göz ucuyla bile bakmadı. Tüm dikkatini bana verdi.

Ben kolamı yudumlarken Hans, "Ava senin yemek yapmayı sevdiğini de söyledi," diyor. "Hatta Hamilton dağlarının bu tarafındaki en iyi kurabiyeleri senin pişirdiğini söyledi."

"Ava çok tatlı," diyorum ve tüm alfalar heyecanla başlarını sallıyor. Tüylerim diken diken oldu. Tamam çocuklar, en iyi arkadaşımın

her paketin hayalidir, ama bunu yüzüme vurmak zorundalar mı?
"Kurabiyelerim oldukça iyi ama böyle bir övgüyü hak etmiyorlar."

"Eminim öyledir," diyor Hans, "bir ara denemek isterim." "Annem eskiden taze çikolatalı kurabiye pişirirdi.

Her gün alfabaları ve biz çocuklar için." diyor Guy hüzünle.

"Kimse bir omega gibi kurabiye yapamaz," diye ekliyor Chris.

Aradıkları şey bu mu? Onlara kurabiye yapacak bir omega mı? Tutkuya ne dersin? Sıcaklığa dersin? Sekse ne dersin?

"Eğlenmek için ne yaparsınız?" Ben soruyorum.

Chris yine o kıkırdama şeyini yapar. "Eğlenmek için fazla zamanımız yok. İşimizi büyötmeye odaklanmış durumdayız. Bizimki kadar büyük bir işi gece geç saatlere kadar ve sabahın erken saatlerinde çalışmadan yürötemezsiniz." Gülömsüyorum. Sanırım kardeşlerimin kim olduğunu tamamen unutmuş. Babamın kim olduunu.

"Ama" diye ekliyor Hans, "boş zamanımız olduunda dağlarda yürüyüş yapmayı seviyoruz."

"Kamp yapar mısınız?" Ben soruyorum.

Chris homurdanıyor. "Artık öyle değil. Dağların beş yıldızlı bir kulöbe inşa ettik."

"İnanılmaz bir manzarası var," diyor Hans. "Gece vakti gökyüzündeki her yıldızı görebiliyorsunuz."

"Babam biz çocukken beni ve kardeşlerimi kampa götürürdü. Çok severdim." Çatalımı parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Bir gün tekrar gitmeyi çok isterim."

"O zaman seni kulübemize götüreceğiz," diyor Hans. "Bence çok seversin o."

"Biz yürüyüşe çıkarken sen de bize kurabiye pişirebilirsin." Chris Teklifler.

"Evet," diyorum gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak.

Neyse ki yine garson kız tarafından kurtarıldım, bu sefer kolları tabaklarla dolu. Önce tüm alfalara yemeklerini servis ediyor, benim spagettimi en sona bırakıyor.

"Teşekkür ederim Janey," diyor Jude, bu akşam ilk kez konuşuyor. "Her zamanki gibi lezzetli görünüyor."

"Şefin ekstra parmesan eklediğinden emin oldum, tıpkı senin sevdiğin gibi." Kadın elini adamın omzuna koyuyor ve adam gerçekten de sıkıyor.

Cidden mi? Kirpiklerini kırıştırıyor ve hepsi ona gülümsüyor. Onunla yatıyorlar mı? Ve eğer öyleyse, neden randevuyu bu yerde ayarladılar?

Telefonunu inceleyen ve beni izlemeyen Silver'a doğru bakıyorum.

Alfalar yemeklerine gömülüyor, sarımsak ve karides kokusu burnumun direğini sızlatıyor. Spagettimi tabağımın etrafına itiyorum.

"Andrew'un Maple hesabı için yaptığı çalışmalara baktın mı?" Guy Chris'e sorar ve dört alfa da vergi sonuçları ve nakit akışı hakkında uzun bir sohbete başlar.

Zihnim dolaşüyor. Doğruca dün geceki mutfağa ve öğleden sonra Colt'un ofisine gidiyor. Hatta bu akşam sokağa bile geri döndüm.

O üç alfayı düşünmemeliyim. Kendimi onlarla da karıştırmamalıyım. Ne düşünüyordum ki? Sorun da bu zaten, düşünmüyordum, hissetmekle meşguldüm. Sonu felaketle bitecek bir şey.

Beynimi kullanmalıyım, onu meşgul etmeliyim. Çünkü bunun gibi bir sürü bana güvenlik, kendime ait bir ev, bir aile sunabilir.

Hepsine bakıyorum, benim asla yapamayacağım bir şekilde tutkuyla sayıları tartışıyorlar. Birlikte geçireceğimiz günlere bir göz atıyorum. Benim sessizce oturduğum ve onların iş konuştuğu sayısız yemek. Ya da ben evde yemek pişirirken onlar yürüyüşe çıkıyor. Ya da ben aynı anda beş bebeği emziriyorum ve onlar restoranlarda garson kızlarla flört ediyorlar.

Evet, Ford, Colt ve River ihtiyacım olan şeyler olmayabilir. Ama Pack Sensible da değil.

Tabaklarımız kaldırıldığında ve garson bize tatlı menüleri sunduğunda, reddediyorum.

"Gerçekten doydum," diyorum ona, spagettimi neredeyse hiç yememiş olmama rağmen, o sarımsaklı karides kokusu midemi bulandırıyor. "Bir lokma daha yiyemedim."

"Gerçekten mi?" Chris, "Buradaki tiramisu en iyisidir." diyor. Şimdi hafifçe şişen karnını sıvazlıyor. "Sanırım iki tane alabilirim."

"Cesur bir adamsın," diyorum gülümseyerek, "ama sanırım seni yalnız bırakacağım. Belli ki konuşacak daha çok işiniz var."

Chris, Jude ve Guy başlarını sallıyor, sadece Hans biraz üzgün görünür. "Krem brüle'nin seni baştan çıkaramayacağından emin misin? Biliyorum.

Siz omegaların tatlı dişleri var."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim ama işteki ilk haftamdı ve paramparça oldum, yatağım beni çağırıyor."

"Seni kapıya kadar geçireyim." Ayağa kalkıp sandalyemden kalkmama yardım ediyor ve ben de diğer alfalara bu güzel yemek için teşekkür ediyorum. Ben arkamı döndüğümde onlar sermaye yatırımları hakkındaki tartışmalarına geri dönmeye hazırды.

"dilerim," diyor Hans, "sürü arkadaşlarım her zaman-"

"Sürü arkadaşların çok sevimli," diye onu temin ediyorum.

"Onları tanıdığınızda öyledirler. Sadece sosyal olarak her zaman harika değiller." Silver kapıya doğru yürüdüğümüzü fark ediyor ve telefonunu cebine koyarak ayağa kalkıyor. "Umarım bize bu şans verirsiniz ve bizimle tekrar buluşursunuz."

"Gerçekten mi?" Şüpheyi yaklaşıyorum. "Senin için omega olduğumu sanmıyorum." "Bence olabilirsin, Molly. Senden çok hoşlanıyorum."

Öyle mi? Belki ama sürüsü konusunda pek ikna olmuş değilim.

Kolunu sıkıyorum. "Bunu yanlış ifade ettim. Üzgünüm ama senin benim için uygun bir sürü olduğunu düşünmüyorum. Yine de sizinle tanışmak ve sohbet etmek hoşuma gitti."

"Ve eğer bir muhasebeciye ihtiyacınız olursa, bizi mi arayacaksınız?" Hans hayal kırıklığıyla cevap verdi.

Gülüyorum. "de bu. Ben bir muhasebeciye ihtiyaç duyacak bir kız değilim. Ben çok kaotik biriyim."

"Mükemmelsin," diyor içtenlikle.

"Korkunç kokumla bile mi?"

Gözlerini kapatıp içine çekiyor ve yanımızda durduğunda Silver'ın ona ters ters bakmasına neden oluyor. "Kokun çok lezzetli." Gözlerini açıyor, Silver'ın öldürücü bakışını fark ediyor ve geriye doğru kaçıyor. "Umarım fikrini değiştirirsin."

Bu yüzden sadece gülümsüyorum ve bu randevu için ona tekrar teşekkür ediyorum. Sonra Silver'ın koluna giriyorum ve beni dışarı çıkarmasına izin veriyorum.

"Başarılı değil miydi?" Silver bana soruyor.

"Hayır, çizim tahtasına geri dönüyoruz. Aslında.. nerede bir kedi bulabileceğimi biliyor musun?"

Molly

Ertesi sabah Ava uğradığında uyuyordum. Perdeleri kapatıyor ve bir sürü kabaca parlak güneş ışığının görüş alanıma saldırmasına izin veriyor.

"Hâlâ yatakta olduğuna inanamıyorum, Moll," diyor ve yatağın ucunda zıplayıp ayak parmaklarımı çimdikliyor.

"Ben artık bir çalışanın Ava. Bu hafta her gün horoz ötmeden kalkıyorum. Bir kızın iyi bir uyku çekmesi gerekir."

"Yeterince güzelsin. Günlerce uyumayabilirsin."

Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve şiş gözlerle ona bakıyorum. Sonra yatağa doğru kayarak minderlerin üzerine oturuyorum.

"Evet, ama koleksiyonuma ekleyeceğim bir yara izim daha var." Kolumdaki bandajı gösteriyorum.

Ava ona sempatiyle bakıyor. "mu?"

"Hayır, sorun yok" diyorum, bandajı kaldırıp altına bakıyorum. Kesik oldukça hızlı bir şekilde iyileşmiş. "Sanırım beni sorgulamak için buradasınız? Birkaç saat bekleyemez miydiniz?"

"Şanslısın. Dün gece zor uyudum. Çok meraklıydım. Bir kızın acısına son verip bana mesaj atabilirdin. Bu sabah yedide buraya gelmeye hazırdım."

İnledim. "Saat kaç?" "On."

"Urgh."

Ava bu sefer ayak parmaklarımı gıdıklıyor. ", çıkar baklayı. Başarılı oldu mu? Aşık mısın? Dügün için bir tarihin var mı?"

Ona ne düşünüyorsun bakışı attım.

"Ama güzellerdi, değil mi?"

"Evet, iyilerdi."

Ava ellerini birbirine vuruyor. "Demek yine onlarla çıkıyorsun."

"Şey, Hans yapmamı istedi."

"Oh, Hans çok sevimli, değil mi?" "Yeterince iyi biri."

Ava ayağıma vuruyor. "Burada pek bir coşku hissetmiyorum, Moll."

"Çünkü öyle bir şey yok. Randevu fiyaskoydu."

"Neden?" Ava beni suçlu hissettiren bir hayal kırıklığıyla "Neden?" diye soruyor. "Onlar gerçekten çok tatlı adamlar. Kendi işlerini yürütüyorlar. Güzel bir evleri var. Aile kurmak için bir eş arıyorlar."

"Bütün bunlar, Ava!" Çıglık atıyorum. "Bunların hepsi işe yaramaması için sebepler."

Ava göz kırpmıyor ve ben iç çekiyorum. "Ben tatlı değilim. Ben bir ..." River'ın sözlerini düşünüp içten içe inliyorum. "Ve benim için fazla tatlılar. Daha fazlasına ihtiyacım var." Tekrar iç çekiyorum. "Ama onu bulabileceğimden emin değilim."

"Onlara bir şans daha verseydiniz, daha fazla zaman..."

"Kıvılcım yoktu." Elini tuttum ve yanıma çektim. "Hani şu. İcini dans ettiren, derini karıncalandıran ve tek yapmak istediğin şey-"

"Anladım, Moll. Ama seks her şey değildir."

"Biliyorum ama bu büyük bir parçası. En azından benim için öyle." "Hmmm," diyor Ava.

"Bana seni tahrik etmeyen bir sürüyle birlikte olabileceğini mi ?"
Ava'nın yanakları domates gibi kızarıyor. "Şey... Sanırım.. Sanırım değil. Ama

..."

Yüzünü inceliyorum, kara kaşlarının arasına bir şaşkınlık çizgisi çizilmiş.

"Ne oldu?"

"Sanırım ben de seçenekler arasında sıkışıp kaldım."

"Öylesin, ha?" söylüyorum. Ava'nın başarılı aşk hayatı hakkında konuşmayı benim felaketli aşk hayatıma tercih ederim.

"Evet, Darius sürüsüyle randevum olduğunu biliyorsun yani?" "Evet mi?"

"Ve bir tane de Pack London ile mi?"

"Evet? Ve yaklaşık üç randevu ," diye hatırlatıyorum ona. Ava seçim konusunda şımartılmıştı.

"Evet," diyor elini umursamaz bir şekilde sallayarak, "ama bu ikisine kadar indirdim."

"Tamam."

"Pack London'ı seviyorum-"

"Sevmek mi?" Bir kaşımı kaldırarak söylüyorum.

"Evet, aynen. Büyüleyiciler. Mükemmel beyefendiler. Burada ve Avrupa'da güzel evleri var. Yakışıklılar. Köklüler."

"Ve şu ateşli İngiliz aksanları var." "Evet, o da var..."

"Ama..."

"Ama bir de Darius Sürüsü var."

"Ahhh Darius Sürüsü."

"Bir dizi striptiz kulübüne sahip olduklarını biliyor muydun?" "Bilmiyordum."

"Bir tanesi de uyuşturucu satıcılığından ıslahevindeydi."

"Doğru," diyorum, "ama sen yine de onlarla çıkmayı seçtin."

"Evet," diye kızarıyor, "çünkü onların daha saygın işletmeler ve kibarlardı ve -" "Çok seksiler."

Ava yutkunuyor ve yanakları cızırdıyor. "Bana tarif ettiğın şeyi yapıyorlar."

"İç mı?"

"Evet, o." Ava bana doğru eğiliyor. "Bana bir şeyler hissettiriyorlar. Bir alfabla birlikteken daha önce hiç hissetmediğim şeyler. Ve kokuları!" Boğuk küçük bir inilti çıkarıyor.

"Peki sorun nedir?"

"Ailem Pack London'a gitmem gerektiğini düşünüyor. Onlar mantıklı bir seçim."

"Doğru, ama ne istiyorsun Ava?" Onu ayağımla dürtüyorum. "Ateşli seks mi istiyorsun?"

"Tanrım," diyor yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Evet, , gerçekten çok kötü. Ama ateşli seks sonsuza dek süremez, değil mi? Ve bütün

..." diye boğazını temizliyor, "tutku ölürse bana ne kalır? Londra Sürüsü'ndeki alfalarla daha çok ortak yönüm var. Sanatı ve tiyatroyu seviyorlar ve-"

"Zıt kutuplar birbirini çeker."

"Ama sonsuza kadar sürer mi?"

Kolumu en iyi arkadaşşıma doladım. Onu çok seviyorum. Eğer o olmasaydı, son birkaç yıldır nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum. Ama çoğu zaman gecenin geç saatlerinde yanıma gelip karnımı doyurduğumdan emin olan, benimle birlikte kıvrılıp zihnimi yormayan televizyon izleyen ve kaçırdığım tüm dedikoduları bana anlatan oydu. olduğunda bana sımsıkı sarılan oydu, cenaze günü boyunca elimi tutan oydu. Onun mutlu olmasını istiyorum. Bunu fazlasıyla hak ediyor.

"Cevabın ne olduğunu bilmiyorum Ava. Bu ilişkinin eninde sonunda bitmeyeceğine ve senin mutsuz kalmayacağına söz veremem. Eğer onları seçersen Londra Sürüsü ile aranızda bir tutku oluşabileceğinin de sözünü veremem. Hiçbirimiz geleceğın ne getireceğini bilmiyoruz. Hiçbirimiz bu işlerin nasıl sonuçlanacağını bilmiyoruz. Tek yapabileceğın içgüdülerine göre hareket etmek."

"Kafam değil mi? Ya da kalbim?"

"Hayır, benim deneyimlerime göre en güvenilir olan bağırsaklarımızdır. Bir şeylerin yanlış gittiğini ilk fark eden organımız.

Doğru olduğunda hayata geçen şey. İçgüdüleriniz. Güvenmeniz gereken şey budur."

"Peki içgüdülerin sana ne söylüyor, Moll?"

"Ne hakkında?" Sorusuna şaşırarak soruyorum.

"Senin durumun hakkında."

"Benim durumum mu? Sana daha önce de söyledim, Pack Sensible için hayırdı." "Ama Ford?" diye soruyor. "Ya Colten Turner? Ve River Caspian." "Ne olmuş onlara?" Ava'ya çoktan itiraf ettim.

Ford'la geçirdiğim geceyi ve hem Colt hem de River'la karşılaşmamı. Bunu bilen tek kişi o.

Ava beni dürtüyor. "Bu üç adam da senin iç organlarına komik şeyler mi yapıyor?"

İç çekiyorum. Öyle olduklarını biliyor. Üçünü de ne kadar ateşli bulduğumu biliyor. "Evet, ama ne fark eder ki?"

"Belki de ihtiyacın olan şey bir sürü değildir, Moll. Belki sadece bir alfaya sahip olabilirsin. Annen sadece bir tane seçti."

Başımı salladım. "Babam farklıydı. Her zaman bir sürü isterdi. Sadece hiç bulamadı. Bu adamlar, onlar farklı. Bunu istemiyorlar. Ve ben... ben buna güvenemem. Onlara güvenebileceğimden bile emin değilim," diyorum, Colt'un beni eve götürme konusundaki isteksizliğini tekrar düşünerek. "Hayır. Kararımı verdim. Bir kedi alacağım."

"Kedi mi?" Ava kaşlarını çatıyor.

"Evet, bir tane bulmama yardım etmek ister misin? Bir sürü bulmaktan daha kolay olmalı."

Bir kedi bulmanın da en az onun kadar zor olduğu ortaya çıktı. Şehrin kenarındaki kedi barınağına gidiyoruz. Ancak oradaki üç kedi de benden anında hoşlanmıyor, yanlarına yaklaştığımda pençelerini çıkararak tıslıyorlar.

"Muhtemelen senin kokundur," diye açıklıyor kedi görevlisi yaşlı kadın, kızıl bir erkek kedinin Ava'ya doğru kaymasını ve kulaklarını gıdıklamasını izlerken.

"Humph," dedim, "hayatımın hikayesi."

"Muhtemelen bir kedi yavrusuyla daha iyi olursunuz. Koku alma duyuları o kadar gelişmemiştir ve genellikle kokudan önce insanı sevmeye başlarlar."

Sonra, şehirdeki tüm evcil hayvan dükkanlarını dolaşıp yavru kedi avına çıkıyoruz. Ama ya dükkânlarda hiç kedi yok ya da kediler çoktan ayırılmış.

"İnternet mi?" Ava öneriyor.

"Sanırım," diyorum. Bir kedi bulmak, sürünün yokluğu konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı, daha kötü değil.

Sonunda Ava'nın evine geri dönüyoruz, Ava paketlerle ilgili notlarını gözden geçirirken ben de yavru kediler için kişisel reklamlara göz atıyorum.

"Neden rahatsız ediyorsun bilmiyorum," diyorum.

"Çünkü bir sürü bulmak istiyorsun ve ben de seni seviyorum, bu yüzden senin için bir sürü bulmak istiyorum."

"Sana söyledim. Ondan vazgeçtim. Bir kedi istiyorum." "Kedi insanı olduğundan emin değilim."

"Ne?" Bakışlarımı telefonumdan kaldırarak söylüyorum. "Ava Jones sözünü hemen geri al."

Kıkırdıyor. "Üzgünüm Moll, ama o kedilerin sana nasıl tepki verdiğini gördün."

"Nedenini anlamıyorum," diyorum suratımı asarak, "onlara küçük prenslermiş gibi davranırdım, yatağında yanıma sokulmalarına izin verirdim. Onlara küçük kedicikler pişirirdim."

"Tanrım," diyor Ava, "sana gerçekten bir sürü bulmalıyız."

Omzumu onunkine çarpıyorum ve telefonum elimde bip sesi çıkarıyor.

Mesajlarıma bakıyorum ve istemsiz bir gıcırtı çıkarıyorum. "Ne? Kedi mi o?" Ava soruyor.

"Hayır," diyorum mesaja bakarak. "Bir alfa."

Ava telefonu elimden alıyor ve bir yandan da gıcırıyor. "River Caspian!"

"Ona numaramı vermedim."

"Bahse girerim River Caspian gibi bir adam senin numaran da dahil olmak üzere istediği her şeyi elde edebilir," diyor Ava baygınlıkla.

"Muhtemelen," diye mırıldandım. "Gelecek hafta sonu Monaco'daki yarışını izlemem için beni uçurmayı teklif etti."

Ava yine ciyaklıyor, ancak bu sefer milyonlarca desibel daha yüksek sesle, yatağın üzerinde diz çöküp şiltenin üzerinde zıplıyor.

"O ne?!" Omuz silkiyorum. "Biliyorsun, locasında onu yarışırken izleyen bir kız hiç olmadı. Dedikodu dergilerinin her zaman yaygara kopardığı büyük bir olay gibi biliyorsun. Diğer tüm sürücülerin kız arkadaşları, eşleri ya da partnerleri onu izliyor. River'ın yanında genellikle sadece sponsoru vardır."

"Onun locasında olacağımı söylemedi."

"Oh," Ava'nın omzu biraz sarktı ama sonra tekrar heyecanlandı. "Eminim kastettiği buydu. Ona sormalısın. Mesajında ne yazıyor?"

Gözlerimi devirdim ve Ava'ya okudum, "Henüz aramadınız..." Ava bana dirsek attı. "Onu araman gerekiyordu!"

"Bana daha dün numarasını verdi. Bana bir şans verin." "Yani onu arayacaktın..."

"Bilmiyorum."

Ava yatağın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplayarak, "Onu hemen ara," diyor.

"Biraz hevesli görünmeyecek mi?"

"Senin numaranı arıyor. Sanırım hevesli görünen kişi o."

"Peki," diyorum, Ava'nın buna izin vermeyeceğini bildiğimden. Yatağın ucundan kalkıp pencereye doğru ilerliyorum ve Ava'nın küçük kız kardeşlerinin çoğunun fiskiyeinin içinde oynadığı, parıldayan su fiskiyeilerine girip çıktığı bahçeye bakıyorum.

Telefonu kaldırıyorum, doğru tuşu buluyorum ve tamamen gerçeküstü görünen ve muhtemelen Rockview Şehri nüfusunun dilek listesinde yer alan River Caspian'ı arıyorum.

Sadece iki kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Ufaklık," dedi, "endişelenmeye başlamıştım." "Ne hakkında?"

"Aramayacağımı."

"Numaramı nasıl buldun?" Ona sordum.

"Colt verdi."

Çenem o kadar hızlı açılıyor ki yere düşmediğine şaşıyorum.
"Colten? Colten Turner?"

"Tam olarak."

"Neden?" Dönüp yüzünde şaşkın bir ifade olan Ava'ya bakıyorum.

"Ondan ben istedim."

"Gerçekten mi?" Şüphecilikle yüzümü buruşturarak söylüyorum.

"Hayır," diye kıkırdıyor, "o bakmıyorken telefonundan çaldım."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Sinsice," diyorum ve aynı zamanda ilginç. River arkadaş olduklarını söylemişti ama dün gece birlikte vakit geçirmiş olmalılar.

"Randevun nasıldı?" diye

soruyor. Duraksıyorum.

"İyi idi."

"Ahhh," diyor ve sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Ne?"

"İyi, ha? Memnun olduğumu söylesem ayıp mı etmiş olurum?"

"Neden memnunsun?"

"Çünkü erkeklerden hoşlanmadığın çok
açık." "Ben öyle bir şey demedim. İyi bir
randevuydu dedim."

"Kesimhaneye giden bir inek kadar hevesle. Bir kız benimle randevuya çıkarsa, bundan övgüyle isterim. Bu konuda çenesini kapatamamasını istiyorum. Tüm arkadaşlarına hayatının en iyi randevusu olduğunu söylemesini istiyorum."

"Çünkü senin dev bir egon var."

"Sahip olduğum diğer dev şeyi biliyorsun, Omega..."

Evet, o kadarını yardım etkinliğinde anladım.

"Neyse," diyorum, konuşmayı hızla değiştiriyorum çünkü Ava dikkatle dinliyor. "Ben aradım."

"Yaptın," diyor kulağa o kadar gelen bir şekilde, külotumu kayganlaştırmadığıma şaşıyorum. "Peki şimdi *benimle* çıkmayı kabul edecek misin?"

"Sana bu gece meşgul olduğumu söylemiştim." Ava bana deliymişim gibi baktı.

"Seni Monaco'ya uçuracağımı söylemiştim."

"Yarışını izlemek için mi?"

"Beni yarışırken izlemek için."

"Ve," diye başını sallayarak beni cesaretlendiren Ava'ya bakıyorum, "bu yarış tam olarak nerede izliyor olacağım?"

"VIP koltuklar. Benim locamda."

Ava yine yatakta bir aşağı bir yukarı zıplamaya, kollarını çılgınca sallamaya başlıyor.

"Kutun mu?"

"Evet, seni görebileceğim bir yerde istiyorum. Beni görebileceğini bildiğim bir yerde." Yutkunuyorum. Bu kelimelerin neden bu kadar ateşli olduğunu bilmiyorum. "Yani bu bir randevu mu?"

"Bunu düşüneceğim." Ava zıplamayı bırakıyor ve bana "Ne oluyor lan?" diye soruyor. "Sana haber veririm," diyorum ona.

Kıkırdıyor. "Bir erkeği nasıl oyalayacağını , değil mi ufaklık?"

"Emin değilim," diyorum

dürüstçe. "Benim hakkımda mı?"

Tereddüt ediyorum. Onun hakkında. Colt hakkında. Ford hakkında. Lanet bir kedi bulmak hakkında. Şu anda hayatımdaki her şey hakkında.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

River diyor ki. "Bu gece benimle dışarı gel."

Omzumun üzerinden ellerini sevinçle birbirine vuran Ava'ya bakıyorum.

"Gelemem. Bu gece en iyi arkadaşımın planları var."

En iyi arkadaşım kaşlarını çattı ve başını sallayarak bana "Ne yapıyorsun?!" dedi.

"Çok yazık," diyor, sesi gerçekten geliyor. "Bundan sonraki birkaç akşam için elim kolum bağlı."

Ava yatağa dalıyor ve telefonu elimden kapıyor.

Telefonda nefes nefese, "Bu gece boş," diyor. Şimdi ağzımı açma sırası bende, "Bu da ne?"

"Aslında bir işim ," diye devam ediyor Ava, "o yüzden iptal etmem gerekiyordu zaten."

"En iyi arkadaş sen misin?" River öyle diyor.

"Öyleyim. Onu nereye götüreceksin?"

"Nereye götürmemi önerirsiniz?"

"Hmmm," diyor Ava beni incelerken. "Süslü şeylerden nefret eder ama sıkıcı şeylerden de nefret eder."

River kıkırdar. "Evet, Molly'ye benziyor. Bir şeyler düşüneceğim. Ona yedide hazır olmasını söyle."

Ava telefonu kapattığında ona başımı sallıyorum. "Kardeşlerimin River Caspian'la çıkmama izin vermeyeceğini biliyorsun."

Ava omuz silkiyor. "O zaman onlara benim evimde kalacağını söyle." Beni gardırobuna doğru sürüklüyor. "Hadi, seni gezegendeki en ateşli adamla randevuna hazırlamalıyız."

R iver

göre koruma, omega ile randevuma sürüklenmekten pek hoşlanmadı.

Evet, hislerimiz karşılıklı.

Gardırop büyüklüğünde bir adam kafatasınızın yan tarafında bir delik açarken çekici olmak ve tüm bu saçmalıkları yapmak zordur.

Omega'yı patikadan aşağıya, ay ışığının aydınlattığı sahile doğru götürürken elimden geleni yapıyorum.

"Bunu sevmedim," diyor gardırop, "karanlık."

Belli ki amaç da bu. En son elimi eteğine sokmaya çalıştığımda, yarım düzine insan fotoğraf çekiyordu.

Karanlık iyidir. Karanlık, kimse görmeden elimi beline dolayıp onu vücuduma doğru çekebileceğim anlamına geliyor. O da dahil.

Bu gece harika kokuyor, baharatlı ve tatlı. Tat alma tomurcuklarım dilimde parıldıyor. Parmaklarım onun belinde seğiriyor.

"Sadece şu koya gidiyoruz." Kum boyunca işaret ediyorum. "İstersen burada bekleyebilirsin."

"Molly'nin gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim."

"Ford," diyor, "sadece şurada ve görünürde kimse yok."

"Takip edilmiş olabiliriz," diye mırıldanıyor.

Molly durur ve başını çevirir. "Öyle miydik?"

Gardırobun omuzları yenilgiyle çöktü. "Hayır."

"Güzel." Ona garip bir şekilde gülümsüyor ve gözlerim arasında gidip geliyor. "O zaman lütfen burada bekler misiniz?"

Göğüs kasları dans ediyor ama söyleneni yapıyor. Eminim bir omega'dan emir almak onun için çok zordur, ama kadının ona soruş biçiminde ve adamın itiraz etmeyişiinde ikisini de tekrar incelememe neden olan bir şey var.

"Bütün randevularına onu mu getiriyorsun?" Ben soruyorum. Ayakta durup başka bir alfanın omega'yı pençelemesini izlemek daha da zor olmalı. Gardırobun açıkça sevdiği omega.

"Karmaşık bir durum," diyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklıkla refakatçisine bakarak.

Adama duyduğum tüm sempati, tam gaz giden bir Ferrari gibi patladı. Benimleyken onu düşünmesini istemiyorum.

Onu suyun kenarına doğru çekiyorum. Ay okyanusu berrak bir gümüş rengine boyuyor ve o sandaletlerini çıkarıp ayak parmaklarını suya daldırıyor.

"Bugün ne yaptın?" Alışverişe ya da spaya gittiğini söylemesini bekleyerek soruyorum.

"Bir kedi arıyorum."

"mi kaybettin?"

"Benim yok. Ama bir tane isterdim. Ne yazık ki kediler beni sevmiyor."

"Kediler aptaldır. Bir köpek almalısın."

"Hmmm," diyor, "bir hamster düşünüyorum."

Ürperdim. "Kemirgenlere dayanamıyorum."

Ayağıyla suya vurarak üzerime damlacıklar püskürtüyor. "Kemirgenleri sevmiyorsun."

"Bıyıkları, kuyrukları ve her yere dışkıladıkları gerçeği."

Yüzümü buruşturuyorum. Benim neyim var böyle? Cazibeme ne oldu? Oyuna?

Burada bir kızı baştan çıkarmaya çalışıyorum ve tam anlamıyla saçmalıklardan bahsediyorum.

Sorun ne lan? Ondan hoşlanıyorum. Beni gerginleştiriyor ve evet, sinirlendiriyor. En son ne zaman böyle hissetmişim?

"İyy," diye burnunu kıvırıyor, "o kısmı düşünmemiştim."

", " diyorum, elinden tutup onu sudan çıkarırken. "Sana koyu göstereyim."

"River Caspian ile bir randevunun olmasını beklemiyordum," diyor eğlenerek.

"Ne bekliyordun ki?"

"Şampanya, gösterişli restoran, bu tür şeyler."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Kumda bıraktığı, benimkinin yarısı büyüklüğündeki küçük ayak izlerini fark ederek söylüyorum.

"Hayır, bunu tercih ederim. İnsanların dik dik baktığı yerlere gitmekten nefret ediyorum."

Koyun kenarında duruyoruz ve o mağaranın bakıyor, beyaz tavanı başımızın çok üstünde.

"Sana bir şey aldım," diyorum ve pantolonumun cebine uzanıp ince bir altın zincir çıkarıyorum.

"zorunda değildin," diyor biraz şaşkın bir ifadeyle.

Kolyeyi avucuma koyup ona doğru tutuyorum ve dört yapraklı küçük yoncanın ay ışığını yakalamasına izin veriyorum.

"Şans için," diyorum ona.

"Şansa ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Herkesin şansa ihtiyacı vardır."

"Senin gibi dünya şampiyonları bile mi?"

Gülümsüyorum, kolyeyi başından geçiriyorum ve göğsüne yerleştiriyorum.

"Dünya şampiyonları bile." Gömleğimin yakasına uzanıyorum ve kendi dört yapraklı tılsımımı çıkarıyorum. "Benim için her zaman işe yaradı." Ona bakıyorum. "Ufaklık, bazen üzgün görünüyorsun. Üzgün müsün?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bazen... annem öldü."

"Duydum. Ne kadar zaman önce?"

"Neredeyse yarım yıl oldu." "Onu özlüyor musun?"

"Her zaman."

"Ne oldu?"

"Uzun süre hastaydı. Doktorların hiçbir sorunun ne olduğunu . Gözlerimizin önünde kötüleşmesini, solup gitmesini izlemek zorunda kaldık ve yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

"Yine de onunla birlikte miydin?"

"Evet, kadar."

"Yani yaptığınız çok şey vardı."

Gülümsüyor ve tılsımı parmaklayarak gözlerimi göğüslerinin dolgunluğuna çekiyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Ben mi?"

"Evet, sen. Hiç üzgün oldun mu?"

Nefes alıp . "Bazen. Bu normal, değil mi?" "Hiç yalnız kaldın mı?"

"Bana bir sürünün içinde olmam gerektiğini mi söyleyeceksin?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum. Bunu milyonlarca kez duymuştum. Özellikle de omegalarından.

"Neden istemiyorsun?"

"Karışık bir durum."

"Her şey öyle değil mi?"

"Evet," diyorum, bakışlarım onun cazibesiyle oynarken büyülenmiş gibi. Belki de beni hipnotize etme şeklinden ama sonunda ona gerçeği söylüyorum. En azından bir kısmını. "Uzun süre bir paket istemedim. İstedim ki..." Sırıtiyorum. "Yaban yulaflarımı ekiyorum. Colt gibi. Ama hep eninde sonunda birlikte bir sürüye katılacağımızı düşünmüştüm. Yerleşmeye hazır olduğumuzda. Sonra onunla işler değişti. Artık bunu istemediğini söyledi. Ve... sanırım uzun zamandır bu şekilde yaşıyorum. İnsanlar benim hakkımda varsayımlarda bulunuyor, beni tanıdıklarını düşünüyorlar. Ayrıca gerçek insanları bulmak zor. Beni gerçekten seven ve ..." Başımı sallıyorum. "Açıklaması zor."

"Sanırım anlıyorum. İnsanlar benim hakkımda da varsayımlarda bulunuyor."

Elini uzatıp cazibeme dokunuyor, beni sıyırdığı yerde benim elektrikleniyor. Mavi gözleri benimkileri buluyor ve aynı elektrik aramızda havada dolaşıyor gibi görünüyor.

Mağarayı gösteriyorum.

"Colt ve ben çocukken hep buraya gelirdik, Goonies ya da onun gibi bir gibi davranırdık."

"Hazine buldun mu?"

"Bira şişesi zulası hazine sayılıyorsa, evet. İçeri girmek ister misin?"

"Perili mi?"

"Muhtemelen."

Sırıttıyor. "O zaman evet."

Alçak kayaların üzerinden mağaranın ağzına tırmanıyoruz, ay görüş alanımızdan kayboluyor ve karanlık neredeyse her şeyi tüketiyor.

Onu ıslak kumun üzerine itmek istiyorum. Başka bir kız olsa beni çoktan aşağı çekerdi. Ama Molly Stormgate bana direnmeye kararlı görünüyor.

"Sen ve Colt buraya kız da getirdiniz mi?" Molly sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi soruyor.

"Kızlar mı?" Masumca, neden bahsettiğini gibi söylüyorum.

"Oh, hadi ama, burası mükemmel bir sevişme noktası."

Kıkırdıyorum. "Öyle, değil mi? Benimle öpüşmeyi mi düşünüyorsun?"

"Seninle öpüşmeyi düşünmemek çok zor, Nehir Kaspiyan."

"Peki neden, Molly Stormgate?"

"Nedenini biliyorsun."

"Benimle dalga geç ve yine de söyle." "Bence bu tehlikeli olur."

"Tehlikeli olan eğlenceli kısmıdır," diyorum, onu kendime doğru dişlerimi boğazından aşağı sürüklüyorum.

İnliyor, kokusu yoğunlaşıyor.

"Ford'la yattım," diye ağzından kaçırdı, küçük elleri göğsümdeydi.

"Sen özel misin?"

"Hayır, o... o bir kerelik bir şeydi," diyor, sesi hiç de inandırıcı gelmiyor.

"Tamam."

"Ve Colt..."

"Seni dışarıda yedim. Evet, duydum. Söyle bakalım, iyi miydi?" Kulak memesini ısırđım.

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Seni o mu boşalttı?"

Boğazından aşağıya doğru öperken "Y-y-y-es," diye mırıldanıyor.

"Peki ya gardırop?"

"Ha?"

"Koruma, seni o mu getirtti?" "Evet."

"O zaman sen iyi bir küçük omega'sın, değil mi?" Nabız noktasını emiyorum, tam da benim olsaydı ona sahip çıkacağım yeri. "Şimdi de benim için mi geleceksin?"

İnliyor. Sonra elleri gömleğimi yumrukluyor. "Bunu yapmamalıydım. Hepinizle uğraşmamalıyım."

"Ama bunu yapmazsan aramızda nasıl seçim yapacaksın, ufaklık?"

Elbisesinin eteğini buluyorum. Vücudunun etrafında su gibi hareket eden bir şey.

Parmak uçlarımı kalçasında gezdiriyorum, bu sırada ağzını bulup onu öpüyorum.

Çok heyecanlandı. Kokular yükseliyor, bacaklar titriyor, inlemeler boğazından kaçıyor. Ve sonra havada kaygan bir nota.

İyi bir kız olmak istiyor. Aynı anda üç alfabla takılmayan biri. İlk buluşmada bir erkeğin ona dokunmasına izin vermeyen biri. Ama bunun için fazla muhtaç. Tüm omega içgüdüleri harekete geçiyor.

Külotunun içine uzandım ve kayganlıkla ıslandığını gördüm.

"Bacaklarını biraz aç ki sana düzgünce dokunabileyim, Omega."

Dediğimi yapıyor ve parmak uçlarımın altında yumuşak, şişmiş bir deri hissediyorum.

Bahse giririm o ağabeyler ona ne yaptığımı parmaklarımı keserlerdi. Eminim gardırop da öyle yapardı.

Bir daha asla araba kullanamayacağım anlamına gelse bile buna değedeğini düşünüyorum.

Bir parmağımı klitorisinin etrafında dolaştırarak inlemesini sağlıyorum ve sonra bir parmağımı içine sokuyorum, etrafımda kenetlenirken parmağımı orada dinlendiriyorum.

Onu öpüyorum, parmağımı amına sokar gibi dilimi ağzına sokuyorum.

"Alfa," diye yalvarıyor. Sürtüşme istiyor. Ama ben alay etmek istiyorum. Elimi tamamen sabit tutarak onu biraz daha öpüyorum.

İnliyor, tırnakları göğsümü kazıyor. Pes etmiyorum.

Hayal kırıklığı içinde oflayıp pufluyor, kalçalarını ileri geri oynatarak sürtünmeyi kendisi için buluyor.

Ağzından çekiliyorum, vücudunu sallayışını, parmağımı zevk için kullanışını izliyorum.

"Şu haline bak," diyorum huşu içinde, "şu haline bak, parmağım la kendini beceriyorsun. Sen küçük, pis bir omegasın. Çok pis."

Yine inliyor, dudağını ısıırıyor, başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, elleri pantolonumun fermuarını çekiştiriyor ve sert sikime sarılmak için uzanıyor.

"Yeterli değil," diyor.

"Yeterli değil mi?" Ona ikinci bir parmak veriyorum ve neredeyse mırıldanıyor. "Daha iyi mi?"

"Alfa," diye yalvarıyor, boyumu aşağı yukarı okşuyor.

"Ne, ufaklık?"

"Beni parmakların la becer."

Homurdanıyorum. Pek çok kadın bana ne istediğini söylemiyor. Kelimelerini kullanmak için çok utangaçlar. Bunu sevdiğimi sanıyordum.

Ama hayır, bu omega'nın ağzının kirli kelimelerle ve ellerinin sikimle dolu olması daha da hoşuma gidiyor.

Parmaklarımı büküyorum, içindeki şişmiş noktayı buluyorum ve masaj yapıyorum, bacakları destek için bana yapışacak kadar titreyene kadar masaj yapıyorum, zevk sesleri mağara duvarlarında yankılanana kadar masaj yapıyorum, o parmaklarımın etrafında boşalana ve ben ellerine boşalana kadar masaj yapıyorum.

Daha sonra kollarıma yığılıyor ve neredeyse gardırop için üzüleceğim. Onu eve götürmek, onun gibi kokmak, onun gibi görünmek bir tür işkence olacak.

Evet, onu becerdiğini bilmek bir taneydi. Aşkta ve savaşta her şey mübahtır.

F ord

Pazar akşamı, Pazartesi günü Molly'yi işe götürmeden önce Silver'ın buluşmak istediğini bildiren bir mesaj alıyorum. Uzun dakikalar boyunca mesaja bakıyorum.

O biliyor mu? Kıcımlı tekmelemek için beni içeri mi atıyor? Bundan şüpheliyim. Silver kıcımlı tekmelemek isteseydi, pazartesiye kadar beklemezdi.

Eve yarım saat erken varıyorum ve patronumu ön kapıda beni beklerken buluyorum. Davranışlarından kızgın olduğu anlaşılmıyor ama Silver da benim gibi eski bir asker. İkimiz de düşmana hiçbir şey vermeme konusunda eğitimliyiz.

Bu yüzden, müşteriyle yattığım için beni sudan gelinceye kadar dövmese bile, en azından yürüyüş emirlerimi verebileceğini bilerek kendimi yine de hazırlıyorum.

Ancak, çenesini bir iş adamı edasıyla sallayarak beni selamladı ve onu ofisine kadar takip etmemi söyledi.

"Saat çok erken," diye mırıldanıyor karanlık evden geçip zemin kattaki ofisine girerken. "Neden bu kadar erken kalkıp şehre gitmek istiyor, anlamıyorum. Bir iş ihtiyacı yok."

"Bu ona bir amaç veriyor," diyorum ve Silver omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Sence bir amaca mı ihtiyacı var?"

Durakladım. "Hayır, ama sanırım o... üzgün ve bu da ona yardımcı oluyor." "Annesini kaybetti."

"Biliyorum," diyorum usulca.

Silver başını sallar ve masasının yanındaki sandalyeyi işaret eder.

"Araba kazası hakkında topladığımız son istihbarat hakkında size bilgi vermek istedim."

Vücudum geriliyor. Bütün hafta sonu bunu düşündüm. Kamyonun arabasına çarptığı anı tekrar tekrar yaşadım. Görmediğim için kendime kızıyorum. Engel olamadığım için kendimden nefret ediyorum. Onu korumam gerekiyordu.

"Özür dilerim efendim," diyorum içtenlikle, "sizi hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal kırıklığına uğrattım." Ondan zaten sayısız kez özür diledim. Yeterli görünmüyor. Her şeyi berbat ettim. Yaralanabilirdi. Ölebilirdi. Bu düşünce boğazımı yakıyor. Bir kez daha kendimden ve kendi başarısızlıklarımından iğreniyorum.

Silver masasına doğru yürür ve yerine oturur. "Araç kameranızdaki görüntüleri inceliyorduk. Ford, aniden ortaya çıktılar. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Elimi çeneme sürüyorum. "Yapmalıydım-"

"Bu konuda yapmam gereken bir şey yok. Bu olaydan öğrenilecek bir şey olsaydı, sizin tarafınızdan herhangi bir yanlışlık olsaydı, size bunu söylemekte tereddüt edeceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Hayır, efendim. Yapacağınızı sanmıyorum."

"Bu kadar kendine acıma ve kırbaçlama yeter. Molly'nin işine odaklanmış bir adama ihtiyacı var."

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Belki de başka biriyle birlikte olsa daha iyi olur," diyorum. Bu görevi bırakmak istemiyorum ama bu bencilce nedenlerden dolayı, çünkü ateşli küçük omega'nın etrafında olmak karanlığı aydınlatıyor. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Ama bu doğru olduğu anlamına gelmiyor. Zaten iki kez batırdım. O daha iyi birini hak ediyor.

"Neden?" Silver bana bakıyor ve ben yüzümdeki kasların seğirmemesini sağlayarak dik durmaya çalışıyorum. "Sen elimizdeki en iyilerden birisin Ford. Bunu başkasına emanet edemem." Öne doğru eğildi,

Kollarını masaya dayadı. "Onun sürüm ve ailem için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun."

"Evet efendim," diyorum, onun da benim için değerli olduğunu bilerek. Sorunun yarısı.

"Ve belli ki sana güveniyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sormadan edemiyorum.

"Diğer refakatçilerinden bazılarının başına ne dertler açtığını tahmin bile edemezsiniz. Onu kontrol altında tutuyor gibi görünüyorsunuz. Kolay bir iş değil," diye mırıldanarak ekliyor Silver.

Ağzımın kenarı seğiriyor. Kızın bu yönünü seviyorum. Etrafımda daireler çizmeye çalışmasını seviyorum.

"Bu yüzden aklını işine odakla ve beni hayal kırıklığına uğratma." Masanın üzerindeki bir dosyayı açar. "O kamyonun izini sürmeye çalışıyorduk. Cumartesi gecesi şehrin kenarında yanmış halde bulundu. DNA yok, parmak izi yok."

"Tabaklar mı?"

"Başlangıçta hiç yoktu. Bunun omega'ya zarar vermek için kasıtlı olarak yapıldığına inanıyorum." Gümüş gözlerime bakıyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

Silver tereddüt eder. "Bu bilginin kesinlikle gizli olduğunu söylememe gerek yok. Omega ile paylaşılmamalı." Başımı salladım. "Bunun Güney Amerika'da izini sürdüğünüz sürü olduğuna inanıyoruz. Snakebite çetesinin kalıntıları."

Silver'in beş adamıyla birlikte o sürünün izini sürmek için görevlendirildim. Sebebi bize hiç söylenmedi. Sadece Fırtına Geçidi sürüsünün onları bulmaya hevesli olduğu söylendi. Başarısız olduk. Çok becerikliydiler. Her zaman bir adım öndeydiler. Ne zaman bir ipucu yakaladığımızı, sıcak takipte olduğumuzu düşünsek, sürü sırta kadem basıyordu.

"Molly'ye karşı kan davaları ne?" Vücudum sertleşerek söylüyorum. Bu sürüyle ilgili her şeyi öğrenmiştik. Şehirde acımasız bir suç örgütü yönetiyorlarmış. Acımasız, zalim ve güçlü.

"Birkaç yıl önce," diyor Silver, gözlerini bana dikmiş, "Yılanböcekleri Bea'yı kaçırdı."

"Bea?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum. Stormgate omega sürüsü. Molly'nin kayınbiraderi.

"Geç çiçek açan bir omega'ydı. Onun hormonlarını kullanarak betaları omegaya dönüştürecek haplar üretebileceklerine inanıyorlardı."

Tiksintiyle patronuma bakıyorum ve gözlerinde yüzen acıyı görebiliyorum.

"Onu kurtardık, zarar görmeden geri aldık," diye ekliyor. "Ama bu sırada Snakebite çetesinin başı Micko Sondrio öldürüldü."

"Anlıyorum." Biraz daha dik oturuyorum. "Çeteleri çökertildi. Üyelerinin çoğu hapiste."

"Kalan sürü liderleri ve onların omega'ları hariç," diyor Silver. "Senin izini sürdüklerin."

"Sence geri mi döndüler?"

"Evet, sanırım geri döndüler. Bence geri döndüler ve intikam almak istiyorlar." Tereddüt etti. Sonra önümdeki masanın üzerinde duran dosyanın kapağını kaldırıyor. İçindekilere bir göz attım. Kağıt parçaları. Üzerlerine karalanmış düzensiz bir el yazısı. "Bu notları alıyorduk. Bunların Snakebite'ın omega'sından geldiğini düşünüyoruz. Bir Dr. Hannah."

"Ne diyorlar?"

"Sanırım tahmin edebilirsin."

Yapabilirim ama yine de dosyayı kendime doğru çekip okuyorum.

Göze göz. Cana karşılık can. İntikamın

tadı çok tatlı olacak.

Asla unutmayacağım.

"Ama neden Molly? Micko Sondrio'yu öldürenin o olmadığını varsayıyorum." Gerçi Molly'den asla emin olamazsınız.

"Hayır, o Nate'ti." Elini büküyor, sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi gözleri buğulanıyor. Sonra başını sallıyor. "Bea'ya ulaşamayacaklarını biliyorlar. Onu 24 saat boyunca sıkı bir şekilde koruyoruz ve hamileliği nedeniyle şu anda gözümüzün önünden nadiren ayrılıyor. Sürünün geri kalanına gelince..."

"Molly en kolay hedefti."

"Evet, büyük ihtimalle bizim ondan bir şey beklemeyeceğimizi düşündüler. Ama artık biliyoruz. Artık daha fazla önlem alabiliriz."

"İşe gitmemeli. Bu sürü hâlâ dışarıdayken olmaz."

"Az önce ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu söyledin." Kucağıma bakıyorum.

"Bu bok kafalılar dışarıda diye Molly'nin özgürlüğünü kısıtlamaya hazır değilim. En iyi adamlarımdan biri onun peşindeyken olmaz. Ve şimdiye kadar şehirden kaçmış olacaklarını düşünürken olmaz." Tekrar ona baktım.

"Sence öyle mi?"

"Grevlerini yaptılar. Başarısız oldular. Artık peşlerinde olacağımızı biliyorlar. Aslında, biz konuşurken Avrupa yolunu yarılادıklarını söyleyen bir kaynağımız . Peşlerinden bir ekip gönderdim."

"Doğru," diyorum, rahatlatanın damarlarımda dolaştığını hissederek.

Silver duruşumdaki gevşekliğı fark ederek, "Bu rahatlayabileceğimiz anlamına gelmiyor," diyor. "Tetikte olmana ihtiyacım var."

"Evet efendim," dedim.

"Molly ve Bea'nin de bundan haberi olmayacak. Endişelenmelerini istemiyorum."

"Tabii ki."

Uyanık, odaklanmış, kararlı.

Molly Fırtına Geçidi'ni hayatım pahasına koruyacağım.

C olten

ÇOĞU ZAMAN PAZARTESİ BUHARI, şehirlerarası bir tren gibi yanlış yöne gider. Onu durdurmak mümkün değil ve çok hızlı bir şekilde geliyor. Hafta sonu - haftanın en sevdiğim zamanı - çok hızlı geçiyor.

Bu hafta sonu değil. Cumartesi ve Pazar, hiçbir yere gitmeyen yavaş bir trendeymişiz gibi sürükleniyor. Her dakika aptalca yavaş geçiyor.

Pazartesi yeterince çabuk gelemmez. Ama Pazartesi, tekerleği patlamış ve şoförü olmayan küçük bir kasabada sıkışıp kaldı.

Omega'yı tekrar görmek istiyorum. Bunun için sabırsızlanıyorum. Kokusunu içime çekmek için. Gözlerimi tüm kıvrımlarına yerleştirmek. Güzel gözlerini içime çekmek için.

Ama her şeyden çok, onu tekrar tatmak istiyorum. Onun tadına dair anılar tüm hafta sonu boyunca bana işkence etti. Ağzımı onun bacaklarının arasına koymalıyım. Hem de çok ihtiyacım var.

Bu yeni bir şey. Farklı.

Kadınlar daha önce de ilgimi çekmişti. Bazıları diğerlerinden daha uzun süre.

Hiçbiri Molly kadar dikkatimi .

Bir saplantının sınırında filizleniyor. Bu ben değilim. Ben River .
Çılgın, öngörülemez.

Kararlıyım. Yetkinim. Verimli.

Uygun birini arıyor olmalıydım. Yuva kurabileceğim birini.

Neredeyse bir saplantıya sahip değilim. Hafta sonumu Molly
Stormgate'e yapmak istediğim şeyleri hayal ederek geçirmiyorum.

Ben takıntı yapmam. Ama Molly Stormgate ile yapıyorum. İşte bu
yüzden sabahın 7'sinde ofisimde oturuyorum.

Pazartesi sabahı onun gelmesini bekliyordum.

Dakikalar akıp gidiyor, her el tıklamasının ne kadar uzun
sürdüğüyle benimle alay ediyor.

Ona ne söyleyeceğimi kafamda milyonuncu kez gözden
geçiriyorum. Cuma günü ayrıldığında benden memnun değildi ve bu
son iki gündür mideme mutsuz bir şekilde oturdu. Onun mutsuz
olmasını istemiyorum. Dilimin ucuna tekrar tekrar gelmesini istiyorum.
Onu o kadar mutlu etmek istiyorum ki bu ofisten asla ayrılmak
istemessin.

Sadece dikkat dağıtmak için evi arıyorum.

Sonra beklerim. Avuçlarım beklentiyle nemlendi. Üzerinde
çalışmam gereken rapora dokunulmamıştı.

Sabah 7.55'te asansörün sesini duyuyorum. Nefes alıyorum ve
havayı burun deliklerimden dışarı üflüyorum.

Yemin ederim onun kokusunu şimdiden alabiliyorum, binanın
içinden bana doğru geliyor.

Oturduğum yerde kalmak ve asansörün kapısına doğru koşmamak
için kendimi kontrol etmem gerekiyor, ona saldırmaya, onu duvara
yapıştırmaya ve her parçasını yemeye hazırım.

Lanet olsun.

Asansör kapıları homurdanarak açılıyor ve koridorda ve ofis
katında biri hafif, diğeri ağır iki çift ayak sesi duyuluyor. Kokusu
yoğunlaşıyor ve ben de saplantılı bir şekilde kokuyu içime çekiyorum,
vücudumun her yerinin karıncalandığını hissediyorum.

Çok iyi. Hem de çok iyi.

Ellerimi klavyeme götürüp orada dinlendiriyorum, çalışıyormuşum
ve aptal gibi onun gelmesini beklemiyormuşum gibi davranıyorum.

Parmak eklemleri kapıya vuruyor.

"Benim için hazır mısın, Colt?"

Onun için hazır mıyım?! Siktir. Onun için fazlasıyla hazırım.

"Ahhh, Molly, içeri gel."

Bakışlarımı bilgisayar ekranından ona doğru çeviriyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor, kalbim sıkışıyor.

Harika görünüyor. Fantastikten de öte. Enfes. Bütün hafta hayal ettiğimden daha iyi görünüyor. Kolundaki bandaj gitmiş ve dar bir kalem etek giymiş - arkası yırtmaçlı - ve ipeksi beyaz bir bluz, altına giydiği dantelli sütyeni bana bir anlığına gösterecek kadar yarı saydam.

Her CEO'nun kabusu gibi görünüyor. Kışkırtıcı. Baştan çıkarıcı. Zaten dikkatimi çekmemiş olsa bile bu omega'ya aşık olmama ihtimalim yoktu.

"Hafta sonu iyi geçti mi?" Masama doğru yürürken kalçalarının nasıl sallandığını izleyerek soruyorum.

Tabii ki, tarihi zaten biliyorum. River dün beni aramaktan ve omega'dan öğrendiği her şeyi açıklamaktan kendini alamadı. Bunu onu aradığı gerçeğini yüzüme vurmak için mi yoksa rahatlayacağımı bildiği için mi yaptı bilmiyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Kendime bir kedi bulamıyorum. Bütün hafta sonunu bir kedi arayarak geçirdim."

"Kedi mi?" Ben diyorum. Omega'nın bir kediye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Bence bana ihtiyacı var. Yumuşak kalçalarının arasına.

"Evet, bir kedi." Kendini masamın diğer sandalyeye bırakıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. O bacakların belime dolanmasını, omuzlarıma takılmasını ve açık kalmasını istiyorum. "Bir kedi bulmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim."

"Benim bir kedim var," diyorum, kalemimi parmaklarımla arasında rahatça döndürerek.

"Cuma akşamı buluşmamı istemediğin kişi bu muydu?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Yani bu unutulmamış.

"Hayır," dedim.

Çantasından not defterini çıkarmak için uzanıyor ve bana göğüs gösteriyor. Havalandırma açık ama yine de

Köprücük kemiğinin üzerinde ince bir nem tabakası var, dilimle yalamak istiyorum ve kokusu, kokusu o kadar ... o kadar ...

Arka beynimde bir şalter atıyor. Klik.

Bedenim kendi sıcaklığıyla yüzüyor.

Sikim sertleşiyor.

"Kızışıyorsun," diye homurdanıyorum, sandalyemin kollarını kavrayarak.

Doğruldu ve omuzlarını yuvarladı. "Değilim. Bir hafta daha gelmeyeceğim. Bu da bana ısı devamsızlığı konusundaki politikanızın ne olduğunu hatırlatıyor-"

"Ateşinin çıkmasına daha bir hafta var, Omega." Ona ters ters baktım. O da bana ters ters bakıyor.

"Sanırım kendi bedenimi tanıyorum, çok teşekkür ederim."

"Kokusunu alabiliyorum." Parmak eklemlerim ellerimdeki gergin deriyi ağartıyor. Asansörden buraya kadar kokusunu alabilmeme şaşmamalı. Koruması nasıl oldu da onu en yakın yuvaya götürmeden buraya kadar eşlik etti? "Islak kokuyorsun."

Gözlerini deviriyor ama kalçalarını nasıl birbirine sürttüğünü görmüyor değilim. "Onu zaten kullanmıştın, hatırladın mı? Cuma günü. Bu sefer yeni bir çizgiye ihtiyacın var."

"Bu bir çizgi değil. Kızgınlığa giriyorsun."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kalbim küt küt atıyor. Kanım titriyor. Kokusu çok canlı. Burada bir rutine girme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Buna sevinsem mi, kızsam mı karar veremiyorum.

"Ford," diye bağıriyorum kapıya ulaştığımda. Dışarıda geziniyor, muhtemelen konuşmamızı dinliyor. "Onu şehre, bir ofise mi getirdin, hem de kızgınlık dönemindeyken?" Kemiklerinde hissetmesini umduğum bir vahşilikle kaşlarımı çatıyorum, ezmek istediğim kemiklerle. Onun güvenliği konusunda nasıl bu kadar dikkatsiz olabilir? Onu güvende tutmak onun işi değil mi?

"Henüz tam olarak kızışmadığını söylüyor. Bir hafta diyor."

"Aptal mısın lan sen? Kokusunu alabiliyor musun?"

Kontrolünü yeniden kazanmadan önce yüzünde bir ıstırap ifadesi beliriyor, sadece göğüs kaslarındaki seğirme ona ihanet ediyor.

"Tabii ki kokusunu alabiliyorum," diye tıslıyor.

"O zaman biliyorsun."

"Ben de kendi bedenimi tanıyorum," diye tersliyor Molly ve döndüğümde onu arkamda dururken buluyorum.

Başımı salladım. "Ne bildiğin ya da bilmediğin önemli değil. Yarım mil yakınındaki herhangi bir alfa senin kızıştığın sonucuna varacaktır. Bu güvenli değil."

"Kızgın değilim," diyor, elleri yumruk halinde kalçalarına iniyor. "Bu sabah üç tane bastırıcı hap aldım."

"Üç mü?" Ford kaşlarını çatarak söylüyor. "Bu kulağa pek güvenli gelmiyor Omega."

"Neden baskılayıcı hapları şeker gibi yutuyorsun?" Ben de diyorum. İkimize de bakıyor, bakışları benden Ford'a ve tekrar bana dönüyor. "Çünkü..." diyor, "çünkü..."

"Çünkü ne?" Ford endişeyle sorar.

Bize gerçekten söylemek istemiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor, bu da benim daha çok bilmek istememe neden oluyor.

"Neden, Omega?" Cevap vermekten başka bir şey yapamayacağını bildiğim kadar alfa sertliğiyle söylüyorum.

"Çünkü kokularınız bedenimi mahvediyor." İkimize de surat asıyor.

"Benim kokum," diyorum, göğsümde bir gurur duygusu filizleniyor. Çünkü evet, kokumun onun bedeniyle sevişmesini istiyorum. Vücudunu becermemi istemesini istiyorum.

"İkinizin de kokusu."

Ford'a bakıyorum, o da bana bakıyor.

"Onunla yattın," diyorum hırslayarak. "Onunla yatmana izin mı?"

"Ve onu ofisinde boşalttın. Buna izin var mı?"

"Elimde değildi," diyorum elimi saçlarımda gezdirirken. Kokusu zihnimi çarpıtıyor. Kendime saklamam gereken çöpleri konuşturuyor bana. "Çok ıslak kokuyordu. Onu tatmak zorundaydım."

"Onun tadına baktın mı?" Ford zorlukla yutkunarak sorar.

Ellerim titriyor. Ağzım sulanıyor. "Onun tadı-" "İkiniz de sanki burada değilmişim gibi hakkımda konuşmayı keser misiniz?"

Molly

diyor ve gözlerim tekrar ona takılıyor. Alnının etrafındaki sarı saçlar

nemli ve küçük bukleler halinde alnına yapışmış. Boğazındaki nabız atıyor ve ofisim kaygan kokuyor. Eminim şu anda kalçasından aşağı kayıyordur. Bahse girerim bacaklarının arası pembeleşmiş ve şişmiştir. Eminim o küçük memesi ilgi için yalvarıyordur.

"Molly," diyor Ford o kadar alçak bir sesle ki sanki yer titriyor.

İnliyor. "Kızgın değilim."

"Tabii ki hayır," diyor ve kadının elini karnının alt kısmına sürterek yüzünü buruşturmasını izliyor.

"Acıyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır," diye ısrar ediyor, dudağını sertçe ısırıyor.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyor, acının sızısının beni kendime getirmesine izin veriyorum.

"Onu evine, yuvasına götürmelisin."

"Yuvasına," diye mırıldanıyor.

"Evet, yuvanı istiyor musun tatlım?"

Hızla camlaşan gözlerle bana bakıyor.

Tanrım, eminim ateşliyen güzel görünüyordur. Eminim sesi ve hissi de iyidir.

"Sadece temiz havaya ihtiyacım var. İkinizden uzakta. O zaman iyi olacağım."

"Temiz hava almak için dışarı çıkmıyorsun." Ford kararlı bir adım atar. "Güvenli değil. Böyle kokarken olmaz."

En azından et kafa sonunda işini yapıyor.

Ama sonra Molly iki büklüm oluyor ve inliyor, acı içinde karnını tutuyor.

Bir anda ikimiz de yanındayız, Ford sırtında daireler çiziyor, ben ellerimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Teni cayır cayır yanıyor ama yine de dokunuşlarımız karşısında titriyor.

Kendime engel olamıyorum, boynuna sokuluyorum, kokusunu kovalıyorum, tenini tadıyorum.

Elleri Ford'un gömleğinin önünde toplanıyor ve onu aşağı çekiyor, ağzını kendi ağzına doğru çekiyor.

İstedığı o, ben değilim. Onu. Ama sonra diğer eli boynuma dolanıyor, saçlarımı okşuyor ve başını eğiyor.

boğazını kemirmeye devam etmem için beni cesaretlendirdi.

Ağzımı kâğıt inceliğindeki tenine dayayarak homurdanıyorum, kalbinin hızlı atışını nabzında hissediyorum.

İnliyor ve kaygan kokusu havaya karışıyor. Bunu istiyorum. O kayganlığı çok istiyorum. Dilimde istiyorum. Ağzımda istiyorum. Sikimin içine girmesini istiyorum.

Ford da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü ikimizin de elleri eteğinin kenarına yapışmış, onu yukarı çekiyor, malzeme gürültüyle yırtılıyor.

Saçma sapan bir dantelli külotun içine hapsolmuş kıcını buluyorum ve sıkıyorum. Arka tarafını avucuma sürtüyor, daha fazlasını istiyor ve Ford'un kalın parmaklarını kumaşın altında yüzdürmesini izliyorum.

Rahatlayarak iç çekiyor. Onun dokunuşuyla iç çekiyor ve ben kendimi kıskançlığın bıçak darbesine hazırlıyorum.

Ama sonra mırıldanıyor, de istediğini, ikimize de ihtiyacı olduğunu, düğümlerimize nasıl ihtiyacı olduğunu mırıldanıyor.

"Siz alfalara ihtiyacım var. İkinize de ihtiyacım var."

Belki de sesinin tonundan, o kadar muhtaç, o kadar kontrolsüz ve alaycı ki sesinde sık sık duyuyorum, ama bir şey yüzüme sert bir tokat atıyor, lanet olası vicdanım.

Bunu yapmamalıyız. Ondan bu şekilde faydalanmamalıyız. Kızgınlık hormonları yüksek. Ne istediğini bilmiyor.

Ama ben değilim. Ford da değil. Biz sürü değiliz. Çift olarak gelmiyoruz.

Bir kızıışmada onu parçalara ayırırdık. İki yalnız kurt bir omega için savaşır. Ölümcül olabilir.

Bunu riske atmaya hazır değilim.

"Durun!" İkisine de bağıryorum ve omega kollarımda kaskatı kesiliyor.

Ford başını kaldırıp bana bakıyor ve ben de onun da anlayabileceği kadar rutininin dağıldığını görüyorum.

"Bu doğru değil. İkimize birden sahip olamaz. Bunu yapamayız. Bu avantaj sağlamak olur ve... ve çok tehlikeli olur."

Ford'un gözlerinde bir şey parlıyor ve sonra omega'dan kararlı bir şekilde geri adım atıyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum. Ve küçük şey bir ses çıkarıyor

Başka bir durumda, bu kadar sert olmadığım başka bir durumda kıkırdamama neden olacak bir dizi sinirli küfür.

"eve götür," dedim.

Başını sallıyor ama o hareket edemedi omega karnını tutarak ve feryat ederek dizlerinin üzerine çöküyor.

Kahretsin. Bakışlarım Ford'la buluşuyor ve ikimiz de diğerinin ne düşündüğünü biliyoruz. Eve zamanında varamayacak.

"River'ın buradan bir blok ötede bir dairesi var," dedim

Ford'a. "River." Üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Orada olacak mı?"

"Hayır, ama içeri girmek için kodum var." Gece geç saatlerde kalacak bir yere ihtiyacım diye bana vermişti. Ama hiç kullanmadım. Her zaman evde olmaya özen gösteririm. Bazı günler istediğimden daha geç olsa bile. "Bir yuvası var," diyorum, bunun muhtemelen her şeyi daha da kötüleştirdiğini bilerek. Evet, River sahip olduğu her evde yuvası olan bir oyuncu. Yine de onu götürmek için düşünebildiğim en iyi yer orası. "Orada rahat edecektir," diye belirtiyorum.

Ford bir an bana bakıyor ve kafasındaki paslı çarkların nasıl döndüğünü neredeyse görebiliyorum.

Molly ikinci kez inliyor. Bu sefer daha yüksek sesle.

"Peki," diyor, "adres nedir? Silver'a neler olduğunu anlatmam gerekecek."

Telefonumu çıkarıp bakıyorum, bir yandan da yanımda inleyen ve her geçen dakika daha da ıslak kokan omega'yı görmezden gelmeye çalışıyorum. Adresi buluyorum ve duraksıyorum, Ford'a bakıp ters ters bakıyorum. Ona güvenilebilir mi? Kardeşleri öyle düşünüyor gibi. Yine de, onu bir kez becermişti zaten. Eminim bunu bilseler ona o kadar güvenmezlerdi.

"Ondan faydalanmayacak mısın?"

Ford'un boynundaki tendonlar gerilir.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, çünkü adam eski bir denizci falan olabilir ama sadece bir insan. Bir omega kızgınlık içinde kıvrılırken, sikilmek için yalvarıp yakarırken onu koruyor. Sadece süper güçlere sahip bir alfa bu tür bir dayanabilir. "Ben de seninle geleceğim," diyorum. "Böylece birbirimizi doğru yolda tutabiliriz."

İkimiz de Molly'ye bakıyoruz. İkimize de gözlerinde açlıkla bakıyor ve ben kendimi başarısızlığa hazırladığımdan şüpheleniyorum. Ama ben her zaman zor durumdaki kızlara bayılırım. Bu benim kriptonitim. En büyük başarısızlıklarına yol açmıştır. Hayır, bu tam olarak doğru değil, aynı zamanda hayatımdaki en iyi şeye de yol açtı.

"Hadi," diyorum Ford'a, "herkes işe gelmeden önce onu buradan çıkaralım."

Uzun sürmeyecek. Biz farkına bile varmadan kardeşleri ve sürüsü gelip onu yuvasına götürecektir.

Tabii ki, ZOR durumdaki genç kızlarla ilgili sorunlar? Asla sizin beklediğiniz gibi davranmazlar. Bu yüzden en başta kendilerini sıkıntı içinde bulurlar. Mantıklı kararlar vermezler. Normal kurallara göre oynamazlar.

Molly hiçbir zaman kurallara göre oynayan bir omega olmadı. Kızıışmanın eşiğinde, tam bir kabus.

Onu Ford'un SUV'unun arka koltuğuna tıktırdık, çok üzüldü ve protesto etti. Gömleğimden küçük yumruklarını ödüllendirmek zorundayım, kapıyı arkamdan çarpıyorum ve Ford'un yanındaki ön koltuğa oturuyorum. Eğer onunla arkada otursaydım, onu hemen sikimin üzerine oturturdum. Kokusu gittikçe daha çekici hale geliyor. Ve ben de giderek kendimi bir vuruşa çaresizce ihtiyaç duyan bir bağımlı gibi hissediyorum.

Omega'nın arka koltukta çıkardığı sesleri bastırmak umuduyla radyonun sesini yükseltirken Ford'a "Sür," diyorum.

İşe yaramıyor ve omzumun üzerinden ona dönüp baktığımda, onu sırtüstü yatmış ve elini kalçalarının arasına koymuş halde buluyorum.

"Ahh kahretsın," diyorum bakışlarımı tekrar ön cama çevirerek. "Ne?" Ford soruyor. "Neyin var?"

"Kendine dokunuyor." Omurgamın dibinde ter birikiyor ve avuçlarım yine nemli. Acının dikkatimi dağıtacağı umuduyla kör tırnaklarımı da ekleyerek onları kalçalarımın altına sürüklüyorum.

Ford'un gözleri dikiz aynasına kayıyor ve onun sadece bir insan olduğunu kendime tekrar hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Yumruğumu yanağına indirdim.

Çenesi gevşiyor, gözleri aynaya kilitleniyor ve kırmızı ışıktaki geçmemizi engellemek için omzuna vurmak zorunda kalıyorum.

"Bu çok acı verici olacak," diye homurdanıyor, elleri direksiyonu öyle sıkı kavıyor ki büküldüğünü görebiliyorum.

Molly arka koltuktan, "Bana yardım etseydin böyle olmazdı, Alfa," diye sesleniyor ve ben de radyonun sesini daha da yükseltiyorum.

Ford'u özel bodrum otoparkına yönlendiriyorum ve sonra kapımı açıyorum, arka koltuktaki küçük kasırgayı yakalamadan önce temiz havayı derin bir şekilde içime çekiyorum. Kapıyı açar açmaz üzerime atlıyor, ağzıyla boynumu emiyor, sıcak küçük elleriyle gömleğimin altına girmeye çalışıyor.

"Omega," diye uyarıyorum, ama bu her zaman bir alfanın otoritesine karşı biraz daha dirençli olmuştur ve gözünü bile kırpmaz.

Onu arabadan çıkarıyorum, kollarıma sarılışını, vücudunu gövdeme sürtüşünü görmezden çalışıyorum ve Ford'a beni özel asansöre kadar takip etmesini işaret ediyorum. Şifreyi giriyor ve çatı katına kadar çıkıyoruz, omega ikimize miyavlayıp dikkatimizi çekmek için yalvarırken ikimiz de kaskatı kesiliyoruz.

Kapılar doğrudan River'ın dairesinin açık plan alanına açılıyor, tüm duvarlar camla kaplı ve manzara limana ve denize kadar uzanıyor.

Parlak ışıktaki gözlerimizi kırıştırtıp odaya doğru adım atıyoruz ve kanepeden gelen bir sesle duruyoruz.

"Colt?"

River karşımızdaki kanepeye uzanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, üzerinde koyu renk bir boxer ve altın rengi bir bronzluktan başka bir şey yok.

River sırtlıyor ve oturmak için ayağa kalkıyor, gözleri yüzümden ellerimdeki kıvranan omega'ya gidiyor.

"Uğraman çok hoş. Görüyorum ki bana küçük bir hediye de getirmiştin?"

F ord

Bir uyarıda bulundum ve diğer iki alfanın arasından çıktım.

Ne yapmaya çalıştıklarını bilmiyorum. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama hoşuma gitmiyor.

Bu iki pislik Omega'ya ellerini süremeyecekler. Ondan faydalanmıyorlar.

Parmaklarım seğiriyor ve silahın göğsümde ağırlaştığını hissediyorum. İhtiyacım olursa kullanmakta sorun yaşamayacağım.

"Nedir bu?" Turner'a, bakışlarım iki alfa arasında gidip gelirken parmaklarımın o silah için seğirdiğini söylüyorum.

"Bu mu?" Turner şaşkınlık içinde şöyle der. "Bu da ne-" "Burada olmayacağını söylemiştin."

"Ben mi?" River sahte bir incinmişlikle söylüyor. "Siz ikiniz küçük omega kızgınlığını benim daireme getirdiniz ve beni eğlenceye davet etmeyi planlamıyordunuz."

"O bir lunapark değil, seni serseri," diye tükürdüm. "Onu buraya kendi güvenliği için getirdik. Kardeşleri onu alıp güvenli bir şekilde eve götürene kadar."

"İstediği bu mu?" River, Turner'ın boğazını emen omega'ya bakarak, parmaklarını aşağı yukarı gezdirerek şöyle diyor

Gövdesini.

"Onu parçalayacak bir grup yalnız kurt istemiyor," diyor Turner, sesi zorlanarak. "Bu güvenli değil."

"Peki o zaman plan nedir? Onu kardeşlerine mi teslim ? Tek başına acı çekmesi için eve mi götüreceksin?"

Omega, Turner'ın boğazından yukarı bakıyor. "Hayır." Başını şiddetle sallıyor. "Yalnız değil."

"Eminim ısınması için anlaştığı bir sürü vardır."

"Bilmiyorum," diye ciyaklıyor omega, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Turner. Kızgınlık döneminde ağlayan bir omega muhtemelen

Bir alfanın karşılaşabileceği en kötü şey.

River altın buklelerini gözlerinden silkeleyip yarı alaycı bir gülümsemeyle gözlerini kamaştırarak, "O zaman ateşin boyunca seni mutlu bir şekilde göreceğim ufaklık," diyor. "Geri çekil asker," diye ekliyor, omega'ya doğru yürüyor ve geçerken elini omzuma vuruyor.

Elini tutup arkasından çeviriyorum, onu kol kilidine ve en yakın duvara sıkıştırıyorum.

" ne !" diye bağıyor. "Çek şu lanet pençelerini üzerimden."

"Ondan faydalanmıyorsun!"

Yarış arabası sürücüsü dişlerini sıkıyor, tutuşuma karşı mücadele ediyor. "Ben avantaj sağlamıyorum-"

"Kızgınlık döneminde, River. Herhangi bir konuda karar verecek durumda değil."

Omega yüksek sesle oflayıp puflayarak Turner'ın kollarından kurtuluyor ve ayakları apartmanın cilalı ahşap zeminine çarpıyor.

"Şunu söylemeyi keser misin! Ben kızgın değilim." Üçümüz de birbirimize baktık. "Ve benim aklım başımda. Kendi kararlarımı verebilirim. Eğer fark etmediyseniz, ben yetişkin bir kadıyım."

"Fark ettik," diye mırıldanıyor River ve ben de kolunu daha şiddetli bir şekilde büküyorum.

"Kendi kararımı kendim verebilirim ve sen benim kardeşlerimi arayamazsın, tekrar ediyorum, ARAYAMAZSIN." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama sert bir bakışla sözümü kesiyor. "Ben tek başıma ateş çekmiyorum."

"Demek kıızıştın?" River sırtarak söylüyor.

"Hayır, ben..." Ona ters ters bakar. "Ben..." Gözlerini deviriyor. "Kızışıyor olabilirim. Ve bunu yalnız geçirmeyeceğim."

"Sıraya girmiş bir sürün var mı?" Turner huysuzca soruyor.

"Hayır, ben... Ben..." Bileğini kaşının arkasında gezdiriyor. "Ateşimi tam burada harcayacağım." River'dan yayılan kendinden memnuniyeti neredeyse hissedebiliyorum. "Üçünüzle birlikte."

Elimi River'ın kolundan çekiyorum ve ona bakıyorum.

"Bu iyi bir fikir değil," diyor Turner. "Anlamak zorundasın Omega. Yalnız kurtlar paylaşmaz. Seni riske atmış oluruz ve-"

"Saçmalık," diyor River, onu yeniden kiraladığım için omega'ya doğru yürürken. "Eğer istediği buysa bu ufaklığı paylaşmaktan mutluluk duyarım."

"River," diye uyarıyor Turner nefesinin altından.

Omega ona doğru döner. "Beni istediğini söylüyorsun, Colten Turner. Bana sahip olana kadar mutlu olamayacağını söylüyorsun. Ama biliyor musun, eylemlerin sözlerinden çok daha yüksek sesle konuşuyor."

"Eminim öyledir," diye homurdanıyor, dili ağzından fırlayıp alt dudağının üzerinde geziniyor.

"Aynen öyle," diye tersliyor, "önce River ve seninle takılma teklifimi geri çevirdin, sonra beni evine götürmek istemedin ve şimdi de sana ihtiyacım olduğunda beni sıcakta görmüyorsun."

River arkadaşına memnuniyet dolu bir ifadeyle sırtıyor. Belli ki omega'nın haklı olduğunu düşünüyor.

"Kendimce sebeplerim var," diyor Colt.

"Umarım 'nedenlerin' geceleri seni sıcak tutar," diye tersledi ve sonra bana döndü. "Peki ya sen? Yoksa işini kaybetmemek için çok mu endişeleniyorsun? Çünkü yarım saat önce ofiste bu senin için bir sorun gibi görünmüyordu."

"Ofiste ne oldu?" River hevesle sorar.

Ağzımı açıyorum. Her zamanki gibi kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Bu bir sürpriz değil. Ancak, en iyisi için ne yapacağından emin olamamak.

Çünkü burada yapılacak en iyi şey nedir? Onu Caspian Nehri'yle yalnız bırakmak mı? Kardeşlerini araması için ısrar mı edeyim? Onu korurken

Tek başına ve acı içinde mi? Yoksa adımı haykırana kadar ona sertçe vurmak mı?

Vücudumun her zerresi ikincisini seçmem için bana yalvarıyor.

Çünkü ben kötü bir adamım. Kötü bir alfa. Ona layık değilim. Bir sürüye layık değilim. Kimseye layık değilim.

Bu daireden çıkıp gitmeliyim.

Tüm bunların ne kadar farklı olabileceğini düşünmemeliyim. Nasıl olması gerektiğini. Çünkü bu, kalbimi tam ortadan ikiye bölerdi. Tam çatlak çizgisi boyunca.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Alfa?" Gözlerimi açtığımda tam karşımda duruyor, parmak uçlarında dengede duruyor ve yüzüme bakıyor. "Lütfen?"

Ve ben zayıfım. Çünkü onu nasıl reddedebilirim? Bu kadar lezzetli kokarken onu nasıl reddedebilirim? Bana yalvarırken onu reddedebilirim. Bana şehvetle yüzen gözlerle bakarken onu reddedebilirim.

Silver'a onunla ilgileneceğime söz verdim. Ve bakacağım. Başımı sallıyorum. Kaşlarını çattı.

"Bana iyilik yapma Ford. İş tanımınızda böyle bir şey yok. Eğer bu burnunu tutmanı ve görevini yapmanı gerektiriyorsa, o zaman-"

Ona öyle yüksek sesle hırlıyorum ki ağzı kapanıyor. "Seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun, Omega."

"Hayır, istemiyorum," diyor, kaşları daha fazla gözyaşına yol açıyor. Berbat durumda. Hormonları isyan ediyor.

Onu belinden tutup vücuduma doğru çektim. Sonra kulağına fısıldıyorum: "Ben sana layık değilim, Molly Stormgate. Ama ne olursa olsun, seni istiyorum."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor ama sonra boynunu öpüyorum, ellerim bluzunu eteğinden çekip çıkarıyor ve altında yumuşak bir ten buluyor. Elleri boynuma dolanıyor ve kendini ereksiyonuma sürtüyor.

"Onu gerçekten geri mi çevireceksin?" River'ın arkadaşına sorduğunu duydum. "Seni istediğinde. Sana *ihtiyacı* olduğunda."

"Bu tehlikeli."

Başımı kollarımdaki miyavlayan omega'dan kaldırdığımda River'ın Colt'un omzuna vurduğunu görüyorum.

"Saçmalık, Colt. Saçmalık. Kendine yalnız bir kurt olduğunu söylemeye devam et.

İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz. İkimiz de senin de bu işin içinde olmak istediğini biliyoruz." "Bir bok bilmiyorsun."

"Seni bu gezegendeki herkesten daha iyi tanıyorum. Aptal şovunu anlıyorum." Yaklaşır ve arkadaşını kolundan yakalar. "Mutlu olmadığını biliyorum. Bunun seni mutlu edebileceğini biliyorum."

"Sürüler yarım akıllıların bir araya gelmesiyle oluşmaz."

"Kim demiş Colt?" River başını sallayarak gömleğini çıkarıyor. "Ve burada bir sürü oluşturmaktan bahsetmiyoruz. Bir omega'nın kızgınlığını atlatmasına yardım etmekten bahsediyoruz. Bize ihtiyacı olan bir omega. Senin sırsıklam olduğun bir omega."

Colt homurdanıyor ve bana, omega'nın kıyafetlerinden sıyrılmaya çalıştığı yere bakıyor.

Bluzunu başının üzerinden kaldırmasına yardım ettiğimde gözleri alev alev yanıyor ve hepimiz onun o güzel göğüslerine ve pembe meme uçlarını zar zor kapatan sütyenine bakabiliyoruz.

"Eğer bunu yaparsak," diyor yavaşça, "o zaman paylaşmaya hazır olmalıyız."

"Onu becermeni seve seve izlerim." River sırtıyor ve omega inliyor, bu fikir onu açıkça tahrik ediyor.

"Ve," diye devam ediyor Colt, arkadaşını görmezden gelerek, "birbirimize etmeliyiz. Onun güvenliği için. Eğer birimiz-"

River ona "Sorun olmayacak," diyor. Bana döner. "Bunu daha önce de yapmıştık. Siz yaptınız mı?"

Tereddüt ettim. Sonra başımı sallıyorum. Bir kez, bir kez geriye doğru.

River başını geriye atıyor ve kıkırdıyor. "Ne kadar yalnız kurtlar olduğumuz ortaya çıktı."

"Her şey değişebilir," diye mırıldanıyor Colt.

"Hayır Colt, böyle şeyler değil. Yalnız kurtlar paylaşmaz. Asla paylaşmazlar. Biz bir avuç aptalız. Kendimizi kandırıyoruz. Birbirimizi kandırıyoruz. Çünkü, biliyor musunuz? Tek düşünebildiğim bu küçük omega'yı paylaşmak."

Molly

Nasıl bilmiyorum. İrade gücüm mü? Kayganlığımın kokusu mu? Sihir mi?

Ama bir an üç alfa kendi aralarında ne yapacaklarını tartışıyor, beni düğümlemelerini sağlama çabalarımına direniyorlar. Sonra bir baktım, üçü de üzerimde, eteğimi ve iç çamaşırlarımı sıyırmışlar, beni River'ın gülünç derecede büyük ve abartılı dairesinden geçirip arka taraftaki yuvaya götürüyorlar.

Karanlık ve serin, karanlık tavanın her yerinde küçük ışıklar parıldıyor ve odaya minderler ve battaniyelerle yayılmış büyük bir yatak hakim.

Ford beni yatağın üzerine yatırıyor, ben de geriye doğru kaçıyorum ve karnımın üzerine yuvarlanıyorum, kalçalarımı yataktan kaldırıp kıcımlı havada oynatıyorum.

Baştan çıkarma teknikleri arasında en sofistike olanı değil ama benim tecrübelerime göre en etkili olanı. Özellikle de ateşim varken ve kalçalarımın kaygan sular fışkırırken. Ve özellikle de odadaki üç alfa kızışmanın eşiğindeyken. Kokularından anlayabiliyorum. Güçlü, erkeksi, doğurgan.

Boğazımdan boğuk bir inilti kaçıyor.

Çok fena sikilmek istiyorum. Amımdaki sızı ve karnımdaki ağrı dayanılmaz. Tüm bu acıyı akıl almaz bir zevke dönüştürmelerini istiyorum. Sertçe sikilmeyi ve sıkıca düğümlenmeyi istiyorum. Beni boşalmalarıyla doldurmalarını istiyorum.

Ama en iyi baştan çıkarma girişimlerine rağmen yine tereddüt ediyorlar. Omzumun üzerinden alfalara bakıyorum. Can sıkıcı bir şekilde, üçü de hâlâ giyinik.

"Becer beni," diye mırıldanıyorum.

River o çarpık gülümsemesiyle bana sırıtıyor, Colt elini yüzünde gezdiriyor ve Ford'un göğüs kasları zıplıyor. Ama sonra birbirlerine bakıyorlar.

Kimse kımıldamıyor.

Sırt üstü dönüyorum ve bir hüsrarla oturmak için yuvarlanıyorum.

"Ne ?" Dedim. Colt yutkunuyor ve bir anda o kadar da emin olamıyorum. Kollarımı vücuduma doluyor ve ellerimi kollarımda gezdiriyorum. Ne yapıyorum ben? Üçünü de bana yardım etmeye zorluyorum. Hem de istemedikleri halde. Çünkü... çünkü ben kötü kokan omega'yım. Çok konuşan omega. Kötü şöhretli ailesi olan omega. Sonunda, her zaman onlar için doğru kişi olmadığımı karar verirler.

Gözlerim yanıyor. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Ama vücudum hormonlarla dolup taşıyor ve tüm çabalarım rağmen gözyaşlarım sel olup akıyor.

Colt yatağa tırmanarak, "Tatlım," dedi. "Yapma, yapma bunu."

"Beni istemiyorsun. Bunu istemiyorsun. Özür dilerim. Seni zorlamamalıydım."

Beni kollarına aldı.

"Seni ne kadar çok istediğimizi daha kaç kere söylememiz gerekiyor?"

"Ben bir omega'yım," diye burnumu çekiyorum, "bunu asla yeterince söyleyemezsin."

Colt kıkırdar. "Seni istiyorum, omega." Başımın tepesini öpüyor. "Seni istiyorum." Islak bir yanağımı öpüyor. "Seni istiyorum." Ağzımı öpüyor. "Seni istiyorum." Omzumu öpüyor. "Seni istiyorum." Çakıl taşlı meme ucumu öpüyor, hırlıyor.

"O zaman neden tereddüt ediyorsun?" Mırıldanıyorum, sütyenimin kumaşının arasından diliyle meme ucumu çınlatırken başım arkaya doğru eğiliyor.

"Biz bir sürü değiliz, tatlım. Bu iş sorunsuz yürümeyecek. Bu durum için yeniyiz. için yeniyiz. Kas hafızamız yok. Bağ yok. Anlayış yok. Bize karşı sabırlı olmanız gerekecek."

Gülümseyerek rahat bir nefes alıyorum. Sebebi bu. Hepsi bu .
Colt'un omzunun üzerinden River ve Ford'a bakarak, "O zaman,"
diyorum,

"belki ... sana rehberlik etmeme izin verirsin?"

Genelde işler böyle yürümez. Genellikle alfalar sorumludur, özellikle de kızıışmış bir ortamda. Ama ne zaman bir şeyleri yapmam gerektiği gibi yaptım ki?

"Bize patronluk taslamak istiyorsun, ha ?" River başındaki bukleleri karıştırarak şöyle diyor.

Tereddüt ediyorum. "Evet."

"Peki, dümdüz git." Yatağın ucunda hazır olda duran ve Colt'un göğsümü emişini dikkatle izleyen Ford'a doğru işaret ediyor. "Sanırım bu emir alma konusunda oldukça yetenekli."

"Ama sen öyle misin?" Ford karşılık verir.

"Eğer sipariş onu yemeyi, sikimi ona yedirmeyi ve aklını başından almayı içeriyorsa, evet, sanırım bunu yapabilirim."

Şaşırtıcı bir şekilde Ford kıkırdıyor. İçimi ısıtan bir ses.

"O halde soyunarak başlayabilirsiniz. Bu yuvada çok fazla kıyafet var ve ben bundan hoşlanmıyorum." Kaşlarımı çattım.

River'ın gözleri parlıyor ve topuklarını birbirine vurarak bana arsızca bir selam veriyor. Sonra o soyunuyor, Ford da aynısını yapıyor. Ancak Colt'un dikkati göğüslerimle dağılmış görünüyor.

"Colt," diyorum saçını çekiştirerek. Bana hırlıyor.

"Hareket etmiyorum," diyor. Elleri göğüs kafesimin etrafında sıkıca kenetlenmiş durumda ve daha önce bir alfanın hiç olmadığı kadar göğüslerime düşkün, ele geçirilmiş bir adam gibi görünüyor. Bu aslında benim için tamamen iyi bir şey çünkü göğüslerime yaptığı şey tek kelimeyle ilahi.

muhteşem erkek eti görüntüsüne rağmen gözlerim kapanıyor. Başım tekrar geriye düşüyor ve eminim ki

Sadece Colt'un tutuşu beni yatağa geri gömülmeğe ve çarşafın içinde erimeğe alıkoyuyor.

"Bu iyi geldi mi, tatlım?" diye tekrar homurdanıyor, titreşim hassas meme ucuma inanılmaz şeyler yapıyor.

"Çok iyi."

"Başka bir şey ister misin ufaklık?" Kulağımın dibinde bir ses duyuyorum. "Bize emirlerinden birini daha vermek ister misin?"

Yanıt olarak kalçalarımı açıyorum, ne istediğimi göstermek için kelimeleri değil eylemleri kullanıyorum.

"Dil mi, parmaklar mı yoksa penis mi, ?"

Titriyorum çünkü açıkçası üçünü de istiyorum. Hepsini birden.

Hepsini birlikte. Colt meme ucumun tepesini ısırırken, "Hepsini," diye soluyorum.

"Hepsi.." Ford'un mırıldandığını duydum, şimdi de yakın.

"Peki nerede istiyorsun ufaklık?" River ıslak kıvrımlarımın arasından bir yüzgeci kaydırıp klitorisime, sonra girişime ve sonra arka deliğime vurarak soruyor.

Onun dokunuşu bir alay ve kayganlığımın daha fazlası yatağı sular altında bırakıyor.

"*Her yerine* dokunulmasından hoşlanıyor musun?" Ford sanki düşman arazisinin haritasını inceliyormuş gibi soruyor.

Ne sorduğunu biliyorum. River'ın da ne olduğunu biliyorum. "Her yerde," diyorum onlara.

"Kahretsin," diye mırıldandı River, "bu çok eğlenceli olacak."

"Peki siz... hiç..." Ford'un sözcükleri gergin ve devam etmeden önce tereddüt ediyor, "hiç ..."

"Aynı anda birden fazla alfa mı?" River bitiriyor.

Gözlerimi açtım. Colt memelerimle sevişmesine ara vermiş, gözlerini kaldırıp bana bakıyor, diğer ikisi de dikkatle bana bakıyor.

"Hayır," diyorum ve hemen ekliyorum, "ama bu her zaman yapmak istediğim bir şey."

Ford sanki bu bilgi gerçekten fiziksel olarak acı vericiymiş gibi gözlerini kaçırıyor.

River sadece başını sallıyor, parmağı tekrar arka deliğime giriyor ve beni gıdıklıyor. "Bizi buraya götürebilir misin ufaklık?"

"Evet," diyorum ve o da sırtıyor, parmağını arka girişime hafifçe vuruyor, Colt benimle alay ediyor.

daha da büyük bir coşkuyla göğüslerini , birini yalayıp emerken diğerine ihtiyaç duyuyor ve masaj yapıyor.

"Ford," diye fısıldıyorum o öylece oturup bakarken.

Onun ellerine, öpücüklerine, okşamalarına da ihtiyacım var. Bende ne var, bu üç adamda ne var bilmiyorum ama hepsini istiyorum. Hayır, istemiyorum, ihtiyacım var.

Bakışları River'ın benimle oynadığı yere düşüyor. "Bana yer yok," diyor basitçe.

River yana kayarak, "Saçmalık, asker," diyor. "Omega seni istediğini söylüyor. Siz askerlerin emir almayı bildiğinizi sanırdım."

Ford nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama sonra yaklaşıyor, iki kalın parmağını içime sokmadan önce parmaklarını kıvrımlarımda da gezdiriyor.

"Kahretsin, şuna bakar mısın," diyor River, gözleri kocaman, "çok ıslak!"

"Çok ıslak," diyor Ford, parmaklarını içimin derinliklerine sürterken, beni çözeceğini bildiği noktayı ararken ve aynı zamanda elinin topuğunu klitorisime sürterken.

Duygular patlayıcı, üçü de aynı anda üzerimde çalışıyor ve içimdeki küçük bir ses sanki böyle olacağını biliyormuş gibi zevkle mırıldanıyor. Çünkü daha önce böyle olmamıştı. Sürülerle birlikte oldum. Arada bir tek gecelik ilişkiler, tek tük talihsiz aşklar ve birkaç kez ısınmalar. Hiç böyle bir kıvılcım olmamıştı. Her zaman yapmacık hissettirdi. Tam olarak doğru değildi. Her zaman böyle olacağını düşünmeye başlamıştım. Bir alfanın bir omegayı alt etmek için birlikte sorunsuzca çalıştığı masallar sadece masaldı. Gerçek hayatın da gariplikleri, kavgaları ve yanlış anlamaları vardı.

Ama bu birkaç dakika bir şey ifade ediyorsa, tek boynuzlu atlara, perilere ve ejderhalara inanmaya başlamak zorunda kalabilirim. Çünkü kutsal makarna, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki ruhumu çözüyorlar, vücudumdaki her sinir ucunun coşkuyla şarkı söylemesini sağlamaya çalışıyorlar, beni tamamen ve tamamen çözüyorlar.

Vücudumda dolaşan zevk, göğüslerimden, amımdan ve gelen hisler yüzünden kendimin farkında bile değilim. Hepsini çok fazla buluyorum ve neredeyse

Yeterince. Yalvarmak. Yalvarıyor. Vücudum daha sıkı ve daha sıkı sarılırken benden fişkırان kayganlık. Daha sıkı ve daha sıkı. Daha sıkı ve daha sıkı.

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

"Lütfen, ne, ufaklık?" River sanki beni parçalayacak bir orgazm değil de dondurma istiyormuşum gibi soruyor.

"Lütfen beni boşalt!"

River kıkırdar. "Kahretsin, yanılıyor olmalıyım, ama burada yaptığımız şey bu değil mi?"

"Lütfen," diyorum.

"Lütfen demeni seviyorum," diyor Colt. "Görünüşe göre küçük fişek de terbiyeli biriymiş."

River ve Colt'un birlikte kıkırdamasına neden olacak şekilde, "Benim terbiyem gayet iyi," diye feryat ediyorum.

"Öyle mi?" Ford diyor ki. "Eğer öyleyse, Omega, o zaman kibarca davran ve parmaklarıma gel. Tam sana söylediğimde."

"Burada sorumlu olması gereken kişi benim," diye hatırlatıyorum ve parmaklarının çalışmasını hemen durdurarak çaresizlik içinde haykırmama neden oluyor.

"Hazır mısın?" Ford sert bir şekilde, ayak parmaklarımla zevkle kıvrılmasına neden olacak şekilde soruyor.

"Evet."

Parmaklarını tekrar pompalamaya başlıyor, bu sefer daha fazla güçle, noktama çarpıyor, klitorisime sürtünüyor. "Bir," diyor ve o gerilim yeniden uçuşuma doğru akıyor. "İki ..." Bacaklarım titriyor ve midem geriliyor. "Üç."

Ben geliyorum.

Colt meme ucumu emerken ve River bir parmağını arka deliğime sokarken boşalıyorum.

Boşaldım, hayatımda ilk kez fişkırdım.

Bedenim öyle bir mutlulukla dolup taşıyor ki, dünya gece yarısı siyahına dönüşüyor ve ben kim olduğumu ve ne unutuyorum.

Ben yatağa sırt üstü uzanmış, konuşamaz ya da hareket edemez haldeyken Ford, "O bir SQUIRTER," diyor kesin bir ifadeyle.

"Şimdi öyle mi?" River diyor ki.

Ford diğerlerine göstermek için elini kaldırıyor; benim kayganlığımdan daha az kıvamlı, berrak bir sıvı bileğinden aşağı akıyor.

Colt yanıma uzanıp karnımın üzerinde hafif daireler çizerek, "Daha önce hiç bir fişkirticiyle birlikte olmadım," diyor.

"Ve daha önce hiç fişkiran biri olmamıştım," diye nefes alıyorum. "Görünüşe göre birlikte çalışabiliriz," diyor River.

"Ya da Ford yaptığı işte çok iyi," diye mırıldandı

Colt. "Geçen sefer onu fişkirtmadım."

"Onu daha önce parmakladın mı?" River somurtuyor. "Görünüşe göre bir şeyleri kaçırmışım ufaklık. Bunu telafi edecek misin?"

"Beni düğümlemek ister misin, alfa?" Dudağımı ısırarak ve bakışlarımın bacaklarının arasındaki sertleşmiş sikine düşmesine izin vererek soruyorum. Tahmin ettiğim kadar büyüktü, ereksiyonu kafasındakilerden sadece bir parça daha koyu olan kalın altın buklelerle çerçevelenmişti ve gövdesi özenle işlenmiş mürekkeplerle kaplıydı. Yarış arabası. Dünya kupasının bir kopyası. Unvanlarının bir listesi.

"Vücudun kendin için bir tapınak gibi, Alfa?" Sürünerek yaklaşıp her iki ayak bileğimden tutarken kıkırdıyorum.

"Eğer izin verirsen onu senin için bir tapınak yapacağım, Omega?" Bacaklarımın arasına diz çökene kadar beni yatağın üzerinde sürüklüyor. "Şuraya bak," diyor sol göğüs kafesini göstererek, "bunu açık bıraktım. Omega'mın adını kalbimin üzerine yazdırmak için bekliyorum."

Her zaman kullandığı bir cümle olduğundan emin olsam da, bu sözler karşısında benim de kalbim çarpıyor.

Şüphelerim ancak Colt alay ettiğinde doğrulanıyor.

"Ciddi olduğumu düşünmüyorsun," diyor River, ilk kez ölümcül bir ses tonuyla. "Ama ciddiyim."

Sonra kollarını bana doluyor ve kendini aşağıya indiriyor, sikinin başı girişimi dürtüyor. İçime girerken sabitlenmiş bir şekilde izliyorum, büyük siki gittikçe daha derine batıyor, tüm hassas yerlerime sürtünüyor. Yarı yolda duraklıyor. Şimdiden doymuş hissediyorum ama daha gidecek çok yeri var.

"Omega," diyor ve ben onun gök mavisi gözlerine bakıyorum, hepsi benim için sıvı ve erimiş. "Gözlerini benden ayırma." Başımı

sallıyorum. Onu sürükleyemezdim

İstesem bile bakışlarımı onun büyüleyici gözlerinden ayıramazdım.
"İyi misin?"

"Evet, Alfa."

"Daha fazla alabilir misin?"

"Bana vermek istediğin her şeyi alabilirim," diye mırıldanıyorum ve o homurdanarak daha da derine itiyor.

Aletin kalın tabanını kavrarken inliyorum, beni gererek açıyor ve gırtlaktan gelen bir homurtuyla dibe vuruyor.

Colt yanımda bir yerden, "Kahretsin, çok iyi görünüyor," diyor.

"Bu da iyi hissettiriyor," diyor River, o her zamanki sırtışı, o her zamanki alaycılığı gitmiş. Yarışırken olduğu gibi görünüyor. Tüm kararlılığı ve konsantrasyonu.

Acaba arabasını sürdüğü gibi bana da sürececek mi? Hızlı, sert, beni uçurumun kenarına götürüyor, sınırlarımı zorluyor.

Bu düşünce beni inletiyor ve alfayı harekete geçiriyor, kalçalarını kaldırıyor ve ağır sikini içimden çıkarıyor.

Sürtünme çok lezzetli ve inliyorum, kollarımı boynuna dolayıp onu daha da yakınıma çekiyorum. Gözlerimin içine bakıyor, sonra beni öpüyor, sadece sikinin başı içeride duruyor, amım onun geri kalanı için çaresiz hale geliyor.

Kıpırdanıyorum, kalçalarımı kaldırıp onu içeri çekmeye çalışıyorum. Beni sadece daha derinden öpüyor, dilini ağzımın içinde gezdiriyor. Sonra, hayal kırıklığıyla patlayabileceğimi düşündüğümde, bu sefer vücudunun tüm gücünü kullanarak içeri itiyor, bu sefer beni sertçe beceriyor, bu sefer boğazımdan teslimiyet sesleri çıkarmaya zorluyor.

Durmuyor. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi beni eziyor. Güç ve tutkuyla, beceri ve kararlılıkla. Kendimi ona ve ona kaptırmış durumdayım. Yine de odadaki diğer alfaların, düzensiz nefeslerinin, artan kokularının, kalplerinin atışlarının son derece farkındayım.

İzlediklerinin farkındayım. Başka tarafa bakamıyorum. Vücudumun River'inkine verdiği tepkiyi iliklerime kadar hissediyorum. Bu deneyimi daha da erotik hale getiriyor.

Daha önce izleme kısmını hiç sevmemiştim. Ben porno yıldızı değilim. Seks yüzümün çirkin olacağından endişelendim. Kokumun çirkin olacağından endişelendim.

Dudaklarım tiksintiyle kıvrılıyordu. Alfaları izlemenin asla yeterli olmayacağından endişeleniyordum.

Bir kez daha yanıldım. Onlar için performans sergilemek istiyorum. Onları tahrik etmek istiyorum. Parçalanışımı izlemelerini istiyorum.

Ve ben bunu , River'ın kucağında sıkıca tutulurken, Colt'un "Bunun ne kadar iyi olabileceğini unutmuşum," diye mırıldandığını duyuyorum ve bunun ne anlama gelebileceğini merak ediyorum.

R iver

OMEGA'YI DÜĞÜMLÜYORUM.

Kıpırdayamaması için onu tutuyorum ve genişleyen düğümümü amının girişine kilitleyerek onu açıyorum. Nefes alıp verişini ve ciyaklamasını seviyorum, sonra o or- gazlardan bir diğeri sıcak vücudunu süpürürken iç çekiyor ve spermimi onun derinliklerine pompalıyorum.

Kahretsin, bu kısmı seviyorum. Bu kısmı hep sevmişimdir. Hangi alfa sevmez ki? Özellikle de söz konusu omega kızışmışsa. Tamamen kremsi ve doğurgan, her şey için yalvarıyor, her şeye ihtiyaç duyuyor. Bu dünyada daha iyi bir şey yok. Yarışmak. Rakiplerimi yenmek. Rekorları kırmak. Yaklaşıyor ama yeterli değil.

Peki ya bu omega?

Yüzüne bakıyorum, açık renk saçları terli alnına yapışmış, siyah maskara gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, yanakları pembe pembe kızarmış ve hiç bu kadar iyi olmadığını biliyorum.

Her şeyden vazgeçerdim -yarıştan, kazanmaktan, şöhretten ve fortune'dan- eğer onu becerip düğümleyebileceksem, becerip düğümleyebileceksem, becerip düğümleyebileceksem.

Onu yetiştir.

Elimi hâlâ titreyen vücudundan yumuşak ve düz karnına doğru götürüyorum. Kaşlarımı çatıyorum. O göbeği şişirmek istiyorum. Boşalmamızla birlikte gerilmesini istiyorum.

Donup kaldım.

Geliyor muyuz?

Başımı

sallıyorum.

Şimdi rutine

girdim.

Sikim sürekli sert, ön sperm salgılıyor ve bir an onu tohumlamaya hazır. Zihnim ve bedenim tek bir şey istiyor ve biliyordu.

Buraya daha önce de gelmiştim. Ama rutubet... Başımı ikinci kez sallıyorum. Hiç bu kadar derin olmamıştı. Bu kadar tüketmemişti.

Bu omega yüzünden.

Ellerimi vücudunda gezdiriyorum ve o da karşılık olarak mırıldanıyor, sonra kollarımı ona doluyorum ve sırtüstü dönüyorum, onu da yanıma alarak göğsümün üzerinde yatmasını sağlıyorum.

Sonra onun için mırıldanıyorum. Benim .

Vücudu gevşiyor ama bu yeterli değil. Bana karşı kıvranarak mırıldanıyor. Hâlâ muhtaç. Bu Molly Stormgate. Böyle olacağını bilmeliydim.

"Biraz daha ister misin, ufaklık?" Fısıldıyorum ve gırtlaktan gelen bir "evet" ile cevap veriyor.

Odadaki diğer iki alfaya bakıyorum. Colt ve koruma.

İkisi de bizi izliyor. Onu değil. Bizi.

Ama umut etmek istemiyorum. Umut etmeme izin vermeyeceğim.

Bu rutin. Aklım la dalga geçiyor. Kulağıma tatlı yalanlar fısıldıyor. Aptal umutlarımı şişiriyor.

Buna izin

vermeyeceği

m.

Yapmayacağı

m.

Ama ben buna bayılıyorum. Tam olarak bu.

"Siz ne ? Omega'yı duydunuz. Daha fazlasına ihtiyacı var."

Gözüme ilk çarpan Colt oluyor ve orada dans ettiğini görebiliyorum. Anılar. Bunun ne kadar iyi hatırlıyor.

Elleri ve dizleri üzerinde sendeleyerek kalkıyor, Molly'nin bacaklarının arasına uzanıp kendini onun kayganlığına buluyor. Sonra çıkıyor, bizi kollarının arasına hapsediyor, kendini Molly'nin arka deliğine hizalıyor ve Molly başına gelecekleri bildiği için inlemeye başlıyor.

"Bunu ister misin, küçük kelebek?" diye soruyor asker yatağın içinde bir yerden.

"Çok kötü," diye inliyor ve Colt daha fazla rol yapamıyor. Kendini aşağıya, onun içine bırakıyor. Omzunun üzerinden bakıyorum, Colt'un kalın sikini daha fazla içine almasını izliyorum ve onun narin duvarları arasından bana sürtündüğünü hissediyorum.

İnliyorum. Kahretsin, bu iyi, çok iyi, özellikle de düğümü benimkine çarptığında ve yıldız ışığı görüşüme çarptığında.

"İyi misin tatlım?" Colt onun kulağının dibinde pantolonunu indiriyor, ağırlığı ikimize de baskı yapıyor.

", Alfa," diyor, neredeyse o lanet kelimeleri cıvıldayarak.

Colt'un aklını kaçırması için yeterli. Dikkatli olmalı, yavaş . Ama onu dövüyor, siki girip çıkıyor ve küçük şeyin zevkle inlemesine neden oluyor, amı tekrar tekrar etrafımda kasılıyor, taşaklarımdan daha fazla boşalıyor.

Evet, işte bu yüzden bir omega iki, üç, dört, beş alfaya ihtiyaç duyar. Şimdi onu çiftleştiriyoruz, vücudunun tam olarak yapması gereken yapmasını sağlıyoruz, tohumumuzun her son damlası için bizi sağlıyoruz. Bırakın onu dolduralım. O sikişmek için yaratılmış.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, ıslak gözyaşları yanaklarından dudaklarıma çarpıyor. O pisliği yalayıp yüzünü öpücüklere boğuyorum.

"İyi hissettiriyor, değil mi ufaklık?"

"Tanrım, çok iyi, çok iyi... Colt!"

"Siktir," diye , ritmi umutsuz ve yarı çılgın bir hal alıyor.

Gördün mü, şu gergin, varlıklı rolünü. Saçmalık. Bu o. Gerçek o. Dengesiz. Bunun için deli. Sahip olduğu her şeyi ona veriyor.

Ne kadar iyi olduğunu unutmuşum. Bunun ne kadar iyi olduğunu.

Omega'nın vücudu coşkuyla sarsılıyor ve kollarımda titreyip ürperiyor, elektrik tüm vücudunu sarıyor, tenime çarpıyor.

Hayır, bu bir yalan. Ben asla unutmadım. Asla unutmadım. Sadece daha önce hiç bu kadar iyi olduğunu hatırlamıyorum. Hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Molly

KARANLIĞA, alfa kokusuna ve nefes sesine UYANIYORUM.

Bir ter havuzunun içinde yatıyorum, tenim kavurucu sıcakta, amım ağrıyor ve acı içimi parçalıyor.

Benim ateşim.

Acı şiddetlenirken ve gözlerim ışığa alışırken buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Karanlığın içinden etrafımda kıvrılmış üç figür belirliyor. Kalçamda bir baş, belimde bir kol, kıcımı dürten bir penis.

Kesinlikle içimde olmasını istediğim bir horoz. Kıcımı o horoza karşı kıvrıyorum, tepki olarak sarsıldığını hissediyorum ve derin bir alfa inlemesi yatak odasının huzurunu bozuyor.

Bir de baktım ki üç alfa da uyanmış. Ford, Colt ve River.

Colt sert sikini şişmiş kıvrımlarıma sürterken kulağıma "Sikime ihtiyacın var," diye fısıldıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, acıdan alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Kalçalarımı tutarak ve beni sabit tutarak sikinin başını kıvrımlarımın arasından geçiriyor. Girişime ulaştığında tekrar inliyor.

"Bunu bekliyordum, tatlım. Bu am için çok sabırlı bir şekilde bekliyordum."

"Artık beklemene gerek yok," diye sıkılmış dişlerimin arasından haykırıyorum, acı kafatasımı delip geçiyor. İçime giriyor ve bir anda o acı paramparça oluyor, milyonlarca güneş ışığına dönüşüyor; parlak ve ışıltılı bir şekilde vücudumda dolaşıyor.

Kalçalarımı kavrayıp içimde daha da derinlere inerken, "Evet," diye nefes alıyorum. River başını kalçamdan kaldırıp önümdeki Ford'u izliyor, daha da yaklaşıyor, boynuma sokuluyor ve göğüslerimi okşuyor. "Daha iyi hissediyor musun, tatlım?" Colt bana soruyor.

Öyle. Ama bunu ona söyleyecek sabrım yok. Bana verdiğinden daha fazlasını istiyorum. Kızıştırılmak istiyorum. Sert istiyorum. Düğümlemek istiyorum.

Tek söyleyebildiğim "Daha fazla," oldu. Ama o anlıyor. Yumruğu saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye çekerek boğazımı uzatıyor, böylece Ford dişlerini hassas etime geçirebiliyor. Colt'un diğer elinin parmakları kalçamda çelik gibi oluyor ve sonuna kadar sokuyor, sokarken de gıcırdatıyor ve içimdeki her elektrikli noktaya vurduğundan emin oluyor. Tamamen oturduğunda, Ford meme uçlarımı çimdikleyip beni ciyaklatırken o da omzumu ısıyor.

"Bu daha mı iyi?" diye soruyor.

"Evet," dedim, ". İşte böyle."

"Seni çok istiyorum, tatlım."

İnliyorum. İçimdeki omega bunu yapmasını istiyor. Beni düğümlemesini. Isır beni. Sahiplen beni.

Beni onun yap. Beni onların yap.

"Hayır," diye uyarıyor Ford onu. Neredeyse çaresizlik içinde hıçkırarak ağlayacak ve Colt'a daha çok yalvaracaktım. Ama bunun bir anlamı yok. Çünkü Colt'un inlediğini ve kendi kendine bir mantra gibi "hayır, hayır, hayır" diye mırıldandığını duyuyorum.

Ve şu anda bunu ne kadar çok istesem de, çok istesem de, haklı olduklarını biliyorum.

Biz sürü değiliz. Eş değiliz. için bir hiçiz.

Ve bu iyi bir şey. Şu anda, o beni sert horozuyla kızdırmaya devam ettiği ve Ford klitorisimle oynamaya devam ettiği sürece umurumda değil, ikisi birlikte benden bir orgazmı beyazlatmak için çalışıyorlar. Diğer tüm düşünceleri uçuran bir orgazm.

"Şimdi seni düğümleyeceğim," diyor Colt, beni ikinci bir orgazmla sikerken.

"Evet," diyor River, "onun güzel amını düğümle, Colt. Onu tohumunla doldur. Karnını şişir."

Üç alfa da homurdanıyor ve belli ki onlar da benim gibi kızgınlığa kapılmışlar.

Saçlarımı çekiyor, amımın içinde bir iki üç kez daha itiyor, ıslak gümbürtü müstehcen ve sonra dördüncüsünde duruyor, düğümü girişime doğru genişlerken inliyor, beni geriyor ve damarlarımdan başka bir orgazm gönderiyor. Sıcak harcama içimin derinliklerine vuruyor. Sonra Ford'un elini karnımda hissediyorum ve Colt'u içimde hissedebildiğini biliyorum.

Birbirimizin bakışlarını bulduğumuzda ve amım Colt'un sikinin etrafında kenetlenip kasıldığında Ford merakla, "Kahretsin," diyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum Ford'a. Yüzündeki maskenin düşüp altından daha yumuşak, daha tatlı bir şeyin çıkmasına bayılıyorum.

"Neye ihtiyacınız var?" River sorar.

"Ford geldi," diyorum, kendi kelimelerimin ahlaksızlığı karşısında irkilmeden. "Ağzıma."

Biraz manevra yapmaları gerekti, Colt yapışık vücutlarımızı yataktan aşağı kaydırды, ancak kısa süre sonra Ford'un beni horozuyla beslemesine izin vermek için doğru açıyı buldular.

River'dan çok daha esmer, teni kestane kahverengisi, kasıklarındaki sıkı bukleler neredeyse jet gibi. Elimi kalçasına koyuyorum, başparmağımı kabarık damarların ve sıkı tendonların üzerinde gezdiriyorum ve dudaklarımı açıyorum. Çenesi kıpırdıyor, aletini nazikçe ağzıma sokarken iradesi sınanıyor. Önce dilimle onu keşfediyorum, tuzlu önsuyu ve ona özgü lezzeti tadıyorum.

Sonra ellerimi tabanının etrafına doluyorum ve amımın Colt'un sikini sıkıdığı gibi onu sıkıyorum. Nefes alış veriş kesiliyor, benimkileri taklit eden muhtaç pantolonlarla geliyor. Onu kızdırmak, onun beni kızdırdığı gibi ben de onu kızdırmak istiyorum, ama o temel, daha muhtaç omega arzum daha güçlü, onun her damlasını içmeye hevesli. Bu yüzden onu ağzımın içine, boğazımın arkasına kadar çekerek emiyorum, sertçe emiyorum ve tükürüğümün ağzımdan damlamasını görmezden geliyorum.

Dudaklar ve ses Colt'un beni sikerken çıkardığı sestten bile daha kirli.

Çok geçmeden o demir gibi iradesi kırılıyor ve elinde olmadan kalçalarını yüzüme doğru savurarak sikini ağızma sokuyor. Onun etrafında inliyorum ve siki dilimin üzerinde dans ediyor. Daha fazla precome tat alma tomurcuklarımda eriyor, gözlerimin yuvalarında dönmesine neden oluyor ve kendimi kaybetmeye başlıyorum. Tutuşum zayıflıyor, dudaklarım gevşiyor. İçime girerken vahşi bir kadın gibi inliyorum, daha önce hiç duymadığım bir şekilde küfrediyorum.

Sonra siki şiddetle sarsılıyor ve boğazımdan aşağı boşalıyor. "İç şunu," diye emrediyor, "iç , küçük Omega.

Son damlasına kadar."

Bana söylemesine gerek yok. Zaten emrettiği gibi yapıyorum. Tadı çok güzel ve boşalması boğazımdan aşağıya ve karnıma doğru ısınıyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldıyor Colt kulağıma, "ne kadar iyi bir küçük omega. Şu haline bak. Onun her şeyini yutuşuna bak. Onun siki ağızdayken ve benim sikim amındayken kendine bir bak. Olman gerektiği gibi nasıl da muhtaçsın."

Sözleri kirli ve müstehcen ve ihtiyacım olan her şey. Ford'un sikinin ağızımdaki zonklaması kesiliyor, son boşalması boğazımdan aşağı akıyor ve düğümünün genişlemesini ve iki eliyle kavrayışını uykulu bir şekilde izliyorum.

Geriye doğru kaymasını, hâlâ sert olan sikini ağızımdan çıkarmasını bekliyorum. Ama yapmıyor ve ben tekrar uykuya dalarken yavaşça emiyorum.

Tekrar uyandığımda Ford'un sikini hâlâ ağızımda buldum. Sert ve daha fazla tuzlu pre-come sallıyor. Gülümsüyorum ve gözlerimi açıyorum. Yanımdaki yatakta sızmıştı, Colt hâlâ arkamda yatıyordu.

"Uyanık mısın?" River odanın başka bir yerinden bana soruyor.

"Hmmmm," diyorum dilimi Ford'un ucunun etrafında döndürerek.

"Yine mi ihtiyacın küçüğüm? Acıktın mı, susadın mı?"

Saatler geçmiş olmalı. Perdeler odadaki büyük pencerelerin üzerine çekilmiş ama yine de dışarının karanlık olduğunu görebiliyorum, şehrin trafiği artık gece olduğu için daha az rahatsız edici.

Saatlerdir bir şey yemedim ama yine de aç olmadığımı fark ettim. En azından bunun için değil.

Dilimi Ford'un etrafında daha güçlü bir şekilde döndürüyorum, sonra onu sertçe emiyorum.

River kıkırdıyor, ellerini çıplak bacaklarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, daha da ileri giderek çarşafın her tarafına boşaldığım ve kayganlaştığım yere doğru ilerliyor.

Ford kıpırdanmaya başlar, gözleri açılmaya başlarken dudaklarından yumuşak zevk sesleri dökülür.

"Uyanmak için fena bir yol değil, değil mi asker?" Ford bana doğru yaklaşırken River şöyle diyor. "Görünüşe göre omega'mızın yine ihtiyacı var."

Omega kalbim kabarıyor. *Bizim. Bizim* omega'mız. Bu fikri kafamdan atıyorum. Bu sadece bir rutin. Bunu daha önce de duymuştum. Alfalar kızıştıklarında her şeyi vaat ederler. Bu, kızgınlık geçince sözlerini tutacakları anlamına gelmez.

"Hayatımın her günü böyle bir selamla uyanmak beni mutlu ederdi," diyor Ford yumuşak bir sesle ve kalbimin daha da çarpmasına neden oluyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve parmaklarını çenemde gezdiriyor. "Çok güzel görünüyorsun Molly."

Onun siki ağzındayken çok güzel görünüyorum. Demek istediği bu.

Ama beni şaşırtarak kendini geri çekiyor, siki ağzımdan fırlıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Sert asker kişiliğiyle çelişkili görünen o derin, şehvetli öpücüklerden biri. Yüzeyin altına ulaşabilirsem bu adamda daha fazlası olduğunu ima eden bir öpücük.

Ford beni öperken River'ın parmakları kıvrımlarıma kayıyor, klitorisimi buluyor ve yavaşça, ağırlı bir şekilde çalışıyor. O kadar gerginim ki, sıcaklığımdan dolayı o kadar hassasım ki, parmaklarının dikkatini çekmemle orgazm olmam bir oluyor. Ford'un ağzına doğru inliyorum, vücudum zevk dalgalarıyla sarsılıyor ve o da

Ağzımı yüzüme yapıştırdı, yüzümü onunkine yasladı, sarsılmama izin vermedi, beni serbest kalana kadar öptü.

Karnımda guruldayan acıyı hafifletiyor, ama amımdaki ağrıyı bastırmaya yetmiyor ve kısa süre sonra alfalara bir düğüm için yalvarıyorum.

Bir tereddüt oldu ve Ford önce River'a sonra da Colt'a bakmak için benden uzaklaştı.

Colt'un bana söylediği gibi. Bunu daha önce yapmamışlardı, en azından birlikte. Ama River başını Ford'a doğru eğiyor ve Colt başıyla onaylıyor, sonra korumam beni yüzüstü çevirip kıcımlı havaya kaldırıyor ve arkamda sıraya giriyor.

C olten

Sıcaklığı iki gün boyunca . Yoğun, tutkulu, inanılmaz.

Yatağa uzandım, vücudum tükenmiş, kaslarım bitkin, kemiklerim ağrıyor. bir sıcaklık hatırlamıyorum. Ne de onun kadar muhtaç bir omega.

Onunla tanıştığım o ilk geceyi düşünüyorum, hiçbir omega'nın yapmaması gerektiği gibi gözlerimin içine bakıp bana bir alfanın onu tatmin etmek için asla yeterli olmayacağını söylediği geceyi.

Onunla alay ettim. Aradan biraz zaman geçmiş olabilir ama daha önce de omegaların ateşlendiğini görmüştüm. Bir sürü omega. Teke tek. Sadece ben bile o omegalar için yeterliydim. İyi bir alfanın yapması gerektiği gibi onların gelmesini sağladım.

Molly. Onun farklı olacağını bilmeliydim. Ben asla yeterli olamam. En azından tek başıma. Ne de olsa kadın bir fişek, daha parlak, daha canlı, şimdiye kadar tanıdığım herkesten çok daha ateşli.

Onu tatmin etmek, lezzetli bir orgazmdan diğerine yuvarlanmasını sağlamak için üçümüzün bir ... paketi olarak birlikte çalışması gerekmişti.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı yastığa yaslıyorum. Onun orgazmları! Onun orgazmlarına bayılıyorum. Görüntü, ses, koku. Ben

Molly Stormgate'in boşalması kadar erotik bir şey yaşamadım ve birçok kadının boşalmasını sağladım.

"İşte," diyor River, iki elinde birer fincan kahveyle odaya birini bana uzatarak. Molly ve Ford hâlâ baygın, bedenleri birbirlerine sarılmış ve çarşaflara dolanmış, nefes alıp verirken göğüs kafesleri yükselip alçalıyor.

Başımı sallıyorum, kahveyi reddediyorum. "Gitmem gerek."

"Gitmek mi?" diyor arkadaşım, kaşlarının arasında derin bir kırışıklık. "Artık bitti. Ateşi bitti."

"Evet." River bardağımı şifonyerin üstüne koyuyor ve kendi bardağından bir yudum alıyor. "Çok yazık. Bitmesini istemedim."

"Öyle olması da iyi oldu. Birkaç gün sonra yarışınız yok mu?"

"Bu umurumda bile değil."

Alay ediyorum. River'ın yıllardır önemseydiği tek şey yarış. Kadınlarla yatmaktan bile daha çok önemsiyor. Bu bilinen bir gerçek. Bunu bilmek için onun psikolojisini çok iyi bilen en eski arkadaşı olmanıza gerek yok. Bu yüzden onunla bir sürünün içinde olmak asla işe yaramazdı. Hiçbir şey onun yarışından önce gelemez.

"Eve dönmem gerekiyor."

River beni inceliyor. "Omega'nın uyandığında senin gittiğini görünce mutlu olmayacağını biliyorsun."

Yataktan yuvarlanıp yerde pantolonumu arıyorum.

"Elden bir şey gelmez."

Arkadaşım sessiz, koyu siyah kahvesinden biraz daha yudumluyor. Kahveyi her zaman gözlerimi yaşartacak kadar sert severdi.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" diyor sonunda.

Yerden gömleğimi alıp ona bakıyorum. İlk defa endişeli görünüyor. Espri yok, her zamanki çılgınlık yok. Bu alaycı bir endişe değil. Gerçek.

"Bu ..." Duraksıyorum, kelimeleri arıyorum. Son iki günü nasıl tarif edebilirdim ki? Ne kadar özel olduklarını. Benim için her zaman ne kadar önemli olacaklarını. "Güzel."

"Güzel," diye River.

"Fazla umutlanma, Buddy."

"Merak etme *Buddy*," diyor küçümseyerek. "Endişelenmemeyi uzun zaman önce öğrendim."

Ona bakıyorum, ne demek istediğinden emin değilim. Umutlanmayı göze alamayan bendim. Omuzlarımda sorumluluklarım varken olmazdı. Pantolonumun içine girdim ve kollarımı gömleğimin içine soktum.

Kapıda bir kez daha durakladım. "Ona bir işim çıktığını söyle. Acil bir iş. Kalmak istediğimi ama kalamayacağımı söyle."

"Ona gerçeği söyleyen daha iyi olur."

"Peki sen nereden biliyorsun?" Acı bir şekilde söylüyorum. Onun böyle sorumlulukları yok. Benim yaşadığım reddedilmeyle hiç yüzleşmedi. O her şeyi bilir.

"Molly farklı."

Ona bakıyorum. muyum? Ama *o kadar* da farklı değil. Ne istediğini biliyor. Ve benim gibi yalnız bir kurt değil.

River sanki düşüncelerimi gibi, "Her şeyi yanlış anladığını hiç düşündün mü Colt? Bu şekilde yaşamak-"

"Paylaşılan bir ısı hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Eski günlerdeki gibiydi," diyor River, "sadece daha iyiydi."

Sakalımı kesiyorum. Son birkaç gündür uzadı ve bir serseri gibi görünmeden önce kesmem gerekiyor.

"Bizi istemeyecek," diyorum, yıllardır söylediğim aynı cümleyi tekrarlıyorum.

"Bence yanılıyorsunuz," diyor.

Bunu yapamam. Konuşmanın kapısını kapatıp koridora çıkıyorum ve River'ın dairesine doğru parmak uçlarımda ilerliyorum. Burayı ne zaman aldığını hatırlıyorum. Mack'in şirketini devralmak için harekete geçtiğimi duyar duymaz. Hep böyle şeyler yapardı. Dünyanın neresinde olursa olsun, ne yaparsa yapsın, her zaman iletişim halinde olan, yakınımnda olan kişi o olmuştur. Bu beni suçluluk duygusuyla dolduruyor. Herkes River Caspian'ın bir oyuncu, güvenilirmez, bencil, kendi çıkarını düşünen biri olduğunu düşünüyor.

Öyle olmadığını biliyorum. İşleri berbat ettiğini biliyorum. Derinlerde bir yerde inatla sadık olduğunu da biliyorum. İnatla sadık ve son derece şefkatli. Yardımına ihtiyacım olsa, hemen yanımda olurdu. Soru sormadan.

Pislik olan benim. Bunca yıl onu kendinden uzaklaştıran. Benim acımı kendi acısı yapan. Kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim.

Ona bir iyilik yapıyordum. Bir sürü ve bir omega bulacağını. Ama hiç bulamadı.

Evet, adil davranmadım. Yarışlarını sonsuz bir tutkuyla seviyor olabilir. Ama bizi de seviyor. Sadakatle.

İnatla sadık. Her ne pahasına olursa olsun.

Sabahın erken saatleri. Sokaklar henüz taşıt trafiğiyle dolu değil. Kahvaltı için eve yetişmeliyim. Caddede bir taksi çeviriyorum ve yol boyunca River Molly'yi, hatta Ford'u düşünüyorum.

River'ın ne umduğunu biliyorum. Kahretsin, ben de bunu ummuyor muyum?

Ama umudun ne anlamı var, sadece hayal kırıklığına yol açar. İşler River'ın istediği gibi gitmeyecek. Buraya daha önce de gelmiştik.

Molly bir sürü istiyor. Biz sürü değiliz. Ve bu kadın hakkında öğrendiğim bir şey var, çok inatçı. Fikrini değiştirmeyecek. Onu ikna edebileceğimi sanmışım. Artık ikna edemeyeceğimi biliyorum.

Burada bizim için bir gelecek yok, hiçbirimiz için.

Ford yalnız bir kurt. Artık ben de öyleyim. Ya River...? Kim bilir.

R iver

KOLTUKTA OTURUYORUM, kahve çoktan soğumuş, el değmemiş ve omega'yı izliyorum.

Oturmayı sevmem. Hiç oturmadım. Asla uzun süre oturamadım. Sürücü koltuğu dikkatimi çeken tek yerdir. Hareket etmeyi severim. Bir yerde oturmak beni çıldırtır.

Ama bugün değil. Bugün oturup onu izliyorum, göğsümde bir şeyler mırıldanıyor ve beni koltuğumda kilitli tutuyor.

Caddelerde trafik gürültüyle akıyor, güneş ışığı panjurlardan içeri süzölüyor ve sonunda küçük şey kıpırdanıyor.

Belli ki sabah insanı değil. Gözlerini açması zaman alıyor ve o zaman bile gözlerini kırıştırıyor, yuvarlanırken göz kapakları kapanıyor. Sonunda odaya odaklanana kadar dört kez daha böyle oluyor.

"Günaydın ufaklık," diye fısıldıyorum ve bakışlarımı bulana kadar odanın etrafına bakıyor.

Günlerce sıcakta kaldıktan sonra tam da bir omega'nın olması gerektiği gibi görünüyor - tamamen sikilmiş gibi. Saçları yüzünde karmakarışık duruyor, rimel yanaklarına bulaşmış ve gözlerinin etrafını sarmış, boğazında ve omuzlarında küçük mor çürükler var.

Rüya gibi görünüyor. Oraya gidip onu tekrar almak istiyorum.
"Bugün günlerden ne?" diye soruyor, çılgılık atmaktan sesi kısılmış.

"Çarşamba." "Peki
saat kaçta?"

"10.30."

"Aman Tanrım," diyor, yatağa , elleri başının tepesinde dinlenmek için uçuyor. "İki günlük işimi kaçırdım ve üçüncüye de geç kalacağım."

Kıkırdıyorum. "Patronu beceriyordun ufaklık. Bunun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Gözleri odada geziniyor ve bu kadar aptal olduğum için kendime lanet ediyorum. Kaçınılmaz soruyu bekliyorum. Nasıl cevap vereceğim? Hâlâ karar vermedim.

"Colt nerede?"

Ford onun yanında esniyor, gözlerindeki uykuyu siliyor. "Colt?" diyor.

kalkıyorum. "Aç mısın, Omega? Kahvaltı ister misin?" Elleri karnına düşüyor ve bir an için dikkatini dağıtmayı başardığımı düşünüyorum. Ama kadın çok zeki.

kendi iyiliği için. "Bize kahvaltı almaya mı gitti?"

Aklımda, en eski arkadaşım için seçtiğim bazı isimler ve onu kendi ellerimle boğma arzusu var.

"Hayır, o... acil bir işi ."

"Ne?!" diye bağırıyor, yatakta dikleşiyor, çarşaf o güzel göğüslerini ortaya çıkarmak için düşüyor ve onunla yatağa geri tırmanma arzumu yeniden alevlendiriyor. "Gitti mi?!"

"İstemedi," diyorum Colt'un papağan gibi tekrarlamam için bana bıraktığı zayıf kelimeler karşısında yüzümü buruşturarak.

Kaşlarını çatıyor, çarşafı geriye atıyor ve ayaklarını yere doğru sallıyor.

"Sakin ol Molly," diyor Ford, o da doğruluyor. "Yemek yemedin. Olacaksın-"

"Gitti mi?!" diye tekrarlıyor, ayağa kalkıyor ve kollarını havada savuruyor. Bacakları titrer ve gözleri bir odaklanıp bir kaybolur. O

yatak başlığını kavlıyor. Hem Ford hem de ben bir anda oradaydık, yatağın kenarına oturması için ona rehberlik ediyorduk.

"Sakin ol küçüğüm," diyorum ona. "Sana içecek ve yiyecek bir şeyler getireyim. Ne istiyorsun?"

"Mesaj bıraktı mı? Bir not? Kısa mesaj?" Bakışlarını sağa sola savurarak telefonunu arıyor.

"Seni sonra arayacak. Seni uyandırmak istemedi."

"Pislik," diye mırıldanıyor Ford ve bundan nefret ediyorum ama aynı fikirdeyim. Yine de aptallığıma verin, sonunda onu savunuyorum.

"Acil bir durumdu."

Hayal kırıklığına uğramış gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlar ve çarşafın bir köşesini tutup yüzünü siler.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor onu çekip çıkardığında ve yaptığı siyah lekeleri gördüğünde.

"Fark etmez," diyorum ona.

"Nasıl gidebilir ki?" diyor.

Ve ona verecek bir cevabım yok. En azından vermeye iznim yok.

"Çünkü o bir pislik," diye tekrarlıyor Ford gerçek bir öfkeyle.

"O bir pislik değil," diye mırıldanıyorum, onu yatıştırmak için acınası bir çabayla avucumu omega'nın sırtında gezdiriyorum.

"Omegalar hakkında hiçbir şey bilmiyor mu?" Ford mırıldanıyor.

"Ateşin sönmüş olması görevinin bittiği anlamına gelmez."

"Görev mi?" Molly daha da sert kaşlarını çatıyor, burnu kırışıyor.

"Omega'lar sıcaktan sonra hassas bir durumdadır. Bakıma ve ilgiye ihtiyaçları vardır. Kızgınlığın bitmiş olması, onun anlamına gelmez."

Molly burnunu çekerek ve elinin tersiyle yüzünü silerek, "Ben savunmasız değilim," diyor. "Ve sen de burada oturup sırf kendini görevli hissettiğin için bana 'ilgi ve alaka' göstermek zorunda değilsin."

"Kastettiğim bu değildi," diyor Ford, gözlerinde çaresizlik parıldıyor.

"Olabilseydi burada olurdu" demekten başka bir şey gelmiyor aklıma.

Molly sakın bir nefes alıyor, sonra tekrar ayağa kalkıyor. Dirseğine uzandım, Ford da koluna. İkimizi de uzaklaştırdı.

"Ben tuvalete gidiyorum."

"Birimiz seninle gelmeli," diye ısrar ediyor Ford. "Sen zayıfsın ve-"

"Beni işerken izlemeye gelmiyorsun, Ford," diyor parmağını ona doğru sallayarak.

"Omega," diyorum sırtarak. "Ben seni yerken doğruca ağzıma fıskırttın. Senin işmeni izlemek buna kıyasla oldukça mi- nor bir şey."

Yanakları pembeleşiyor ama sonra bana kaşlarını çatıyor. "Bu aynı şey değil." Hışımınla banyo kapısını arkasından çarparak uzaklaşıyor.

"Üzerime işeme hiç sevmedim ama denemek isterse..." Ben de diyorum ki.

Ford tekrar, "Arkadaşın bir aptal," dedi.

"Bunu zaten söyledin, ama hey, bu onun suçu değil, sen her şeyi berbat ettin."

Bu kez gözlerinde panik parlıyor, ancak yüzü bir vurdumduymazlık maskesi. Adamı okumayı öğreniyorum.

Dirseklerimin üzerine yaslanıp bacaklarımı tekmeliyorum ve onu düşünüyorum. Boynunda asılı olan künyeye dikkat ediyorum - bu sıcakta hep taktığı künyeler - ve birliğin armasına.

"Senin için daha önce hiç böyle oldu mu?" Ona sessizce sordum.

Bakışlarını banyodan bana doğru çeviriyor. Gözleri akçaagaç şurubu renginde.

"Ateş mi?" Başımı sallıyorum. Bakışlarını kucağına indiriyor. Aşk ısırıklarıyla dolu olan sadece Molly değil. Omega vahşi küçük bir şey ve omzunda onu ısırıldığı yerde çürükler ve göğsünde tırnaklarından sıyrıklar var. Kendi vücuduma bakıyorum ve benzer şekilde işaretlenmiş olduğumu görüyorum. Bir parmak ucumu tırnaklarının izinde gezdiriyorum ve ürperiyorum. "Hayır," diye devam ediyor bir süre sonra, "hiç böyle olmamıştı."

Banyodan gürül gürül akan suyun sesi duyulur ve Ford ayağa fırlar.

"Tek başına düş almamalı. Bayılacak ve kafasını çarpacak."

Kendi kendime gülümsüyorum. Adam aşık olmuş. Bu omega için muhtemelen benim kadar deli oluyordur.

"O zaman sen git onunla duş al," diyorum ona, "ben de bize kahvaltı hazırlayayım."

Mutfak dolaplarını karıştırıp çeşni olmayan yenilebilir bir şeyler bulmaya çalışıyordum ki kapı çarpma ve tepinme sesleri duydum, ardından omega açık yaşam alanına girdi, ıslak saçları sırtından aşağı akıyordu, vücudu benim tişörtlerimden birini giymişti.

"Gitmene izin vermeyeceğim!" Ford onun peşinden fırtına gibi esiyor.

"Beni bir ısıdan görüyorsun ve şimdi bana ne yapabileceğimi söyleyebileceğini mi düşünüyorsun?" diyor ve beni görmezden gelerek asansör kapılarına ilerliyor.

"Molly," diyor Ford, "hiç kıyafet giymiyorsun. Araban, telefonun ya da paran yok. Oraya nasıl gitmeyi düşünüyorsun?"

"Beni oraya götür. Kardeşlerim sana bunun için para vermiyor mu?"

Ford'un çenesi sertleşiyor ve bu kez açık kahverengi gözlerinde acı görüyorum.

"Neler oluyor?" İkisine doğru adım attığımı söylüyorum.

Molly beni görmezden geliyor, öfkeyle asansör düğmelerine vuruyor. "Colten'ın evine gidip onunla yüzleşmek istiyor."

"Onunla yüzleşmek mi?"

"şu anda evinde bile olmayacaktır Molly," diyor Ford. "Günün ortasındayız. Ofiste olacak."

Tereddüt ettim, sonra da "Ofiste olmayacak." dedim.

Molly hayal kırıklığıyla elini düğmelere vuruyor, sonra dönüp bana bakıyor.

"Belli ki bir şeyler saklıyor. Sen bana söylemediğine ve o da bana söylemediğine göre, bunu kendim öğreneceğim."

"Molly-"

"O evli, değil mi?" Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Biliyordum. Yalancı, hilekâr, pislik herif." Vahşi gözlerle Ford'a bakıyor. "Silahın var mı, Ford? Aptalca bir soru, tabii ki var. Çünkü ihtiyacım olabilir!"

"Kimseyi vurmuyoruz," diyorum.

"Sen bu işe karışma," diyor parmağını bana doğru sallayarak. "Sen de suç ortağısın. Biliyorsun ama söylemiyorsun. Kankalar karılardan önce gelir, ha? Göt herif!"

Asansör gürlüyor.

Adımlarımı hızlandırıyorum ve yumruğumu düğmelere vurarak onu durduruyorum. "Çekil yolumdan River," diyor.

"Açsın. Yorgunsun. Düzgün düşünemiyorsun, ufaklık."

"Öyleyim." Gözlerinden yine yaşlar süzülür. Molly Stormgate sert biri gibi görünebilir ama aslında o da her omega gibi. Kırılğan.

Hepimiz gibi kalp kırıklığına karşı savunmasız. Ellerini kollarıma koyuyor. "Bilmem gerek. Bana söyle ve gitmek zorunda kalmayayım."

İçimi çektim. "Sana kendisi söylemeli." Yüzü çatladı. Şüpheleri vardı, ama bunların doğrulanması... "Bu senin

Sanırım öyle," diye ekliyorum çabucak.

"O halde nedir?"

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne bakıyorum. Kadınlara duymak istediklerini söylemeye alışkınım, iplik eğirmekte ve yalan dokumakta iyiyim. Bunu Molly'ye yapamam. "Seni oraya götüreceğim. Seni onu görmeye götüreceğim."

"Eve gitmesi gerekiyor ve-"

"Colt'u görmesi gerek," diyorum ona.

Molly

Kıyafetlerimi bulup Bay Kızıl Bayrak'ın evine doğru yola çıkmak istediğimden daha uzun sürdü. Çoğunlukla külotumu bulamadığımız için. Ne kadar ararsak arayalım. Ama River'ı beşinci kez aynı yastığın altına bakarken yakaladığımda, muhtemelen onları çaldığını fark ediyorum ve yenilgiyi kabul ediyorum. Komando o zaman.

Pantolonsuz ya da değil, Colten Turner'la yüzleşeceğim. Neler olduğunu bilmiyorum. River'ın bana söylemekte neden bu kadar isteksiz olduğunu bilmiyorum, ama bir sonraki nefeste bana kötü bir şey olmadığına dair güvence veriyor.

Doğru, erkekler her zaman birbirlerini korumazlar. Özellikle de birbirlerini Colt ve River kadar uzun süredir tanıyan erkekler. Gerçeğe ihtiyacım var, bunu keşfetmek beni fiziksel olarak gerçekten hasta. Kalbimi bile kırabilir.

Derin bir nefes alıp pencereden dışarı bakıyorum. Ona aşık mı oluyordum? Aptal, aptal kız. Bunun olmaması gerekiyordu. Kızgınlığını birlikte geçirdiğin bir alfaya aşık olmak çok klişe. Yalnız bir kurda aşık olmak tehlikelidir. Zaten bir partneri varken sizi kızgınlığınız boyunca gören yalnız bir kurda aşık olmak felakettir.

Bir de diğer kadın var. Onun için de üzülmeden edemiyorum. Burada zarar görecektir olan sadece ben değilim. O da muhtemelen

ona aşık. Muhtemelen partnerinin bir köpek pisliği yığınınına gömülmeyi hak eden yalancı bir pislik olduğunu bilmiyordur. Bu muhtemelen beni mahvedeceği gibi onu da mahvedecek. Doğru şeyi mi yapıyorum? Ben olsaydım bilmek ister miydım?

Evet, yapardım. Bir pisliğin ne tür zararlar verebileceğini biliyorum. Yalanlar, aldatmalar, bunlar bir insanı tamamen mahvedebilir. Etrafımdakilerin başına geldiğini gördüm.

Arabanın önündeki alfalar sessiz, River ara sıra Ford'a yol tarif ediyor ve biz daha ne olduğunu anlamadan geniş bir çimenliği olan bir malikanenin önüne yanaşıyoruz, bir çınar ağacı özenle kesilmiş çimlerin üzerine uzun gölgeler düşürüyor ve dallarından bir salıncak sarkıyor.

"Bunu yapmak istediğinden gerçekten emin misin?" Ford motoru durdururken bana soruyor.

"Evet," diyorum, kolu deniyorum ve çocuk kilitlerini hatırlayınca ofluyorum. Ford dışarı tırmanıyor ve kapımı açmaya geliyor.

River da dışarı çıkıyor ve bizimle birlikte ayakta duruyor. "Bunu kendi başıma yapmak istiyorum," diyorum ikisine de. "Seni bırakmayacağız-"

River elini Ford'un koluna koyarak, "Burada, arabanın yanında bekleyeceğiz," diyor.

O sakinleştirici nefeslerden bir tane daha alıyorum ve eve doğru adım atıyorum. Ailemin evinden daha büyük değil ama yine de modern ve samimi ve karnımda yüzen tüm o şüpheler tekrar yüzeye çıkıyor. Onları uzaklaştırıyorum. Ben de öfkeliyim ve bazı zamanlar öfke atlatmanızı sağlayacak en iyi şeydir.

Kapının eşiğine tırmanıp parmağımı kapı ziline bastırıyorum ve bekliyorum. Kapı o kadar ağır ki içeriden gelen ayak seslerini ya da gürültüleri duyamıyorum, ancak başımın üzerinde asılı duran security kamera tarafından incelendiğinden oldukça eminim. Bir an için tüm bunların boşuna olabileceğini fark ediyorum. Belki de kapıyı açmayacaklar. Belki evde kimse yoktur. Ama sonra kilitler takırdıyor ve kapı inleyerek açılıyor.

Düz ayakkabılar ve çiçekli pantolonlar giymiş, örgülerinin etrafına parlak bir eşarp bağlamış yaşlı bir kadın diğer tarafta duruyor ve merakla bana bakıyor.

Kaşlarımı çattım. Beklediğim kişi bu değildi. Daha genç birini bekliyordum. Bir an için bu beni şaşırttı. Ama aptallık ediyorum. Yardım müzayedesindeki tüm o yaşlı kadınlar Colten Turner'dan bir parça koparmak için mi yarışıyorlardı? Belki de yaşlı bir kadını vardır.

"Alo?" diyor kadın ben konuşamayınca.

"Merhaba," diyorum, "burada mı yaşıyorsunuz?"

Çatık kaşlarım bulaşıcıdır. Kadının alnı kırılıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama daha konuşmadan arkasındaki koridordan bir ses sesleniyor.

"Sissy? Kim o? River mı?"

Genç bir ses. Çok genç bir ses ve hemen ardından küçük bir kız koridordan sekerek geliyor, yaşlı kadının bacaklarının arasında duruyor ve bana bakmak için bacaklarının arasından bakıyor.

Dört ya da beş yaşlarında, çilleri düğme burnuna serpiştirilmiş ve ince siyah saçları başının her iki yanında yeşil kurdelelerle bağlanmış. Gözleriyle uyumlu kurdeleler.

"Kimsin sen?" diye soruyor, başparmağını ağzına sokmadan önce.

"I ..." Arkamı dönüp River'a bakıyorum, sonra tekrar yaşlı kadın ve genç kıza, "Sanırım yanlış eve geldim."

Bunu söylerken bile, yapmadığımı biliyorum. Kızın gözleri canlı bir zümrüt renginde. Kusursuz.

"Okçuları mı arıyorsunuz?" diyor yaşlı kadın, sokağın karşısını işaret ederek. "Şuradaki evdeler."

Geriye doğru bir adım atıyorum ve o sırada küçük kız arkamda bir şey görüyor, gözleri parlıyor ve başparmağını kaldırıp "River Amca!" diye bağıldıktan sonra kadının bacaklarının arasından sıyrılıp arabaya doğru koşmaya başlıyor. Dönüp onun kollarına atlayışını ve onu havaya fırlatırken kıkırdamasını izliyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Kanım soğuyor.

Kadına döndüğümde Colten'ın hemen yanında durduğunu görüyorum, yüzünde şimşek çakmış gibi bir ifade var.

"O senin mi?" Nefes nefese kaldım, bana bakışına rağmen kelimeler ağzımdan kaçtı.

"Evet," diyor, "o benim."

Beni ayakta tutan öfke için çok fazla. Su gibi akıp gidiyor ve bana sadece kalp kırıklığı kalıyor.

"Sen evlisin!" Gözlerimden daha fazla aptalca yaş süzülerek söylüyorum. Açım, bitkinim ve aptalım, çok aptalım. Çünkü yanılmış olmayı ummuştum, değil mi? Tamamen mantıklı bir açıklaması olacağını. Bunun yerine, hayal ettiğimden daha kötü - milyon kat daha kötü -. Onun bir ailesi var. Bir çocuğu var. Muhtemelen birkaç tane vardır.

"Ne?" diyor ve bakışları ikimiz arasında gidip gelen yaşlı kadın elini Colten'in omzuna koyup izin isteyerek River ve diğerlerinin yanına gidiyor.

"Sen evlisin. Senin bir ailen var." "Ben evli değilim ve-"

"Yüzük olmasa da fark etmez. Ondan bir çocuğun var. Bunu onlara nasıl yaparsın? Bunu bana nasıl yaparsın?"

Bay Kızıl Bayrak utanmak yerine öfkeli görünme cüretini gösterdi. "Beni gerçekten bu kadar küçük mü görüyorsun, Omega? Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Neye inanmam gerekiyor? Bana hiçbir şey anlatmadın. Bir kızın olduğunu hiç söylemedin. Beni evden uzak tutmak istedin ve-"

Beni kolumdan tutup içeri çekti ve koridorda başladık.

"Ben ve Harper'ın annesi, birlikte değiliz."

Ona bakıyorum. Sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyorum.

"Değil misin?" "Hayır. Aslında bir aydan daha az bir süredir birlikteydik. Bu bir aydı.

yaz kaçamağı. I ..." Parmaklarını sakalında gezdiriyor. Uzamış, biraz asi bir hal almış. "Hamile olduğunu bile bilmiyordum. Harper doğana kadar."

"Ne?" Dedim.

"Çocuğumun annesini aldatacağımı mı düşünüyorsun, seni aldatacağımı mı düşünüyorsun?"

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor. Utanç verici gözyaşları. Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Gittin. Veda etmeden gittin." Hıçkırıklar bedenimi sararken tüm vücudum titriyor. "Ne düşüneceğimi bilemedim. Özür dilerim."

Kolları etrafımda dolanıyor ve beni vücudunun sıcaklığına doğru çekerek başımın tepesine sokuluyor. "Molly, sorun değil. Özür dilerim. Ben de üzgünüm. Haklısın. Gitmemeliydim. Açıklamam . Sadece..."

"Kızını görmeye ihtiyacın vardı," diye fısıldadım.

"Evet," diyor. "Daha önce ondan hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım."

Daha da sert ağlıyorum, gömleğinin içine hıçkırarak ağlıyorum ve gömleği gözyaşlarımla ıslatıyorum. "Neden bana ondan bahsetmedin?"

Nefes alıyor, göğüs kafesi yanağıma doğru genişliyor, sonra nefes nefese kalıyor. "Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Bana karşı başka bir kırmızı bayrak olarak hareket edebileceğini düşündüm."

"Beni çok az düşünüyorsun," diye

fısıldadım. "Hayır, Molly, bilmiyorum.

Ama ..."

"Ama?" Ona bakıyorum.

"Geçmişte böyle bir deneyimim oldu. Neden sürüm olmadığını düşünüyorsun?"

"Çünkü sen yalnız bir kurtsun." Bana yeterince sık söylediği şey bu değil mi?

"Çünkü hiçbir sürü bizi kabul etmez. Kimse etrafta bir çocuğun dolaşmasını istemez. Omega'larını ararken olmaz. Hele ki bir omega ile geçirilen ilk birkaç yılın ateşli ve X-rated olması gerekiyorsa. Kimse bunun için etrafta dolaşan bir çocuk istemez."

"Seni sürüm için istiyorum," diye fısıldıyorum. Çünkü lanet olsun, bu doğru değil mi? Hepsini istiyorum.

Bana daha sıkı sarıldı. "Molly, bunu öylece söyleyemezsin."

"Neden?"

"Çünkü ben bir paket anlaşma olarak geldim. Ve bu bir sorumluluk. Bir anda karar vereceğiniz bir şey değil."

"Sana sadece hissettiklerimi söylüyorum. Seninle bir sürünün içinde olmak istiyorum Colten ve eğer seni geride tutan şey kızınsa-"

"Harper'la henüz doğru dürüst tanışmadın, tatlım. Asi, çılgın ve sürekli muz yemeyen bir gorilden daha fazla öfke nöbeti ."

"Tıpkı benim gibi," diyorum ve o da kıkırdıyor.

"Biliyor musun, öyle." Koluna bir yumruk atıyorum ve geri çekilip ona bakıyorum. "Eğer beni onunla tanıştıırırsan, doğru düzgün tanışmak isterim."

bize." Yutkunuyor. "Hemen reddetme. Daha fırsatım olmadan beni durdurmayın."

"Molly, ben Uzun süre burada olmayacaksan seni tanıştırmak istemiyorum. Zaten hayatında çok fazla insan tarafından hayal kırıklığına uğratıldı. Bu adil olmaz."

"Beni kız arkadaşın olarak tanıtmak zorunda değilsin Colt. Beni asistanın olarak tanıtabilirsin."

Parmağını sakalında gezdiriyor ve ben de parmaklarımla sakalını çekiştiriyorum. "Biraz daha uzun seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Sence serseri gibi görünmüyor muyum?" "Daha çok bir korsana benziyorsun."

Bir kaşını kaldırıyor. "Korsanlara karşı bir ilgin var."

"Bütün kızlar öyledir, Alfa."

Başını bana doğru sallıyor. "Hadi o zaman. Gel ve mini kasırgayla tanış."

Molly

Dışarı çıktığımızda ne demek istediğini anlıyorum. Harper çimenlerin üzerinde taklalar atıyor ve durduğunda River'a kaşlarını çatıyor ve River da aynısını yapan Ford'u dirsekleyerek alkışlıyor.

"Annesi de resimde mi?" Bir yetişkin gibi davranmak ve içimde kıpırdanan kıskançlığı bastırmak için elimden geleni yaparak soruyorum.

"Hayır," yüzü sertleşiyor, "onu bir yıl boyunca elinde tuttu. Sonra daha fazla başa çıkamayacağına karar verdi ve onu bakıma verdi."

"Seninle iletişime geçmedi mi?"

"Hayır, sonuçta bunu yapan kız kardeşiydi. Çocuğumun koruyucu ailede olduğunu bilmem gerektiğini düşündü. Hemen gidip onu buldum."

"İşte bu yüzden..." Gözlerini kızından ayırıp bana bakıyor. "Hayır kurumu."

"Evet, ona bakıyorlardı."

"Eminim onu almaya geldiğinizde çok sevinmiştir."

Colt homurdanıyor. "İlk birkaç yıl zor geçti diyelim. O bana alışmak zorunda kaldı, ben de ona alışmak zorunda kaldım. Eğer Sissy'yi bulmasaydım, nasıl başa çıkabilirdik bilmiyorum."

"O senin dadın mı?" Daha önceki düşüncelerimi düşündüğümde yanaklarımın yandığını hissederek söylüyorum.

"Artık daha çok aile gibiyiz." Elimi tuttu ve çimlere doğru yürüdük. "Harper, tanışmanı istediğim biri var."

Harper zıplayarak babasının yanına geliyor ve onu kucağına alması için kollarını kaldırıyor. Onu kolunda dengeliyor ve küçük başını babasının geniş omzuna yaslayıp yine başparmağını emiyor. Sanırım rahmim gerçekten yanıyor ve yumurtalıklarım eriyor.

"Merhaba Harper," dedim, "Ben Molly. Baban için çalışıyorum." "Şehirde mi?" diye soruyor ağzı parmak dolu bir şekilde. "Şehirde."

Bana bakıyor, emerken ağzı titriyor. "Çok güzelsin. Bir prenses gibi görünüyorsun."

"Sen de öyle. At kuyruğuna bayılıyorum."

"Babam, benim dünyadaki en güzel kız olduğumu söylüyor."

"Sanırım haklı olabilir."

"En güzeli ve en belalı."

"En iyi kızlar her zaman ," diyorum ve Colt bana göz kırpmıyor. "Sence babam yakışıklı mı?" diye soruyor küçük kız. "Peki... sen ne düşünüyorsun?"

"Evet, ama osuruğu çok pis kokuyor." Colt yüzünü buruşturdu. "Yani onunla evlenmek ve yatağında yatmak istiyorsan, tüm kötü kokulara katlanman gerekecek."

"Bence baban çok güzel kokuyor." "Biftekli hamburger yediğinde değil."

Colt, "Tamam, teşekkürler Harper, kadar yeter," diyor.

Diğerleri bize katılmaya geliyor ve Colt beni Sissy ile tanıştırıyor, Colt ona yeni asistanı olduğumu söylediğinde gülümsemesini engelleyemiyor.

"Ford senin de erkek arkadaşın mı?" Sissy ofisteki ilk birkaç günüm hakkında sorular sorarken Harper hepimizi gözlemleyerek soruyor.

"Ford mu?" Boğuluyorum. "Tanıştırıldınız."

"Evet, River Ford'un senin arkadaşın olduğunu söyledi. Sonra Ford'un kulakları tıpkı Mia'yı öpmek istediğini söylediğimizde Jimmy'ninkiler gibi kızardı."

Ford'a bakıyorum ve kulaklarının ucunun kıpkırmızı parladığını görüyorum.

River eğilip Harper'ın kulağına yüksek sesle fısıldayarak, "Sanırım Molly'nin erkek arkadaşı olmak istiyor," diyor.

"Sen de mi?" Harper soruyor.

River bana göz kırpmıyor, sonra Harper'a sesleniyor. "Benim için tek kızın sen olduğunu biliyorsun." Yanağını işaret ediyor ve oraya ıslak bir öpücük konduruyor.

Sissy, "Bir bardak meyve suyu ve biraz yemek için hep birlikte içeri girmeye ne dersiniz?" diyor.

Harper babasının kollarından sıyrılıp elimi tutuyor. "Onları kendimiz pişirdik."

"Gerçekten mi? Yemek yapmayı seviyorum," dediğimde küçük kızın yüzü aydınlandı.

Yukarı.

"Kurabiyelerin üzerine krema ve pembe şekerlemeler koymak istedim ama Sissy

hayır dedi."

"Sissy haklıydı. Dişlerin çürüyecek," diyor Colt.

"Spoil sport," diyorum, "kurabiyeler her zaman krema ile daha lezzetli olur." "Şimdi gidip biraz ekleyebilir miyiz?"

"Harper," diyor Colt.

"Misafirlerimiz var tatlım," diye ekliyor Sissy, "mutfakta olmak istemiyoruz."

Colt'un gözlerine bakarak, "Benim için etmez," diyorum.

Oradaki tereddütü görüyorum ve şimdi anlıyorum. Harper'ın annesi onu ele verdi. Onun tekrar incinmesini istemiyor. Onu anladığımı bilmesini istiyorum. Ben de annemi kaybettim ve her gün acı çekiyorum. Bu küçük kızın acısını daha da kötüleştirecek bir şey asla yapmam.

"Lütfen," diye yalvarıyor Harper.

"Mutfağı dağıtmadığın sürece yok."

"Ben çok düzenli bir fırıncıyım," diye yalan söyleyerek Harper'ın beni devasa bir mutfaka çekmesine izin veriyorum. Küçük kız bir sandalye çekiyor, koltuğunun üzerinde duruyor ve bir dolabı açıyor.

"İzin ver senin için yapayım," diyorum, pudra şekeri ve milyonlarca çeşit farklı serpme bulmak için içeri uzanıyorum.

Harper'ın şeker ve suyu bir kaseye koyup karıştırmasına yardım ediyorum.

"Kremasını siyah yapabilir miyiz?" diye soruyor. "Pembe yapmak istemiyor musun?"

"Hayır, benim en sevdiğim renk siyahtır. Vampirlerin en çok sevdiği renktir."

"Vampirleri sever misin?" Ben sordum. Küçük kızların perilerden ve tek boynuzlu atlardan hoşlandığını sanırdım. Belli ki bu işlerden anlamıyorum.

"Sadece iyi ."

"Doğru," diyorum.

Dolapta hiç siyah gıda boyası yok ama olabildiğince siyaha yakın bir renk elde edene kadar bir sürü başka rengi karıştırıyoruz. Sonra Harper her bir kurabiyenin üzerine kaşık kaşık bu boyadan döküyor, her birini boğuyor ve birkaç saniyede bir durup yapışkan parmaklarındaki buzları yalıyor.

"Bence bunların tadı çok lezzetli olacak," diyorum ona, midem deli gibi gurulduyor.

Paketleri göstererek, "Yine de serpintiye ihtiyacımız var," diyor. "Hiç siyah yok."

"Kırmızı mı?" diye soruyor, "Vampirler de kırmızıyı sever."

Kırmızı ve pembe parıltılardan oluşan bir karışım buluyorum ve onun için açıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde hepsini kurabiyelerin üzerine dökmüyor, parmaklarını içine daldırıyor ve serpintileri kremanın dikkatlice yerleştiriyor.

"Kalpler mi?" Biraz şüpheci bir şekilde söylüyorum.

"Vampirler de kalpleri sever," diyor masumca, "bir sonraki kurbanlarını bu şekilde duyabilirler."

"Tamam," diyorum gülümsememi bastırarak.

Konsantre olurken dilini dişlerinin arasında ısıtıyor, ön dişlerinden biri eksik. Sonra durdu ve bana baktı.

"Babamı öptün mü?"

Öksürüyorum, konuşmanın yönünün aniden değişmesiyle geri çekiliyorum.

Ne söylemem gerekiyor? Belki de kurabiyelere yardım etmeyi teklif etmek bir hataydı. Çünkü hazırlıksızım. Yalan mı söyleyeyim? Gerçeği çarpıtayım mı?

"sorun değil." "Olur mu?"

"Evet, bence daha fazla öpüşmeye ihtiyacı var."

"Gerçekten mi, neden?"
"Çünkü o yalnız."
"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye burnuna vuruyorum,
"sen onun elindesin."
"Benim zaten bir erkek arkadaşım var. Onu dudaklarından üç kez
öptüm."
Kapıya doğru bakıyorum. Colt'un bunu bilip bilmediğini merak
ediyorum.
"Erkek arkadaş için biraz gençsin," diyorum ona, "ve öpüşmek için.
Sana bir tavsiye. Seçeneklerini açık tut."
"Senin gibi
mi?" "Benim
gibi mi?"
"Üç erkek arkadaşın var."
"Bu kurabiyeleri diğerlerine götürmeye ne dersiniz?" diyerek tabağı
masadan kaldırıyorum. "Hadi ama, eminim bayılacaklardır."

HERKES parlak kırmızı kalpleri olan siyah kurabiyelere bakıyor.
"Güzel değiller mi?" Ben soruyorum. "Onlar vampir
kurabiyeleri."
Ford şaşkın görünüyor ama diğerleri bu haberi tamamen mantıklı
bir habermiş gibi kabul ediyor.
"Çok güzel görünüyorlar," diyor Sissy, bir tanesini kendine
ayırırken, kurabiyelerin üzerindeki krema pantolonuna akma tehlikesi
geçirince ciyaklıyor.
Colt, "Belki birkaç peçete," diye önerir ve Harper onları aramaya
koyulur.
River kurabiyeleri incelerken, "Sana bir oyun oynadı," diyor. "Colt
ya da Sissy'nin normalde bu kadar krema kullanmasına izin vermesine
imkân yok."
"Tahmin etmiştim ama.." Omuz silkiyorum.
Harper elinde bir tomar peçeteyle içeri girip peçeteleri dağıtıyor,
sonra da tabağı önce Ford'a uzatıyor.
"Bir tane ister misin?"
"Ford tatlı şeyler yemez," diyorum ona, River yumruğuyla eğlenen
bir homurtuyu bastırıyor. Ona ters ters baktım.

"Ben de bir tane isterim," diyor Ford, peçetesinin üzerine bir tane daha akmış kurabiye kaldırarak.

Harper ona bakar. O da ona bakar. Kadın bekler ve adam kurabiyeyi yavaşça ağzına götürür ve büyük bir ısırık alır.

"Nefis," diyor, gözleri sulanarak. Adam muhtemelen anaokulundan beri bu kadar şekeri tek bir lokmada toplamamıştı.

"Bu kurabiyelerin yanında neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun; kahveye," diyor Sissy ayağa kalkarak. "Biraz demleyeyim."

Kurabiyesini, Harper'ı, üç alfayı ve beni geride bırakarak odadan çıktı.

Etrafımda kalp kaplı kurabiyeleri kemiren üç alfaya bakıyorum ve kıkırdamak zorunda kalıyorum. Bu hayatımın en gerçeküstü anı olmalı. Sadece birkaç saat önce hepimiz üzerimizde tek bir kıyafet olmadan yatakta yuvarlanıyorduk. Şimdi hepimiz bir çay partisinde güzelce oturuyoruz.

Kıkırdamaya devam ediyorum, çünkü şimdi ne halt edeceğim? Ben de benden öncekiler gibi, onu bu süreçten geçiren alfalar için sersemlemiş, hep birlikte olma fantezileri kuran hüznü bir omega'yım. Ama bu gerçekten olabilir mi? Colten'in bir kızı var. River'in onu dünyanın dört bir yanına götüren bir yarış kariyeri. Peki ya Ford?

Eski asker kıkırdamalarımı duyuyor ve bana doğru bakıyor. Gözlerimle buluştu ve olan oldu. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Biraz utangaç, belki de iyi çalışılmamış, ama hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri. Kalbim ısınıyor.

Önce yumurtalıklarım, şimdi de kalbim. Başım çok ciddi belada.

O kadar çok kurabiye ve kahve tüketmişim ki felç geçirme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu düşünüyorum, Colt ve River beni kapıya kadar geçiriyor, Ford zaten arabada bekliyor.

Bu her neyse, artık bitti ve belki de şeker ve kafeinin sistemimle oynamasından kaynaklanıyor, ama şu duyguya engel olamıyorum

midemde bir hüznün yatıyor. Her şey burada mı sona erecek? "Bu güzeldi," diyorum.

Colt düşüncelere dalmış bir halde başını sallayarak, "Öyleydi," diyor.

"Güzel mi?" River alay ediyor. "Müthişti," diye eğilip kulağıma fısıldadı, "özellikle de sikimin üzerinde zıplayıp durduğun ve adımı haykırdığın kısım. O benim en sevdiğim kısımdı."

Koluna bir yumruk attım. "Hiç terbiyen yok mu, Nehir Kaspiyan?"

İç çekiyor. "Pek sayılmaz ama beni evde eğitirsen mutlu olurum. İstersen bana kurşun ve her şeyi alabilirsin, ufaklık."

River'ın çıplak, elleri ve dizleri üzerinde evin içinde beni takip ettiği zihinsel görüntüsü aklıma geliyor ve itiraf etmeliyim ki kötü bir görüntü değil.

"Bunu düşünmem gerekecek."

"Peki ya diğer teklifim?"

"Son birkaç gündür bana uzun bir teklif listesi yapmışsın gibi hissediyorum."

"Seni kazanmaya niyetliyim, işte bu yüzden." Colt homurdanıyor ve Riv-er omzunu sıvazlıyor. "Hey, Colt az önce en iyi kartını oynadı: Harper, muhtemelen gezegendeki en tatlı çocuk. Rekabet edebilmek için sert oynamalıyım."

"Yarışmak zorunda değilsin," diyorum, biraz nefes nefese.

"Yok mu?" Caspian yan gözle arkadaşına bakarak sorar.

"İkinizi de istediğimi biliyorsun."

"Ne diyorsun sen?" River şimdi daha sessiz bir şekilde ellerimi ellerinin arasına alarak soruyor.

"Hissettin, değil mi?" Kaybedecek neyim var ki diye düşünerek sordum. En azından dürüst olabilirim. "Dördümüz arasındaki bu şey. Bu bağlantı."

River gülümsüyor. "Seninki kadar sıcak bir ortamdan hiç hoşlanmamıştım Molly."

Parmaklarını sıkarak başımı sallıyorum. "Ama bu seksten daha fazlasıydı," diyorum, küçük omega kalbim endişeyle çarpıyor, ezilmeye hazırlanıyor.

River gözlerini kapatıyor. Colt sessiz bir şekilde yüzüme bakıyor.

"Evet," dedi River sonunda, "öyleydi. Ama Colt... Colt ve Harper bir çift olarak geliyorlar."

"Onları bir sürünün içinde istemez miydin?" Colt'un adına öfkelenerek soruyorum.

"Hayır, kahretsin, Molly. Kendimi bildim bileli bu lanet rüyayı görmemek için kendimi zor tutuyorum ama..."

"Anne olmak kolay değil," diyor Colt. "Sadece kurabiye yapmak değil Molly. Hastalandıklarında gecenin bir yarısı onları kucaklamak, her sabah erkenden uyandırılmak, ev işleri için onlarla mücadele etmek, her seferinde onların ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koymaktır."

"Biliyorum," diyorum usulca, "ve bu beni korkutmuyor. I ..." Derin bir nefes alıyorum. "Annem hastaydı ve ona bakan bendim. Onu emzirdim, kucağıma aldım, onun ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koydum. Kahretsin, bunu yapmak için hayatımı askıya aldım ve başka türlüşünü de istemezdim. Ben şımarık bir omega . Bunların hiçbirini için endişelenmiyorum. Aslında, bundan zevk alırım. Özellikle de istediğim sürüye sahip olabileceğim anlamına geliyorsa."

"İstediğin sürü biz miyiz?" River sanki beklediklerinden daha da deliymişim gibi eğlenerek gülümsüyor.

"Harper dünyanın en tatlı çocuğu," diyorum Colt'un hiç görmediğim kadar içten gülümsemesini sağlayarak, "ve onun hayatınızda olması sizi daha çok istememe neden oluyor. Hey, yumurtalıklarım iki günlük ateşten sonra tükenmiş olmalıydı, bunun yerine takla atıyorlar." River'ın ellerinden birini bırakıp Colt'unkini almak için uzanıyorum, böylece River'ın eli solumda, Colt'unki sağımda kalıyor. Hem yumurtalıklarım de kalbim çırpınıyor. "Peki, bunu deneyebilir miyiz lütfen?"

İki arkadaş önce birbirlerine, sonra da bana baktılar.

"Evet," diyorlar hep bir ağızdan ve ben gülüyorum, mutluluk gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

İki alfa ikna oldu.

Geriye sadece Ford kalıyor.

Molly

"TACO ISTER MISIN?" Beni eve bırakırken Ford'a soruyorum. Ön yolcu koltuğunda onun yanında oturuyorum. Kapıyı açıp oturduğumda bana şöyle bir baktı ve tek kelime etmedi. "Yoksa onları da mı yemiyorsun?"

"Tako yiyorum," diyor.

"O zaman Taco City'ye uğrayıp biraz alabilir miyiz? Hâlâ çok açım ve henüz eve gitmeye hazır değilim."

Ford hiç ona yakışmayan bir şekilde inliyor. Genelde profesyonelliğin vücut bulmuş halidir. Sonunda gerçek adamı mı görüyorum? "Sil- ver son iki saattir hücremi havaya uçuruyor. Seni eve istiyor."

Bu sefer ben inledim. "Taco yemeye gitmek için bir sebep daha." Eve döndüğümde karşılaştığım sorgulamayı dört gözle beklemiyorum.

"İstersen," diyor, elini direksiyondan kaldırıp kalçama doğru gönderiyor, sonra kendini tutup elini çekip alıyor.

Onu suçlayamam. Benim de kafam karıştı. Sıcaktan beri her şey değişmiş gibi görünüyor. Sanki o iki gün benim

ve o adamların kalbimi işgal etmesine izin verdim. Ki bu kesinlikle olmayacaktı. Onlar bir sürü değil. Benim kızgınlığımda bir sürü gibi davransalar bile. Dördümüz arasında bir bağ varmış gibi görünse de. Daha önce hiç hissetmediğim bir bağ.

Şakağımı ovuyorum. Zihnim bütün bunları hayal mi ediyor? Çok istediğim bir şey olduğu için mi hayal ediyor? Hiç sanmıyorum. River ve Colt bunu hissetti. Ford da hissetti mi?

Banliyöde sakın bir Taco City bulduk. İçeride sadece birkaç liseli genç ve ekonominin durumu hakkında kendi kendine yüksek sesle konuşan bir kadın var.

Sipariş veriyoruz, Ford o kadar çok yemek seçiyor ki neredeyse bayılacağım ve sonra herkesten uzakta köşede bir masa seçiyoruz.

Servis elemanı siparişlerimizi önümüze bıraktığında, Ford'un önüne yığılmış yiyecek yığınına kaşlarını kaldırarak bakıyorum.

"Önce kurabiye, şimdi de nachos. Artık seni tanıyor muyum?"

"Hey, o sıcaktan sonra açlıktan ölen tek kişi sen değilsin," diyor, sos yatağından bir nacho çıkarıyor ve tel tel olmuş peyniri ağzında yakalıyor. "Kıçımı yırttım."

Yanaklarım ısınıyor ve kendim için bir nacho çalarak onu cezalandırmaya karar veriyorum.

"Onları istiyor musun?" diye soruyor, sepeti bana doğru iterek. "Al onları. Hâlâ aç mısın?"

Taco'mu gösteriyorum. "Ben iyiyim." Duraksıyorum. Bu doğru mu? Doğru muyum? Karnımdaki kelebekler açlıktan çok aşk acısı çekiyor gibi görünüyor, midemi bulandırıyorlar. Taco'ma dokunmadan bırakıyorum. Nefes veriyorum. "Al- biraz olsa da ..." Ford guacamole'undan başını kaldırıp bakıyor.

"Neyin ? Neye ihtiyacın var?" Sana.

Colt. River. Gerçek bu değil mi?

"Yok bir şey, sanırım sadece kafam karışık."

Ford gözlerini inceliyor. "Muhtemelen sıcaklığın kalıcı etkileridir. Bir omega'nın kafasının karışmasına neden olabilir."

"Hayır, değil! Bizim hakkımızda kafası karışık. Colt hakkında. River hakkında. hakkında."

Ford koltuğunda arkasına yaslanmış, yavaşça çiğniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Ne demek *istiyorsun*?"

Ford derin bir nefes alır. "Molly, senden hoşlanıyorum-" "Ama," diyorum gözlerimi devirerek.

"Aması yok. Senden hoşlanıyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Olmamam gerekse bile seninle olmak istiyorum."

"Yapmamalı mısın?"

"Sizi güvende tutmak için görevlendirildim. Bu hiç profesyonelce değil-" "Biliyorum," diyorum taco'mu somurtarak dürtüklerken.

"Ve kardeşlerin mutlu olmayacak." "Urgh."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ama..."

Bakışlarım ona geri döndü. Bir ama olduğunu biliyordum. Her zaman

öyle.

Tereddüt ediyor, göğsüne yaslanmış künyeyi parmaklıyor.

Dalgınca.

"Her şeyden önce sen benden daha iyisini hak ediyorsun."

Eski "sorun sende değil, bende" . Ford'un daha klas olduğunu sanırdım. "Peki neden?" Dirseğime yaslandım, çenemi

Elini. "Çünkü eğer fark etmediysen, ben pek de mükemmel bir model değilim, Ford. Ben oldukça umutsuz bir omega'yım."

Bakışlarımı tutuyor. "Hayır, değilsin Molly. Sen mükemmelsin."

Gülüyorum. "Kötü kokuyorum. Çok konuşuyorum. Hayatımda ne yaptığımı bilmiyorum. Ve her şeyi berbat etme eğilimindeyim." Bu konuşma da dahil.

"Kokun bana daha önce hiçbir kokunun yapmadığı şeyler yapıyor."

"Kusmuk demek istiyorsun."

"Omega," diyor o kadar sert ki gençler dönüp bize bakıyor.

"Ateşiniz sırasında beni kusarken gördünüz mü?"

Gençler titrer ve birbirlerine fısıldarlar.

"Söyle bana Ford, sen mükemmel değilken ben neden mükemmelim?" "O kazada ölebilirdin."

Dik oturdum ve ona bakakaldım. "Bu senin hatan değildi. Böyle düşünemezsin."

"Bu... bu ilk kez olmuyor."

Ona bakıyorum, keder yüz hatlarını kaplamış, yüzü aniden yaşlanmış görünüyor, belli belirsiz bir yükün ağırlığı neredeyse üzerinde

Omuzları. Gözlerim o künüye takılıyor. Neden daha önce görmemiştim?

"Ne oldu?" Masanın öbür ucuna uzanıp elini kendi elime alarak fısıldıyorum.

Ellerimize bakıyor, parmaklarını benimkilere doluyor.

"Bir sürü olacaktık," diyor. "Ben, Adam, Lucas ve Crusher."

"Onlar..." Nazikçe sordum, eli elimde titriyordu. "Senin alayında mıydılar?"

"Evet, yeni olarak ilk gün tanıştık, hemen kaynaştık. En başından beri bir sürü olacağımız belliydi. Her zaman bunun hakkında konuşurduk. Ordudan ayrıldıktan sonra nasıl bir güvenlik şirketi kuracağımızı, servetimizi nasıl kazanacağımızı, omega'mızı nasıl bulacağımızı. Bunun hakkında konuşmak - bu hayali paylaşmak - bazı karanlık günleri atlatmamızı sağladı."

Nefes veriyor, nefes ciğerlerini terk ederken boğazı titriyor.

"Ne oldu?" O kadar sessiz söylüyorum ki kendi kelimelerimi zar zor duyuyorum, korku göğsümde geziniyor.

"Tuzağa düşürüldük. Devriye geziyorduk. Benim hatamdı." Gözleri çelikleşti. Çenesi sertleşir.

"Nasıl?"

"Geldiğini görmeliydim. İzliyor olmalıydım. Saatiime baktım, görüyorsunuz, ve sonra oradaydılar, . Eğer yapmasaydım... Eğer yapsaydım..."

Koltuğumdan kayarak onunkine doğru ilerliyorum ve taco'mu yere düşürüyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve yanaklarını, gözlerini, çenesini ve ağzını öpüyorum.

"Ford," dedim, "bu senin hatan değildi."

"Öyleydi. Sen orada değildin, Molly."

"Hayır, değildim. Ama ben de birini kaybettim." Kelimeleri söylerken sesim çatlıyor. "Annemi ve çok uzun bir süre kendimi suçladım. Kendimi azarladım. İşaretleri daha önce görmeliydim. Onu doktora götürmeliydim. Ona bir tür tedavi bulmak için yalvarmalı, ödünç almalı ve çalmalıydım. Tüm bunların yalan olduğunu anlayana kadar kendimi tekrar tekrar azarladım. Benim hatam değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Bu sadece hayattı. Kendimi suçladığım düşüncesinden nefret ederdi." Onu zorladım.

Gözlerimle buluşmak için. "Tetiği sen çekmedin, Ford. Onu durduramazdın."

"Ama ben hayatta kaldım ve onlar kalamadı. Ve her gün bunun için kendimi çok suçlu hissediyorum. Burada seninle oturan Adam olmalıydı. Ya da Lucas. Ya da Crusher. Ben değil."

"Ama sen olduğun için mutluyum," diyorum gömleğine tutunarak. "Onları kaybettiğin için üzgünüm, bunun için çok üzgünüm. Ama şimdi burada benimle olduğun için üzgün değilim. Hiç üzgün değilim."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve başımı ellerinin arasına alıyor. "Molly," diye yalvarıyor.

"Savaştiniz mı? Onları kurtarmaya çalışmak için mi savaştın?" Başını sallıyor. "Çünkü sen iyi bir adamsın Ford ve dünyadaki tüm iyi şeyleri hak ediyorsun."

"Senin gibi mi?" diye soruyor. Gözlerimi deviriyorum ve o da hırlıyor. "Yani sen kötü oluyorsun ama ben değilim öyle mi?"

"Hayır," diyorum, bana kaşlarını çatıyor, "tamam, belki o kadar da kötü bir omega değilimdir."

Omuzlarını zorlayan ağırlığın bir kısmını bırakıyormuş gibi uzun bir nefes veriyor. Sonra bana gülümsüyor, ikinci bir gülümseme, bu sefer daha içten, daha gerçek. Nefesimi kesiyor.

"Yani bu, bu yüzden mi yalnız bir kurtsun?"

"Evet, çantamı kaybettim. Ya da benim olması gereken çantamı."

"Ama bu başka bir tane bulamayacağın anlamına gelmiyor."

"Bu sadakatsizlik olur Molly."

"Neden?" Başparmağı çenemde gezinirken soruyorum.

Ağzını açıyor, kaşları çatılıyor. Bir sebep bulmaya çalışıyor.

"Senin devam etmeni ve mutlu olmanı istemezler miydi? Hayatını onlar için yaşamayı?"

"Bilmiyorum."

"Eğer işler farklı gelişseydi, mutluluğu başka bir sürüde bulmalarını ister miydin?" Başını sallıyor. "O zaman..."

"Kahretsin, Molly Stormgate," diye fısıldıyor, sanki bir tür mucizeymişim gibi beni içine çekiyor.

Sonra beni öpüyor. Ve geri çekildiğinde fısıldıyorum, "Dördümüzün de bunu denemesini istiyorum."

F ord

Taco City'den ayrılırken bir saat öncesine göre milyonlarca kat daha hafif hissediyorum. Adımlarım daha kolay, sırtım daha dik. İnanılmaz bir Ama bu Molly Stormgate'in gücü. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım ve ilk kez umutlu hissediyorum. Hatta belki de gelecekte ve tüm olasılıklarından umutluyum.

Daha önce olanlardan hiç bahsetmemiştim. Hiç kimseye. Ordunun beni kaç psikiyatristin önüne oturtmaya çalıştığının önemi yok. Annem kaç kez sorduysa da. Kıpırdamayı reddeden paslanmış bir vana gibiydi. Ama Molly, bir şekilde o vanayı hafifçe açtı ve tüm baskı, her şey hafifleyerek dışarı çıktı.

Kalbimdeki sürekli sızı geçti.

Evinin önüne gelene kadar sürüyor ve güvenlik kapılarının açılmasını bekliyorum.

Kardeşleri, patronum, sürü arkadaşları bunu aynı şekilde görmeyecekler. Beni affedebilir. Hatta kendimi bile affetmeye başlayabilirim. Ama Fırtına Geçidi sürüsü? Küçük kız kardeşleriyle yattığım fikrinden hoşlanmayacaklar. Kızgınlık döneminde onu azdırdığımı söylediğinde bundan daha da az hoşlanacaklar. Onlar

sürü arkadaşlarını savaş alanında kaybetmiş bir alfa olduğunu öğrendiklerinde boynumu kıracaklar.

Sürü arkadaşları arasında olması gereken bu değil. Birbirimiz için savaşmalı ve ölmeliyiz.

"Ford," diyor Molly, gözlerimde bir şey görüyor. "Yapma."

"Senin için yeterince iyi olduğumu düşünmeyecekler."

"Muhtemelen hayır. Ama dürüst olmak gerekirse, her ne kadar beni çiftleşmiş görmek istediklerini düşünsem de, aslında kimsenin benim için endişelendiğini düşüneceklerini sanmıyorum. Onlar böyle bok kafalılar."

"Sürü arkadaşlarıma ne olduğunu öğrendiklerinde..."

"Silver'ın seni tam ve kapsamlı bir geçmiş araştırması yapmadan işe aldığına gerçekten inanıyor musun?"

"Askeri sicilim özeldir."

Molly homurdanıyor. "Silver bunu zaten görecektir ve senin berbat biri olduğunu düşünseydi seni işe almazdı." Elini omzuma koyuyor, baskı rahatlatıcı. Omegalarına göz kulak olması gerekenlerin al-falar olduğunu sanıyordum. Fark ettiğimden daha acemiymişim. Çünkü belli ki bu iş iki taraflı yürüyor.

"Yine de okuyacaklar."

"Denemelerini görmek isterim," diyor karanlık bir sesle, emniyet kemerini çözüyor ve ben onu sahip olduğu o özel beceriyle durduramadan arabadan iniyor.

Ön kapıya varamadan kapı açılıyor ve en büyük ağabeyi, muhtemelen cehennemde yaşayan herkesi dehşete düşürecek bir bakış yüzünde belirerek dışarı çıkıyor.

"Hangi ?" diye kız kardeşine bağırır.

Bir alfa bu tonu kullandığında omegaların yere yığıldığını gördüm. Molly gözünü bile kırpmıyor.

"Gerçeği mi istiyorsun ağabey, yoksa kurgulanmış bir versiyonunu mu?" "Molly," diye uyarıyor.

"Düzenlenmemiş versiyonu, ha? Beklediğimden daha erken kızıştım, bu yüzden Ford ve patronum Colten, hani şu tanıştığın, beni River Caspian'ın dairesine götürüp yatağa yatırdılar ve önce River bacaklarımı açtı ve-"

Axel elleriyle kulaklarını kapatır. "La la la," diye bağırıyor.

Molly memnuniyetle sırtıyor. "Oh, demek düzenlenmiş versiyonunu istiyorsun. Bu durumda, ateşim vardı. Şimdi bitti ve tekrar evdeyim."

Axel rahatlamış bir şekilde yutkunuyor, ancak hâlâ solungaçlarının etrafı biraz yeşil görünüyor. "Sen iyi misin? Biri sana zarar verdi mi? Senden faydalandı mı?"

"Ben iyiyim, biraz yorgunum ve ağrım var ve-" "Molly!"

"Axel, ben iyiyim ve kimse benden faydalanmadı ya da bana zarar vermedi. Her şey kendi rızamla oldu ve tamamen akıl almazdı ve-"

"Molly!" Axel kız kardeşine doğru bir adım atıyor ve elini onun ağzına kapatıyor. "Kes şunu!" Gözlerini bana dikti. "Onu eve getirmen emredilmişti."

"Güvenli değildi, efendim. Bir telefon yapmam gerekiyordu."

"Ve kızgınlık dönemindeyken küçük kız kardeşimden faydalandın mı?"

"Muh mwah mah mama," diyor Molly kardeşinin elinin içine.

"Yaptığımı sanmıyorum, efendim. Benden onunla ilgilenmemi istedi ve ben de elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun, ha?" Axel hırıltıya dönüşen bir hırıltıyla söylüyor. Elini Molly'nin ağzından çekip salladı. "Az önce parmağımı mı ısırdın?"

"Ford'a zorluk çıkarma, yoksa çocukken bana yaptığın tüm kötülükleri Bea'ya anlatmak zorunda kalırım."

"Grip olup okul gezisini kaçırdığında sana yeni bir barbie bebek almak için harçlığımı harcamak gibi. Ya da sen düşüp bütün şekerlerini kanalizasyona düşürdüğün için bütün Cadılar Bayramı şekerlerimi sana verdiğim zaman."

"Hayır, sen ve Angel saklambaç oynarken beni iki saat boyunca bir dolaba kilitletiğinizde. Ve arka bahçede evcil hayvan olarak beslediğim kurbağayı parçalara ayırdığınız zaman."

İki kardeş birbirlerine ters ters bakar.

"Peki," diyor Axel homurdanarak, "ama eğer birlikte yatıyorsanız, o zaman onu bebek bakıcılığı görevinden alıyorum."

"Ben bebek değilim. Peki neden?"

"İşine odaklanması gerekiyor," diyor Axel, öldürücü gözleri tekrar benimkileri bulduğunda, "senin kıçına değil."

Molly, "Kıçım ile ilgilenen biri, iş başa düştüğünde onu kurtarmak için çok daha fazla yatırım yapacaktır," diyor.

"Molly benim için çok önemli," diyorum kardeşine, bakışlarını tutarak.

Axel bana doğru bir adım atarak, "Şimdi mi?" diye homurdanıyor.

Neyse ki hepimiz için omega tam o anda paytak paytak kapıdan çıkıyor.

"Molly," diyor bariz bir sevinçle. Molly ona doğru koşuyor ve çiftleşmiş omega'nın kocaman karnına eğilerek ona sarılıyor. "Evde olmana çok sevindim. Bu evde çok fazla testosteron vardı ama yeterince östrojen yoktu."

Omega Molly'nin elinden tutar ve onu içeri götürmeye başlar. Tereddüt ediyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum.

Ama Molly baldızının elini sıkıyor, sonra elini bırakıp bana doğru yürüyor ve ellerimi kendi ellerinin arasına alıyor.

"Beni sonra arayacak mısın Alfa?" diye soruyor.

"Elbette." Parmaklarımı kalçalarına koyuyorum, izleyicilerimizi umursamadan, son birkaç günün görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor. Esinti sarı saçlarını dalgalandırıyor, alçalan güneş saç tellerini ve onları altın ipliklere dönüştürüyor. Mavi gözleri okyanus gibi, pırıl pırıl parlıyor ve beni aşağıya, derinliklerine çekmekle tehdit ediyor. İç çekiyorum. Bu kadın çok güzel.

"Ve bizimle Monako'ya geliyorsun, değil mi?" "Monako mu?" diye soruyor ağabeyi ve yengesi birlikte.

Kendimi onun yanından ayırmak imkansız olacak. O nereye giderse, ben de peşinden gitmek isteyeceğim. "Evet," diyorum ona.

Sırıttırıyor ve beni öpmek için ayak parmaklarının üzerine kalkıyor.

Katil kardeşimi unutup onu öpüyorum. Kendime engel olamıyorum. Tıpkı okyanus gibi, beni mıknaş gibi kendine çekiyor, içine dalmaya davet ediyor.

Parmaklarım kalçalarının yumuşak etine giriyor. Gitmek istemiyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Yarın," diye fısıldıyor ağızımın içine. "Yarın görüşürüz."

Aslında o kadar da uzun değil ama yine de sonsuzluk gibi gelecek.

Şehrin merkezine yakın bir yerde kiraladığım küçük daire, son girdiğimden daha çorak ve boş görünüyor. Buraya taşınıp Silver'ın şirketinde işe başladığımdan beri, yani sekiz aydır kiradayım, ancak bir köşede paketlenmemiş kutular yığılı, duvarlar çıplak, raflar boş ve buzdolabında yiyecek hiçbir şey yok.

Kanepeye çöküyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum, arkama yaslanıyorum ve ayaklarımın kenardan sarkmasına izin veriyorum.

Tanrım, tükendim. Tükendim. Duygusal ve fiziksel olarak. Ama tüm bunlara rağmen mutluyum da. Hiç olmadığım kadar mutluyum.

Molly Stormgate benimle olmak istiyor. Geçmişim umurunda değil. Hatalarımı umursamıyor. Her halükarda sahip olmaya değer olduğumu düşünüyor. Ve birlikte bir sürü bulmamızı istiyor.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor, tüm vücudumu ısıtıyor ve ayak parmaklarıma kadar iniyor, güneşin tadını çıkarmak gibi. Çok geçmeden gözlerim ağırlaşıyor ve huzurlu bir uykuya dalıyorum. Bu sefer kâbus görmüyorum. Silah sesleri ve patlamaların olduğu rüyalar yok. Bağırışlar ve çığlıklar. Sürü arkadaşım olması gereken adamların yüzleri. rüya görmüyorum. Cebimdeki telefonumun vızıltısı beni uyandırana kadar kendimden geçmişim.

Nerede olduğumu anlamam bir anımı alıyor, sonra esneyerek telefonu cebimden çıkarıyorum ve Molly'nin aramasını bekliyorum.

Silver'dan geldiğini gördüğümde, kalbim duracak gibi oluyor. Molly - Molly'ye bir şey mi oldu?

"Efendim?" Dedim. "Her şey yolunda mı?"

"Sen söyle," diyor Silver biraz huysuzca, "seni kovmam gerektiğini biliyorsun. İnsanları çok daha küçük suçlar için kovduğumun farkındasın."

"Evet."

"Yaklaşık bir düzine şirket kuralını çiğnediğinizi ve başka bir omega olsaydı, ailesinin muhtemelen bize küçük bir servet için dava açacağını anlıyorsunuz."

"Evet."

"Sadece kuralları çiğnemekle kalmadığınızı, ahlak kurallarını da çiğnediğinizi fark ettiniz."

İç çektim. "Evet."

Silver sıranın sonunda sessiz ve ben yürüyüş emirlerimi bekliyorum. Birikmiş param var. Son birkaç aydır görevde olmam ve öncesinde orduda geçirdiğim onca yıl, maaşımı harcamak için bir nedenim olmadığı anlamına geliyordu. Tabii ki Molly'yi hediyelere boğmayı planlıyordum - ihtiyacı olduğundan değil. Kadının benden yüz kat daha fazla parası var. Ama şimdi yeni bir iş ararken kiramı ödemek için o paraya ihtiyacım olacak. Umarım referansı olmayan bir iş bulabilirim.

"Tabii ki seni kovarsam ikiyüzlülük etmiş olurum," diyor Silver ve ben göz kırpmıyorum.

"Ne?" Dedim. Doğru mu duydum?

"Bu ikiyüzlülük olur. Bana yalvaran baştan çıkarıcı küçük bir omega için hiç kurban olmadığımı mı sanıyorsun... şey... ve Molly... O kıza hayır demenin neredeyse imkânsız olduğunu hayal edebiliyorum. İstediklerini elde etmenin bir yolu var."

Dudaklarım seğiriyor. Kesinlikle öyle.

"Yine de uygunsuz davrandım ve bunun için özür dilerim efendim." Telefonda mırıldanıyor. "Ama kızgınlık döneminde ona yardım ettiğim için üzgün değilim." Hayatımı sonlandırmakla tehdit etmeden önce, "Benim için çok şey ifade ediyor." diye ekliyorum.

"Evet, görünüşe göre sen de onun için bir şey ifade ediyorsun."

Şimdi dudaklarım sadece seğirmekle kalmıyor, anlamsız bir gülümsemeye dönüşüyor ve o sıcaklık bir kez daha göğsümde kabarcıklar oluşturuyor.

"Ben onu hak etmiyorum."

"Hayır, muhtemelen değil ama sen onun birlikte olduğu her zamanki pisliklerden çok daha iyisin ve dürüst olmak gerekirse, onunla birlikte olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Senin omega'n olduklarında durum farklı, biliyorsun."

"Evet," diyorum, "biliyorum."

"Ama," diye ekliyor, "şunu da bilmelisin ki, eğer ona zarar verirsen-" "Ona zarar vermeyeceğim, efendim."

"Eğer yaparsan, lanet olası işini kaybetmek endişeleneceğin en son şey olur."

"Anlıyorum."

"Güzel. Tabii Axel maaşını kesmem gerektiğini düşünüyor. Sana ödeme yapılmaması gerektiğini düşünüyor," diye öksürdü, "kız kardeşine."

Kulaklarımın ısındığını hissediyorum. "O haklı."

"Hayır, öyle değil. Onun güvenliğini bedavaya gözetmiyorsun Ford, bir erkeğin yemek yemesi gerekir. Biz alfalar ne kadar karşı çıksak da, sadece omega kayganlığıyla yaşayamayız."

Bu konuda onunla tartışmayı düşünüyorum. Sanırım onun olduğu sürece tartışabilirdim. Bunu hayal ederken midem gurulduyor ve onu tekrar görene kadar kaç saat olduğunu hesaplıyorum.

"Bak, belki sana şirkette başka bir rol bulabiliriz, seni Molly'den uzaklaştırmayacak ama daha onurlu bir ücret kazanmanı sağlayacak bir rol."

"Çok memnun olurum efendim."

"Ona iyi bakarsan çok memnun olurum Ford. Snakebite Sürüsü'nün kalıntılarını henüz bulamadık."

"Hâlâ onun için bir tehdit olduklarını mı düşünüyorsun?" , o sıcak his kayboluyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Sorun da bu zaten. Sadece bilmiyorum."

Molly

Eve döndükten yarım saat sonra Ava'nın arabası garaj yolunda gıcırdayarak duruyor ve Bea ile birlikte beni üst kattaki yatak odama götürüp kapıyı arkamızdan kilitliyorlar.

Ava beni iterek yatağa oturtuyor ve ellerini kalçalarına koyarak ayakta duruyor.

"Dökül bakalım," diyor.

"Tanrım çocuklar, Axel ve Angel tarafından sorgulanacağımı sanıyordum. Siz ikinizden değil."

"Bu işe çok daha fazla yatırım yaptık," diyor Bea, bugün çiğ kauliflower'ı kemirirken. "Ne oldu?"

"Ateşim vardı," diyorum ikisine de en masum gülümsememi vererek.

"O kadarını biliyoruz, Moll. Bize detayları ver."

"Evet," diyor Bea, "mesaneme baskı yapan bir bebek ve karpuz büyüklüğünde bir mideyle mutlu bir bağ kurmuş bir kadını. Şu anda senin aracılığınla yaşıyorum."

"O zaman muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacaksın." Ava homurdanıyor. "Bea, Bay Askeri'nin de işin içinde olduğunu söylüyor." "Hı hı."

"Bizimle alay etmeyi bırak," diyor Bea, Ava gelip sol tarafıma otururken sağ tarafıma çöküyor.

Kıkırdıyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

İkisi de beni boğacakmış gibi bakıyorlar ve ben de çayı koyma zamanının geldiğine karar veriyorum.

"Tamam, . Ateşim erken çıktı."

"Bir hafta daha vaktiniz yoktu, değil mi?"

"Evet, ama sanırım üç ateşli alfayla takılmak sistemimi bozdu."

"Olur böyle şeyler," diyor Bea bilgece.

"Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Bir anda, tam da ofiste başıma geldi."

"Tanrım," diyor Ava, elleri ağzına gidiyor, "herkesin önünde mi?"

Dehşetle irkildim. "Hayır, hayır, herkes gelmeden önce."

"Ve..." Bea, karnabakar çiçeği ağzının yanında asılı dururken sorar.

"Hem Bay Askeri hem de Bay Askeri'ye karşı biraz sıcak ve rahatsızdım.

Kırmızı Bayrak."

"Aynı anda mı?" Ava soruyor.

"Ofiste mi?" Bea ekliyor.

"Evet ve evet." Ava ciyaklamaya başladı ama ben onun sözünü kestim. "Ama sonra ikisi de asil ve kendini beğenmiş oldular ve beni eve getirmekten bahsettiler."

"Urgh," diyor Bea, "bu hiç eğlenceli değil."

"Hayır, her neyse, çok hızlı geliyordu, ben de kendimi River Caspian'ın köşedeki dairesinde buldum."

Ava'nın çenesi gevşiyor ve bana bakıyor.

"Bana mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Tüm zaman boyunca

mı?" "Evet."

"Diğer ikisiyle birlikte

mi?" "Evet."

"Ne?" Bea soruyor, bakışları bir pinpon maçını izler gibi Ava ve benim gidip geliyor.

"Ateşini üçüyle de paylaştı!" Ava benim adıma sırtarak söylüyor.

"Üçü birden mi? Yani-"

"Bay Asker, Bay Kırmızı Bayrak ve Bay Yarış Arabası

Sürücüsü." "Kutsal duman, Molly Stormgate."

"Kutsal bir yanı yoktu," diyorum karanlık bir

sesle. "Vay canına," diyor Ava, "o kadar iyi, ha."

"Yaklaşık bir milyon kat daha iyi."

"Tanrım," diyor Ava şaşkınlıkla, sonra kaşlarını çatıyor. "Ama onlar yalnız kurtlar değil mi? Yani, bu nasıl işe yaradı ki?"

Yatağa uzandım ve hülyalı bir şekilde, "Gerçekten çok işe yaradı," dedim.

"Çok kışkırdım," diye mırıldanıyor Ava.

Başımı yataktan kaldırıyorum ve en iyi arkadaşıma bakıyorum.

"Ava, peşinde yaklaşık yirmi milyar sürü var."

"Evet, ama henüz... bilirsin... hiçbirleriyle birlikte olmadım."

"Yapmadın mı?" Bea sordu.

"Hayır. Hâlâ seçimlerimi yapmaya çalışıyorum."

"Belki de bu seçeneklerden bazılarını test etmen gerekiyordur," diyorum ona sırtarak.

"Hmmm," diyor, "aslında, kararımı verene kadar hem Londra sürüsüyle hem de Darius sürüsüyle aynı anda çıkmayı düşünüyorum."

"Aynı anda mı?!" Çığlık atıyorum. "Sen kimsin ve en iyi arkadaşıma ne yaptın?"

Ava bana ters ters baktı. "Bea !"

Bea neredeyse sebzeleri yerken boğuluyordu. "Bu tam olarak doğru değil, ama her neyse," diz kapağıma vuruyor, "sen ve bu üç alfabla bundan sonra ne olacak?"

Önce en yakın arkadaşıma, sonra da baldızıma baktım. Onlara söylediğimde aklımı kaçırdığımı mı düşünecekler? Bunun şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikir olduğunu mu düşünecekler - ve aman tanrım birkaç tane geldi.

"Şey..öyle görünüyor ki..."

"Evet?" Bea diyor ki.

"Çıkmayı deneyeceğimizi."

"Biz mi?" Ava, "Biz derken kimi kastediyoruz?" diye soruyor. Gözlerimi kapatıp fısıldıyorum: "Ben, Colt, River ve Ford." Nefesimi tutuyorum. Oda sessiz. Bir göz kapağımı sürünerek açıyorum.

Hem Bea hem de Ava bana sırtlıyor. Kalbimi yerinden çıkaran geniş ve gerçek sırtışırlar.

"Ah, Molly," diyor Ava beni kucaklayarak, "senin adına çok mutluyum."

"Öyle mi? Bu üç alfayı bir sürü haline getirmeye çalıştığım için deli olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır," diyor Ava basitçe.

"Hepsi senin için deli oluyor," diyor Bea. "Bu çok mantıklı."

"Gerçekten mi? Yani onlar yalnız kurtlar... ve benden hoşlanıyorlar ama

birbirleriyle iyi geçiniyorlar ve-"

"Seks nasıldı?" Bea açık açık sorar.

"Sana zaten söyledim, inanılmazdı." İç çektim.

"Ve birlikte mi çalışıyorlardı? Bu bir..." kelimeleri arıyor, "sırayla çalışmak gibi bir şey değildi."

"Hayır, birlikte çalışıyorlardı." Tekrar iç çektim, gözlerim kamaştı.

"Tamam, Moll," diye güler Bea.

Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar ikisine odaklanıyorum.

"Bence bu iyiye işaret," diyor Ava. Başparmağının tırnağını kemiriyor. "Yatak odasında karmaşa yaratacağını düşündüğüm bazı sürülerle tanıştım, tamamen kaotik ve-"

"Kulağa seksi geliyor," diyorum.

"Hayır, iyi bir şekilde değil," diye başını sallıyor, "Bence tüm zaman boyunca didişirler, birbirlerinin yoluna çıkarlar, zamanlama yapmazlar ve-"

"Kulağa korkunç geliyor!" Bea dehşet içinde söylüyor. "Olur böyle şeyler," diye onu rahatlatıyorum.

Titriyor, son karnabaharını da yutuyor.

Ava, "Yatak odasında, bir ateşin sancıları içinde birlikte çalışabiliyorlarsa, bunun çok iyi bir işaret olduğunu düşünüyorum," diye bitiriyor.

"Yani ikiniz de bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Ben soruyorum. Dünyada en çok bu iki kıza güveniyorum. Artık annemden tavsiye alamayabilirim.

Ava ve Bea'dan sonraki en iyi şeylerdi. Eğer buna karşı çıksalardı, devam edebileceğimden emin değilim.

"Kesinlikle," diyor Ava.

"Kesinlikle," diye onaylıyor

Bea.

"Peki ya Tweedle Dee ve Tweedle Dum? Sence bu haberi nasıl karşılayacaklar?" Ben diyorum.

"Eğer kardeşlerini kastediyorsan," diyor Bea, kolumu çimdikleyerek, "merak etme. Ben onlarla konuşurum."

Doğrudum ve ona

sarıldım. "Teşekkür

ederim."

"Hey," diyor, "umarım bu ufaklığın," diyor karnını göstererek, "yakında kuzenleri olur. Benim de bir menfaatim var."

Kendi dümdüz karnıma bakıyorum. Tamamen çılgınca ama bu fikir beni korkutmuyor. Hem de hiç.

Molly

"KÖTÜ MÜ?" İki gün sonra River özel jetinde karşımda otururken ona soruyorum. Harper koltukların arasında uzanmış, uyuyan başı kucağımda, Ford ve Colt ise koridorun karşısındaki koltuklarda usulca konuşuyor, Monako'daki gezi notlarını karşılaştırıyorlar. "Yarış pistindeki antrenmanı kaçırman kötü mü?"

"Takımımın sahibinin bana söyleyecek bazı sözleri olduğunu ve takımımın da oldukça kızgın olduğunu söyleyelim ama" diyerek omuz silkiyor ve eliyle buklelerini karıştırıyor, "O parkurda daha önce sayısız kez yarıştım. Orayı avucumun içi gibi bilirim. Endişelenmiyorum."

"Peki ya araba, onlar testler ve benzeri şeyler yapmak için değil mi?"

"Benim için endişeleniyor musun ?" Sırıttıyor.

Kucağımda uyuyan çocuğa bakıyorum, parmaklarımı yumuşak siyah saçlarında gezdiriyorum. Saçları ipeksi ve yanakları kadife gibi yumuşak.

Yanımda oturmakta ısrar etti, uçak havalanırken elimi tuttu ve korkudan gözlerini kapattı. Sonra benden izleyebileceğimiz bir film bulmamı istedi - vampirlerin olduğu, korkutucu olmayan bir film - bana sokuldu ve sonunda uykuya daldı.

Annem öldüğünden beri kendimi kaybolmuş hissediyorum. Kim olmam gerektiğinden emin değilim. Ya da ne yapmam gerektiğinden. Bunun bir ofiste çalışmak olduğunu sanmıyorum. Colt'un bana verdiği listeyi hala tamamlayamadım ve dosyalama işi görüldüğünden çok daha zor. Bir ev dolusu kedisi olan evde kalmış bir teyze olmak olduğunu da sanmıyorum. Özellikle de kedilerin benden nefret ettiği ortaya çıkınca.

Belki de her şeyi yanlış anlamışımdır. Berbat bir omega olduğum konusunda ısrar ediyordum, ama belki de oldukça iyi omega'yımdır. Belki de diğerlerinden çok farklı değilimdir. Çünkü benim istediğim bu sürüyle ilgilenmek. Onları beslemek ve bakmak. Onları mutlu etmek. Buna kucağımdaki bu küçük kız da dâhil. Ve çılgın yarış arabası sürücüsü de dahil.

"Dikkatli olacak mısın?" River'a sordum.

River alay ediyor ve ben de ona bakıyorum. Bana sırtıyor. "Ufaklık, o ben değilim. Ben biraz bile dikkatli değilim. Bu yüzden bu kadar çok yarış kazanıyorum."

"İzleyebileceğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum, safralarımı yutarak.

River öne eğildi ve elimi tuttu.

"Biliyor musun, daha önce kimse benden dikkatli olmamı istemedi." Yutkunuyorum. "Sevdiğin insanları kaybetmek zordur."

"Annen mi?" diyor.

"Ve babam."

"Bizi kaybetmeyeceksin küçüğüm. Beni kaybetmeyeceksin."

"Hayır," diyorum Harper uykusunda tahta kazıklarla ilgili bir şeyler mırıldanırken yanağını okşayarak. "Çünkü ben inatçı küçük bir omega'yım ve sana şu anda söylüyorum Nehir Kaspiyan, bunun olmasına asla izin vermeyeceğim."

Monte Carlo'ya akşamın geç saatlerinde varıyoruz, gökyüzü artık kapkara ve karaya indiğimizde şehrin ışıkları altımızda parlıyor. Jetin merdivenlerinden inerken, Colt hâlâ uyuklayan Harper'ı taşıyor, biz

yüzümüze aynı anda yanıp sönen bir kamera duvarıyla karşılaşıyorum ve River Caspian olarak yaşamın nasıl bir şey olduğunu bir kez daha tadıyorum.

River paparazzilerin dikkatini el sallayarak ve gülümseyerek dağıtırken Ford bizi bekleyen bir araca doğru yönlendiriyor. Ne yazık ki bu işe yaramıyor ve şehri yarıladığımız anda telefonuma bildirimler gelmeye başlıyor. Yüzüm her yerde görünüyor, insanlar River Caspian'ın kız arkadaşı olup olmadığını bilmek istiyor ve neredeyse her tanıdığım - saçımı kesen kadından Cassidy'nin Monroe'yu korkutmasına kadar - bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için mesaj atıyor.

"Her zaman böyle midir?" Resimlerimi inceleyip keşke azıcık makyaj yapsaydım diye düşünerek soruyorum.

"Fotoğrafçılar ve hayran kalabalığı mı? Evet, oldukça fazla," diyor River, camı indirirken. "Sen bir Stormgate'sin, buna alışık değilsin?"

"Birincisi, insanlar sadece kardeşlerim ve sürüleriyle ilgileniyor. İki, onlar dünya çapında spor süperstarları değiller."

"Sence ben bir süperstar mıyım?" River göğsünü şişirerek soruyor.

Gözlerimi deviriyorum, ancak hayatımda gördüğüm en gösterişli otele yanaştığımızda onu . Sanki biri Olimpos Dağı'ndan Tanrıların Sarayını çalmış ve denize bakan kayalıkların üzerine bırakmış gibi görünüyor. Arabadan inip başımı arkaya eğerek palmiye ağaçlarıyla çevrili, ıslıl ıslıl mekânı seyrederken River gelip kulağıma bir şeyler fısıldıyor.

"Başkanlık süitimiz var." "Biz mi?" Ben soruyorum.

"Hepimiz," diyor ve beni büyük girişten geçirip gerçek altınla kaplı olabilecek bir asansöre götürüyor. Görünüşe göre giriş yapmamız gerekmiyor. Doğrudan üst kata çıkabiliriz.

Süit, gerçek bir saraydaki bir odanın olabileceğinden şüphelendiğim gibi çok büyük. Süslü mobilyalar ve çeşitli yatak odaları ile banyolara açılan birkaç kapı var. Colt Harper'ı odalardan birine taşıyıp yatağına yatırıyor ve sonra yine kocaman odanın ortasında durup birbirimize bakıyoruz.

Ateşimin başlangıcından bu yana ilk kez biraz garip hissediyorum, sanki herkes konuşmak istiyor ama kimse önce konuşmak istemiyor.

Sonunda, . "Orada tek başına iyi olacak mı yoksa onunla birlikte mi uyuyacaksın?"

"Tanrım, hayır. Küçük bir domuz gibi horluyor," diyor Colt bir sandalyeye .

Kıkırdıyorum. "O çok küçük. O kadar da kötü olamaz." "Öyle," diye onaylıyor River.

"Ee," bir tutam saç parmağıma dolayarak kirpiklerimin arasından üç alfaya bakıyorum. Kokuları içime tuhaf şeyler yapıyor - bu alfaların kendilerini ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayan içime. Aslında, kokuları Avrupa'ya olan tüm yolculuk boyunca bana komik şeyler yapıyordu. Niagara Şelalesi'nden daha fazla ıslandım. "Yatak odalarını seçelim mi?"

"O zaman ayrı yatak odalarında mı uyuyacağız?" River muzip bir gülümsemeyle soruyor.

"Yarın yarış yok mu? İyi bir gece uykusuna ihtiyacın olduğunu varsayıyorum," diye takılıyorum.

"Doğru," diyor bana doğru kasılarak. "Ama iyi uyumamı ne sağlar biliyor musun?"

"Hayır," diyorum masumca.

"Sen benimle yataktasın."

"Öyle mi Alfa?" Ben de öyle dedim. "Çünkü fazla uyumayı planlamıyordum."

"Yapmayacaksın, ha? O zaman ne yapmayı planlıyordun?" "Hmmm, sana göstereyim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve orantısız bir şekilde sırtıyor. "Devam et, ufaklık."

Ceketimin kollarımdan aşağıya ve yere düşmesine izin , böylece odanın ortasında sadece dar siyah elbisemle duruyorum. Sonra uzanıp saçımdaki bağı çekiyorum, sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum ve ellerimle sallıyorum.

Alfaların hepsi beni izliyor, nefesleri kesiliyor. Onların ilgi odağı olmayı seviyorum. Ona hükmetmeyi seviyorum.

Sonra eğildim, elbisemin eteklerinin altına uzandım ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydardım, içinden çıktım ve yere attım.

"Tanrım," diye mırıldanıyor River, gözleri kartsız iç çamaşırı ve benim aramda gidip geliyor.

Sırayla her birine bakıyorum, bakışlarını bakışlarımda tutuyorum ve sonra Colt'a doğru ilerliyorum, bunu yaparken kalçalarım sallanıyor.

Önünde duruyorum ve elleri hemen kalçalarımın altına uzanıyor.

"Çok ıslak kokuyorsun, tatlım."

"Çünkü öyleyim," diyorum ona. "Tatmak ister misin?" "Tabii ki ister," diye sesleniyor River.

Gözleri ateşle dolu olan Colt elini iç uyluğuma doğru kaydırarak beni şişmiş ve hassas buluyor. Girişimi çınlatmadan önce dikiş yerimi okşuyor ve beni inletiyor. Sonra elini geri çekiyor, yalayarak temizlemeden önce parlayan parmaklarına bakıyor.

"Hatırladığımdan daha iyi," diye mırıldanıyor. "Seni ve bunu düşünmeden edemiyorum."

"Ben de öyle," diyorum, biraz nefessiz, biraz muhtaç. Ateşim biteli üç uzun gün oldu ve tek düşünebildiğim beni tekrar ne zaman sikecekleri.

Öne doğru eğilip elimi Colt'un omzuna koyuyorum ve dizimi yukarı kaldırarak kendimi alfanın kucağına atmaya hazır hale getiriyorum.

Hırlıyor. Gözlerinin yeşili kadar koyu ki neredeyse siyah. Kokusu o kadar derin ki, sarhoş edici.

Bildiğim bir sonraki şey, ayağa kalktığı, elbisemi yukarı çektiği, kışımı kavradığı ve beni en yakın duvara çarptığı, pantolonundan kurtulmak için uzandığı ve içime girdiği.

Görüşüm beyazlaşıyor ve nefes nefese kalıyorum, onun içimdeki hissi bir kez daha kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel.

Bir kalp atışı içinde, diğer ikisi de oradaydı ve Colt beni duvara yaslayıp sikerken, Ford bir yanımdan, River diğer yanımdan burnumu sokuyordu.

"Son on saattir seni becermemenin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin, Omega," diye homurdanıyor Colt, bacaklarımı beline doladığımda beni pürüzsüz duvara yaslıyor.

"Biliyorum," diye feryat ediyorum. "Biliyorum."

River elbisemi çekiştirerek aşağı indiriyor, böylece göğüslerim çıkıyor. Onlara masaj yapıyor ve sıkıyor, Colt onu izlerken

tekrar tekrar içime dalıyor. Ford da bir süre izliyor, River meme uçlarımı çimdiklerken bal gözleri büyülenmiş gibi. Sonra o da bana uzanıyor, bacaklarımın arasına iniyor ve klitorisimi buluyor.

Üçü de vücudumu okşarken duyduğum hisler beni kahrediyor. Ve ben parçalanırken, Bea ve Ava'nın haklı olduğunu umuyorum, eğer seks bu kadar iyiye, sürü de öyle olacaktır. Çünkü, Tanrım, bu sürüyü gerçekten çok istiyorum.

Molly

Nehir ertesi sabah erken saatlerde beni rahatsız ediyor, perdelerin dışındaki gökyüzü hâlâ karanlık.

"Sonra görüşürüz ," diye fısıldıyor ve alnımdan öpüyor.

Kollarımı boynuna doladım ve beni öpmesi için onu aşağı çektim. Tadı bana benziyor, teni tuzlu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yarışıma gidiyorum. Erkenden orada olmalıyım, ufaklık." "Gelmemi ister misin?"

Kıkırdıyor. "Yapmanı istediğim tek şey bu . Ama hayır, sen burada kal, biraz daha uyu. Sonra görüşürüz."

"Dikkatli ol, Alfa."

"Bunun sözünü veremem Omega, ama kazanacağım ve kazandığımda ödülümün sen olacağını umuyorum."

"Ne tür bir ödül istersin?" Yarı uykulu bir halde mırıldanıyorum.

Kulağıma gerçekten pis bir şeyler fısıldıyor ve beni çok pis bir rüyaya geri bırakıyor.

Daha sonra tekrar uyandığımda diğerleri çoktan kalkmış ve giyinmişlerdi. "Beni neden uyandırmadınız?" Yorganı arkaya atarak söylüyorum.

Ford kaşlarını kaldırarak, "Eğleniyor gibi görünüyordun," diyor ve beni incelemeyi önce aceleyle tuvalete gidiyorum.

Yarım saat sonra, gösterişli bir limuzinle yarış pistine götürülüyoruz.

Burası şehrin dışında özel olarak inşa edilmiş bir pist değil, şehrin ta kendisi; yarış arabaları dar sokaklardan, dükkanların ve evlerin, tiyatroların ve barların önünden geçerek liman boyunca ilerliyor. Dikilmiş koltuklar yoldaki boşlukları dolduruyor ve hepsi ağzına kadar insanla dolu.

Yarış pistinden uzakta da şehir insanlarla dolup taşıyor; yiyecek tezgâhları, panayır araçları ve parlak güneş altında uzun bira bardaklarını yudumlamak için barlardan taşan insanlarla şehir adeta bir karnaval havasında.

Büyük bir kepçenin ve atlıkarıncanın yanından geçerken Harper koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplayıp ellerini çılgınca sallıyor.

"Bunlara binebilir miyiz lütfen baba?"

"River Amca'nın yarışını izlemeye gideceğiz, unuttun mu lolipop?"

"Lütfen," diye yalvarıyor, adamın kolunu çekiştiriyor. "Bu yarışta tek boynuzlu atlar."

Demek ki tek boynuzlu atlardan hoşlanmıyor. "River Amca'nın ırkının peşinden gitmeye ne dersin? Eğer baban bunun işe yarayacağını düşünüyorsa," diye ekliyorum çabucak.

"Sokaklarda bir sürü insan var," diyor Ford, gözlüklerinin ardından kalabalığa bakarak.

"Monako'dayız," dedim ona. "Monako'da başımıza hiçbir şey gelmeyecek."

"Sen hâlâ bir omegasın," diyor, Harper duymasın diye sesini alçaltarak. Dinlediğinden değil, burnunu cama dayamış, bir grup gencin çay fincanı yolculuğunda oradan oraya savrulmasını izliyor. "Ve şimdi dünyanın yarısı senin de River Caspian'la çıktığını düşünüyor."

"Daha fazla güvende olmak için River'ın güvenliğinden bazılarını yanımıza alabiliriz," diyorum.

Harper, "Her zaman atlıkarıncaya binmek istemişimdir," diyor ve Ford'un buna karşı koyamayacağı açık.

"Tamam, ama destek alabildiğimiz sürece."

Yanağına kocaman bir öpücük konduruyorum, Harper bana şüpheyle bakıyor ve sonra bir dizi kapıdan geçerek VIP bölümüne giriyoruz, burada insanlar şehrin zaten varlıklı sakinlerinden bile daha fazla paraya sahip görünüyor. Aracımızdan indiğimizde motor gürültüsü ve benzin kokusu bizi karşılıyor ve bir kadın aceleyle Harper'ın kafasına kulak koruyucuları takıyor ve bizi milyonlarca dolarlık arabalar, şampanya barları ile dolu bir otoparktan geçirip bir tünelden özel bir locaya götürüyor. Ön tarafta minderli koltuklar, arkada gezinen kendi garsonumuz ve bir duvarda devasa bir ekranla dolu. Önümüzde pist var, bitiş çizgisi sadece birkaç metre ötede ve yarış henüz başlamamış olsa da motorların uğultusu kulaklarımızı tırmalıyor.

"Bay Caspian anket pozisyonunu aldı," diyor kadın bize, River'ın kaskını kolunun altına sıkıştırmış arabasına doğru ilerlediğini görebildiğimiz ekranı işaret ederek. Etrafımızdaki insanlar onun adını haykırıyor ve o da alfanın arkasından gelen diğer sürücülere rağmen kalabalığa el sallıyor.

"River Amca!" Harper bağıyor, gözleri ekrana yapışmış. Kaskı kafasına yerleştirmesini ve arabanın etrafında dolaşan birkaç teknisyenle sohbet etmesini izliyoruz. Sonra içeri atlıyor ve kalabalığın gürültüsü arasında motorun sesini duyabiliyoruz.

Gözlerim önümüzde uzanan pist ile River'ın yüzüne odaklanmak için yakınlaştırılmış ekran arasında gidip geliyor. Endişe içinde kaşlarını çatıyor, eldivenli elleri direksiyona doğru seğiriyor. Yorumcu hoparlörden bir dizi başlık sıralıyor ve daha fazla çığlık duyuluyor. Sonra görüntü kırmızı kırmızı turuncu ve yeşil yanıp sönen trafik ışıklarına geçiyor.

Ciyaklıyorum ve ellerimle gözlerimi , aniden yirmi motorun kükremesini izleyemiyorum, gürültü o kadar yüksek ki beynim kafatasımın içinde patlıyor.

"O iyi olacak. Piç her zaman ," diyor Colt, tam kulağımın .

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Yarışlarını yeterince izledim. İlk başlarda beni de çok korkutuyorlardı ama sonra gördüm ki - o zaman anladım ki - River bir

Çok iyi bir sürücü. Dünyanın en iyisi. Kendine güven, omega." Fren sesi duydum ve irkildim. "İzleyemiyorum."

"Bu sadece ilk viraj," diye kıkırdıyor. "Bunlardan yaklaşık otuz tane olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Aman Tanrım. Sanırım hasta olabilirim."

"Hadi," diyor, dirseğimi tutup beni koltuklara doğru götürüyor. Birine oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Arkamızda, Harper'ın Ford'la canlılıkla konuştuğunu duyabiliyorum, alfa bir kelimeyi yanlara doğru dirseklemek için mücadele ediyor. "Diğerlerini toz için terk etti, tatlım. Şu anda eski mahalleye doğru ilerliyor. Belki bu kısımda gözlerini kapalı tutabilirsin. Bu virajlar son derece dar."

Ciyaklıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, kokusundan sakinleştirici yudumlar alıyorum ve kalbinin atışına odaklanıyorum, kalabalığı ve televizyonu engellemeye çalışıyorum.

"Yolun yarısına geldik," diyor Colt. "İzlemeye çalışmak istersiniz. Pistin en havalı kısmı, tam liman cephesi boyunca uzanıyor." Başımı sallıyorum. "Tamam. Orada kal o zaman." Kolunu belime doluyor, elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Kimse yaklaşmadı bile, tatlım. O gayet iyi."

"Hâlâ kaza yapabilir," diye feryat ediyorum.

"Yapmayacak," diyor ve bunu söyleme şekli bana ağabeyimin sürü arkadaşları hakkında konuşmasını hatırlatıyor. Tam bir güven ve inançla.

"İzleyemezsem benden nefret mi edecek?"

"İstediğin her şeyi yapabilirsin Omega ve bu adam sana izin verir. Onu bir Omega'ya karşı hiç bu kadar hoşgörülü görmemiştim."

Colt'un boynuna gülümsüyorum, sonra muhtemelen bize yönelen bir sürü kamera olduğunu hatırlıyorum. Ava halkın River'ın sık sık boşalan kutusuna kafayı taktığını söylemişti. Şimdiden onun kız arkadaşı olduğuma dair söylentiler dolaşmaya başladı. Şimdi de yangına körükle gitmek için başka bir adamın kucağında otururken çekilmiş fotoğraflarım olacak. Umurumda olmadığına karar verdim. Alfa'nın kucağında umursamayacak kadar mutluyum.

"Yolun dörtte üçü bitti, tatlım. Neredeyse ." Ellerimi gömleğimin içine soktum. "Bu gerçekten kolaylaşıyor mu?"

"Evet."

Nefes almaya konsantre oluyorum. Kafamın içindeki davulu, kıyamet ve kasvet uyarısı yapan merhametsiz sesi, arabaların bana işkence eden görüntülerini görmezden geliyorum.

"Şimdi eve dönüyoruz. Hadi tatlım. Bu kısmı izleyebilirsin. Düz ve geniş bir yol ve hiçbir şey olmayacak." "Söz mü?" Fısıldıyorum.

"Söz veriyorum."

Başımı yavaşça kaldırıp kucağında dönüyorum ve gözlerim güneş ışığında parıldayan, pistte bize doğru hızla ilerleyen göz kamaştırıcı kırmızı bir yarış arabasına takılıyor. Kalabalığın gürültüsü daha da artıyor ve kutumuz gürültüyle birlikte titreşiyor gibi görünüyor.

O yaklaştıkça ben ayağa kalkıyorum, Caspi- an Nehri'nin şimşek gibi çakan görüntüsüne kapılıyorum. Harper koşarak yanıma geliyor ve ben de onu kaldırıyorum, böylece ikimiz de boynumuzu uzatarak alfanın bitiş çizgisini gürleyerek geçmesini izleyebiliyoruz.

"Evet!" Bağırıyorum, zıplıyorum, Harper da aynısını yapıyor, ellerime yapışıyor ve gülüyor.

"Kazandı mı?" Harper soruyor. "River Amca kazandı mı?" "Hayır, kızlar o kazanmadı," diyor Colt.

"Ne?" Nefesim kesildi, ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. "Önünde hiç araba yoktu ve-"

"Bu sadece ilk turdu. Kırk dokuz tur daha var." "Ne?" Biraz baygın hissederek inledim.

Colt saate bakar. "Lanet olsun, çok hızlı bir tur zamanıydı. Böyle devam ederse rekoru kıracak."

"Birkaç saniye içinde," diyor Ford, "adam yanıyormuş gibi sürüyor."

Colt, gözlerini en iyi arkadaşının hızla kaybolan arabasına dikmiş, "Bütün hayatını yanıyormuş gibi yaşıyor," diye mırıldanıyor.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Ford elini omzuma koyuyor. Harper'ın duyamayacağı şekilde fısıldıyor: "Bu sürüyle ilgili tereddütlerin mi var?"

"Hayır," diyorum, "sadece.." Keşke kurabiye pişirebileceğim bir yer olsaydı.

Her , sonraki kırk dokuz turu, diğer iki alfamın sarılmaları, içimi doldurmaları

ve Harper ile birkaç rekabetçi Uno oyunu oynadık. Ve River sonunda yarışı kazandığında, sadece ben ve Harper değil, Colt ve Ford da sevinçten zıplıyor.

Hatta Ford, ben başım dönene kadar beni sallıyor ve o da kahkahalarla gülüyor.

Uzun zamandır ilk kez bu kadar mutlu hissediyorum, kalbimdeki acıyı unutuyorum. Kaybımı unutuyorum. Geçmişe takılıp kalmıyorum. Tamamen anı yaşıyorum, River arabasından inip bana öpücükler gönderirken tamamen o anın içinde kayboluyorum.

C olten

"Ŗu," diyor Harper, trenlerin, otobüslerin ve motosikletlerin bulunduğu bir çocuk panayırını işaret ederek.

"Gerçekten mi?" Elini sıkıca kavrayarak söylüyorum. Nereye baksam sokaklar insan kaynıyor ve yaşlı asker çocukla River'ın üç güvenlik görevlisinin yanımızda olmasına rağmen işimi şansa bırakmıyorum. Harper'ı bu kalabalıkta kaybetmek çok kolay olurdu. "Bunu tercih etmez miydin?" Onun yerine eski moda bir atlıkarıncayı gösteriyorum, altınla çevrili, tek boynuzlu atlar tabanının etrafında daireler çizerek dönüyor.

"Hayır, River gibi bir yarış arabası sürücüsü olmak istiyorum." Kolumdan çekiştiriyor ve ben de bu çocuğa inanabiliyor musun bakışıyla Molly'ye bakıyorum. Molly gülümsüyor.

"Seni hiç yarış arabasına bindirdi mi?" diye sorar Harper'a. River hâlâ yarış sonrası görüşmeler ve bilgilendirmelerle meşguldür.

"Evet, kucağına oturdum ve kornaya bastım ama babam River Amca'nın beni gezdirmesine izin vermedi."

" olmaz," diyorum.

Binmek için sıraya giriyoruz ve diğer küçük çocukların itfaiye araçları ve polis arabaları üzerinde dönmelerini izliyoruz, bir bebek ağlıyor ve diğeri-

onu bisiklete bağlayan emniyet kemerine rağmen zıplayıp duruyor. Etrafımızda Molly'yi inceleyen birkaç kişi mırıldanıyor. Kokusu bugün çılgınca canlı, her zamankinden daha güçlü. Yoksa artık onu çok iyi tanıdığım için mi? O kadar yakından tanıyorum ki, böyle bir kalabalığın içinde kolayca seçebiliyorum, diğer tüm kokuların ve aromaların üzerinde geziniyor ve parıldıyor, tüm dikkatimi çekiyor.

Tanrım, bu kadın için yarı deli oluyorum. Elimi sakalımda gezdiriyorum. Bu gerçek olabilir mi? Gerçekleşebilir mi? Kızı ve sürüyü gerçekten alacak mıyım? Hep istediğim ama sahip olabileceğime hiç inanmadığım bir şey.

Panayır müziğinin tınısı azalır ve yolculuk aniden durur, ağlayan çocuğun annesi onu kucaklamak için öne doğru koşar, bir çocuk hareket etmeyi reddeder ve her iki ebeveyni tarafından koltuğundan çekilmek zorunda kalır.

Önümüzdeki aileler bozuk para verip çocuklarının araçlarına binmelerine yardım ediyor ve ön tarafa ulaştığımızda Harper'ın parasını ödüyorum ve Molly ile birlikte kırmızı yarış arabasını almaya gidişini izliyorum. Molly onu arabaya bindiriyor ve olabileceklerin hayali gözümün önünden geçiyor, hem son derece cazip hem de acımasızca acı verici. Bunu istiyorum. Onu hayatımızda istiyorum.

Molly, Harper'ın yanağına bir öpücük konduruyor ve geri çekilerek benimle Ford'un yanına geliyor, biz kenarda beklerken üç güvenlik görevlisi kalabalığın arasına karışmaya çalışıyor.

"Dünyanın kraliçesi olduğunda kendisine de böyle bir araba alacağını söylüyor."

Ford kıkırdıyor. "Ergenlik çağına geldiğinde ele avuca sığmaz bir kız olacak."

"Bana mı söylüyorsun?" diye mırıldandım.

Pırıltılı müzik yeniden başlıyor ve araç yavaşça dönmeye başlarken Harper hepimize el sallıyor. Gerçek bir hız yok. Sonuçta bu küçük bir çocuk yolculuğu, ama biraz rahatladım. Harper'ın bizi bir o yana bir bu yana savurup baş aşağı çevirerek saçma sapan bir gezintiye çıkaracağından korkuyordum. Bu fikir beni hasta ediyor.

Araba dönmeye devam ediyor ve arabası arkaya doğru giderken onu birkaç dakikalığına gözden kaybediyoruz, sonra tekrar ortaya çıkıyor ve bize doğru geliyor. Hepimiz el sallıyoruz ve o da sırtarak yüzündeki boşluğu gösteriyor.

Ön dişler. Görüş alanından çıkana kadar el sallamaya devam ediyoruz, hatta Ford'a bile, ve ancak görüş alanına geri döndüğünde tekrar el sallamaya başlıyoruz.

"Gerçekten bundan daha maceralı bir yolculuk seçeceğini düşünmüştüm. Bu yolculuktan daha hızlı sürünebilirim," diyorum.

"Sadece bir turla kurtulacağını mı sanıyorsun?" Molly soruyor ve ben inliyorum.

"Sadece bir kişi için vaktimiz var. Basın toplantısından sonra onunla tanışmak için orada olmazsak River hayal kırıklığına uğrayacak."

Molly kolumu sıktı. "Beni kandıramazsın, Colten Turner. Ona ne kadar değer verdiğini biliyorum."

Ona bakıyorum. Ben bakıyorum. O benim en iyi arkadaşım. Harper ve şimdi de bu küçük omega'dan sonra, dünyada benim için bu kadar önemli olan başka kimse yok. Elbette, Jüpiter büyüklüğünde bir egosu olan sorumsuz bir koca kafa, ama kesinlikle onun da beni tanımlamak için bazı renkli yolları olurdu. Biz mükemmel değiliz. Belki birlikte biraz daha yaklaşabiliriz. Molly için, Harper için kesinlikle denemeye hazırım.

Molly'ye bakıyorum. Harper'ın ve kırmızı yarış arabasının köşeden çıkmasını bekliyor; yanaklarında bir gülümseme, gözleri ıslıl ıslıl. Önce itfaiye aracı geliyor, zili kimin çalması gerektiği konusunda tartışan bir çift kardeş tarafından sürülüyor. Onları hiçbir çocuğun binmek için seçmediği eski moda bir motosiklet ve ardından Harper'ın yarış arabası takip ediyor. Parlak boyalı kırmızı olan.

Boş.

Ona bakıyorum. Aklım ilk birkaç saniye gözlerime inanmıyor. Sonra kızımın adını bağırarak araca doğru koşuyorum, Molly de peşimde.

"Nerede o?" Molly soluk soluğa, ben atlarken, etrafımızdaki insanlar soluk soluğa kalırken ve araç görevlisi kollarını sallayıp bize bağırırken bakışlarını aracın etrafında gezdiriyor.

Onları görmezden geliyorum, araçların arasında ilerliyorum, arabaların arasında Harper'ı arıyorum, başımı eğip otobüslerin ve kamyonların içinde onu arıyorum. Molly de yukarı tırmanıyor, diğer yönden dönüyor ve göz ucuyla Ford'un güvenlik personelinin terslediğini görebiliyorum.

Dönmeye devam ediyorum, Molly bana yaklaştıkça onunla buluşuyorum.

"O burada değil. Colt, o burada değil." Yüzü arşaf gibi bembeyaz, elleri titriyor.

"Öyle olmalı," diye . "Hangi cehenneme gitti?"

Molly'nin yanından geçip aracı aramaya devam ediyorum. Kontrolör aracı durduruyor ve ebeveynler çocuklarını almak için öne atılarak onları dengesiz alfadan uzak tutuyor. Bu daha fazla karmaşaya neden oluyor, bedenler birbirinin yanından geçiyor, insanlar bağırıyor, çocuklar ağlıyor.

"Turner!" Ford yerden bana doğru bağırıyor. "Ayrılacağız ve onu arayacağız. Sen şu yönü al."

"Gidip dondurma kamyonunun yanına bakacağım. Belki oraya gitmiştir," diyor Molly ve ben de başımı sallayarak aşağı atlıyor ve kalabalığın arasından ilerliyorum.

Kalbim göğsüme çarpıyor ve zor nefes alıyorum. Çok fazla insan var. O kadar çok lanet insan ve ben kızımı göremiyorum. Onu hiçbir yerde göremiyorum.

Dehşet, korku ve diğer tüm iğrenç hisler omurgamda geziniyor.

Böyle bir olamaz.

Herkese kıpırdamamaları için bağırıyorum ama bu onları daha da telaşlı hale getiriyor. Çocuklar feryat ediyor, insanlar birbirlerine sesleniyor.

Sesini duymak için kendimi zorluyorum, pembe bir tişört gözüme çarpıyor, bir adama uzanıyorum, ancak kucağında sarışın bir ocuk buluyorum, yüzünde panik dolu bir ifade.

Sanırım adımı haykırdığını duyuyorum ve koşuyorum, ama ses kayboluyor ve ben de kayboluyorum, insan denizinde boğuluyorum. Kızım hiçbir yerde görünmüyordu.

Molly

HER YERDE INSANLAR VAR. Baş döndürücü. Kokular. Gürültü. Ezilme.

Harper'ın adını sayıklıyorum, insanların arasından geçiyorum, başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum, onu görebilmek için çırpınıyorum.

Dondurma kamyonuna ulaşıyorum, sırayı tarıyorum ve ön tarafa doğru ilerliyorum. Külahları servis eden adama onu görüp görmediğini soruyorum. Ama o sadece anlamsızca başını sallıyor ve sert bir şekilde sıranın arkasını işaret ediyor. Bir tatlı tezgâhına ve dev oyuncakların satıldığı bir tezgâha doğru ilerliyorum.

"Harper!" Ciğerlerimdeki tüm nefesle bağıyorum.

"Harper!" Onu göremiyorum. Ve panik yüzünden kusmak istiyorum.

Parmak uçlarım omzuma çarpıyor ve neredeyse yerimden sıçrayacağım.

"Küçük bir kız mı arıyorsunuz?" diye soruyor bir kadın Amerikan aksanıyla, kocaman hasır şapkası yüzüne düşmüş, büyük güneş gözlükleri gözlerini kapatmış.

"Evet," diyorum başımı kuvvetle sallayarak. "Evet, küçük bir kız. Beş yaşında, siyah saçlı."

"Etrafta ağlayarak dolaşan küçük bir kız vardı, görevlilerden biri onu oraya götürdü." Tüm yiyecek tezgâhlarının arkasındaki bir çadırı işaret ediyor.

"Orada mı?" Diyorum, zaten yolumu .

"Evet, size göstereyim." Kadın bana işaret ediyor ve ben de onu takip ediyorum, şapkam kalabalığın üzerinde sallanıyor, insanların arasından sıyrılıp güvenlik bariyerinin altından ve dondurma kamyonunun arkasından geçiyoruz.

Burada hiç insan yok ve kalabalıktan uzaklaşıp çadırın kenarından yürüyoruz, gölgesi havayı o kadar karanlık yapıyor ki güneş gözlüklerimi çıkarıyorum.

"Onu nereye götürdüler?" Kadına ayak uydurmaya çalışarak soruyorum. Burada, insan kalabalığından uzakta, sessiz bir omega kokusu aldığını hissedebiliyorum.

"Hemen şurada," diyor kadın ve bir koridorun etrafında kayboluyor. geldiğinde onu takip ediyorum, kadınla yüz yüze geldiğimde duruyorum, uzun boylu kaslı bir alfa şimdi onun yanında, yanağında bir izi .

"Harper nerede?" Ses tonum artık daha az kesin, içimde ürkütücü bir his dönüyor.

Kadın omuz silkiyor, şapkasını çıkarıyor ve kumral saçlarını yüzüne döküyor. "Hiçbir fikrim yok, hayatım."

"Ne?" Şaşkınlıkla söylüyorum, tenim de artık bu hisle ürperiyor. "Ama sen dedin ki-"

"Öyle yaptım, değil mi? Ne aptalım, kafam karışmış olmalı." Gözlüğünü saçlarına doğru kaydırıyor ve yüzü ortaya çıkıyor. Zihnimde bir tanıma belirliyor.

"Dr. Hannah," diye soluyorum, ayak parmaklarımın üzerinde dönüyorum ve yolumun başka bir kaslı alfa tarafından kesildiğini görüyorum. Gömleğinin yakasından boynuna ve çenesine doğru koyu bir mürekkep akıyor.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" diye homurdanıyor, "Seni bulmamız bu kadar uzun sürdükten sonra."

"Harper nerede?" İliklerime kadar işleyen korkunun sesime yansımamasını umarak bağıriyorum. Bu şerefsizlerin korktuğumu bilmelerini istemiyorum. Onlara bu hediyeyi vermek istemiyorum.

"Hannah'nın dediği gibi. Hiçbir fikrim yok." Sırıttıyor.

"Sanırım," diye ekliyor Hannah, ben dönüp ona kaşlarını çatıyorum, "sevimli, oldukça arkadaş canlısı bir hanımefendi ona binmesine yardım etti ve dondurma almaya götürdü. Sanırım şu anda onunla birlikte oturmuş, çikolatalı dondurmanın tadını . Yardıma ihtiyacı olan zavallı bir anne olduğunuzda insanların neler yapabileceğini görmek gerçekten şaşırtıcı." Dr. Hannah ellerini göğsünde kavuşturarak sahte bir sıkıntı ifadesi takınıyor ve yanındaki alfa kıkırdıyor.

"Eğer ona zarar verirsen," diyorum, ellerim yumruk haline geliyor.

"Canını yakmakla ilgilendiğimiz o değil. Sana söylediğimiz gibi, nerede olduğunu bilmiyoruz," diyor arkamdaki alfa, elleri omuzlarıma iniyor ve burnu enseme kadar başını eğiyor. "Ne kadar alışılmadık bir koku."

Dr. Hannah kaşlarını çatı. "Evet, ilk başvurduğunuzda annenizin sizi bana getirdiğini hatırlıyorum. Kimse bu kadar baharatlı bir kokuya neyin sebep olduğunu anlayamamıştı."

"Neredeyse yiyecek kadar güzel kokuyor," diyor arkamdaki alfa, parmakları omzumda sıkılaşıyor. "Ne yazık ki bunun yerine seni öldürmek zorunda kalacağız."

"Sürü arkadaşının başına gelenlerden ben sorumlu değilim," diyorum hâlâ sakinliğimi koruyarak. "Bu seninle kardeşlerim arasındaydı."

"Haklısın," diyor diğer alfa ve kolunu Dr. Hannah'nın beline dolayıp onu kendi tarafına çekiyor. Miyavlıyor ve onun koluna yapışıyor. "Ama onlar bizim değerli bir şeyimizi aldılar ve şimdi bizim de onların değerli bir şeyini alma zamanımız geldi."

Dr. Hannah, "Tabii ki onların omega sürtüğü olmasını tercih ederdik," diye tısladı, "ama idare etmek zorundasınız."

Ona kaşlarını çatıyorum ve dilimi tutmam gerektiğini bilmeme rağmen . Ne zaman sessiz kalmam gerekirken sessiz kalabildim ki? "İyi," diyorum, "çünkü sana şimdi söylüyorum, orada , o bıçağı memnuniyetle paket arkadaşının kafatasına Bea'ya yapacağın şeyler..." Başımı tiksintiyle sallıyorum. Dr. Hannah alfasından ayrılıyor, gözlerimin içine bakıyor ve yüzüme sert bir tokat atıyor. Ağzımda bakır tadı alıyorum ve görüşümde yıldızların parıldadığını görüyorum.

Lanet olası gözlerini oymak için kollarımı kaldırıyorum ama alfa arkamdan gelip bileklerimi kavırıyor ve kollarımı arkamdan şiddetle büküyor. Ben haykırıyorum ve Dr. Hannah yine gülümseyerek bana ikinci bir tokat atmak için elini kaldırıyor. Ama sonra o alfa orada, boynuna sokuluyor.

"Öfkelenmene bayılıyorum bebeğim, ama buradan gitmeliyiz. Onu buradan götürmeliyiz. Bulunmayı göze alamayız." Adam bu sözleri kızın kulağına mırıldanır gibi söylüyor ve kızın yüz hatları yumuşuyor, göz kapakları düşüyor. Kollarını ikinci kez ona doluyor ve başıyla sürü arkadaşına doğru işaret ediyor.

"Hadi gidelim."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum!" Çadırdaki birinin beni duyabileceğini umarak bağıyorum, omuzlarımdan yayılan şiddetli ağrıya rağmen adamın tutuşuna karşı bükülüyorum.

Beni zapt eden alfa bir elini ağzıma kapatarak yardım çığlıklarımı bastırıyor ve sonra beni yürümeye zorlayarak yürütüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, umutsuzca bir plan, bir kaçış yolu düşünmeye çalışıyorum, ama hiçbir şey gelmiyor, ezici bir dehşetten başka bir şey gelmiyor.

F ord

İşte böyle anlarda eğitim devreye girer ve her şey otomatik hale gelir. Çünkü panik yapacak, durup plan yapacak zaman yoktur; kaybedilen her dakika hayati önem taşır.

Kalp hızım yavaşlıyor, etrafımdaki her şey de öyle, tüm insanlar ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyor. Gözlerim, kulaklarım ve burnum odaklanıyor. Her mırıltıyı duyabiliyor, her kokuyu alabiliyor, her yüzü görebiliyorum. Kalabalığın içinde hızla ilerliyorum, gözlerim yoluma çıkan her şeyi tarıyor, elime geçirdiğim bir telsizden emir ve talimatlar yağıdırıyorum

River'ın adamlarından

biri. "Herhangi bir
işaret var mı?"
diye sordum.

"Hayır, henüz bir
şey yok."

"Aramaya devam edin," diye talimat verdim.

Ayaklıklar üzerinde havada sallanan bir palyaço görüyorum, altında büyük bir çocuk kalabalığı ve ebeveynleri, hepsi ona bakıyor.

Oraya doğru ilerliyorum, şimdiden yüzlere bakıyorum.

Koyu renk saç örgüsü görüyorum ve topuklarımı kaldırıp o tarafa doğru koşuyorum. "Harper!" diye bağıyorum. "Harper!" Başını çeviriyor, kırmızı buz

Yüzüne krema bulaşmış, elinde bir külâh.

"Onda gözüm var," diye bağıyorum. "Tekrar ediyorum: Gözüm üzerinde. Kuzeybatıda, ayaklıklılı palyaço tarafından."

"Anlaşıldı," diye tekrarlıyor adamlardan biri.

"Ford," diyor Harper neşeyle, onu kollarıma aldığımnda. "Hey," diyor genç bir kadın, "ne yapıyorsun?"

Onu görmezden geliyorum, gözlerim küçük kızda herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını tarıyor.

Dondurma dışında gayet iyi görünüyor.

"İyi misin, Harper? Yaralandın mı? Biri sana zarar verdi mi?"

"Hayır," diyor Harper, kaşlarını eğerek.

"O zaman nereye gittin? Hepimiz seni arıyorduk. Kendi başına dolaşmaman gerektiğini biliyorsun."

"Ben gitmedim. Anna ile gittim." Daha önce bana bağıran kadını işaret .

Kadını üst kolundan kavradım.

"Hey," diyor genç kadın telaşla. "Ne yapıyorsunuz?"

Bırak beni."

Colt ve güvenlik görevlilerinden birinin bana doğru koştuğunu gördüğümde kararlı bir şekilde, "Seni en yakın polis karakoluna götüreceğim," diyorum.

"Polis karakolu mu?" Kadın bayılacakmış gibi sallanıyor. "Neden?"

Colt Harper'ı kollarımdan alıp göğsüne bastırırken ve her tarafına dondurma sürerken, "Bir çocuğu kaçırdığın için," diye tıslıyorum. gömleğini.

"Onu ben kaçırmadım," diye ısrar ediyor kadın, "annesi benden bir saniyeliğine ona göz kulak istedi çünkü diğer çocuğu . Ağlıyordu ve hıçkırıyordu ve bana dondurma için para verdi, palyaçonun yanında beklememi söyledi-"

"Hangi diğer kadın?" Kadını kolundan tutup sarsarak soruyorum, bakışlarım Colt'un üzerine düşüyor. "Hangi diğer kadın?"

Molly onunla değil. Molly burada değil.

"Bilmiyorum. Beyaz. Büyük şapka ve güneş gözlüğü. Kırmızı elbise." "Sana adını söyledi mi?"

Kadın yutkunur, sonra ağlamaya başlar. "Hayır."

"Colt!" Paniğin tenimi sarmaya başladığını hissederek söylüyorum. "Colt, Molly nerede?"

"Molly," diyor Colt, başını Harper'dan kaldırıp bana bakarak. "O... Harper'ı arıyordu."

Telefonumu cebimden çıkarıp çevir tuşuna basıyorum ve bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdiriyorum.

Allah kahretsin.

Telefon çalıyor. Biraz daha çalıyor. Kalabalığın gürültüsü arasında sesi neredeyse hiç duyulmuyor. Çalmaya devam ediyor. Sonra onun sesi.

"Molly'nin telesekreterine ulaştınız. Ne yapacağını biliyorsun-"

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Kahretsin!"

"Burada olmalı," diyor Colt, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle. "Tam buradaydı. Onu tekrar ara."

"Hayır," dedim, "hayır, bu başka bir şey."

Colt kendi telefonunu çıkarıp Harper'ı kollarında dengede tutuyor. Çocuk korkmuş görünüyor, bakışları ben ve babası arasında gidip geliyor.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey lolipop," diyor Colt, "sadece Molly'ye seni bulduğumuzu haber vermemiz gerekiyor. Nereye gittiğini bilmiyorduk." Bana döndü. "Onu telefonumdan takip edebilirim." Molly'nin telefonunu neden takip ettiğini sormuyorum, sadece bunun için minnettarım.

Telefonu yüzüne doğru kaldırdığında elinde çalmaya başlıyor ve tüm vücudum rahatlayarak sarkıyor.

Molly.

Ama öyle değil.

"River," dedi Colt telefonda, "Kapatmam gerek... hayır, Molly'yi aramam gerek.." Kızına bakıyor ve ben de onu ondan alıp güvenlik birine veriyorum.

Burnundaki dondurma lekesini silerken, "Molly'yi aramaya gitmeliyiz," diyorum. "Sanırım bu kalabalığın içinde kayboldu."

"!" Harper diyor ki.

"Aynen öyle, o yüzden Andy ile gitmeni istiyorum. O seni kutuya geri götürecektir ve biz de Molly'yi bulmaya gideceğiz, tamam mı?"

"Tamam," diyor, "kutuya gittiğimde o gazlı içeceklerden bir tane alabilir miyim?"

"Nasıl istersen," diyorum, doğrulup Andy'nin kulağına fısıldayarak. "Onu gözünün önünden ayırma."

"Yapmayacağım."

Onu götürüyor ve ben de River'la görüşmesini bitiren Colt'a dönüyorum.

"Bundan hoşlanmadım," diyorum ona, "bu doğru gelmiyor. Harper'ı kaçıran kadına bunu yapması 'annesi' tarafından söylenmiş." Colt başını sallıyor. "Anlıyor musun?"

"Evet," diyor, bakışları telefonunun üzerinde geziniyor. "Telefonu kapatılmış. Takip çalışmıyor." Bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluşuyor. "Tekrar ayrılmamız gerekiyor ve-"

"Hayır," diyorum, "bunu mantıklı bir şekilde düşünmeliyiz. Onu bu kalabalığın arasından öylece alıp götürmüş olamazlar. Molly mücadele etmeden gitmezdi ve çok gürültü çıkarırdı." Colt başını sallıyor. "Onu sessiz bir yere çekmiş olmalı ve onu bir araca bindirip götürmek isteyeceklerdir."

"Hiç araba yok. Bütün sokaklar kapalı."

Telefonumdan bir harita açıp kaydırıyorum. "Çok katlı bir otopark var. Batıda. Yaklaşık otuz dakikalık bir yürüyüş mesafesinde." Başımı sallıyorum. Çok uzak. Yolu taramaya devam ediyorum. "Diğer taraftan, çevredeki tüm cadde parkları daha da uzakta." Lanet ediyorum.

"İşte liman," diyor Colt, insanların, tezgâhların ve çadırların başları üzerinde sallanan, görebildiğimiz direklerin uçlarını işaret ederek.

"Evet," dedim, "liman."

O yöne doğru koşmaya başladık. Ne kadar hızlı koşarsak koşalım, biz hızla ilerlerken kalabalık bizim için ayrılacak da, o direkler hiç yaklaşmıyor gibi görünüyor ve hayal kırıklığı içinde çılgılık atabilirim.

Bunun olmasına nasıl izin verdim? Neden onun gözümün önünden kaybolmasına izin verdim?

Colt'un telefonu tekrar çalmaya başlar ve kulağına götürür. "River, limana doğru gidiyoruz." Sonra ayakları titrer ve durur. Telefonu kapatmadan önce River'ın söylediklerine başını sallayarak eşlik ediyor.

"Ne?" Ben de duruyorum, nefesim kesiliyor, nefesimi tutarken omuzlarım yükselip alçalıyor.

"Görünüşe göre River'ın Molly için de bir takip cihazı var." "Ne?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıttım.

"Ona verdiği kolyenin içinde."

İkisi de onu takip mi ediyordu? Düşündüğümde çok daha takıntılılar.

"Haklıymışım." Colt gözlerini dikmiş, kalabalığı tararken güneşe bakıyor. "O bir teknede. Hâlâ limanda."

"Siktir," diye mırıldandım.

"River neredeyse geldi. Ahhh, orada." Onu fark etmemek zor değil, çünkü birkaç saniye önce etrafta dolaşan tüm o insanlar, River Caspian hala sürücü kıyafetini giymiş olarak koşarak içeri girdiğinde bir tür büyüye kapılmış gibi donup kalıyorlar. Onu yaklaşık altı güvenlik görevlisi takip ediyor, birkaçı kalabalığı zapt ediyor, onlar da büyüden kurtulup River'a doğru akmaya başlıyorlar.

"Ne bekliyorsunuz?" River yanımdan hızla geçip gitti.

Tekrar küfrediyorum ve ayaklarımı kaldırıyorum.

"Bir plana ihtiyacımız var," diyorum, "bu insanlar Molly'ye zarar vermek istiyor."

Diğer alfaların hiçbiri koşmayı bırakmıyor. Artık su , yatlar ve tekneler de ve bu bizi ilerlemeye teşvik ediyor. Yüzlerce şey var, suyun üzerinde bir labirent gibi yüzüyorlar. Umarım Riv-er'in takip cihazı doğrudur. Yoksa biz onu bulana kadar denizin yarısını geçmiş olacağız.

"Asker olan sensin," diyor River nefes nefese, "önerin nedir?"

"Eğer bunun Snakebite çetesinin işi olduğunu düşünüyorsak, o zaman sadece üç kişi olduklarını biliyoruz. İki alfa ve bir omega," diyorum birlikte koşarken.

"Onlarla birlikte çalışan başka fedailer yok mu?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır." River'ın telefonunu ekranı incelemesini izliyorum. "Dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var, iki alfayı dışarı çekecek bir şey, böylece içeri sızıp Molly'yi kurtarabiliriz."

"Kahretsin, eğer ona bir parmak bile dokundularsa..." Colt tehdidini tamamlayamadan sözünü bitiriyor ama hepimiz tahmin edebiliyoruz. Hepimiz bunu hissediyoruz. Limana ulaştık. Burada daha az insan var. Tekneler, yakındaki dükkânlar ve kafeler bomboş; çoğu insan dışarıda yarışa katılıyor-
iz. River telefonundaki haritayı inceliyor.

"Nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Telefonu elinden kapma dürtüsüne direnerek soruyorum.

"Evet, bu Şey oldukça yüksek teknolojili, oldukça hassas. Bizim zamanımızı kaydetmek için kullandıkları teknolojiyle aynı." Telefonundan başını kaldırıp demirli teknelerin sırasına bakıyor. "Şu tarafta, aşağıdaki on birinci tekne gibi görünüyor."

"Peki dikkat dağıtıcı Şey ne ?" Colt soruyor ve ben cevap vermekte zorlanarak başımı sallıyorum.

"Ben!" River diyor.

F ord

"SEN MI?" Ben diyorum. "Nasıl?"

"Ford," diyor River, elini omzuma vurarak. "Ben bu gezegendeki en büyük yarış yıldızıyım. Daha yeni elli birinci yarışımı kazandım. Dikkat dağıtmak çocuk oyuncağı."

"Omega'ya bağlı olduğunu biliyorlar."

"Bu yüzden beni bekliyor olacaklar," diyor parmaklarını çıtlatarak. Colt'a bakıyorum. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır."

River'a ters ters baktım. "Aptalca bir şey yapma-" "Yapmayacağım."

"Eğer , o zaman Molly-"

River bana hırlıyor. "Bunu . Güven bana." "River," diyor Colt, "dikkatli ol tamam mı dostum."

"Ben mi?" River, "Dikkatli olmak benim göbek adım." diyor. Ve bunun tamamen saçmalık olduğunu bilerek tekrar sırtıyor, ama sonra ciddi ifadesi geri dönüyor ve başparmağıyla arkasını işaret ediyor. "Santos ve diğerleri arkamı kollayacaklar. Sadece o tekneye bindiğinden ve kızımızı aldığından emin ol."

"Yaklaşık on dakikaya ihtiyacımız olacak," diyorum ona.

River saatine bakar ve sonra başını sallar. Sonra ağır adamlarına işaret eder, birinin ceketinin içine uzanır ve bir silah çıkarır. Silahı Colt'a uzatır, göz göze gelirler, sonra da bir şişe votka içmiş gibi görünmesine yol açan bir salınımla har- bor geçitten aşağı doğru yürümeye başlar.

"Ne halt ediyor bu?" Colt tıslıyor, silahını pantolonunun kemerinin içine sokuyor. Elimi kaldırıyorum. Neden bilmiyorum ama River'a güveniyorum. Tamam, Molly'nin üzerine takip cihazı yerleştirmek biraz karanlık bir iş ama içimden bir ses bunun onun Molly için ne kadar deli olduğunu gösterdiğini ve Molly'yi geri almak için her şeyi yapacağımı söylüyor.

O olduğuna inandığımız teknede hiçbir yaşam belirtisi yok. Kapı kilitli; kamaranın kapısı kapalı. Perdeler pencerelere çekilmiş. River yine de rol yapmaya devam ediyor, teknenin önünde duruyor ve sendeleyerek ilerliyor.

"Hey orospu çocukları," diye bağılıyor. "Orada olduğunuzu ve kızımın elinizde olduğunu biliyorum. Bok kafalılarınızı hemen dışarı çıkarın."

Hiçbir şey olmuyor ve River tekrar bağılıyor, bu sefer şeytanı bile utandıracak kadar mavi küfürler savuruyor.

"Belki de yanlış teknedir," diye fısıldıyor Colt görüş alanından çıkarken. "Ya da belki bu iş yürümeyecek."

Ama sonra bir kör seğirir.

"Bunu gördün mü?" diye sordum.

"Evet. gemiye nasıl bineceğiz?"

Diğer tekneleri gösteriyorum. Birbirlerine o kadar yakın ki suyun üzerinde basamak taşları oluşturuyorlar.

"İyi fikir," diyor Colt, River daha da gürültülü hale gelirken ve yoldan geçen küçük bir grup durup fotoğraf çekmeye başlarken. Kapıdan atlayıp tekneye doğru sallanırken kamaranın kapısı açılır ve tehditkâr bir adam gün ışığına çıkar. Teknenin kenarında River'la karşılaşır ve onunla konuşmak için küpeştenin üzerine eğilir.

Colt'un kolunu çekiştiriyorum ve kapıdan yanımızdaki tekneye atlıyoruz. Tekne de diğerleri gibi kilitli, iskele yok ama ben boşluğa atlıyorum, küpeşteye tutunup kendimi güverteye çekiyorum. Colt da aynısını yapıyor ve River'ın alfanın yüzüne bağırmasını izleyerek teknenin arkasına doğru ilerliyoruz. Adam sakın başlıyor, River'la sessizce konuşuyor, gözleri arkasındaki güvenlik personeline kayıyor

ve izleyicilerden oluşan bir grup. Ancak yatın arka tarafına ulaştığımızda kendini kaybediyor, küpeşteyi atlayıp limanın kenarına iniyor ve River'in suratına bağırmaya başlıyor. Kapı tekrar açılır ve başka bir alfa tökezleyerek dışarı çıkar.

Colt'a "Bunlar onlar," dedim. Onları dosyalardan tanıyorum. Bunlar Güney Amerika'da izini sürdüğüm, elimizden kayıp giden adamlardı. Yara izlerini ve dövmelelerini tanıyorum.

"Hadi o zaman," diyor Colt, bu teknenin arkasından arkada demirli olanın önüne atlayarak. Bu kez yat boyunca yarışıyoruz, sessizce bir sonrakine, sonra bir sonrakine atlıyoruz ve sonra söz konusu yatın yanında duruyoruz. Her iki alfa da şu anda kıyı şeridinde River ve iki güvenlik görevlisiyle tartışıyor. Bu kadar aptal olduklarına inanmıyorum. Ama Silver öldürülen sürünün başının, ekibin arkasındaki beyin olduğunu söylüyor. Bu kadar uzun süre yakalanmamalarına şaşırmış.

Colt'a baktım.

"Hazır mısın?"

diye soruyorum.

Endişeyle River'a doğru bakıyor ve ikisi arasındaki tüm ve ukalalıklara rağmen, gözlerinde adamı ne kadar önemseydiğini görebiliyorum.

"Evet," diyor ve olabildiğince sessiz bir şekilde tekneye atlıyoruz. Karaya çıktığımızda biraz sallanıyor, ileri geri sallanıyor. Donup kalıyoruz, yere çömeliyoruz. Hiçbir şey olmuyor. Alfaların dikkati çok dağınık ve panjurlardan başka bir kıpırtı gelmiyor, kapı açılmıyor.

"İçeride hâlâ omega var," diyorum. Colt sanki bu bir sorun değilmiş gibi homurdanıyor. "O zeki biri. Onu hafife alma."

"Molly'ye zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Molly'nin kardeşlerinin sürüsü onun alfasını öldürdü."

Colt kabin kapısına doğru bakıyor. Sürü arkadaşlarını kaybettikleri için çılgına dönen omegaların masalları vardır. Görünüşe göre Colt'un kendisi de bu çarpık masalın bir versiyonunu yaşamış olabilir. Çenesi sertleşiyor.

"Gidelim," diye mırıldanıyor ve alçakta, kambur durarak ilerliyoruz, görünmeden kabin kapısına ulaşıyoruz.

Colt kolu dener. "Kilitli," diye tısladı.

Onu yoldan çekiyorum ve silahımla kapı koluna vuruyorum. Kapı tıkırdayarak açıldı. "Eski ordu numarası," diye fısıldıyorum, silahı göğsümün önünde tutup içeri süzülüyorum. Neredeyse anında iki farklı kokuyla karşılaşıyorum: Molly'ninki ve daha sessiz bir koku; bir zamanlar çiçeksi kokan ama çok uzun süre yaşamış bir gül gibi artık çürümeye yüz tutmuş bir koku.

"Lucas, sen misin?" diye tiz bir ses kulübenin içinden seslenir.

İşaret parmağımı dudaklarıma dayıyorum ve Colt'a sesin geldiği yöne doğru ilerlememizi işaret ediyorum. Lüks yataın içinde ilerledikçe kokular daha da güçleniyor ve doğru yöne gittiğimize hiç şüphe kalmıyor.

"Lucas?" diye tekrar bağılıyor ses ve biz cevap vermeyince tonu daha karanlık ve uğursuz bir şeye dönüşüyor. "Eğer bir adım daha yaklaşırsan onun boğazını keserim."

Bir kadın kulübenin koridoruna adım atar ve Molly'yi önüne doğru iter. Molly'nin elleri arkadan bağlanmış, ağzına bir bez tıkılmış ve çenesinin altındaki yumuşak deriye bir bıçağın soğuk ağzı saplanmış. Bakışları bizimkilere takılıyor ve gözlerinde bir şeyler parlıyor. Keder mi? Meydan okuma mı? Bir uyarı mı? Bilemiyorum ve bu kızla göz göze geldiğim anda bağ kurmadığım gerçeğine lanet ediyorum, çünkü o zaman aramızdaki mesafeyi aşarak bu bağ aracılığıyla iletişim kurabilirdik. Her şeyin farkına varırdım.

"Bırak onu," diye hırlıyor Colt, silahını ileri doğrultmuş.

Kadın gülümsüyor, yarı deli gibi görünmesine neden olan çarpık bir ifade. Kırmızı, askılı bir elbise giyiyor. Buna rağmen, boğazını çevreleyen beyaz diş izlerini ve boynunda sürünen bir yılanın dövmesini görebiliyorum.

" sanmıyorum."

Colt, "Eğer bir teline zarar verirsen," diyor.

"Beni öldürecek misin?" Kadın omuz silkiyor. "Zaten içimde yarı ölüyüm." Molly'ye ters ters bakıyor. "Kardeşleri alfamı öldürdü."

"Sizin alfanız onların omega'sını kaçırdı."

Kadın homurdanıyor. "O onların değildi. Onu bağlamamışlardı bile."

"Bunun bir önemi yok," diyorum kasvetin içinde sessizce, "bir yüzük, diş izleri. Bunlar sadece eşya. Bağlantı, önemli olan bu." I

Molly'ye bakıyorum ve o da bana bakıyor ve o anda yemin ederim sanki bir şekilde aramızda bir bağ oluşuyor ve ben onun ne hissettiğini, ne düşündüğünü okuyabiliyorum ve karşılığında o da beni okuyabiliyor. Ona mesajım: Ne olursa olsun seni buradan çıkaracağız.

Seçeneklerimizi değerlendiriyorum. Bıçaklı bir kadına karşı ikimiz varız. Biz alfa'yız. O bir omega. Ama silahlı ve bıçağı Molly'nin boğazında nabzının attığı noktaya baskı yapıyor. Ona saldırabiliriz ama Molly'ye zarar vermeden onu indirebileceğimizden emin olamayız. Bu riski almaya hazır değilim.

Müzakere etmeyi deneyebiliriz. Ancak bize her zaman teröristlerle, özellikle de gözlerinde yarı çılgın bir bakış olanlarla müzakere etmememiz öğretili.

Neyse ki karar vermek zorunda kalmıyorum çünkü Colt bunu benim yerime yapıyor.

"Etrafınız alfalarınızla çevrili, bu yüzden tüm sürü arkadaşlarınızı kaybetme riskini almak istemiyorsanız, o bıçağı indirmenizi ve Molly'nin bize doğru adım atmasına izin vermenizi öneririm."

Elbette bu doğru değil. Dışarıda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz yok - yine bağlanmış olsaydık çözülebilecek bir mesele. Bildiğimiz tek şey, bu kadının alfaları River'ı şu anda kısıp almış olabilir. Ama bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey bu kadının buna inanıp inanmadığı.

Colt'un yüzünü inceliyor. Kendi bağı aracılığıyla alfa'larına ulaşmaya çalıştığını söyleyebilirim ama sürü liderleri öldüğünden, bahse girerim kötü bir telefon hattı gibi kesintiye uğramıştır. Sinyal yoluyla onlara ulaşamıyor.

Colt hiçbir şey söylemeden kadına bakıyor. Ve asla olmayacağını fark ettim. Bu onun işi, müşterileri hakkında dünyaya belli bir 'gerçeği' sunmak. Gerçeğe masaj yapmaya ve bunu dürüst bir yüz ifadesiyle yapmaya alışkın. İnsanların belli şeyleri yapmalarını sağlamak için ne duymaları gerektiğini anlamakta yetenekli.

"Yalan söylüyorsun," diyor kadın, bıçağını Molly'nin tenine daha sıkı bastırarak. Ama sesi tereddütlü. Emin değil.

"O değil," diyorum. "Sürü arkadaşlarımıza dışarıda talimatlar verdik. Eğer önümüzdeki beş dakika içinde Molly ile birlikte burada görünmezsek, alfalarınızın her biri kafasına bir kurşun yiyecek."

Kadın gülmeye çalışır. "Siz gangster değilsiniz. Buna cesaret edemezsiniz."

"O bizim omega'mız," diye hırılıyor Colt zehirli bir sesle, "onu güvende tutmak için cinayetden fazlasını yaparız."

"O senin omega'n değil ve sen de bir sürü değilsin," diye karşılık veriyor kadın ama Colt'un net kararlılığı onu sarsıyor.

"Öyleyiz," diyorum doğrudan Molly'nin gözlerinin içine bakarak. "Biz bir sürüyüz ve Molly de bizim omega'mız."

Molly her şey çok fazlaymış gibi gözlerini kapatıyor ve kalbinin o ölümcül bıçağa karşı hızla çarpışını görebiliyorum. Bu kadına düşünmesi ve bunun büyük bir blöf olduğunu anlaması için zaman vermemeliyiz.

"kadar sayman gerekiyor," diyorum, "ve sonra.. Bir..."

Kadının ürkek gözleri ikimizin arasında gidip geliyor.

"İki ..." Homurdanıyorum. Yutkunuyor. "Üç ..."

"Kapa çeneni!" diye bağıyor ve onlara yine bağı aracılığıyla ulaşmaya çalıştığını söyleyebilirim. Şansımıza, o pislikler River'la uğraşmaktan omega'larına cevap veremiyorlar.

"Dört..."

Colt homurdanarak ve başını sallayarak, "Tüm sürü arkadaşlarını kaybettiğine göre gerçekten de dikkatsiz bir omega olmuşsun," diyor ve kız feryat ediyor.

"Hayır, hayır," dedi pantolonunun altından, "yapamazsın."

"O zaman kızı serbest bırakın, biz de onları serbest bırakalım." "Beş ..."

"Sözünüze kalacağınızı nereden bileyim?"

"Çünkü biz gangster değiliz," diyor Colt gülümseyerek. "Ellerimi kana bulamak gibi bir niyetim yok ama omega'mdan ve ailesinden uzak durmanızı istiyorum."

"Altı..."

"Argh!" diye hüsrarla bağıarak Molly'yi ileri doğru iter. Molly tökezliyor ve Colt onu kollarıyla yakalıyor, hemen kendine çekiyor ve vücuduyla onu koruyor.

Tam o sırada koridordan bir ses bağıırır. "Hannah? Hannah mı? oluyor?"

Kadın dehşetle o yöne bakıyor, sonra yüz hatları canileşiyor ve gözlerindeki öfkeyle tekrar bağıırıyor, bu sefer bıçağı havayı yararak bize doğru koşuyor. Yolunu kesiyorum, koridorun diğer tarafından silah sesleri yükselirken bıçağı koluma saplanıyor.

"Yere yat," diye bağıırıyorum ve Colt Molly'yi de yanına alarak yere düşüyor.

Ateş edeni göremediğim için silahımı kurşunların geldiğı yöne doğru ateşliyorum ve diğer kolumla deli kadınla boğuşuyorum. Bıçağı koluma saplandı ama o hala vahşi bir kedi gibi tıslayarak tırnaklarıyla üzerime geliyor.

Silahımın topuğunu akıllıca şakağına vurdum ve ışıkları söndü, vücudu yere yığıldı.

Silah seslerine geri dönüyorum.

"Hannah!" diye bağıırıyor adam, şimdi daha endişeli. Adamın bize doğru koştuğunu, gelişigüzel ateş ettiğini görüyorum ve Colt' yanında çömelerek Molly'yi koruyorum.

Colt adamın omzuna bir darbe indiriyor ama omega'sına ulaşmak için çaresizlikten adımlarını bile değıştirmiyor. Bir atış hazırlıyorum, kurşunları başımızın milimetre üzerinde ısıık çalıyor. Derin bir nefes alıyorum ve onu vuruyorum. Göğsüne isabet eden kurşunla havada durdu ve tıpkı omega'sı gibi yere düştü.

Yaltaklanıyorum. Başka seçeneğim yoktu ama bunu zevkle yapmadım. Omega'sı geldiğinde, acı dayanılmaz olacak ve onu kıskanmıyorum.

"Mmmm hmmm mmm," diye mırıldanıyor Molly çılgınca, koridorun aşağısını işaret ederek. Colt ağzındaki tıkaçı çözer.

"Bir tane daha var. Başka bir alfa!" diyor.

"Her şey ," diye koridorda River'ın sesini duyuyoruz. "Monaco polisleri onu kelepçeledi."

Bakışlarımı Molly'ye çeviriyorum ve onu gördüğümde içime o kadar büyük bir rahatlama ve sevgi doluyor ki tüm vücudum titremeye başlıyor ve boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

Molly bana bakıyor ve o kadar güzel ki beni tamamen .
Bana gülümsüyor. "Ben iyiyim, Alfa. Ben iyiyim."
Tanrı'ya şükür, bunun için Tanrı'ya şükür.
Ama sonra gözleri koluma kayıyor ve yüzündeki tüm kan .
"Aman Tanrım," diyor, "Ford kolunda lanet bir bıçak var."

Molly

"FORD, seni gerçekten bir doktora götürmeliyiz," diyorum, alfa beni öpücük yağmuruna tutarken, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, üst koluna bir bıçak saplanmış ve yaradan kan sızıyor.

Ford sözlerimi duymamış gibi görünüyor.

Onun yerine Colt'a sesleniyorum. "Onu bir doktora götürmeliyiz."

Colt başını sallar. "Ona bir dakika ver. O bıçağın boğazına dayandığını görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Ona gözlerimi deviriyorum. Boğazıma bıçak dayayan ben değil miydim?

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Üzerimde tek bir çizik bile yok." Bu tam olarak doğru değil. Bileklerim birbirine sıkıca bağlandıkları için ağrıyor ve kaburgalarım o omega'nın beni bu teknenin merdivenlerinden aşağı tekmelediği yerde ağrıyor.

"Seni kaybedebilirdik," diye mırıldanıyor Ford, yüzü boynumun kıvrımlarına gömülmüş. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Ama yapmadın, Alfa. Ben buradayım. Tam ."

River elini Ford'un omuzuna koyarak, "Sayende," diyor. "Görünüşe göre askerlik yeteneklerin işe yarıyor."

Ford başını sallar. "Benim hatamdı. Gözlerimi Molly'den ayırdım ve-"

"Kızımı aramaya gittim," diyor Colt, "ve bunun için son derece minnettarım."

"Ben de," diye ekliyorum, "o anda yapılacak en doğru şey buydu. Ama o aptal kaltağa güvenip peşinden gitmek benim hatamdı." Başımı iki yana sallıyorum. Kardeşlerim tüm hayatımı yabancılarla konuşmamam gerektiğini söyleyerek geçirdiler ve felaket başıma geldiği anda tüm bu iyi tavsiyeleri unutuyorum.

"Bak ne diyeceğim," diyor River çenemi kaldırarak. "Hepimiz kendimizi suçlamayı bırakmaya ne dersiniz? Onlar oldukça akıllıydı. Neyse ki biz daha zekiyiz." Memnuniyetle sırtıyor. "Aslında, birlikte çalışarak çok iyi bir takım olduk."

"Beni nasıl buldun?"

River boynumda asılı olan kolyeyi işaret ediyor. "İzleyici."

Bunun için onu kaburgalarından dürtüyorum. "Bu konuda daha sonra konuşacağız," diyorum, "ama şimdilik minnettarım." Etraflarına bakıyorum. "Şimdi lütfen Ford'u bir doktora götürebilir miyiz?"

RIVER bizi piste geri götürüyor ve burada sağlık personeline Ford'la ilgilenmelerini emrediyor. Ford'un koluna neden bir bıçak saplandığını merak eden varsa, kimse soracak kadar cesur değildir ve kısa süre sonra alet çıkarılır ve Ford'dikiş atılır.

Doktor beni de muayene etmeye çalışırken parmağımı hafifçe etrafında gezdiriyorum. Bunun için ayrı bir odaya gitmemi istediler ama ben reddettim. Ayrıca, az önce olanlar göz önüne alındığında, bu alfaların hiçbirinin onlar olmadan bir doktorun peşinde dolaşmama izin vereceğinden emin değilim. Aslında, Colt ve River geziniyor ve zavallı doktor bana her dokunmaya çalıştığında hırslıyorlar.

"Üzgünüm, sanırım bir yara iziniz olacak," diyorum Ford'a. "Benimki gibi." Kendi kolumdaki neredeyse iyileşmiş kesiği gösteriyorum.

"Bunun için beni daha az mı seveceksin?" diye sorar.

"Sevmek mi?" "Sevmek mi?" diyorum.

"Bunun böyle olduğunu düşünmüyor musun? Çünkü sana aşık olduğumu biliyorum ve o iki pislik sana ne söylerse söylesin, onlar da senin için böyle hissediyorlar."

"Gerçekten mi?" Ona sırtarak söylüyorum.

Ellerini belime koyuyor ve kalp atış hızımı ölçmeye çalışan doktorun homurdanmasına rağmen beni yatağa yaklaşıyor. Ford kafasını kaldırıp adama bakıyor ve ona da ters ters bakıyor ve doktor belli ki bunun kaybedilmiş bir dava olduğuna karar verip eşyalarını topluyor ve hızla oradan .

"Gerçekten mi?" diyor alnını benimkine yaslayarak.

"Daha önce hiç aşık olmamıştım," diyorum sessizce.

"Şimdi öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" Colt ciddi bir ifadeyle ikimize de yaklaşıyor.

Dudağımı çiğniyorum. Çiğniyor ?

Hayatım boyunca bu duyguyu bekledim, bir gün gelip ayaklarımı yerden kesmesini umdum. Çünkü aşk her şeydir, değil mi? Başlangıç, son ve ikisi arasındaki her şey. Onunla dolu bir hayat istiyorum. Onunla dolup taşan bir hayat istiyorum. Bu duyguyu istiyorum. Sevmek istiyorum ve karşılığında bunu almak istiyorum; her şeyden çok sevmek istiyorum.

Yani, bu o mu? Aşk bu mu? Evet.

Bu üç adama karşı hissettiklerim daha önce herhangi birine karşı hissettiklerimden çok farklı. Onların yanında değilken hüzünlü, yanlarında olduğumda ise garip bir şekilde sevinçli hissediyorum. Aslında, onlardan birini her gördüğümde, seslerini kulağımda duyduğumda ya da kokularını burnuma çektiğimde kalbim yerinden fırlıyor ve yaramaz içim akrobasi yapıyor. Üçüne de sıırıslıklam aşığım. Tamamen ve bütünüyle aşığım.

"Evet," diye fısıldıyorum, "biraz korkutucu."

River araya girerek, "Ve heyecan verici, harika ve müthiş de," diyor.

Gülüyorum. "O da var."

"Peki neden korkuyorsun?" Colt yüzümün kenarındaki saçları düzelterek soruyor.

"Biz bir sürü değiliz Colt." Başımı çevirip gözlerinin içine bakıyorum. Yeşil, yoğunluğuyla gözümü kamaştırıyor. Fırtına sonrası çimenlerin derin gürlüğü gibi.

"Ford'un teknede ne dediğini duydun mu?" Kaşlarım çatıldı. "Ne dedi?"

"Bizim zaten bir sürü olduğumuz hakkında. Sanırım... Sanırım o haklı. Dördümüz arasındaki bu şeyi bir sürü olarak tanımlamamış olabiliriz, sana bir yüzük almamış ya da seni kendi sürümüz olarak sahiplenmemiş olabiliriz, ama bence ne olursa olsun hepimiz bu sürüye dahil oluyoruz."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum, göt herif." River kıkırdar.

"Onunla aynı fikirde misin?" Başımı çevirip bu kez River'a bakıyorum, arkadaşından çok farklı.

"Evet, sana aşığım Molly - aşık olmamak elde değil. Ama bu ondan daha fazlası. Colt ve ben, her zaman birlikte bir sürünün içinde olmalıydık, sadece bir şekilde yolumuzu kaybettik."

"Peki ya Ford?" Adamın kolunu okşayarak soruyorum, çenesinin nasıl gerildiğini fark ediyorum.

Colt, "Başta onun sık kafalı olduğunu düşünmüştüm," diyor. "Hislerimiz karşılıklıydı," diye mırıldanıyor Ford.

"Ama bana karşı büyüdü. pek fazla alfa yok ama Ford bir istisna. Hatta onun arkadaşlığından keyif aldığımı bile söyleyebilirim."

River kulağıma "Ve seni sikmesini izlemek," diye fısıldıyor ve beni ürpertiyor.

"Yani," diyorum, Colt ve River'ı tutup yaklaşıtıyorum, böylece üç alfanın arasına sıkışıyorum - Tanrım, bir kız böyle bir sandviçe alışabilir! "Bana üçünüzün de artık bir sürü fikrine ikna olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Ya da daha doğrusu, benimle birlikte bir sürü mü?"

"Evet."

"Peki ya Harper? O da mı bu sürünün içinde olmak isteyecek?"

Colt kulağıma sokuluyor. "Bu sürüde bebek yapabilecek miyiz?"

"Hı hı," diyorum, zaten bu fikirle biraz başım dönmüştü.

"O zaman çok sevinecek. Konuşmayı öğrendiğinden beri küçük bir erkek ya da kız kardeş için başımın etini yiyor."

"Bu gerçekten oluyor mu?" Fısıldıyorum. Bir şeyi bu kadar çok istemek ve onu doğrudan kollarıma etmek gerçek olamayacak kadar güzel görünüyor.

Colt başımın üstünü öperek, "Evet, tatlım, öyle ve sanırım bir sürü fikrini tekrar düşünmeye ikna olabilmemin tek yolu senin de içinde olmandı," diyor.

"Aynen," diyor River ve ben de ona bakış atıyorum, "tamam, belki ben bundan çok daha fazla paket yanlısıydım," diyor çenesini Colt'a doğru sallayarak. "Ama beni baştan çıkarmak için her zaman senin gibi bir kız gerekecekti."

"Benim gibi bir kız mı?" Gözlerimi devirerek, "Kötü kokansivri dilli ve kendini kaçirtma eğilimi olan" diyorum.

"Öyle güzel kokan bir kız ki gün boyu açlıktan üzere olan bir köpek gibi salyalarım akıyor. Kararlı, inatçı ve aklından geçenleri her söylediğinde beni tahrik eden bir kız. Başını belaya sokan ve alfalarının gelip onu kurtarmasını isteyen bir kız."

"Yani bir dahaki sefere başım derde girdiğinde beni kurtaracak mısın?"

"Duruma göre değişir," diyor
Colt karanlık bir sesle. "Neye bağlı?"

"Minnettar hissediyor musun, tatlım?"

"Son derece," diyorum, bu işin nereye tahmin edebiliyorum.

"Bize ne kadar minnettar olduğunu göstermek ister misin?"

Ve ne kadar istediğimi bildiğinden şüpheliyim. Belki de bu konuda yanıliyorumdur çünkü bir sonraki anda üç aç alfa tarafından parçalanıyorum ve bunun doğru olabileceğine inanmakta zorlanıyorum.

Ama öyle. Çanta. Sonunda çantamı buldum.

RIVER, Harper'ı tüm Monte Carlo'daki en güzel görünümlü dondurmacıya götürmekte ısrar eder ve ona tam başının üzerinde dondurma toplarıyla dolu bir dondurma sipariş eder.

Kutlama yapmamız gerektiğini söylüyor ve hepimize dondurma ısmarlıyor, hatta buna karşı çıkmak için elinden geleni yapan Ford'a bile. River'ı hiç bu kadar içten mutlu, neredeyse çocuksu gördüğümü sanmıyorum. Koltuğunda zıplıyor, yüzüne kocaman bir sırıtma yayılıyor, herkese ve dinleyen herkese benim onun omegası olduğumu ve buranın onun sürüsü olduğunu söylüyor.

Harper dondurmasından başını kaldırıp "Sürü mü olacaksın?" diye sorduğunda. Sen de mi baba?" Colt ona ters ters baktı. Ona bu haberi nasıl vereceğimizi konuşmuştuk ama bu şekilde değildi.

Colt lafı dolandırmadan, "Evet," diyor ona. "Senin için sorun olur mu? Ford ve Molly'yi benim kadar iyi tanımadığını biliyorum-"

"Molly ve Ford'seviyorum," diyor Harper, sonra kaşığına bakıyor. "Ama ben de sürüye katılabilecek miyim?"

Colt kızını kucağına alıyor, kollarını onun küçük bedenine doluyor ve başının tepesini öpüyor. "Elbette . Bu senin de sürün olacak."

"Yine ev mi taşıyacağız?"

Colt bana bakıyor ve ben de diğerlerine göz gezdiriyorum. Evet, heyecanımızdan işin pratik yönünü pek tartışmamıştık.

"Tekrar taşınmak ister misin, Lolipop? Yoksa olduğun yerde mi kalmak istiyorsun?"

"Kal," diyor, dondurmayı ağzına tıktırıyor, sonra duraklıyor ve ağzındaki lokmayla birlikte, "Salıncağı ve yüzme havuzunu seviyorum. Ve sanırım bahçenin sonunda bir vampir olabilir."

"O zaman Colt mutlu olduğu sürece sürünün evi burası olacak," diyor Ford ve ben de başımı sallıyorum. "Yine de vampir durumunu araştırmam gerekecek."

"Ve yuvayı yenilememiz gerekecek," diyor River, "Bazı fikirlerim var." Masanın altından kalçamı sıkıyor.

"Yuvalar kuşlar içindir, River Amca. Bizim evimizde yok, değil mi baba?"

Başımı eğerek bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bütün bunları sonra konuşuruz." Colt kaşığını Harp-er'in dondurmasına daldırır, bir kaşık çalar ve onun dikkatini başka yöne çeker.

Otele dönerken River'ın sandığımdan daha sinsi olduğunu keşfediyorum. Harper mega şeker patlamasından sonra arka koltuğa yığılıyor ve bunun onun planının bir parçası olduğundan şüpheleniyorum.

Colt kısa sürede onu yatağına yatırdı ve odaya geri döndüğünde, hayatlarının geri kalanını birlikte geçireceklerini yeni fark etmiş dört kişi gibi gülümseyerek birbirimize bakıyoruz. Sonra hepimiz kıyafetlerimizi çıkarıyor, bir yandan da gülüyoruz. River Colt'a doğru bir ayakkabı fırlatıyor ve Colt da arkadaşına doğru kemerini savurarak karşılık veriyor. Sütyenimin ipini çözüp havaya fırlatıyorum ve Ford'un suratına çarpıyorum.

"İyi atış," diyor yüzünü dantelli kumaşa gömüp içine çekerek.

"Külotu alabilir miyim?" River sorar.

"Elbette," diyorum, kalçalarımın aşağı doğru sallayıp ona doğru fırlatıyorum. River onları yakalamak için elini uzatıyor ama Colt onun önüne atlıyor ve havada kapıyor.

Colt ona "Son çifti sen aldın," diyor ve ben de River'a parmağımı sallıyorum.

"Biliyordum!"

"Kendime engel olamadım, ufaklık."

",," diyorum, ayak parmaklarımın üzerinde dönerek yatak odasına doğru koşuyorum, üç büyük alfanın ayak sesleri gürliyor ve kalçalarımın aşağı kaygan bir sıvı akarken ciyaklamama neden oluyor. Yatağa daldığımda, üç büyük alfa beni takip ediyor, elleri ve ağızları üzerimde ve iç çekiyorum, mutluluğun kendisine batıyormuşum gibi hissediyorum.

Ford boynumu ısıırken gözlerim kapanıyor ve "Şimdiden birbirimize bağlanmamış olmamızdan nefret ediyorum, kelebek." diyor.

Gözlerim fıldır fıldır açıldı. "Ne?" "Ne?" dedim.

"Bağ aracılığıyla seninle konuşamamaktan nefret ediyorum. Seni bulamadığım için. Ne düşündüğünü bilmediğim için."

Başımı salladım. "Ben de, Alfa. River yarışırken ben de hoşlanmıyordum.

Güvende olduğunu bilerek kafasının içinde olmak istiyorum."

River kıkırdar. "Kahretsin, kafamın içinde olmanı çok isterdim ufaklık. O zaman sana önümüzdeki saatlerde yapmayı planladığım her şeyi gösterebilirim," göbek deliğine bir öpücük konduruyor, "günler," bir alttan öpüyor, "ve haftalar, ve aylar, ve yıllar." Beni tam bacaklarımın arasından öpüyor.

"O zaman şöyle yapalım," diyor Colt, "ona sahip çıkalım." Hepimiz ona bakmak için başımızı çeviriyoruz.

Böyle çılgınca bir fikri önermesini beklediğim kişi River. Ya da duygusal hissediyorsa belki Ford. Ama Colt? Temkinli davranan o. Düşünmesi gereken bir kızı olan o.

"Alfa," diyorum avucumu yanağına dayayarak. Dokunuşuma doğru eğiliyor ve gözlerini kapatıyor.

"Seni kaybetme düşüncesi, Molly," diyor, sesi çatlayarak. "Yapamam... Yapmam... Ben sana aşığım. Bu sürüyü istiyorum. Bu aileyi istiyorum. Kahretsin, bu karnı ba- bilerimizle doldurmaya başlamak istiyorum. Bu mutluluk şansı için yeterince bekledim. Daha fazla beklemek istemiyorum. Bu işin aramızda çözüleceğine inanıyorum."

Öne eğilip dudaklarını öpüyorum, sözlerindeki tadına varıyorum, omega kalbim düzenli atıyor ve o sinsi içim bir kez olsun sakinleşiyor.

"Haklısın," diyorum ve omega hormonlarıyla sersemlemiş, alfa kokularıyla uçmuş değilim. Kesin, emin ve kendimden eminim.

Aramızdaki bu şey - bu tuhaf, güzel, çılgın şey - sürecek ve büyüyecek. Bundan sonra gelecek her şey için en sağlam temel olacak - tutku, arkadaşlık, aile. Bunu bana annemin, kardeşlerimin ya da en iyi arkadaşımın söylemesine gerek yok. Bunu içimin derinliklerinde hissediyorum. Bu sonsuzluğun başlangıcı.

"Pekâlâ Alfalar," diyorum, "beni sahiplenin."

Colt beni yataktan kaldırıp kollarına alıyor, boynumdaki saçları süpürüyor ve omzumun boğazımla birleştiği noktaya dikkatle bakıyor.

"Molly," diye fısıldıyor duygu dolu bir sesle, kollarında titriyorum. Kalçalarımı kaldırıyor ve ben de onun sert aletine doğru alçalıyorum, kendimden geçerek inleyene kadar aşağı yukarı sürtünüyorum.

Bir an beni izliyor, büyülenmiş gibi, bakışları yüzümde, sonra başını eğiyor ve ıslak dudakları tenimle buluşuyor. Beni nazikçe öpüyor, boğazında bir hırıltı yükseliyor ve içime sertçe boşalırken dişlerinin keskin kıvrımlarının tenimi parçaladığını hissediyorum. Görüşümde parlak bir ışık yanıp sönüyor, tenim titriyor ve midemin çukuruna ağır bir yük yerleşiyor.

Bağ.

Hissediyor musun, tatlım? diye soruyor bağlantımızın parlayan ipliği aracılığıyla.

Evet, her şeyi hissediyorum.

Seni düşünmemeyi çok istiyorum ama ...

Biliyorum, diyorum kucağından inip River'ın beni beklediğini görmek için döndüğümde.

"Gel buraya ufaklık," diyor beni kendine doğru çekerek, "çünkü lanet olsun, hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

"Ne?" Parmaklarımı gövdesindeki mürekkeplerin üzerinde gezdirerek söylüyorum. "Yeni bir yarış arabası değil mi?"

"Hayır," diyor, dokunuşuma karşı titreyerek.

"Şu dünya şampiyonluklarından biri daha olmasın?"

"Unvanlar, schmitles. Hiçbir şey benim omega'mla kıyaslanamaz." "Seninki, ha?"

"Benim," diye , beni yatağa yatırıyor ve içime sokuyor. "Çok sıcak, çok ıslak," diye mırıldanıyor, "benim omega'm çok iyi bir omega."

Ellerimi avuçlarının içine alıyor, parmaklarımızı birleştirip başımın üzerinde kenetliyor ve ben onun sikinin etrafında boşalana kadar içime giriyor.

"Benim," diyor tekrar ve arkadaşı gibi eğilip önce Colt'un açtığı taze yarayı, sonra da yanındaki deriyi öpüyor.

Bekliyorum, duvarlarım onun etrafında kenetleniyor ve emiyor ve o geldiğinde, dişlerini etime batırıyor ve tekrar hissediyorum. Tarif edilemez bir mutluluk, başka bir bağlantı.

Nefes nefese kalıyor, dişleri hâlâ boynumda. Colt'un duygularını bağ sayesinde hissedebiliyorum. River'inkileri de hissedebiliyorum.

Ellerimi sıkıp üzerimden yuvarlanıyor ve Ford'un bakışlarıyla buluşmak için başını çeviriyor.

"Hadi asker, sıra sende. Kızımıza sahip çık."

Ford'un gözlerinde yaşlar parlıyor. Belki de hepimizden çok o, bu anın asla gelmeyeceğine inanıyordu. Ama işte geldi ve ben orada uzanmış onu bekliyorum, bana sahip olmasını bekliyorum.

"Bana sahip çık," diyorum, uzanıp onu kendime doğru çekiyorum. Yavaşça, dikkatlice üzerime yuvarlanıyor, sanki bu değerli mo-

sonsuz dek sürececek. Bağlantılarımız sayesinde bizi izleyen iki alfanın heyecanını hissediyorum, tıpkı onun bana sahip olması için benim kadar istekli oldukları gibi.

Ford baldırımı eline alıyor ve bacağımı göğsüme doğru büküyor, beni onun için genişçe açıyor ve derinlemesine itiyor, böylece istilayla inliyorum.

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmiş, beni yavaş ve sert bir şekilde beceriyor ve birlikte boşaldığımızda, ikimiz de diğerinin adını haykırırken, o buna aç hale geliyor, çenesini boynuma gömerken hırlıyor.

Bu kez ışık daha da parlak, güneş ışığı gibi göz kamaştırıcı, altın rengi ve yeni. Bunun sebebinin sürümüzün tamamlanmış olması olduğunu biliyorum. Bu üç adam. Bu üç alfa. İhtiyacım olan her şey onlar.

EPILOG

C olten

BİR YIL SONRA

"BİR ŞEYLER GÜZEL KOKUYOR!" Ön kapıyı açıp çantamı yere atarken bağıyorum.

Tabii ki, güzel kokan bizim omega'mız. Her günün her dakikası. Onu sahiplenip bağladığımızdan beri daha da güzel kokuyor. Ama lanet olsun ki bu koku ön kapıdan her girdiğimde burnuma çarpıyor. Ve her seferinde ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum.

"Mutfaktayız baba," diye sesleniyor Harper ve ben de burnumu takip ediyorum, iki kızımı da tezgahın yanında ve mutfağı darmadağın buluyorum.

"Yine 'deney' yapıyorlar," diyor River bir tabureden bana.

"Buna böyle mi diyorlar?" Ben de öyle diyorum.

Harper bana "Sarımsaklı ve çikolata parçacıklı muzlu kurabiyeler" dedi. "Bence vampirler bunları çok sevecek."

"O vampirlerden bir iz var mı?" Eğilip başının tepesini öptükten sonra kolumu Molly'nin omzuna dolayarak soruyorum

ve onu dudaklarından öptü.

"İğrenç," diyor Harper dilini çıkararak. "Bunun kadar iğrenç değil." Onun kâsesini gösteriyorum.

"Hey," diyor Molly, "çok lezzetli olacak. Ayrıca canım gerçekten sarımsak çekti."

"Bugün sarımsak var, ha?" Molly'nin karnına son bir öpücük kondurmak için eğilip sürü arkadaşımın yanına oturduğumda River soruyor. Henüz erken ve karnında sadece hafif bir kıvrım var ama şimdiden çok seksi değil mi? "Belki de küçük kız ya da erkek kardeşin bir vampir olacak."

"Gerçekten mi?" Harper'ın gözleri parlıyor - sanki zaten abla olma konusunda yeterince heyecanlı değilmiş gibi. Özellikle de son on iki aydır yaltaklandığı kuzeni her gün her dakika bir bebek için yalvarırken.

"Üzgünüm, Harp," diyor Molly, River'a doğru bir bulaşık bezi fırlatarak. "Vampirler sarımsaktan nefret eder, unuttun mu?"

"Hmmm," diyor Harper hayal kırıklığı içinde.

"Bu bebek kesinlikle bir vampir değil."

"Nereden biliyorsun?" Harper kaşlarını çatarak soruyor. "Hatırlıyor musun, bebekle ilgili küçük bir konuşma yapmıştık. karnımda mı bitti?"

"Evet," diye başını sallıyor Harper, "özel kucaklaşma."

"Evet, ," diyor Molly, ben enseme ovuştururken - bazen kızımızın onun kadar meraklı olmamasını diliyorum. Neyse ki River kuşlar ve arılarla ilgili muğlak açıklamalarla küçük kızın karıştırdıktan sonra *bu* konuşmayı Molly halletti. "Ben sadece babalarınıza sarılıyordum. Kesinlikle vampir değil."

"Ford ısırmayı sevse de," diyor River. "Ne?"

Harper soruyor.

"Hiçbir şey." Molly, göz kırpan River'a ters ters bakar.

Kes , diyorum ona bağ aracılığıyla ve o da Ford'un Molly'nin kıcını ısıırken çok canlı bir görüntüsünü gönderiyor.

Burada bir şey mi kaçırıyorum? Ford araya giriyor ve ağır ayak seslerinin merdivenlerden aşağı takırdayarak indiğini duyuyorum.

Boya lekeli tulumuyla mutfığa girdiğinde "Hayır," diyorum. "Molly ve Harper..." burnum sarımsak kokusuyla seğiriyor.

karışım, "pişirme."

"Doğru," diyor Ford, kollarını omega'mızın beline dolamak ve boynuna sarılmak için dönüyor.

River, Harper'a "Gördün mü," diyor, "yine yapıyor."

"Ford Baba bir vampir değil," diyor Harper, o tanıdık sıcaklık göğsüme yayılıyor. Küçük kızımın başka erkeklere bu şekilde hitap etmesinin tuhaf olabileceğini düşünmüştüm - onu bakımevinden eve ilk getirdiğimde bana bu şekilde hitap etmesi zaman almıştı. Ama bunun yerine, bu diğer alfaları daha da çok sevmeme neden oldu. Kısmen Molly ve Harper'ın onları ne kadar sevdiğini görebildiğim için, kısmen de bu sevginin on katıyla karşılık bulduğunu gördüğüm için. Özellikle Ford, küçük kasırgalarımız tarafından kabuğundan çıkarıldı.

"Emin misin?" Ford gerçekten kötü bir Kont Drakula sesiyle dişlerini gösterip Harper'a doğru hamle yapıyor. Harper sevinçle ciyaklıyor ve koltuğundan fırlayarak Ford'un peşinde mutfakta koşturmaya başlıyor. River'ın yanından geçerken, Ford onu kollarının arasına alır.

Oldukça inandırıcı bir İngiliz aksanıyla, "Güzel kıza zarar veremeyeceksin, seni korkunç canavar!" der. "Onu kurtaracağım."

"Sen mi?" Ford der ki, "Sen sadece bir ölümlüsün. Yoluma çıkamazsın."

"İşte," diyor Molly, karıştırma kabını tezgâha doğru kaydırarak, "bu seni kurtaracak cesur şövalye."

"Uh huh!" diyor ve kaseyi alıp Harper'a uzatıyor. "Bunu kullan!"

Harper kaseyi iki eliyle kavrar ve Ford'a doğru iter. "Geri çekilin! Sarımsağımız var."

"Hayır! Sarımsak olmaz! Urgh!" Ford boğazını tutarak inliyor ve yere doğru soluyor.

"O öldü!" River elini kaldırarak Harper'ın beşlik çakmasını istedi. "Aferin küçük vampir avcısı."

Harper yerde yüzüstü yatan Ford'a bakar.

"Gerçekten ölmedi, değil mi?" Harper alnındaki kırıışıklığın yeniden ortaya çıktığını söylüyor.

Ford hemen ayağa fırlar. "Tabii ki hayır, lolipop. Bak, ben iyiyim."

Kadın kollarını uzatıyor ve adam onu kaldırıp sıkıca tutuyor.

"İyi ki vampir değilsin," diye fısıldıyor, "çünkü annem bütün gün sarımsak yalayıp yuttu."

"Güzel!" River diyor ki.

"Hey!" Molly ona doğru bir tahta kaşık sallıyor, "Omega'ya kötü kokuyla bağlandın, aş artık bunu."

"Kokunu sevdiğimi biliyorsun ," diyor.

"Ben de," diye ekliyorum, kollarımı Ford'un daha önce yaptığı gibi ona sarıyorum, o sıcaklık bir kez daha içime yayılıyor, birlikte yarattığımız bu küçük aileyi seviyorum.

Molly gözlerini devirir ve kasesini geri alır, ellerini yapışkan pisliğin içine daldırır ve mükemmel bir top haline getirdiği bir avuç dolusu çıkarır.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum. "Hayır," diyor, mırıldanmaya başlıyor.

"Bunu mağazada servis edecek misiniz?"

Başını çevirip bana alaycı olmayan bir bakış attı. "Hayır, bunlar benim için."

"Dükkân nasıl ?" River Ford'a sorar.

Ford, Harper'ı mutfak tezgahının üzerine indiriyor ve geniş bir gülümsemeyle hepimize bakıyor.

"Aslında. Sanırım bitti."

"Gerçekten mi?" Molly heyecanla kurabiye hamurundan başını kaldırarak, "Gerçekten mi?" diyor.

"Evet, son tabloyu bu öğleden sonra bitirdim."

Molly tezgâhtan geri çekilir ve heyecanla ellerini birbirine . "Gerçekten mi?" diye tekrarlar.

"Gidip bakmak ister misin?" Ona sordum.

"Emin olabilirsiniz!" diyor ve ellerini temizlemek için lavaboya doğru ilerliyor.

Sonra hepimiz cipe doluşup şehir merkezine, River'ın bir ay önce Molly'yi satın aldığı köşedeki küçük dükkâna gidiyoruz. Bu kaçınılmazdı. Çok kötü bir asistandı. Nasıl dosyalama hakkında hiçbir fikri yoktu ve tanıdığım en yavaş daktilo becerisine sahipti. Ama kadın kesinlikle yemek pişirebiliyor. Üstelik bunu çok seviyor. Bunu yapabileceğine inanması için çok fazla ikna olması gerekmemişti. Özellikle de Harp ile-

yeni annesinin bir kurabiye dükkanı işleteceği fikriyle duvarlardan zıplıyordu.

Molly'nin seçtiği dükkânın boyası dökülmüş, pencereleri tahtalarla kapatılmış, her tarafı toz toprak içinde ve köhneydi ama omega'mız mekânın ilginç havasına ve konumuna aşık oldu - metronun hemen yanında, yani yoldan geçenlerin bol olduğu bir yer. Ford, Silver için çalışmayı bıraktı - kendi omegasına göz kulak olmak isterken başka omegaları korumaktan memnun değildi - ve o zamandan beri burayı düzenliyor. Görünüşe göre adam silah kadar çekiç ve boya fırçasında da becerikli. Onun yanında olacağını, dükkâna yardım edeceğini ve onu güvende tutacağını bilmek beni mutlu edecek.

Dükkânın önüne yanaşıyoruz ve Harper ile Molly pırıl pırıl camlara boyanmış parlak sarı güneş ışığı tabelası karşısında aynı anda ciyaklıyorlar.

River, "Bence hâlâ buraya 'Molly'nin Çörekleri' demeliydik," diye mırıldanıyor.

"Hayır," diyor Molly.

"Ya da 'Molly's Sweet Treats'," diye ekliyorum.

"İşte bu yüzden Harper'ın isim seçmesine izin verdim," diyor Molly ve Harper gururla başını sallıyor.

"Kurabiye Köşesi."

"Bayıldım lolipop," diyor Molly, onu alnından öperek.

"İçeri girip bakabilir miyiz?" Harper soruyor.

"Elbette yapabilirim."

Arabadan iniyoruz ve Molly'nin yeni dükkânının önündeki kaldırımında duruyoruz. Ford ona anahtarları uzatıyor ve o da gözlerinde parlayan yaşlarla öne doğru adım atıyor.

"Sorun ne?" diye üç alfa birden soruyoruz.

"Hiçbir şey," burnunu siliyor, "sadece çok mutluyum. Tüm bunlara sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ve... hepinize sahip olduğum için çok şanslıyım."

Harper kendini Molly'nin bacağına sarar ve başını onun karnına yaslar.

"Keşke annem de burada olsaydı da bunu görseydi," diye fısıldıyor Molly.

"Annen mi?" Harper soruyor, "Büyükanne Lena mı? Cennetteki mi?"

"Evet, tüm görebilseydi benim adıma çok mutlu olurdu."

"Ama bunu görebiliyor," diyor Harper, "seni izliyor, değil mi?"

Molly bir dizi gürültülü hıçkırığa boğuluyor ve ben Harper'ı kucağıma alıp elimi Molly'nin omzuna koyuyorum.

"Tabii ki bizi izliyor," diyorum usulca. "Bence annenle çok gurur duyardı, değil mi? Açacağı bu dükkânla. İçinde büyüttüğü bu bebekle. Bu muhteşem sürü için, kurduğu bu güzel aile için."

"Şimdiye kadarki en iyi paket!" Harper öyle diyor.

"Emin olabilirsin, Lolipop," diyorum Molly'nin ıslak yanağını öperken, "gelmiş geçmiş en iyi paket."

Neden omegaverse'i seçtiğinizi [buradan](#) daha tatlı

okuyabilirsiniz Molly ve sürüsünü daha fazla okumak ister

misiniz?

Bonus sahnelerini web sitem [www. hannahhaze.com](http://www.hannahhaze.com) adresinden indirin

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir inceleme veya derecelendirme bırakmayı düşünün - benim gibi bağımsız yazarlara çok yardımcı oluyor!

AYRICA HANNAH HAZE TARAFINDAN

Çağdaş RH omegaverse

Sürüyle Birlikte

Derinlerde - Rosie'nin

hikayesi Belada -

Connie'nin hikayesi

Düğümler İçinde -

Alexa'nın hikayesi Şüphe

İçinde Kontrol Altında -

Giorgie'nin hikayesi -

Sophia'nın hikayesi

Rockview Omegaverse Sürü

Rakipleri Bölüm I

Rakipleri Bölüm II

Paket Seçimi

Çağdaş MF omegaverse serisi

Alfa sı Alfa Tarafından

SarsıldıRock Yıldızları

Rock YıldızOmega'nın

Alfa ile Dördüncü Üs

Çağdaş MF omegaverse standalones Oxford Heat

Alfa Escort Ajansı Omega'nın

Yasak Ateşi

Çağdaş MF omegaverse romanları Omega

Kovalamacası

Çevrimiçi Isı Noel

IsıIsı

Uzaylı omegaverse MF romantizm serisi

Astia'nın Alfa Prensi

Yabancı Arzu

Yabancı

Tutku

YAZAR HAKKINDA

Ben, nabzınızı hızlandıracak ve kalbinizi çarptıracak yumuşak ve buharlı omegaverse romanlar yazmayı seven bir İngiliz romantizm yazarıyım. Çiftlerimin kaderinde birbirlerini bulmak var - ve bulduklarında, oh be!

Diğer aşklarım arasında kırsalda uzun romantik yürüyüşler, sıcak bir banyoda rahatsız edilmeden ıslanmak ve daha da sıcak hikayeler yer alıyor. Bir kocam, üç çocuğum ve çok yaramaz bir kedim var. Hikaye yazmadığım zamanlarda, hikayeler hakkında düşünüyor, hikayeler dinliyor, hikayeler okuyor ya da onları hayal ediyorum. Gelin beni takip edin!

Haber bültenime kaydolun:

www.hannahhaze.com/about

Okur grubuma katılın:

www.facebook.com/groups/375024943829423/

Web sitemi ziyaret edin:

www.hannahhaze.com

Beni TikTok'ta yakalayın:

www.tiktok.com/@hannahhaze_author

TEŞEKKÜRLER

Bu her zaman kitabın yazması en zor kısmıdır - çünkü herkese nasıl teşekkür edebilirim? Elimden geleni yapacağım!

Öncelikle ve her zaman olduğu gibi, tüm sevgili okurlarıma çok teşekkür ederim. Desteğiniz, yorumlarınız, eleştirileriniz ve puanlarınız olmasaydı, burada bu kitapları yazıyor olamazdım. Umarım benim yazmaktan keyif aldığım kadar siz de okumaktan keyif alırsınız.

Zaman ayırıp geri bildirimde bulundukları için inanılmaz beta okuyucularıma teşekkür ederim - Carly, Melissa ve Sara Kitaplar sizin yardımınızla her zaman daha iyi oluyor.

Eve Graphic Designs'tan Eve'e bir başka muhteşem kapak için ve Buckley's Books'tan James'e bir başka ateşli kitabımın editörlüğünü yaptığı için teşekkür ederim.

Son olarak, Bay D, Stephy ve muhteşem çocuklarıma sürekli destekleri, cesaretlendirmeleri ve ağır kitap kutularını taşıma istekleri için tüm sevgi ve minnettarlığımı sunuyorum. Hepinize kocaman öpücükler!

HANNAH'NIN OMEGAVERSE'I HAKKINDA

Yumuşak ve buharlı omegaverse romansları yazıyorum - daha tatlı tarafta olan hikayeler - omegaverse dinamiklerinin sosunu çağdaş olay örgüleriyle karıştırıyorum.

Omegaverse hikayelerim tıpkı bizimki gibi modern bir dünyada geçiyor, ancak insanlar üç türden biri olabiliyor - Alfalar, Betalar ve Omegalar. Betalar tıpkı sizin ve benim gibi, ancak Alfalar ve Omegalar biyolojik olarak biraz farklı. Hikayelerimde karakterler genellikle biyolojik dürtüleri, ihtiyaçları ve içgüdüleriyle mücadele ediyor ve yargılayıcı ve bazen önyargılı olabilen modern bir dünyaya uyum sağlamaya çalışıyorlar.

ALFALAR

Alfalar genellikle daha büyük, daha güçlü ve daha agresiftir. İçgüdüleri onları otoriter ve kontrolcü yapabilir. Alfa erkekleri anatomik olarak da en önemli yerlerinde biraz farklıdır. Evet, pipiden bahsediyorum - tabanda bir düğüm vardır ve bu düğüm Alfa geldiğinde genişleyerek onu partnerine kilitler ve bir süre boyunca birbirlerine yapışıp kalırlar. Biyolojik olarak bu hamilelik şansını artırır. Bazı Alfalar düğümlerinin genişlemesini kontrol edebilirken, diğerleri edemez.

OMEGAS

Omegalar daha küçüktür ve içgüdüleri onları özellikle bir Alfa'ya karşı daha alttan saldırgan yapabilir. Yalnızca bir Omega bir Alfa'nın düğümünü 'alabilir'. Bir Omega'nın özellikle doğurgan olduğu düzenli kızgınlık döngüleri vardır. Bu dönemde ateşli ve azgın olurlar ve bir Alfa tarafından sık sık becerilip düğümlemedikleri sürece çok rahatsız olurlar.

ISILAR, ÇUKURLAR VE ISIRIKLAR

Adet döngülerine benzer şekilde, benim dünyamdaki Omegaların da farklı kızgınlık döngüleri var. Bazılarının kızgınlıkları çok düzenli oluyor, bazıları daha seyrek oluyor, bazıları ise ilaçlarla kontrol altına alıyor ya da bastırıyor. Bir kızgınlık genellikle üç ya da dört gün sürer. Bir Omega kızgınlık dönemine girdiğinde, kokuları değişir ve yakınlardaki herhangi bir Al-pha için özellikle çekici hale gelirler.

Kızgınlık dönemindeki bir Omega, bir Alfa'yı kızgınlığa sürükleyebilir. Kızgınlık dönemindeki bir Alfa, ortalama bir erkeğin sahip olduğu olağan biyolojik kısıtlamalar tarafından engellenmez. Kalıcı ereksiyondan, iyileşmeden ve birden çok kez boşalabilme yeteneğinden bahsediyorum! (Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?)

Hem Omega'ların hem de Alfa'ların boyunlarının arkasında kokularının kaynağı olan bezler vardır. Bu bezler özellikle Omega veya Alfa açıldığında hassaslaşır. Bu bezi ısırmak sahiplenme olarak bilinir ve çifti genellikle geri dönüşü olmayacak şekilde birbirine bağlar. Ayrıca bir yara izi bırakır ve Alfa ya da Omega'nın kokusunu değiştirerek diğerlerine 'alındıkları' sinyalini verir. Kızışma sırasında, bir Omega biyolojik dürtülerinin merhametine kaldığında, bir Omega genellikle bir Alfa'nın kendisini 'sahiplenmesi' veya ısırması için yalvarabilir.

KOKULAR, ENGELLEYİCİLER VE BASTIRICILAR

Hem Omega'lar hem de Alfa'lar yüksek koku duyularına ve ayırt edici kokulara sahiptir. Bir Alfa ya da Omega, başka bir Alfa ya da Omega'yı yalnızca kokularından tanıyabilir ve bunu genellikle çok uzak mesafelerden yapabilir. Kokuları aynı zamanda nasıl hissettiklerini de gösterebilir - özellikle de uyarıldıklarında ya da sinirlendiklerinde. Omega ve Alfalar engelleyiciler kullanarak kokularını maskeleyebilirler. Ayrıca Alfa ve Omega içgüdülerini baskılayıcılar kullanarak bastırmaya çalışabilirler - örneğin bir Al-

pha, kızgınlık dönemindeki bir Omega'ya tepki vermelerini engellemek için acil durum baskılayıcı ilaç alabilir.

YUMUŞAK VE BUHARLI OMEGAVERSE

Benim dünyamda Alfalar ve Omegalar nadirdir ve Beta'lar tarafından bir hayranlık kaynağı olarak görülürler. Alfalar genellikle saldırganlık ve şiddetin hoş görülmediği bir topluma uyum sağlamaya çalışırken, Omegalar bağımsız olma arzuları ile kontrol edilme içgüdüleri arasında kalırlar. İhtiyaç duydukları ve hak ettikleri dengeyi, kabulü ve mutluluğu bulmalarını sağlayan genellikle gerçek aşk ve mükemmel bir eştir. Sonsuza dek mutluluk garanti!

PAKET SEÇİMİ

BONUS SCENE

HANNAH HAZE

PAKET SEÇİMİ

BONUS SAHNE

HANNAH HAZE

Telif hakkı© 2023 by Hannah Haze

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya elektronik ya da me- kanik yollarla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

BONUS SAHNE

Molly

"BİR DAHA ASLA!" River, benim kitabımla kıvrıldığım yuva yatağın üzerine yığılıp kaldığını söylüyor.

"Uyuyor mu?" diye sordum.

"Sonunda, o çocuk çok fazla şeker yedi." "Bu onun doğum günü. İzni var."

Ford ve Colt daha sonra yuvaya giriyor ve ikisi de şiltenin üzerine yığılıyor.

"Ortalığı toparlamayı bitirdin mi?"

"Evet," diye mırıldandı Colt, "ama halı bir daha asla krem olmayacak."

"Etrafına bu kadar çok çocuk davet edersen böyle olur." "Bir dahaki sefere seni dinlemeyeceğim Ford. Bir giriş-ve onları parka götürüyoruz," diyor Colt, bana doğru yuvarlanıp boynuma sokularak.

"On çocuk," diye mırıldandı River. "Ne kadar zor olabilir ki?" Alay ediyor ve Ford'a ters ters bakıyor. "Bu bir yarış pistinde ellerim bağlı, gözlerim bağlı araba kullanmaktan daha zordu. Sissy'nin yardım etmek için orada olması büyük şans. O kadın mucizeler yaratıyor."

"Onun da emekli olması gerekiyor, yani aklına bir şey gelmesin." Sissy'nin bugün orada olmasından oldukça memnun olmama rağmen ona parmağımı sallıyorum. Bu hamilelik beni güneşte kıvrılmış bir kediden daha fazla yoruyor-

ve bu çocuklar kesinlikle Colt, Ford ve River'ın etrafından dolaşabilirler.

"Evet," diyor Colt, "ama Harper'ın doğum gününü asla kaçırmayacaktı, değil mi?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

"On çocuğun böyle olabileceğini bilmiyordum..." Ford yutkunuyor, "vahşi."

Gülüyorum, kitap ayracımı kitabımın sayfaları arasına sıkıştırıp komodinin üzerine koyuyorum. "Kızımızla tanıştın, değil mi Ford? Onun ne kadar vahşi biliyorsun!"

"Harper'ın istisna olduğunu sanıyordum."

"Hayır, hepsi . Özellikle de onları bir araya getirdiğinizde. Seni uyarmıştım."

"Yine de hoşuna gitmiş gibi görünüyordu," diyor Ford, üçümüze bakarak. "İyi bir doğum günü partisiydi."

"Harika bir partiydi," diyorum ona, yanağına bir öpücük kondurmak için yatağın üzerinden sürünerek. "Harika bir iş çıkardın ve açıkçası Colt'a kostüm giydirebilen herkes mucize yaratmış demektir."

"Evet, ama o vampirleri istiyordu."

"Sence diğer ebeveynler küçük çocuklarının vampir temalı bir partiye gelmesine izin verirler mi? Sana süper kahramanların daha iyi bir tema olduğunu söylüyorum."

"Colt'u o likralı kıyafetin içinde görmek her dakika acı çekmeye değerdi," diyor River, omuzlarını yuvarlayıp kollarını uzatarak.

Colt'la göz göze gelerek, "Bence likra içinde çok seksi görünüyordu," diyorum.

"Öyle mi?" diyor, "Gidip tekrar takmamı ister misin? Yarına kadar kiralama mağazasına geri dönmesi gerekmiyor."

"Hayır," diyorum, yüzgecimin kıvrımıyla onu kendime doğru çekerek. "Likra ne kadar iyi olsa da, doğum günü takımını tercih ederim."

"Şimdi doğum günü kıyafetimi görmek ister misin, tatlım?" diyor tişörtünü başının üzerine çekerek.

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

River ıslık çalar. "Tanrım, sanırım hamilelik küçük omega'mızı olduğundan daha da muhtaç hale getirdi. Bu pek mümkün görünmüyor."

"Şikayet mi ediyorsun, River Caspian?" Ben soruyorum.

Yatağa atlayıp beni kollarının arasına aldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu yuvarlak göbeğinle hiç bu kadar seksi görünmemiştin ve göğüslerine gelince, lanet olsun, bir adama kalp krizi geçirebilirsin."

Yüzünü göğüs dekolteme gömüyor ve inliyor.

Ford onu izliyor, gözleri kararıyor.

"Çok lezzetli görünüyorsun," diyor.

"Yemek için yeterince iyi mi?" Masumane bir şekilde sordum.

River homurdanıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan üç aç alfa tarafından yatağa kıştırılıyor, tüm yorgunlukları bir anda yok oluyor ve kıyafetlerim bedenimden sıyrılıyor.

Zevkle iç çekiyorum. İtiraf etmeliyim ki, bu kısmı seviyorum, üçü de benim için açgözlüken, beni yutarken, başka hiçbir alfa ile hissetmediğim şeyleri hissettirmek için birlikte çalışırken.

"Gördün mü?" diyor River, sütyenimi çözdüğünde. "Bu memeler, onlar sadece ..." Başını tekrar göğsüme indiriyor, hassas etimi sıkıp yoğururken kararmış meme uçlarımı yalıyor ve ısıyor.

Sırtımı kamburlaştırarak inliyorum, yuvarlak karnım yukarı doğru itiliyor. Tüm alfaların dikkatini çekiyor.

"Çok iyi görünüyor!" Colt diyor ki. "Bebeğimizi hamile bıraktık."

"Hmmm," diyor Ford, beni nazıkçe yan tarafıma doğru sallayarak, böylece o-

arkamda, Colt ve River da önümde. Ardından Colt ve Ford başlarını kalçalarımın arasına indiriyor ve Ford deliğimi çınlatırken Colt klitorisimi yalıyor.

Üçü birlikte çalışırken "Tanrım," diye iç geçiriyorum.

"İyi hissediyor musun ufaklık?" River soruyor.

"Çok iyi."

"Bunu hak ettin," diye mırıldanıyor Colt yüzüne fışkırttığım yerden, sakalı şimdiden kayganlaşmaya başlamış. "O doğum günü pastası bir şaheserdi."

"Tam bir karmaşaydı," diye kıkırdıyorum. "Bir vampir/ tek boynuzlu at/ süper kahraman pastası yapmak o kadar da kolay değil."

"Mükemmeldi," diyor Ford, kıkırımın yanağını ısırarak. "Her ne kadar iyi olsa da, tatlım, tadı o kadar iyi değildi.

bunun gibi." Colt kayganlığı ağzına alıyor ve bunu yaparken inliyor. Sonra tekrar hassas mememe dönüyor, diliyle yumuşakça çınlatıyor. Artık hamile olduğum için çok daha hassas olduğumu biliyor ve bana karşı dikkatli davranıyor, Ford da öyle, her yerim karıncalanana ve nefes almakta zorlanana kadar orgazmı bedenimden çıkarmak için birlikte çalışıyoruz.

"Tanrım," diye inliyorum, gerilim yükseldikçe, "ohhhh tanrım!"

"Şimdi boşalacak mısın?" River soruyor. "Şimdi boşalacak mısın? bizim iyi küçük omega'mız."

"Evet," diye yalvarıyorum.

Ve dilinin sert bir hareketiyle Colt beni çözdü. Coşku vücudumu sarıyor, ardından artçı şoklar geliyor, artçı zevk şokları.

Yavaşça yeryüzüne geri döndüğümde, seçim yapmakta zorlanan üç alfama bakıyorum. River gözlerinde muziplikle bana sırıtıyor, Colt için için yanan gözlerle bakıyor ve Ford bana bir sanat eseriymişim gibi bakıyor.

"Karar veremiyor musun ?" River kıkırdarak söylüyor.

"Asla yapamam, asla yapamam," diyorum ona gülümseyerek. "Her zaman içinize de sahip olmak zorunda kalacaktım."

"O zaman dizlerinin üzerine çök, tatlım," diye emrediyor Colt. "O şeyi yapacağız."

"O şey," diyorum, bir ürperti tüm bedenimi sararken. "O şey," diye onaylıyor Colt.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve üç alfa etrafımı sarıyor, üçü de dizlerinin üzerine çökmüş, üçü de kıyafetlerini çıkarmış. Yüzlerine bakıyorum, artık ezbere bildiğim yüzler - her küçük çil, her küçük yara izi, her renk lekesi. Sonra gözlerimi her birinin vücudunda gezdiriyorum - güçlü, belirgin, muhteşem - üç sert sakin beni beklediği kucaklarında son buluyor. Biri altın, biri bronz, biri de abanoz. Tekrar ürperiyorum. Bu yarakları alfaların yüzlerini tanıdığım kadar yakından tanıyorum. Tam olarak nasıl kıvrıldıklarını, tam olarak nasıl hissettiklerini, tam olarak nasıl dokunulmaktan hoşlandıklarını biliyorum.

Kararsızlık içindeyim. Her horoz beni farklı bir şekilde çalıştırıyor, beni biraz farklı dolduruyor, farklı açılara vuruyor. Ve her alfanın beni sikerken kendi tekniği, kendi tarzı var.

En çok hangisini seviyorum? Bu cevaplayabileceğim bir soru değil ama sanırım bu benim en sevdiğim oyun.

"Buraya gel tatlım," diye homurdanıyor Colt, "önce benim sıram."

Colt'un içinde her zaman biraz yalnız kurt olacak ama bunun işleri renklendirdiğini söylemeliyim. Kontrolü ele almasına bayılıyorum.

Diğerleri onunla tartışmıyor ve ben de dizlerimin üzerinde ona doğru sürünüyorum. Bunu artık yüz yüze yapamayız, göbeğim engel olur, bu yüzden beni döndürüyor ve beni bekleyen sakinin üzerine indiriyor.

Belki de böylesi daha iyi; ben Colt'un sikinden aşağı kayarken diğer alfalar mükemmel bir görüntü elde ediyor, gözlerim Ford ve River arasında gidip geliyor.

"Üstünde zıpla ufaklık," diyor River bana, sikinin başı salyalar saçarak.

Söylediklerini hemen yapmıyorum. Hâlâ erkeklerimi kızdırmayı, onlara açık sözlü, itaatkâr küçük bir omega olmadığımı hatırlatmayı seviyorum.

Bu onları çılgına çeviriyor.

Colt'un sikinin üzerine oturdum ve birkaç dakika boyunca memelerimle oynadım, ellerim klitorisimi ovmak için dolaştı. Sonra üçü de hayal kırıklığı içinde bana homurdanmaya başladığında, zıplamaya başlıyorum, Colt kalçalarımı kaldırıyor ve beni yere çarpıyor.

" bak, hamile ," diye fısıldıyor River hayranlıkla.

"Harika görünüyor," diyor Ford.

"O da hissediyor," diye inliyor Colt.

Sözleri içindeki tüm omega içgüdülerini harekete geçiriyor ve çok geçmeden bir orgazm daha yaşıyorum. Colt arkamda, parmakları belimde, nefes alış veriş hırıltılara dönüşüyor.

"Boşalacak-" diyor ve ben de kalçalarımı ondan kaldırıp arka tarafıma boşalmasına izin verdikten sonra Ford'un yanına gidip kendimi doğrudan onun sikinin üzerine bırakıyorum.

Yaramaz bir gülümsemeyle Colt'a bakıyorum. Aletin dibindeki düğümü sıkıca kavırıyor ve sertçe sıkıyor.

"Bir dahaki sefere seni düğümleyeceğim, tatlım," diyor.

"Oyun bu değil Turner," diyor River ona. "Bir sikten diğerine zıplıyor, tıpkı hoşuna gittiği gibi."

Colt'un bakışları kalçalarımın arasına düşüyor, orada Ford'un büyük sikinin üzerinde soluklaştığımı görebiliyor.

"Bana zıplıyormuş gibi gelmedi."

"Değilim," diyorum, başımın arkasına uzanıp yüzgeçlerimi Ford'un saçlarına gömüyorum, o boğazımı ısırırken. "Bu onun hoşuna gitmiyor." Kalçalarımı döndürüp döndürüp Ford'un sikine sürtünüyorum ve onun dişlerini bağ yaralarımızın üzerinde gezdirmesini sağlıyorum.

Yıldızların görüşümde paramparça olmasına neden oluyor.

"O çok iyi bir omega," diye mırıldanıyor Ford. "Tam olarak neyi sevdiğimi biliyor." Elini göbeğime koyuyor, şişliğimi okşuyor ve bir kısmını-

kıvrımlarıma giriyor, parmak uçlarını klitorisime sürtüyordu.

Bir an için diğer her şeyi unutuyorum. Yarattığı hisler aklımda herhangi bir düşünce tutamayacak kadar yoğun, ama sonra o gerginlik kırılıyor ve beni aşağıdan öğütürken kollarında sarsılıyorum ve sarsılıyorum. O şekilde homurdanmaya başladığında anlıyorum ki

Yakın anlamına geliyor, kollarından sıyrılıyorum ve River beni yakalıyor, gözlerinde bir vahşilik var.

"Beklemeye alışık değilim ufaklık," diye mırıldanıyor ve beni sikinin üzerine sertçe bastırıyor.

"İşte tam da bu yüzden seni bekletmeyi seviyorum." Ben de diyorum ki.

"Hepsini geri alıyorum," diyor diğerlerine, beni kalın şaftında aşağı yukarı çalıştırırken. "O iyi bir küçük omega değil. Çok yaramaz biri. Bunun için onu cezalandırmalıyım. Bir sonraki orgazmı yaşamasını engellemeliyim, bunu çok istediğini biliyorum."

Sızlanıyorum. River küçük oyunlarını seviyor ve ben de onlarla birlikte oynamaktan her zaman mutluluk duyuyorum.

"İyi bir omega olacağım, söz veriyorum Alfa. Sadece gelmeme izin ver."

"Benim için nasıl iyi olacaksın ufaklık?" diye fısıldıyor kulağıma.

Ona küçük bir gösteri yapıyorum. Beni sikinden aşağı kaydırırken yüksek sesle inliyor ve tamamen oturduğumda kıcımı ona karşı kıvırıyorum.

"Bunun gibi mi, Alfa?" Ben soruyorum.

"Evet, aynen öyle. Benim için gürültü yapmana bayıldığımı biliyorsun, Omega. Adımı haykırdığın zaman."

Benim var. Colt, River'ın eskiden çok konuşmayan sessiz kızlardan hoşlandığını söyledi. Görünüşe göre ben onun tercihini tersine çevirmişim. Yüksek sesle konuşmamdan ne kadar hoşlandığını bildiğim için kendimi tutmuyorum ve her alçak sesin boğazımdan kaçmasına izin veriyorum.

"Çok iyi hissettiriyor, Alfa," diye inliyorum, horozunun üzerinde daha sert ve daha sert, daha hızlı ve daha hızlı zıplıyorum.

Sadece kulağıma homurdanıyor, kelimeler üretemeyecek kadar kendinden geçmiş. Bu sefer uçuşumun kenarına çarptığımda, onun adını haykırıyorum.

Ford ve Colt's tarafından alçaltılmış ve tüm zevklerinin bağlarımız aracılığıyla bana on kat geri yansıdığını hissedebiliyorum.

"Şimdi seni düğümleyeceğim, seni yaramaz küçük omega," diye tıslıyor River, kendisi de sınıra yakın. "Seni sikimin üzerinde sıkıca tutacağım ve o amcığını iyi ve sert bir şekilde düğümleyeceğim."

"Uh uh," diyorum, o fırsat bulamadan hemen sikinin üzerinden sıçrıyorum.

İnliyor, tüm kıcıma dökülüyor ve bana küfrediyor.

"Henüz değil Alfa," diyorum sevdiğini bildiğim o alaycı tavırla.

"Henüz işim bitmedi."

Benim için ikinci kez sertleşmeye başlamış olan Colt'a doğru sürünüyorum.

"Aman Tanrım! Daha bitmedi mi?" River düğümünü sıkarak söylüyor.

"Hayır, henüz değil," diyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle Colt'un beni aşağı indirmesine izin veriyorum.

River'ın istediğini yapmasına izin vermeden önce alfalarımınla iki tur daha yapıyorum. Beni kendine yakın tutuyor, öpücük yağmuruna tutuyor ve diğerleri de kendi öpücüklerini bedenime ekleyerek bana katılırken beni düğümlüyor.

Sonra hepimiz terli, yapış yapış, tatmin olmuş bir sürü arkadaş olarak yatağa yığılıyoruz.

"Şimdi gerçekten çok yoruldum," diyor Ford, havayı üfleyerek ve kolunu başının üzerine koyarak.

"Hmmm," diye kabul ediyorum, üç alfamın arasına gömülmekten memnunum. "Ama bu oyunu seviyorum."

River kıkırdar. "Evet, öyle biliyoruz ufaklık." "Peki ya sen?" Omzumun üzerinden ona soruyorum.

"Yaptığın her şeyi sevdiğimi biliyorsun."

Elimi büyüyen karnımın üzerinde gezdirerek ona gülümsüyorum. "Evet, öyle. Gerçekten şımarık biriyim, değil mi?"

"Bizim şımarık küçük omega'mız," diyor Colt meme ucumu çimdikleyerek. "Bunu hak ediyorsun, Molly."

"Ahh, bunların hiçbirini hak ettiğimden emin değilim," diyorum elimi havada sallayarak. Alfalarım, Harper, yeni bebek, kurabiye dükkanım - hatta duvardan tavana kitaplığı ve sonsuz sayıda yastığı bu yuva. Hepsi en çılgın hayallerimin ötesinde görünüyor. "Ama yine de hepsini minnetle kabul edeceğim," diyorum onlara, "çünkü dünyada istediğim başka bir şey yok."

"Bir kedi bile mi yok?" Ford soruyor. "Şey, evet, belki bir kedi," diye kabul ediyorum.

"Gördün mü, şımarık," diye gülüyor River, "tam da olması gerektiği gibi." "Evet," diye katılıyorum, "tıpkı olmam gerektiği gibi."

Daha fazla Hannah Haze kitabı okumak ister misiniz?
Hepsini [burada](#) bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.